

СЕДЕМ НЕВЕСТИ ЛЕЙ ГРИЙНУД

*Седem братя, които
покоряват запада и
жените, които
покоряват техните
сърца*

Лаура

ЛЕЙ ГРИЙНУУД ЛАУРА

Превод: Соня Славчева

chitanka.info

Въпреки че Хен Рандолф е идеалния избор за шериф на територията на Аризона, той не е идеал за съпруг. Умореният от преследвания каубой току-що се е отделил от своите шест груби, но енергични братя и не може да създаде собствено семейство. Но една красавица с опетнена репутация му хваща окото и мисълта да си вземе жена го обсебва.

Лаура Блекторн доста често си е патила от мъжете, за да им се доверява сега — особено на някого, когото смята за груб, безчувствен убиец. Когато пистолетът най-накрая увисва в кобура на кръста му, Лаура възнаграждава силния човек на закона с възторга и сладостта на любовното великолепие и заема своето място като негова годеница.

ГЛАВА ПЪРВА

Аризона, 1877

Пронизителният писък беше някак неуместен в този спокоен и отдалечен каньон, обраснал отвсякъде с огромни стари чинари, из които прехвърчаха безброй птици. В първия момент Хен Рандолф си помисли, че звукът трябва да е бил издаден от орел или някое малко животно, но когато той се разнесе втори път, разбра, че е вик на жена. Без да е сигурен къде отива и какво щеше да намери там, той се втурна напред по тясната пътека, обвиваща стената на каньона.

Чу по-плътния мъжки глас чак когато взе завоя, след който каньонът се отваряше към просвет, образуващ малка долина покрай стръмния наклон на потока. Там, максимално отдалечена от рекичката, бе опряла на стената на каньона гръб кирпичена къщичка, а пред нея разгорещено и на висок глас се караха мъж и жена и размахваха ръце в гневни жестове. Хен забави крачка, после спря. Бяха му казали, че Лаура Блекторн не е омъжена, но това, което виждаше, приличаше напълно на домашен скандал. Тъкмо щеше да се обърне, когато жената извика отново и в гласа ѝ ясно се отличаваха отчаяние и страх.

— Само се доближи до детето ми и си мъртъв!

Мъжът я блъсна настрани, но тя отново се изпречи пред него.

— Адам, бягай! — изпищя тя.

Мъжът беше по-бърз и я превари. Тя се хвърли върху му и го сграбчи за ръката в опит да го задържи. Хен отново тръгна напред.

Мъжът се мъчеше да се освободи от Лаура, която, макар и много по-дребна, се беше вкопчила за него с непоколебима упоритост. И тогава той я удари. Просто сви юмрука си и го стовари върху лицето ѝ.

Тя падна на земята.

Хен усети как го изпълва изпепеляващ гняв. Той признаваше само няколко принципа, но се придържаше към тях с безкомпромисно постоянство. И един от най-важните беше, че един мъж не бива никога да удря жена.

Хен извади пистолета си и щеше да застреля мъжа на момента, но въпреки че жената успя да събере сили, за да извика още едно последно предупреждение, другият се скри в къщата. Само след миг излезе, влачейки след себе си малко момче.

— Пусни ме! — крещеше момчето, като риташе и се съпротивляваше с всичка сила.

С голямо усилие Лаура успя да се изправи на крака и се опита да отскубне момчето от мъжа. Той я удари отново. Тя залитна и се олюля, но не смяташе да се отказва и го последва, когато той се отправи към коня си.

Хен прибра пистолета в кобура си и се затича толкова бързо, колкото можеше. Не би могъл да стреля, без да изложи на риск жената или детето. Съсредоточени в битката си, те не усетиха приближаването му.

— Пусни ги — извика той на няколко ярда от тримата.

Мъжът замръзна, детето продължи да се бори, а Лаура удари мъжа с цялата сила на свития си юмрук. Той я зашлеви и я повали на колене. В този момент Хен го стигна, сграбчи го грубо за ръката, завъртя го и го удари толкова силно, че другият се строполи зашеметен на земята. Детето се отърси и се втурна към майка си.

— Моля, госпожо, нека ви помогна — каза Хен и протегна ръката си.

Жената не направи и най-малък опит да се вдигне. Наведе се напред, подпирайки се с едната ръка, а с другата бе обгърнала сина си. Тялото ѝ беше сковано от усилието да поеме въздух. Тя повдигна глава към Хен, за да го погледне, и той усети, че стомахът му се обърна. Видът ѝ го изпълни с още по-свирепа ярост. Лицето ѝ беше в синини от натъртванията. Тя се беше борила с всички сили и мъжът я беше пребил безмилостно.

Хен се обърна към него и видя, че се опитва да се изправи на крака.

— Само един страхливец може да бие жени — изръмжа Хен и го удари така ожесточено с opakото на дланта си, че онзи пак се простря на земята. Хен се протегна и го вдигна. — Само едно долно, малодушно копеле може да бие деца. — Серия от методични юмручни удари изцедиха и последните силици на нещастника, но Хен продължаваше да го държи като безволна кукла в здравите си ръце.

— Ако те намеря някога пак тука, ще получиш куршум. А ако само един косъм падне от главата на жената или детето ѝ, ще те убия.

Последен удар и мъжът се свлече на земята, а Хен изрита оръжието му далеч извън обсега му. После взе въже от седлото си, омота го около него, навря лицето му в прахоляка и завърза ръцете му отзад.

— Ще те убия! — измуча мъжът с разкъравените си устни.

— Би могъл да опиташ — каза Хен и дръпна рязко възела, за да го затегне.

— Никой не може да удари един Блекторн и да остане жив.

Хен се наведе и прошепна тихо и заплашително в ухото му:

— Този никой си има име. Рандолф. Хен Рандолф. Запомни го. Ако отново обезпокоиш тази жена, ще ти го бележа на челото.

Хен обърна мъжа по гръб. Когато той се опита да се изправи и да го ритне, Хен дръпна рязко въжето и опъна назад раменете му, докато онзи изкрещя от болка, после го бутна на колене и го подпря като животно, което ще жигосват.

Хен се обърна към Лаура. Тя още седеше на земята, обгърнала успокояващо ръце около сина си.

— Позволете ми да ви помогна. Трябва да се направи нещо за нараняванията ви.

— Кой сте вие?

— Аз съм новият шериф на Сикамор Флетс. А вие, предполагам, сте Лаура Блекторн.

Очите на Лаура се заковаха върху него.

— Разбирате, че подписахте смъртната си присъда току-що, нали? — Тонът ѝ беше остър и без каквато ѝ да било нотка на признателност за това, което беше сторил.

— Не, мадам, не разбирам. Мислех, че помагам на вас и сина ви. Не ми изглеждаше, че се забавлявахте много.

— Това е Деймиън Блекторн. — Тя все още звучеше недружелюбно и непризнателно.

— Е, и?

— Той има поне две дузини братя, чичовци и братовчеди. — Може би тя беше прекалено изплашена, за да покаже истинските си чувства.

— Сигурно. Бедата никога не идва сама.

Лаура продължаваше да го фиксира с поглед.

— Или сте луд, или сте просто глупак.

Хен се усмихна леко.

— Обвинявали са ме и в двете. Хайде, бих искал да се погрижа за лицето ви. Казаха ми, че сте много хубава жена, но не изглеждате такава точно сега. — Той протегна още веднъж ръката си, но тя пак не я пое.

— Вие сте определено по-симпатичен от другите стрелци, които се опитваха да бъдат шерифи. Надявам се, че ще ви организират хубаво погребение.

— Госпожо, шерифските ми задължения досега не са ми отнемали много време, но ако не се вдигнете скоро от там, очаквам Хоуп да се появи тука в недоумение защо закъснявам за обяд. Освен това всичката тази кръв ще се изчисти много по-лесно, преди да е засъхнала.

Най-накрая Лаура прие предложената ѝ помощ. На допир ръката ѝ бе суха и груба, не като ръцете на другите жени, които познаваше.

— Това е синът ми, Адам — каза Лаура, след като се изправи.

Адам продължаваше да се притиска в майка си, очевидно все още несигурен дали може да се довери на Хен.

— Какво правеше тук? — попита Хен, като посочи към Деймиън.

— Въобще не ти влиза в проклетата работа! — изкрещя Деймиън. — Когато се освободя, така ще ти надупча задника, че...

Хен му запуши устата с кърпата, която бе увита около врата му.

— Това приятелче тук въобще не знае как се говори пред дами — рече той и се извърна отново към Лаура.

— Нищо ли не може да те разтревожи? — попита Лаура.

— Би било само загуба на нерви и не би променило нищо. Хайде да видим какво можем да направим за лицето ти.

— Мога да се погрижа сама за себе си.

Стана му неприятно, че тя се страхува да му позволи да я докосне.

— Убеден съм, че можеш, но не е необходимо.

— Така предпочитам.

— Хората невинаги получават онова, което предпочитат.

— Не са ли ти казали, че твоята задача е да защитаваш хората, не да ги тероризираш?

— Предполагам, че не са си и помисляли да стигат чак дотам. Изглеждаха твърде настоятелни да ми връчат звездата, за да кажат нещо, което би могло да ме накара да променя намерението си.

— Ах да, не се учудвам — рече тя с отвращение. — Ако хората от Сикамор Флетс не виждат нищо лошо, то значи, че наистина няма нищо лошо.

— Много хора карат по този начин. Така е по-лесно, отколкото да се направи нещо. — Той се огледа наоколо, докато съзря един плитък тиган. — Ще ида да донеса вода. През това време виж какви лекарства ще намериш.

Лаура гледаше как се отдалечава и се чудеше на увереността му. Или беше невероятен глупак, или повече мъж от половин дузина Блекторнови, взети заедно. Тя усети лек трепет да пропълзява по гърба ѝ, същият като този, който я прониза при докосването му.

Съдейки по начина, по който се беше справил с Деймиън, тя не можеше да се съмнява, че е истински мъж, но само един глупак би се заел със задачата да бъде шериф на Сикамор Флетс.

— Нарани ли те? — попита Хен момчето.

— Не.

— Деймиън не би наранил друг Блекторн — каза Лаура, показвайки се навън. — Адам му е племенник — обясни тя, като видя объркването на Хен.

— Колко лошо, че няма същото отношение и към теб.

— Нямаше да е тъй, ако му бях дала това, което иска.

Хен премести един стол на мястото, където му се струваше, че пада най-много светлина.

— Седни.

Лаура не можеше да си спомни изобщо някога да е срещала някой друг толкова невъзмутим и безстрастен. И безразличен.

— Няма ли да попиташ какво иска той?

— Предполагам, че не е мой проблем.

— Не е, но смятам, че ти ще станеш проблем на Деймиън. — Лаура премигна, когато Хен взе лицето ѝ и го обърна към светлината.

— Не говори.

Лаура стоеше напълно неподвижна, опитвайки се да не издаде колко много я боли. Шокът започваше да отминава и болката немилостиво се настаняваше на мястото му, а студеният, мокър парцал, който Хен полагаше по кожата ѝ, не помагаше с нищо против болезнените усещания. Нито пък щеше да помогне против белезите, които щяха да ѝ попречат да се появява сред хора за седмици напред.

— Покажи ми какво намери — изиска Хен.

Лаура му подаде едно малко шише. Той го поднесе до носа си, изсумтя одобрително и след като почисти кръвта и калта от едната страна на лицето ѝ, го намаза обилно с билковата отвара, за да дезинфекцира раните. Той работеше в пълно мълчание. Лаура се учудваше на деликатността му. Никога досега не беше срещала мъж, на когото изобщо би му хрумнало да се погрижи за една жена. Жените сами трябваше да се грижат за себе си. Нито пък си бе представяла, че един мъж, достатъчно твърд, за да се справи с Деймиън, може да бъде изпълнен със загриженост да не ѝ причини допълнително страдание. И все пак, някъде под внимателното му докосване, тя усещаше твърдост, която стигаше до същността на личността му.

— За какво беше всичко това? — попита той накрая.

— Мислех, че не те интересува. — Тя не разбираше защо, но отказът му да я попита по-рано я беше раздразнил.

— Мен не. Но шерифа — да.

— Има ли някаква разлика?

— Разбира се.

Тя му повярва. Ако някой би могъл да се раздвои, то мъжът насреща ѝ определено бе от този тип. Как иначе би могъл да я докосва толкова нежно и внимателно и същевременно да изглежда тъй студен и отдалечен? Този контраст я интригуваше също както и най-сините очи, които някога беше виждала.

— Моят съпруг умря, преди Адам да се роди. Никой от роднините му не даваше и пет пари за него, докато беше бебе. Но сега е на шест и те си мислят, че той трябва да живее с тях.

— Както разбирам, ти не си съгласна.

— Ти щеше ли да си съгласен на мое място? — От възбуда Лаура се люшна в ръцете му и потръпна.

— Стой спокойно.

Внимателен, но не чак състрадателен. Беше сигурна, че към коня си ще покаже повече чувства.

— Не зная нищо за твоето положение — произнесе Хен, без да вдига очи от заниманието си. — Но от опит мога да кажа, че момче, което расте само около жени, става слаб мъж. А това може да го убие.

Лаура се отдръпна рязко назад.

— А от твоя опит става ли ти ясно какво се случва с момчетата, които израстват като Деймиън?

— Обикновено ги убиват.

Той се държеше така, сякаш не говореха за живот и смърт, а си бърбеха за времето.

— И ти мислиш, че Адам трябва да се възпитава по този начин? — срыза го тя.

— Мразя да гледам как загиват хора, даже и тези, които си го заслужават. — Хен отново обхвана лицето ѝ и продължи работата си.

Е, и това е нещо, помисли си Лаура: той не одобряваше убийството. Даже никак не бе малко.

— Нямам никакво намерение да позволя на Деймиън, или който и да е Блекторн, да сложи ръка върху Адам. Не искам да израсте мекушав, но искам да го възпитам в принципи, които аз уважавам.

— Дано да успееш.

— Не вярваш, че ще мога?

Какво я засягаше неговото мнение? Разгневи се на себе си, че го попита.

— Не зная. Изглеждаш забележително упорита жена, но не знам дали ще можеш да се справяш с всички трудности.

Лаура се дръпна отново.

— Справила съм се с твърде много неща, включително да се грижа сама за себе си и сина си в течение на седем години.

— Само преди няколко минути не изглеждаше да се оправяш толкова успешно.

Хен я извъртя към светлината. Тя потрепна, когато той я докосна по рамото.

— Боли ли те?

— Ударих се на един камък, като паднах.

— Дай да видя.

— Не.

— Опасяваш се, че ще се опитам да се възползвам от ситуацията? — Погледът му я прониза безпристрастно.

— Н-не.

— Мислиш, че няма да е прилично?

— Разбира се, че не.

— Тогава нека да видя какво ти е.

И нечувствителен също, помисли си Лаура, докато оголваше рамото си. Той явно не разбираше колко ѝ беше унизително да се остави на грижите му.

Когато я докосна, тя едва не подскочи от стола, макар че докосването му бе прекалено леко, за да ѝ причини болка. Всъщност усещането бе толкова необичайно удивително, че я остави леко задъхана. Тя забрави болката по лицето си. Усещаше единствено върховете на пръстите му върху топлата плът на рамото си. Не можеше да се принуди да го погледне в очите. Внезапно, остро, болезнено тя усети, че той е мъж, а тя — жена.

Престани да се правиш на глупачка. Държиш се така само защото седем години не те е докосвал мъж.

Каквато и да беше причината, беше ѝ напълно невъзможно да остане безразлична.

— Кожата не е разкъсана — каза Хен. Той натисна леко, но нея я прониза болка като от шило и тя потрепери. Хен сигурно го забеляза, но не се извини. — Трябва да си много внимателна следващите няколко дни.

— Мога ли да се облека вече, докторе?

Той се подсмихна.

— Има ли наоколо някоя дива круша?

— Нагоре по каньона — упъти го Лаура, докато оправяше роклята си.

— Ей сега ще се върна. — Той се отправи навън с уверена стъпки.

Беше доволна, че излезе. Нуждаеше се от малко време, за да възвърне спокойствието си. Определено беше развълнувана, иначе нямаше да проявява тази необичайна реакция спрямо него, това странно противоречиво желание да избегне докосването му, но и да продължи да бъде докосвана. Желанието да потърси утеха там, където не беше очаквала да я намери.

— Къде отива той, мамо? — попита Адам. Не беше се отделил от майка си дори и за секунда.

— Да донесе диви круши, макар че е загадка за мен за какво могат да му послужат.

Но тази загадка не я интересуваше чак толкова, колкото защо докосването му имаше такова силно въздействие върху нея. Ласките на Карлин никога не ѝ бяха доставяли удоволствие. Дори в началото, когато беше още наивна и глупава и вярваше, че е влюбена, беше намирала близостта им странно незадоволителна. А този странен мъж само с едно докосване бе накарал тялото ѝ да тръпне и да копнее, кожата ѝ бе станала непоносимо чувствителна, а сетивата ѝ — болезнено изострени.

Трябва да е от шока. Деймиън се бе държал брутално. Щяха да минат дни, докато дойде на себе си.

— Дали ще дойде някой друг да ме вземе? — попита Адам. Изглеждаше изплашен.

Лаура винаги се бе страхувала, че семейство Блекторн ще предяви претенции към Адам. Само дето бе очаквала това да се случи по-късно. Затова, когато Деймиън се появи този ден, шокът, който трябваше да преживее, беше още по-силен.

— Може би — отвърна Лаура, — но ние ще сме готови следващия път.

Днес тя се бе оказала неподготвена. Адам вече щеше да е далеч от нея, ако не се беше намесил този необикновен мъж. Добре, той беше шерифът и защитавайки я, сигурно си гледаше работата, но тя не мислеше, че познава някого, който дори малко да прилича на него.

— Връща се — предупреди Адам.

Хен се спусна в каньона, натоварен с диви круши.

— Ето, вземи ги — рече той и изсипа плодовете в полата ѝ. После извади от джоба си нож, разряза на две една от крушите, а след това на няколко резена. — Имаш ли тензух?

— Да.

— Нарежи и останалите по този начин, наложи ги върху подутините и увий лицето си с тензуха. Ще се излекуваш два пъти по-бързо от обикновено.

— Ще изглеждам така, сякаш ме подготвят за погребение — възпротиви се Лаура. Изведнъж тя се втрени в него. — Как всъщност

се озова тук?

— Исках да те помоля да ми изпереш дрехите. — Той се огледа.
— Оставих ги ей там.

— Аз ще ги донеса — извика Адам и излетя. Беше възвърнал донякъде увереността си.

— Не знам кога ще мога да свърша тази работа — каза му Лаура.
— Имам още много пране. — Тя знаеше, че трябва да изпълни първо неговата поръчка, поне от благодарност, но едно странно чувство на разочарование и безпричинно раздразнение я беше обхванало. Той изглеждаше точно толкова безразличен към факта, че тя е жена, колкото тя дълбоко чувстваше мъжествеността му.

— Не трябва да работиш днес.

— Освен да се консервирам с тия кисели круши.

— Точно така.

Стори ѝ се, че видя усмивка, отблясък от веселие в тези сини очи, но вероятно беше само игра на светлината. За всеки случай му се усмихна.

— Ще казвам на хората да се обръщат към теб, ако искат да узнаят защо прането им не е готово навреме.

— Намирам, че ще е по-подходящо, ако ги насочиш към Деймиън.

Ведростта изчезна от изражението ѝ.

— Няма да има никакъв смисъл. На никой Блекторн не му пука какво искат останалите.

— Трябва да помислиш дали не е възможно да се стигне до някакъв компромисен вариант. Няма да е добре за момчето, ако се окаже притиснато между вас.

— И какво знаеш ти? — рече тя, а гласът ѝ отново бе станал студен и режещ.

— Вярно, но не можеш да промениш факта кой именно е бащата на момчето.

— Да, но поне мога да се погрижа да го възпитам — натърти тя.
— Да не мисли, че може да вземе нещо само защото му се иска, защото е по-едър и защото умее да борави с оръжие.

Адам се появи, носейки със себе си чанта с дрехи. Беше едричък за възрастта си и се справяше без усилие.

— Носиш много дрехи — рече Лаура, като изгледа пълната чанта.

— Домът ми е далеч оттук.

— Може би трябва да обмислиш идеята да се върнеш пак там.

Макар че той я ядосваше, тя го каза като добронамерено пожелание. Не ѝ се искаше да го види убит. Никога никой не се беше отнасял така добре с нея.

— А ти смяташ ли да обмислиш възможността да позволиш на детето да се вижда с чичовците си от време на време?

Лаура го изгледа гневно: всичкото ѝ желание да бъде любезна с него се изпари.

— Това изобщо не те засяга.

— Както не засяга теб къде ще ходя аз.

— Засяга ме, когато си на моята земя — изстреля тя. — Ще ти изпера дрехите, но искам да ти видя гърба още преди да съм се помръднала от това място.

— Най-добре ще е да си наложиш лицето с тези плодове и да си легнеш. Ще бъдеш много по-доволна от това, което видиш в огледалото утре сутринта.

— Напусни! — изкрещя Лаура. — И си вземи дрехите със себе си!

— Ще се върна утре да видя как си — каза Хен.

— Имам пушка.

— Много добре. Една жена, която живее сама, трябва да е в състояние да се защитава. — Хен се извърна към Адам. — Наглеждай майка си, сине. В сегашното разположение на духа тя е способна да нападне всичко, което се движи, включително и пантера. Горката стара котка ще бъде разкъсана на малки дребни парченца, преди да успее да изреве, и целият ви двор ще се напълни с козина. Ще ти отнеме половин ден да го изчистиш.

Лаура трябваше да положи известно усилие, за да запази строгото си изражение.

— Наистина ще ти бъда благодарна, ако си тръгнеш, преди да съм подкопала авторитета си пред сина ми.

— Я виж ти, наистина можеш да се държиш приятно, когато пожелаеш. — В тона му нямаше и следа от добронамереност. — На мен също ми беше приятно да се запознаем.

Хен отиде до Деймиън и му развърза краката, а после го праметна на седлото. Докосна периферията на шапката си в прощален поздрав и с ленива походка поведе коня с Деймиън през двора.

— Забрави си дрехите — извика Адам.

Хен само махна, без да се обръща.

— Мамо, той си забрави...

— Не ги е забравил — каза Лаура. — Нямахме никакво намерение да си ги взема обратно.

— Какво ще ги правиш?

Лаура въздъхна.

— Ще ги изпера, какво друго.

— Но ти каза, че няма да го направиш.

— Знам, но мистър Шериф изглежда не е много добре със слуха.

— Той каза, че името му е Хен Рандолф. Чух го.

— Знам. Хен Рандолф. Що за име за зрял мъж е това? Хен. Пиленце. Кокошчица. Напомня ти за нещо, покрито отвсякъде с перушина, което се рови в прахоляка за червейчета и вдига врява до бога, когато снесе яйце в храсталака.

Изведнъж Адам бе разтърсен от силни пристъпи на смях.

— У него няма пера, мамо. И не кудкудяка.

— Той няма пера — поправи го Лаура. — Но приказва много глупости.

— Той наби онзи мъж.

— Да, наистина го наби.

Но насилието я плашеше, а Хен се бе държал безмилостно.

— Смяташ ли, че ще се върне?

Лаура впери поглед в мястото, където Хен беше изчезнал в каньона.

— Съмнявам се, че ще го видим някога отново.

— Не го харесах. Ако имам пистолет, ще го застрелям, когато се върне.

— О, ти имаш предвид Деймиън — рече Лаура, възвърната рязко в действителността. — Опасявам се, че ще се върне. А ти няма да застрелваш никого. Сега най-добре да донесеш вода и да събереш дърва, ако ще се захващам с прането на мистър Рандолф.

— Той ти каза да си легнеш.

— Помня какво каза, но можеш да бъдеш сигурен, че очаква дрехите му да са готови до утре.

Но като гледаше как Адам повлече дървеното ведро и се отправи към потока, тя се почуди дали Хен действително би очаквал дрехите му да са изпрани до сутринта. Не познаваше мъж като него и определено не знаеше какво очаква той. С изключение на баща ѝ, когото едва си спомняше, всички мъже, които беше срещала, вярваха, че жените съществуват единствено за да доставят удоволствие и да създават удобства на мъжа.

Хен със сигурност бе имал предвид точно това, когато ѝ бе говорил, че Адам трябва да получи мъжко възпитание. Но когато се беше погрижил за нараняванията ѝ, допирът му бе внимателен.

Тя бе забелязала и яростта в очите му, когато бе удрял Деймиън до безсъзнание. Това ѝ напомняше за втория ѝ баща. Не беше забравила градушките от удари, сипещи се отгоре ѝ, не беше забравила чувството за безпомощност. Потрепери. Беше се заклела никога да не позволява това да се повтори. И въпреки че Хен бе пребил Деймиън, тя беше убедена, че той никога няма да удари жена.

— Ще ми трябват поне още две кофи — каза Лаура, когато Адам изля първото ведро в коритото. — Той има невероятно много дрехи.

Тя се загледа след сина си, когато той тръгна към рекичката. Беше добро дете. Не я интересуваше какво мисли Хен Рандолф, смяташе да запази Адам далеч от обсега на Блекторнови, без значение какво щеше да ѝ се наложи да стори. А това включваше използването на пушката, която държеше до леглото си. Тя не мислеше, че Хен ще одобри Блекторнови, въпреки че според него Адам се нуждаеше от мъж покрай себе си. Но откъде можеше да бъде сигурна? Ако един мъж изглежда толкова добре, че жените омекваха от слабост в неговото присъствие, това съвсем не означаваше, че той е и добър.

Тя си припомни блестящо русата коса, подаваща се изпод шапката му, кожата, която на слънцето изглеждаше с цвят на мед, деликатно изразените линии на лицето, чието изражение не издаваше нищо от мислите му, високото, енергично тяло, достатъчно силно, за да свали на земята Деймиън Блекторн с един-единствен удар.

Но най-голямо влияние бяха упражнили върху нея очите му. Толкова сини, колкото небето в ясен слънчев ден, те не издаваха дори и сянка от топлота, учудване, тъга. Нищо. Въпреки че я беше защитил и

беше се погрижил за нея, той се показваше напълно студен и безчувствен. А не би могъл да бъде такъв, нали? Не и след като рискува заради нея.

Престани да се държиш като последната глупачка. Всички тези размишления са просто излишни. Ако беше изкарала половината от това време в размисли за Карлин, преди да се омъжиш за него, нямаше да си в такава безизходица сега.

Лаура изхвърли мисълта за бившия си съпруг от съзнанието си, взе чантата и я сложи на стола. Дори това усилие напълваше главата ѝ с кръв и правеше нараняванията изключително болезнени. Тя се отпусна на облегалката на стола. Може би наистина не беше в състояние да свърши някаква работа днес.

Хората в града не бяха толкова стриктни при плащането на сметките си, както в изискването прането им да бъде приготвяно навреме. Но тя знаеше, че няма избор, защото шкафът в кухнята беше почти празен.

— Ще ми се да бяхме по-близо до потока — изпуктя Адам, като изливаше последната кофа. Лицето му беше порозовяло от усилията да донесе трите ведра.

— Зная, но тогава къщата щеше да се наводнява всеки път, когато водата придойде.

Адам беше наясно с това, но тя не възразяваше момчето да се пооплаче малко. Толкова рядко го правеше.

Лаура отвори чантата и започна да вади ризите една по една. Беше изненадана, че бяха толкова много. Но повече от количеството я изненада качеството на дрехите. Тя се вгледа по-внимателно в тъканта. Фин лен, най-добрия, какъвто бе виждала. Проследи бродериите и прегледа шевове. По-добри и по-скъпи от всички неща, които ѝ носеха от града. Продължи да вади ризи, докато преброи до двадесет и две. Бельото му и чорапите му бяха от същото добро качество. Откри дори една колосана яка. Този мъж явно имаше официален костюм в гардероба си.

Явно не е бил шериф преди. Или поне до неотдавна. Един шериф трябва да е пресметлив и внимателен. Трябва да знае кой дърпа конците. Хен приличаше на човек, който прави каквото си иска, без да се интересува от последствията.

Лаура се чудеше дали нейният живот би бил по-добър, ако се беше омъжила за мъж като Хен, вместо за Карлин.

Тя беше сигурна, че Хен не би я изоставил заради една евтина курва и не би се оставил да го убият, докато се опитва да открадне един бик. Щеше да се ожени за нея в църква с официалния ритуал, а не да измъква свещеника посред нощ от леглото му, свещеник, който тя не бе успяла да открие вече седем години. И нямаше да я остави без нито един цент с дете, което да отглежда съвсем сама.

Но тя не се беше омъжила за мъж като Хен, а за Карлин Блекторн и беше изкарала последните шест години, грижейки се сама за сина си. Не смяташе да позволи да ѝ го отнемат сега. Нито пък смяташе да го остави да гладува. Ще изпере тези дрехи. После ще си легне. Този мъж ще ѝ плати. Тогава тя ще купи някаква храна. Толкова е просто.

ГЛАВА ВТОРА

Хен въобще не беше толкова спокоен, колкото демонстрираше пред Лаура. В себе си едва контролираше опасно силен гняв срещу Деймиън. Само мисълта, че сега е шериф, спаси това копеле от пердаха, който си заслужаваше, но който неминуемо щеше да си получи, ако отново се опиташе да тормози Лаура. Докато Хен беше шериф, никой мъж нямаше да се отърве безнаказано за побой над жена.

Той вероятно не трябваше да удря Деймиън — не само веднъж, но и изобщо. Е, това беше лошо. Но беше го ударил и ако Деймиън го ядосаше пак, щеше да го направи отново.

Хен знаеше, че не бе постъпил правилно, и това го дразнеше. Никога не се бе придържал към ограничения. Той и Монти бяха навикнали да раздават свое собствено правосъдие на място — с пистолети или юмруци. Нямаше да му е лесно да промени навиците си сега.

Защо, по дяволите, изобщо се бе съгласил да стане шериф? Никой не плаща двеста и петдесет долара заплата на месец, освен ако не е работа, която само един глупак би приел. Но пък и последните трима служители на закона почиваха шест стъпки под пустинната пепел. Трябваше да прати по дяволите хората от града и да ги остави сами да си берат грижата.

Но той не можеше да го стори и го знаеше. Проклетата работа можеше и да не му харесва, можеше и да желае никога да не е стъпвал в Сикамор Флетс, но не можеше да изчезне, преди да е свършил това, което си бе обещал — да прочисти областта от крадците на добитък. Междувременно работата му изискваше да запази спокойствието, да прилага закона и да защитава гражданите.

Деймиън Блекторн беше един от гражданите. Но също и Лаура.

Хен не знаеше какво друго би могъл да направи за нея, а и не знаеше какво би искал да направи. Тя изглеждаше напълно обикновена — малко избухлива и с остър език, но не повече, отколкото можеше да

се очаква от млада жена, обвързана с дете и принудена да изкарва прехраната си, като пере чуждите дрехи. Но тази Лаура, която се беше борила с Деймиън с решителността на тигрица, Лаура, която не пророни и един стон от болка, докато той обработваше раните ѝ, която беше твърде далеч от една обикновена перачка, вече беше се настанила в мислите му.

Тя беше хубава жена. Дори натъртванията и зацапалата я кръв не можеха да го скрият. Напомняше му за една жена, която бе познавал някога и която твърдеше, че е циганка. Тя имаше същата гъста черна коса, огромни тъмнокафяви очи и кожа с цвета на лунен лъч. Беше доста слаба — вероятно защото даваше по-голямата част от храната на сина си, но под обикновената рокля можеше да се отгатне великолепието на формите ѝ. Може би заради гъвкавата ѝ походка. Определено не беше заради прелъстително поведение. Тя го беше гледала право в очите, беше го предизвиквала, нападала. И все пак беше малко изплашена. Не, неуверена. Неспокойна. Той не можеше да си представи Лаура Блекторн да се изплаши от някого. Би могло да се случи, когато е била по-млада, но на млади години хората обикновено са по-различни.

И той някога не беше такъв, но не си позволяваше да разсъждава повече по този въпрос.

Не мислеше, че Лаура е била по-хубава преди. Тя беше от този тип жени, които със зрелостта стават все по-привлекателни, чиято красота само се подчертава от добре избраното облекло и обстановка и които в средата на тридесетте карат по-младите жени да изглеждат безинтересни и безцветни. Не че това имаше някакво значение за него. Не го интересуваха жените, нито млади, нито стари. Те означаваха обвързване, отговорност, ограничения — все неща, които смяташе да избегне.

Не че не харесваше жените, но те винаги изискваха, очакваха, желяеха, нуждаеха се от нещо. Винаги бяха по петите на нещо, което той не можеше да им даде. И не защото не искаше. Просто той го нямаше.

Чудеше се дали Лаура би могла да е по-различна.

— Тук можеш да ме пуснеш. Този овраг не се вижда от града — обади се Деймиън.

Хен го изгледа недоумяващо.

— Ти отиваш в затвора — каза Хен.
— Нов си тука. Предполагам, че не знаеш как стоят нещата.
— Кой неща?
— Блекторнови не влизат в затвора.
— Защо?
— Навличаш си смъртна опасност.
— Звучи ми като празна заплаха.
— Има хора, които ще ти кажат точно обратното.
— Никога не приемам съвети. Хората обикновено ги дават само за да им е чиста съвестта.

— Ти си глупак!

— Възможно е, но ти си този, който ще лежи в затвора.

Деймиън прехвърли крака си през седлото. Препъна се, когато стъпи на земята, но веднага хукна да бяга. Хен дръпна въжето толкова здраво, че то едва не извади рамената на Деймиън от ставите им.

— Ще те убия! — успя да процеди Деймиън през стиснати зъби.
— Ще те напълня с куршуми, ще те изкормя и ще те оставя да умреш.

— Ще имаш предостатъчно време да обмислиш плана си — рече Хен.

Хен изведе Деймиън от пресъхналото речно корито и го поведе към задната част на затвора, като го влачеше подире си. После го натика в една от килиите и я заключи.

— Моето семейство ще ме извади оттук. — Синините от кокалчетата на юмрука на Хен започваха вече ясно да се очертават по лицето му. — И после ще те убият.

— Кажи им да чукай силно — каза Хен. — Спя много дълбоко.

Хен премина в офиса си в предната част на сградата, като тресна вратата, преди да чуе цветистия отговор на Деймиън. Помещението имаше врата и два прозореца, които гледаха към улицата. В единия край се мъдреше бюро, а в другия — една прогоряла печка. Подът беше от грубо насечени дъбови греди. Беше малка постройка, но на шерифа не му трябваше голямо пространство. Нямахме какво толкова да се прави вътре.

Хен се чудеше какво ли биха казали братята му, ако можеха да го видят сега. Беше изпратил телеграма на Джордж. Той трябваше да знае къде се намира, в случай че му се наложеше да дойде да прибере тялото му. Не че очакваше да бъде убит. Не смяташе да се застоява за

дълго. Но тази работа му осигуряваше достатъчно занимание, докато вземеше решение какво, по дяволите, щеше да прави през остатъка от живота си.

Би могъл да отиде в Тексас при Джордж, в Уайоминг при Монти или в Колорадо при Мадисън, но той се опитваше да избягва семейството си. Не, той се опитваше да избяга от себе си. Беше приел шерифските задължения само защото се надяваше, че така ще бъде достатъчно зает и няма да се измъчва от въпроси, на които не може да отговори.

Вдовицата Блекторн представляваше такъв един проблем, който обсебваше мислите му и той приветстваше нахлуването ѝ в живота му.

Вратата се отвори широко и едно усмихнато дяволче, на около четиринадесет години, на име Хоуп Уърти влетя в стаята. Тъничка, средна на ръст, с лице, обсипано с лунички, и водопад от червеникавокафява коса, стигаща чак до кръста ѝ, Хоуп се движеше толкова елегантно, колкото и някоя кукла на конци. Грейналите ѝ очи, вечната усмивка и естествената и самоувереност ѝ гарантираха навсякъде добър прием.

— Донесох ти обяда — обяви тя.

— Не беше необходимо. Мога да се храня в ресторанта.

— Не го искаш наистина — каза Хоуп. Тя ритна с крак вратата и я затвори, после постави покрития поднос върху бюрото. — Дръж мухите надалеч и пази от прах — обясни тя, като махна червената карирана покривка.

— Сигурно са гладни колкото мен.

Хоуп го изгледа сепнато, после се разкикоти.

— Майка казва, че си сериозен и улегнал човек, ама аз ѝ казах, че ти се държиш така само за да не позволиш на глупаците от града да ти извадят душата. — Хоуп подреди чиниите и разви бялата салфетка, в която беше загърнала вилица и лъжица.

— Има ли много глупаци в Сикамор Флетс?

— Камара — увери го Хоуп. — А може и да няма други всъщност. Татко казва, че е от горещината. Мама казва, че поначало си нямат мозък в главата.

— Като нищо може да е така — каза Хен, еднакво изумен от безгрижното бърборене на момичето и от количеството храна, което то изглежда смяташе, че му е необходима. Не ѝ беше казал за Деймиън.

Нямаше да му стане нищо, ако пропуснеше едно ядене. Дори така гневът му можеше да бъде охладен.

Хоуп се усмихна лъчезарно на Хен, сякаш най-щастливото събитие в живота ѝ бе да му поднесе ястието. Напълни една каничка с кафе, постави я на студената печка и каза:

— Надявам се, че това е достатъчно.

— Щеше да е достатъчно, дори ако имах да храня трима затворници — изсмя се Хен и хвърли дълъг поглед на подноса. После се приближи до бюрото и седна.

— Мислех, че мъжете ядат много — каза Хоуп. Тя издърпа един стол и го постави до бюрото. — Всички мъже, които аз познавам, ядат много. Мама постоянно се оплаква от това. — Тя обкрачи стола откъм облегалката.

— Е, не бих искал да се оплаква и от мен, особено след като съм само от седмица тук. Защо не обядваш с мен? — Хен сложи едно дебело парче от телешкото в чинията, с която беше похлупена неговата.

— Не мога.

Можеше да се закълне, че ѝ се искаше.

— Защо?

— Не мога да ям задушено с пръстите си. Не подобава на една дама.

— Разбира се, че можеш. — Хен стана и отиде до багажа, който лежеше в ъгъла. — Можеш и да го изсърбаш от чинията. И аз съм го правил много пъти. — Той разрови нещата си. — Но аз, разбира се, нося кухненски принадлежности точно за такива случаи. — Той извади чиния, чаша и прибори. — Ако се налага да покажа, че и аз имам добри маниери.

Хоуп се усмихна щастливо, придърпа стола си, взе лъжицата и вилицата и започна да се храни с апетита на изгладняло животно.

— Мама е добра готвачка — рече тя с пълна уста. — Няма да ти се иска да ядеш никъде другаде, особено пък по кръчмите. В хотела не е лошо, но е много скъпо.

— Градът ми плаща добре — каза Хен, седна и опита задушното. Не беше на нивото на Роуз, но пък беше къде по-добро от собствените му кулинарни постижения, а напоследък се бе задоволявал само с тях.

— Ти сигурно ще искаш да спестяваш парите си.

— Защо?

— Мама казва, че разумните хора правят така.

— Какво те кара да мислиш, че аз съм такъв?

— Просто така си мисля. Татко казва, че трябва да си луд да се заемеш с тази работа, но аз му казах, че ти си я приел, защото вярваш в справедливостта и свободата.

Хен не беше напълно убеден защо я беше приел, но със сигурност знаеше, че не тези възвишени принципи бяха формирали решението му.

— Освен това вече цяла седмица си тук, а още не си ходил да играеш комар или да пиеш.

— Само проучвах терена, опитвах се да разбера кой сервира разводнено уиски и кой обича да подпомага мадам Фортуна неправомерно.

Хоуп отново се разсмя нависоко.

— Наистина си забавен. Обзалагам се, че липсваш на своите. Трябва да им е много скучно у дома, след като ти си заминал.

Никой от семейството му не би го разпознал по описанията, които Хоуп му правеше. Той се чудеше защо момичето го възприема като шегаджия, когато всеки друг го виждаше само като мрачен и избухлив стрелец.

— Нямам семейство.

— Разбира се, че имаш.

— Откъде знаеш?

— Ти правиш място за хората.

— Какво?

— Не ги притесняваш, не изискваш цялото им внимание за себе си. Обзалагам се, че имаш много братя и сестри.

— Никакви сестри. Шестима братя.

— Наистина ли? Божичко, чакай да кажа на мама!

— Три снахи, четири племенника и две племенници, но недей казва на никого.

— Защо?

— Вероятно защото намирам, че не е тяхна работа.

— Тогава защо каза на мен?

Защо ѝ бе казал? Беше се разбъбрil като някой пияница.

— Може би защото прекарах твърде много време на седлото с единствен компаньон коня ми.

— Откакто си дошъл, едва ли се е приказвало за нещо друго, освен за него.

— Какво му е на Бримстоун?

— Нищо му няма, само че може да те изпотъпче до смърт.

Хен се ухили:

— Той е кротка душица.

— Джес не е на това мнение.

Хен спря лъжицата на половината път до устата си.

— И какво казва Джес?

— Мама ще ме одере жива, ако изрека по-голямата част от нещата.

— Давай това, което може да се каже.

Хоуп се усмихна широко.

— Казва, че сигурно трябва да си роднина на дявола, защото никой, освен него не би могъл да язди този кон. Джес винаги говори за дяволи и призраци. Той казва, че може да ги вижда.

Хен се засмя. Ако всички бяха като Хоуп, нямаше да бъде толкова лошо, че е отседнал тука.

— Джес наистина ли мисли, че аз съм дявол?

— Не, но допуска, че си му поне сподвижник. — Смехът на Хоуп изпълни стаята. — Казах му, че дяволът си е избрал много хубав помощник.

— Не може да се очаква, че ще изкушава хората към злото с грозни примамки.

— Не съм си го помисляла, но сигурно си прав.

Приятното изражение върху лицето на Хен бе само една маска. Мислеше за баща си. Привлекателна примамка наистина. Едва ли някога една красива фасада е прикривала по-дълбоко зло. Той начена пая си, но вече не се чувстваше гладен. При спомена за баща си изгуби всякакъв апетит. Хвърли салфетката и стана да си налее допълнително кафе.

— Предай на майка си моите комплименти, но вече съм твърде сит, за да изям този пай. Следващия път донеси наполовина по-малко.

— Струва ми се, че аз изядох повече от теб. — Хоуп изглеждаше малко засрамена.

— Никой не би познал. Тънка си като дъска.

— Зная — каза Хоуп, не особено поласкана от комплимента. — И каквото и да правя, не ми помага да стана по-едра. — Тя започна да поставя чиниите върху подноса.

На Хен му трябваха няколко мига, докато осъзнае, че тя говореше за гърдите си. Или по-скоро, за липсата на такива.

— На твоето място не бих се тревожил за това. Момичетата на твоята възраст се развиват много бързо.

— Така е. В един момент Мери Паркър изглеждаше като момче. В следващия вече всички момчета от града я следваха с провесени езици и зяпнали очи.

— Само почакай. След няколко години и тебе ще те следват така.

— Не искам. Не се интересувам от момчета. Много са незрели.

Хен изпита внезапното усещане, че е взет на прицел от едно момиче, умиращо да бъде голяма жена.

— Може би — каза Хен безизразно, за да запази дистанция. — Но ти ще можеш да си върнеш за всичките случаи, когато не са ти обръщали внимание.

Можеше да се закълне, че идеята ѝ хареса.

— Между другото, послушах майка ти и занесох прането си на вдовицата Блекторн тази сутрин. Доста странна дама. Що за човек е тя?

— Не знам. Не идва много често в града.

— Жена, която не обича да ходи в града?

Хоуп се засмя.

— Това вероятно е заради начина, по който мъжете я гледат.

— Как?

— Тя е много красива.

— И?

— Има малко момченце.

— И какво от това?

— Няма съпруг.

— Това, че е вдовица, не намалява шансовете ѝ да си намери друг.

— Тя никога не е имала съпруг.

Хен ѝ хвърли заинтригуван поглед.

— Казва, че се е омъжила за Карлин Блекторн, но семейството му го отрича.

— Какво казва мистър Блекторн по този въпрос?

— Той е мъртъв.

— Може би е по-добре да помоля някой друг да ми пере ризите.

— Тя има нужда от пари. — Хен отново я изглежда подканящо. — Бедна е като църковна мишка. Живее там горе в каньона съвсем сама.

— Ще пообмисля малко нещата. А ти най-добре да занесеш този поднос в ресторанта. Басирам се, че майка ти те чака от цяла вечност.

— Тя няма да има нищо против — отвърна Хоуп. — Тя казва, че е срамът една почтена жена да стои в едно и също помещение с поне половината мъже в този град. Става ли да ти донеса вечерята към шест?

— Наистина не е необходимо да го правиш.

— Но аз искам. Освен всичко друго се спасявам и от работата. В кухнята е по-горещо и от ада. — Хоуп сепнато постави ръка на устата си. — Няма да ме издадеш, нали?

— Да издам какво?

— Това, което казах.

— Че какво каза? О, това ли? — усмихна се Хен. — Няма. Ще изчакам, докато не се покажеш особено неблагоприятно.

— Знаех си, че си мил. Казах го на всички, но те продължаваха да напомнят как все си обикалял намусено, сякаш си помирил нещо развалено. А аз им казах, че това е твоят маниер.

Хен не можеше да разбере защо това момиче не го виждаше в тази светлина, в която се явяваше на всички останали. Трябваше да си признае, че е доволен от това.

Лаура изстиска и последната риза и се отпусна назад изтощена. Беше изпрала всичките ризи на Хен Рандолф. Не можеше да изглади повече от три-четири тази вечер, но през следващите дни щеше да приключи.

Главата я болеше непоносимо. Лицето ѝ пулсираше толкова болезнено, че чак се замайваше. Ръката ѝ инстинктивно се вдигна, само за да се натъкне на парцала, който придържаше резените плодове към раните. Не можа да сдържи една усмивка. Сигурно изглежда като

идиотка. Ако някой я видеше, нямаше начин да не си помисли точно това. А тя го беше направила, защото един странник я беше посъветвал така. От всичко, което знаеше, тази терапия щеше да ѝ навреди повече.

Но тя вярваше на Хен. Той изглеждаше така, сякаш хората не го интересуваха дотолкова, че да си прави труда да ги лъже. Странно беше да се чувства привлечена от мъж, който изглеждаше напълно лишен от страсти.

Беше се омъжила за Карлин, защото не можа да се противопостави на необузданите му чувства. Сега се чувстваше притеглена към Хен Рандолф по точно обратната причина. Дали чувствата я плашеха дотолкова, че се бе отказала от желанието да намери мъж, който би ѝ дал топлина, защита и любов, които бе желала толкова отчаяно?

Не. Но и не вярваше, че Хен е толкова студен, колкото изглежда. Някъде дълбоко в него, по-дълбоко дори от твърдостта и силата, които бе доловила, бе скрита топла, нежна жилка. И само трябваше някой, който да го интересува и желае достатъчно, да я извади на бял свят. Не смееше дори да мечтае, че тя би могла да бъде този някой.

ГЛАВА ТРЕТА

Хен се изправи и отиде до прозореца на офиса си. Улицата беше почти празна, както всеки следобед, откакто бе дошъл тука. Горещото септемврийско слънце задържаше хората по къщите им от обед до залез. Търсейки спасение от горещината и насекомите, конете се бяха скупчили под върбите с наведени глави и размахваха неспирно опашки, за да разгонват рояците мухи. Само от време на време някой ездач или пристигащ фургон нарушаваха тишината.

Чинарите и дъбовете в градчето сякаш бяха застинали в маранята. Даже вечно шумолящите тополи, израснали в старото речно корито, не помръдваха нито листец. Къщите от небоядисани посивели вековни дървета образуваха рязък контраст с жълтите и червените скали наоколо. Бедно градче, сякаш без собствено самочувствие, което оставяше у случайния пътник впечатление за нещо временно и недовършено.

Хен се извърна от прозореца. Мислите му бяха обзети от Лаура. Чудеше се дали е последвала съвета му и си е легнала. Вероятно не. Тя не се държеше като жена, която би приела съвет от когото и да е било. Може би не трябваше да ѝ оставя дрехите си, а да ги занесе някой друг път.

Отвори чекмеджето си и тупна отгоре няколко плаката на търсени престъпници. Смяташе да ги прегледа, за да запомни лицата. Щеше да му е от полза. Докато хвърляше някои стари хартии в печката, той дочу един приглушен изстрел. Прозвуча някъде от другия край на улицата. Не можеше да са Блекторнови. Не беше казал на никого за ареста на Деймиън. Не можеше да си представи кой друг ще стреля толкова близко до града, но се беше убедил, че винаги се намира по някой глупак, който да прави това, което не трябва.

После чу втори и трети изстрел и определи по-точно посоката. Вдигна колана с пистолета, закопча го, взе си шапката от закачалката и я сложи на главата си. В следващия момент едва не се сблъска с Хоуп Уърти, която влиташе през вратата.

— Фин Петерсън стреля по кръчмата на Елгин — успя да произнесе тя, после спря, за да поеме глътка въздух. — Пиян е до козирката. — Тя пое забързано втора глътка. — Какво смяташ да правиш?

— Не знам още.

— Той ще те убие.

— Не мисля така — каза Хен, отправяйки се към кръчмата. — Повечето мъже избягват възможността да бъдат убити, освен ако не се отнася за нещо важно.

Хоуп обаче не беше във философско настроение.

— Смяташ ли да се стреляте на улицата?

— Не мога да кажа. Сега се връщай в ресторанта и се скрий вътре.

— Но аз искам да гледам! — Хоуп изглежда бе готова да отстоява позициите си, но точно тогава изригна истински залп от изстрели, след което двама мъже изхвърчаха от вратата на заведението с главите напред.

— Сега! — кресна Хен толкова сурово и заповеднически, че Хоуп подскочи. — И си дръж главата наведена!

Хоуп хвърли обиден поглед на Хен, обърна се и полетя.

Хен тръгна към кръчмата.

Улицата се беше опразнила, сякаш някой бе махнал с магическа пръчка. Нищо не помръдваше. Даже конете сякаш бяха замръзнали от страх да не привлекат внимание. Изстрелите сега идваха на равни интервали. На Елгин Скот май щеше да му се наложи да прави нов покрив за зимата. Вероятно сега в него имаше толкова много дупки, че посетителите можеха да отгатват колко е часът по звездите.

Докато се приближаваше, Хен осъзна, че няма никакво желание да застреля този човек. Хората имаха право да очакват от него да защитава собствеността им и спокойствието в града, както и техния живот, но това не означаваше, че трябва да вземе живота на един безобиден пияница. Хен спря на вратата, за да привикнат очите му към сумрака вътре и тогава влезе.

Заведението беше неголямо, дълго и тясно помещение със скупчени една до друга маси. Хен не можеше да каже колко посетители бяха все още вътре. Те всички се бяха изпокрили под

масите, а стрелецът тъкмо си наливаше поредното питие. Беше с гръб към вратата и не забеляза Хен.

— Струва ми се, че пи достатъчно — каза Хен.

Фин Петерсън се извърна толкова бързо, че изгуби равновесие и му се наложи да се подпре на бара. На Хен му се догади. Той не се стреляше с раздърпани пияници. Дори не разговаряше с тях, ако можеше да го избегне.

— Ще пия колкото си искам — изръмжа Фин, размахвайки пистолета си към изключително изнервения барман. Думите му бяха завалени, но беше ясно, че разбира какво иска да каже.

— Може би някой друг път. Сега защо не оставиш тоя пистолет и не се прибереш? Не е честно да оставяш партньора си да върши цялата работа.

— Това копеле! — избухна Фин. Той се придърпа напред, докато не застана лице в лице с Хен. — Той достатъчно пъти ме е зарязвал. Нека сега да види дали ще му хареса.

Пияница, развилнял се в градската кръчма, защото бил ядосан на партньора си! Хен беше прекалено отвратен от ситуацията, за да продължи с приказките. Тръгна напред.

Фин стреля. Куршумът отиде встрани и разби с трясък една витрина.

— Най-добре ще е да си отспиш в затвора — заяви спокойно Хен, без въобще да бъде впечатлен от изстрела. — Мерникът ти не струва.

Хен осъзна, че не се справя много добре. Би трябвало да говори спокойно и убедително и да се опитва да умиротвори Фин, докато го обезоръжи, а беше твърде нетърпелив. Просто искаше да го изведе от кръчмата и да свършва с него.

— Стреляй, дявол да те вземе — извика Фин, движейки се далеч по-бързо, отколкото Хен очакваше, като виждаше състоянието му.

— Не и тук вътре. Може някой да бъде ранен.

— Стреляй! — изрева отново Фин, очевидно вбесен, че Хен не взема заплахите му на сериозно.

— Нанесе достатъчно поражения на заведението на мистър Елгин. — Той се полуобърна към вратата с надеждата, че Фин ще го последва.

— Не можеш така да ми бягаш.

— Не се стрелям с пияни мъже.

— Не съм пиян! — Фин се опря на стената и вдигна оръжието си към Хен.

Самообладанието на Хен сякаш се скъса, той светкавично извади пистолета си и стреля.

— Ааа! — пистолетът на Фин се приземи на пода, а той разтръска бясно ръката си.

— Престани да врякаш — рече Хен безстрастно, докато си прибираще оръжието в кобура. — Не си ранен. — Той хвана Фин за рамото и го изтласка навън на тротоара, а после на огряната от слънце улица.

— Ти ми простреля ръката — каза Фин невярващо. — Простреля ми ръката, с която държа оръжие!

— Само прострелях пистолета ти — каза Хен, тласкайки смаяния мъж пред себе си. — Куршумът не е засегнал ръката ти.

— Не мога да си движа пръстите.

— След няколко часа ще се оправят. Скоро ще можеш да си служиш пак с нея, както и преди.

Фин се вгледа в ръката си с недоумение.

— Партньор ми е Деймиън Блекторн — продума той. — Когато разбере какво си направил, ще довтаса тук и ще те убие на място.

— Благодаря за предупреждението.

Хората наизлизаха по вратите, по прозорците, по пречките. Изведнъж Хоуп се материализира пред Хен.

— Защо не го уби? — попита го тя.

— Не убивам пияни хора — отговори Хен, водейки Фин към затвора. — Освен това да понадупчиш една кръчма не е кой знае какво престъпление.

Хоуп изглеждаше разочарована. Хен се чудеше дали и с останалите хора в града не е така. Те продължаваха да се държат на разстояние от малката групичка.

— Донеси ми ключа от чекмеджето — нареди Хен на Хоуп и вкара Фин през предната врата. Притика го през офиса и го тикна в килията, съседна на Деймиън.

— Какво, по дяволите, прави Фин тука? — поиска да узнае Деймиън.

— Ами ти какво правиш тук? — на свой ред се изуми Фин.

— Вие двамата ще имате достатъчно време за обяснения — каза Хен и заключи ключалката.

— Ще те убия! — изкрещя Деймиън.

— Почваш да се повтаряш. — Хен захлопна вратата към офиса си, отрязвайки по този начин остатъка от заплахите на Деймиън.

— Това Деймиън Блекторн ли е? — попита Хоуп. Беше снишила гласа си до шепот, сякаш не искаше Деймиън да чуе, че задава този въпрос.

— Така казва.

— Какво е направил?

— Опитва се насила да вземе Адам от майка му.

— Какво възнамеряваш да правиш с него? — попита момичето. Очите ѝ блестяха от възбуда.

— Не съм мислил. Ще го държа тук, докато реша.

Очевидно Хоуп не намираше идеята достатъчно привлекателна.

— Ами братята му?

— Какво за тях?

— Ще тръгнат подире ти.

— Съмнявам се.

— Те са ужасни хора — увери го Хоуп, цялата блеснала от преживяването. — Те крадат и убиват и вършат ужасни неща с жените.

— Аз не съм жена.

— Обидил си един от техните. Те няма да го забравят. Ще запристигат тук от всички посоки и ще застрелват всеки, който се опита да ги спре. Ще има трупове навсякъде, по улиците ще се лее кръв, вдовици и сираци ще плачат през нощта...

Хен се опита да не се разсмее на очевидното желание на Хоуп да стане свидетел на всеобщо кръвопролитие.

— Ако Деймиън е типичен представител на рода си, то аз се съмнявам, че на тях изобщо им пука, че го няма.

— Не е така — увери го Хоуп настойчиво. — Ще пристигнат в галоп.

— Добре, де, събуди ме тогава. Смятам да подремна.

Хоуп го гледаше зашеметена, очевидно ѝ беше невъзможно да повярва, че Хен не се е смръзнал от страх пред клана Блекторн и готовността му за отмъщение.

— Ами мисис Блекторн и Адам? Те ще преследват и нея също, след като веднъж са го направили. Никой не може да спре един Блекторн, когато иска нещо.

Хен не приемаше заплахите срещу себе си на сериозно, но и той знаеше, че Блекторнови ще се опитат да отвлекат Адам отново. Това го разгневяваше. Но още повече се разгневяваше, че ще тормозят Лаура. Тя беше смела и решителна жена, но не би могла да се опре на няколко здрави мъже. Би могла да ги задържи настрана за известно време, но накрая щяха да ѝ вземат детето. Той трябваше да реши какво да направи. Но какво? Тя не би приела помощ. Беше показала ясно, че поне от него не желае никакви услуги.

— Предполагам, ще трябва да изпратя някой да ѝ каже. Налага се да се премести в града, където ще е на сигурно място.

— Тя няма да послуша никого.

И Хен се страхуваше от това.

— Добре, мен няма да ме послуша. Защо не идеш ти? Тя вероятно...

Вратата се отвори и Грейс Уърти влезе в офиса.

— Ето те и тебе, Хоуп Уърти — изрече тя. Ясно беше, че търпението към дъщеря ѝ се бе изчерпало. — Би трябвало да знаеш, че ще си там, където има проблеми. Също като пчела на мед. Да не си забравила, че започваме да сервираме вечерята след по-малко от час?

Оживлението на Хоуп се стопи пред явния гняв на майка ѝ.

— Трябваше да кажа на шерифа за Блекторнови — обясни тя. — Той няма откъде да знае колко са много — стотици, и всичките подли и готови да стрелят по всичко, което се движи.

— Аз се съмнявам, че имат такова голямо желание да стрелят по почтените граждани — каза мис Уърти, — но наистина са едно ужасно семейство. Можете да бъдете сигурен, че ще чувате още за тях.

— Виждаш ли, и аз така ти казах — вметна Хоуп.

— Повече съм разтревожен за Лаура Блекторн — каза Хен. — Деймиън каза, че ще продължат да опитват, докато се докопат до момчето.

— Най-вероятно е казал истината.

— Бих желал вие или някоя друга дама да отидете горе и да я уговорите да се премести в града.

Мисис Уърти не отговори веднага. Хоуп се опита да каже нещо, но майка ѝ я пресече само с един остър поглед.

— Нямам нищо против да опитам, но се съмнявам, че тя ще послуша мен или някой друг.

— Защо?

— Има известно недобро чувство между нея и града. За нещастие, вината лежи определено и в двете страни. Тя е една трудна млада жена в много тежко положение. Може би вие сте най-подходящият човек, който да поговори с нея.

— Защо? Та тя дори не ме познава.

— Точно по тази причина.

— Аз ще отида — самопредложи се Хоуп.

— Ти, млада госпожице, се връщаш обратно на работа. И ако още веднъж изчезнеш без разрешение, аз ти обещавам, че ще прекараш всяка вечер, тази седмица в стаята си.

Тази заплаха въздейства чудодейно върху ентусиазма на Хоуп и тя се запъти покорно към вратата пред майка си. Мисис Уърти се извърна назад.

— Когато Лаура дойде тук за пръв път, някои от тукашните дами ѝ предложиха благотворителността си. Но не се показаха благосклонни към твърдението ѝ, че е омъжена, и не позволиха на момченцето ѝ да играе с техните деца. Тогава Лаура показа много ясно, че няма да позволи на никой да гледа отвисоко на нея или на сина ѝ. Страхувам се, че тя не вярва в добронамереността на хората. Може би вие можете да промените това.

Хен остана да гледа смаян след мисис Уърти. С еднакъв успех би могла да му счупи краката и да го остави да си умре. Никога не беше успявал да уговори някого за нещо, без да използва пистолета си. Как, по дяволите, ѝ беше хрумнало, че може да промени мнението на Лаура и за най-дребното нещо дори? Тя даже не го харесваше.

Хвърли ключовете в чекмеджето си и го затръшна ядно, но това не разсея раздразнението, което напрягаше мускулите и намотаваше нервите му на възел. Не искаше да се забърква с тази жена. Щеше да я защитава, но предпочиташе това да стане чрез отдалечаването ѝ от опасността, отколкото да се замесва лично.

Мърморейки проклетия, той грабна шапката си и излезе. Въпреки жегата, улицата все още беше изпълнена с народ. Не му се

искаше да говори с никого, затова заобиколи затвора и пое по изсъхналото речно корито.

Не бяха Блекторнови тези, които го тревожеха, а Лаура. Не беше познавал никога жена, способна толкова бързо да му влезе под кожата. Та той я беше срещал само веднъж. Ако продължеше да я вижда, щеше да стане по-лошо, отколкото да се полее с мед и да легне върху мравуняк.

Разбира се, не беше нейна вината, че той е раздразнителен и избухлив, и готов веднага да откъсне нечия глава. Не беше нейна вината, че се виждаше обвързан с работа, която никак не му харесваше. Не беше нейна и вината, че имаше дете, което се нуждаеше от закрилата и примера на един солиден, надежден мъж. А най-вече не беше виновна, че имаше най-красивата черна коса, която беше виждал, или че се движеше грациозно като газела.

Най-разумно щеше да е да престане да мисли за нея по този начин. Ако тя само предполагаше какво му се върти из главата, сигурно щеше да му захвърли ризите в лицето.

Той се засмя. Тя имаше силен дух, но не и много здрав разум. Ако го имаше, щеше да се е омъжила за първия, който ѝ поискаше ръката, и да е заминала толкова далеч от Сикамор Флетс, колкото ѝ видят очите.

Разбира се, той също нямаше кой знае колко здрав разум. Иначе щеше да се занимава с нещо по-полезно, а не да надзирава като гувернантка този град и да се опитва да намери начин как да убеди най-независимата жена, която някога бе познавал, да изостави планинската си крепост и да стане обикновена гражданка.

Тя никога нямаше да го направи и, Господ му е свидетел, той не можеше да я обвинява за това.

Улиците на Сикамор Флетс се оживяваха след девет часа. Като повечето от градовете на Запад и той имаше повече кръчми, отколкото бяха необходими. В околността се разработваха мини, затова винаги имаше миньори, които пазаруваха в града, перяха и се почистваха след няколкомесечно пребиваване по участъците или пък просто се забавляваха на воля, преди отново да се завърнат към изключително отегчителното си занимание да изтръгнат малко състояние от скъперническите недра на майката земя.

Жените се бяха прибрали по къщите си, но възлението от престрелката бе изкарало сигурно всички мъже навън. Те висяха по баровете, седяха около маси, претрупани с карти и алкохол, или се събираха на групички по тротоарите и на улицата. Навсякъде обаче главната тема за разговор бе сутрешната стрелба. Тук-там някои от по-големите момчета, чийто вечерен час явно бе позабравен тази вечер, се опитваха да се присъединят към по-възрастните или се възползваха от неочакваното разнообразие в иначе твърде еднообразното си ежедневие, за да се насладят на няколкото часа безнадзорно забавление.

Хен никога не беше изпитвал удоволствие от компанията на мъже, които киснат по кръчмите, но да се види, че шерифът се мотае безгрижно тук-там, определено спомагаше да се разведри обстановката. Той влезе в бара на Елгин. Не беше най-популярното място, но човек можеше да бъде сигурен, че рано или късно тук можеше да види най-уважаваните мъже в града. Размени поздрави с няколко души по масите.

— Здравсти, шерифе — извика му Елгин с изражение на истинска радост на лицето. — Ела да пийнеш едно от мен. След днешната стрелба можеш да идваш, когато си пожелаеш.

— Благодаря, но не пия. — Хен се облегна на бара и обходи бавно с поглед мъжете в помещението. Не беше сигурен дали му харесва физиономията на един от картоиграчите, но останалите бяха стабилни, почтени граждани.

— Изобщо ли? — запита Елгин, който очевидно не можеше да повярва, че Хен не се опитва просто да впечатли гражданството със своята трезвеност.

— Не ми понася. — Хен погледна нагоре, където през дупките в тавана блещукаха звездите. — Ще трябва да си поправиш покрива.

— О, има много време за това. Дъждовният сезон е чак след месеци.

Хен се отгласна от бара.

— Най-добре е да не се чака последният момент — рече той и тръгна към вратата.

— Не искаш ли да направим едно раздаване, шерифе? — попита го Уоли Регън, когато минаваше покрай масата му. Картоиграчът, който

му се струваше съмнителен, беше на същата маса. Той явно не приветстваше присъствието на шерифа.

— Не си падам много по картите. — Хен изглежда купя банкноти, накамарени пред картоиграча. — Обикновено накрая ми струва повече, отколкото мога да си позволя.

Уоли изглеждаше малко объркан.

— Тогава седни да си поговорим.

— Бива — каза Хен, фиксирайки с поглед картоиграча, макар да отговаряше на Уоли. — Имам цяла вечер за убиване.

Уоли побутна с крак един стол към Хен и той седна.

— Всеки говори за този изстрел сутринта.

— Всеки има късмет поне веднъж.

Уоли подаде бутилката с уиски на Хен, но той я препредаде нататък.

— Това не беше случайно попадение. Беше си първокласен, хладнокръвен изстрел — рече картоиграчът. — Не познавам стрелец, който би се справил по-добре.

— Ако човек не може да стреля, по-добре да не става шериф — отвърна Хен.

— Да знаеш, че братята на Деймиън ще те подгонят, щом си го пребил — предупреди го Уоли. Той беше един от тези, които бяха наели Хен. Бе загубил твърде много крави. Хен се чудеше дали има достатъчно, за да задоволи и крадците на добитък, и картоиграча.

— Не са цвете за мирисане тия Блекторн.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще си направя обиколката. Ще си легна. Утре смятам да правя същото.

— Ти не разбираш — рече Уоли. — Трябва да има стотици Блекторнови, пръснати из целия Тексас и от Калифорния до Мексико.

— Ако дойдат, те ще си го върнат на града — каза Нортън. — А ти ще трябва да ни защитаваш.

Внимавайки да не издаде с изражението си презрението, което изпитваше към тях, Хен изглежда и двамата.

— Когато започнат да се събират, уведомете ме. Дотогава можете да продължите с играта си.

Хен стана и се насочи към вратата.

— Какво възнамеряваш за онази жена? — попита един мъж от другата маса. Люк Тилман. Изглеждаше като миньор. Едър, груб, явно нехаещ за всякакъв ред.

Хен се закова и се обърна бавно.

— Какво се предполага, че трябва да направя за нея?

Люк се ухили.

— Ами, нищо, ако не си благоразположен. Има цяла върволица, които ще са щастливи да го направят вместо теб.

— Да разбирам ли, че ти ще очакваш нещо в отплата от нея?

— Нищо особено. Или поне нищо, което би я затруднило да даде. С тези Блекторнови по пътеките на войната тя сигурно няма да е много неотстъпчива.

— А ако съм заинтересован? — Хен знаеше, че погледът му е станал леден. Дори и Люк не можеше да не забележи студенината, която сякаш бе започнала да струи от Хен.

— Тя едва ли ще те предпочете — рече Люк отбранително.

— Тя едва ли предпочита когото и да е било — отвърна Хен. Той обходи с поглед всеки мъж в заведението, преди отново да го съсредоточи върху Люк. — Да се грижа за мисис Блекторн е моя работа, не твоя.

— *Мисис* Блекторн! — повтори Люк с насмешка. — Ха, че тя е толкова мисис, колкото аз съм...

— ... Едно хлевоусто магаре — довърши Хен вместо него.

Люк скочи като ужилен.

— Никой не може да ме нарича глупак.

— Аз го направих.

Люк се взря в pistolетите на Хен. Самият той беше невъоръжен.

— Нямаше да го кажеш, ако не беше първокласен стрелец.

— Но аз съм. Запомнете го. — С още по-студен поглед, Хен изгледа бавно салона. — Всеки, който безпокои мисис Блекторн, ще отговаря пред мен. Довиждане, господа.

— Да бъда проклет! — рече Уоли. — Не знаех, че се интересува от тази жена.

— Не се интересува — разясни Хорас Уърти. — Той отишъл там да си занесе прането точно тогава, когато Деймиън се опитвал да отвлече момчето. Моето момиче, Хоуп, ми разказа. Тя му носи храната. И доколкото мога да преценя, той не се интересува от никоя. Макар, че

като го погледнеш, не можеш да очакваш, че жените се тълпят на рояци покрай него.

— Не го разбирам — каза Нортън.

— Не му вярвам — изкоментира картоиграчът. Няколко глави се обърнаха в неговата посока. — Има нещо ненормално у мъж, който отказва да приеме едно питие или да поседне на една приятелска игра на карти.

— Може би не обича да губи парите си — каза Уоли, и погледна към купа банкноти пред картоиграча.

— Може би иска главата му да е трезва, в случай че Блекторнови се появят — каза Нортън.

— Това все още не обяснява защо не харесва жените.

— Ние не знаем дали не ги харесва — вметна Нортън, опитвайки се да бъде честен. — Няма и две седмици, откакто е в града. Не може да се очаква, че ще налети на първата жена, която срещне.

— Може би не се интересува от жени като нея — предположи Хорас. — Хоуп казва, че маниерите му са много изискани. Не ругае, когато тя е наблизо, и поддържа затвора и къщата в идеален ред и чистота.

— Изглежда ми все по-особен — добави друг.

— Не ме интересува какъв е, щом може да стреля както тази сутрин — обади се Скот Елгин иззад бара. — Аз му плащам да ме защитава от пияници като Фин Петерсън. Нищо друго не ме засяга.

— Ти смяташ, че той ще излезе насреща на Блекторнови? — попита Уоли.

— Той ще излезе насреща на всекиго.

Мъжете се огледаха. Беше влязъл Питър Колинс. Той се приближи към тяхната маса. Именно неговата препоръка бе натежала, когато вземаха решението да наемат Хен.

— Но те са толкова много, няколко дузини поне — настоя Уоли.

— Докато Хен Рандолф е тук, вие сте в безопасност, без значение колко Блекторнови ще се съберат. Хайде сега да поиграем на карти. — Колинс седна и огледа парите, които картоиграчът бе спечелил. — Усещам как джобът ми започва да се пълни.

— Добре го казваш — рече Нортън, докато размесваше картите и започна да раздава. — Но ти не живееш в града. А именно гражданите ще пострадат от това, че Хен е хвърлил Деймиън в затвора.

Салонът утихна. Не всеки беше чул за ареста на Деймиън. Всички се обърнаха към Бил Нортън.

— Мислех, че Фин Петерсън беше този, който обстрелва заведението — каза някой.

— Така е, но той е хванал Деймиън, когато е биел вдовицата Блекторн, опитвайки се да вземе детето ѝ. Според Хорас, той здраво го е пребил и после го е тикнал зад решетките. Даже не му е дал да се нахрани.

— Това ще разяри братята му до лудост, като бикове на червено. Те няма да го оставят да стои в затвора. Това ще навреди на репутацията им.

— Какво можем да направим?

— Не зная, но трябва нещо да измислим.

— Тревожите се излишно — каза Питър, като взе картите си. — Оставете всичко на Хен. Нали на него плащаме.

— Да, но аз се тревожа за жена си, децата си и за покрива над главата ми.

— Или играй, или си отивай вкъщи и заставай с пушката на пост — отрязва Питър. — Дай ми две карти. Вдигам пода с пет долара.

Хен си повтаряше, че трябва да забрави това, което Люк беше казал, но не можеше. Люк може и да беше невъздържан в приказките си, но беше говорил това, което всеки друг си мислеше. Вбесяваше се, че Люк и други, могат да мислят за Лаура като за жена за задоволяване на първичните си инстинкти. Според Хен тя беше деликатна, горда и смела жена и фактът, че беше родила дете извън брачния съюз не променяше същността ѝ. Може и да не отговаряше на градските стандарти за една дама, но той не виждаше защо една-единствена грешка трябваше да я бележи до живот. Беше дяволски сигурен, че всеки един жител на Сикамор Флетс имаше моменти в живота си, които не биха издържали по-подробно разглеждане.

Самият той имаше.

Обърна се към къщата, която градът бе построил за шериф с поне петчленно семейство. Време беше да поспи. След седмица, през която не беше вършил практически нищо, днес бе изкарал един прекалено натоварен ден.

Нощта не му донесе спокойствие и не го освободи от раздразнението, което опъваше нервите му до скъсване. Беше се събудил към пет. Вместо да се върти неспокойно в леглото си, бе отишъл на дълга разходка в пустинята. Разходката обаче не бе му предложила никакво разрешение, но го бе разведрила. Беше почти спокоен, когато наближаваше затвора само за да открие, че вратата му зееше широко отворена.

Хен не можеше да повярва на очите си. Вратите на килиите, в които беше затворил Деймиън и Фин, също бяха отворени. Някой ги беше пуснал на свобода и беше хвърлил ключовете му на бюрото. Хен ги грабна и хукна през улицата към банката, която Бил Нортън тъкмо отваряше.

— Кой пусна Блекторн и Петерсън? — поиска да узнае Хен.

Нортън го загледа за момент, после отвори вратата на банката и даде знак на Хен да влезе вътре.

— Опасявах се, че ще се случи нещо подобно.

— И не ми казахте нищо?

— Не бях сигурен.

— Мислех, че сте ме наели, за да прочистя града от престъпниците. Със същия успех можете да им пратите писмо, с което да ги уведомите, че градските жители са прекалено безгръбначни, за да им се противопоставят.

— Хората се страхуват от това, което биха им направили роднините му, ако задържиш Деймиън в затвора.

— Аха, и затова те го пуснаха с надеждата, че семейството му ще ги остави на мира?

— Точно така.

— Някой да ви е казвал, че живеете в град на страхливци и глупаци? — жилна го Хен.

— Това са силни думи.

— Но заслужени — продължи Хен, безразличен към обидата на Нортън. — Не предполагам, че мога да очаквам от храбрите граждани да застанат зад мен, когато Блекторнови пристигнат или пък да направим хайка, ако трябва аз да тръгна подире им?

Нортън беше забил поглед в земята.

— Ами вие? Ще го направите ли?

— Естествено, че да, но...

— Недей — каза Хен. Той откачи шерифската звезда от ризата си, но се спря наред движението си да я връчи на Нортън. — Мисля да я позадържа за още малко. Но от този момент споразумението между мен и този град е анулирано.

— Не можете да постъпите така! Вие подписахте договор.

Хен потупа пистолета си.

— Това е единственият договор, който важи — обърна се и си тръгна.

— Ние вече ви платихме за месец напред.

Хен се извъртя леко.

— Струва ми се, че се налага да поговорим за известно повишение. Иска се неимоверно много труд, за да се защитава град, обитаван само от малодушници и пъзльовци.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Лаура обичаше ранните часове на утрото. Това беше любимото ѝ време от деня. Докато вдишваше от хладното спокойствие на каньона, тя почти можеше да повярва, че нощта е погълнала миналото, че нищо не заплашва сина ѝ, че някой ден ще намери любов, толкова силна, че да заличи следите от изминалите четиринадесет години.

Погледът към Адам, който ѝ помагаше да напълни кошниците с изпраните чисти дрехи, пропъди тези сънища. Нищо не се беше променило. И никога нямаше да се промени. Тя привърза кошниците на гърба на кротичкото си товарно магаренце и те пое на надолу по каньона към Сикамор Флетс.

Когато отиваше към града, тя никога не пропускаше да се наслади на красотата на каньона. Той оставаше хладен даже и през най-горещите дни. Целогодишно подхранван от водите на планините, които го оформяха, той представляваше един истински оазис на сред суровата пустиня. Птици пръхаха из дърветата и с песните си ликуващо възвестяваха настъпването на всеки нов ден. Някъде в далечината монотонното рат-а-тат-тат на кълвач ехтеше безспирно между високите стени на каньона. Ято пъдпъдъци изприпка и прекоси пътя ѝ. Едно колибри се рееше насам-натам, понесено от течението на вятъра и събираше нектар от късно разцъфтелите кактусови цветове. Малки животинки търсеха прехраната си между скалните отломъци и по водовъртежите на потока. Спокоен и мирен свят, който я изпълваше с ведрина.

Твърде скоро обаче те стигнаха края на каньона. Усещането на Лаура за сигурност и благополучие изчезна тъй бързо, както животворната вода на потока се поглъща от жадния пустинен пясък. Вътрешно отправи укор към себе си. Трябваше да се грижи за прехраната и да издържа детето ти, а това не можеше да стане, докато се криеше в каньона.

Лаура ходеше в града по това време, защото не искаше да среща никого. Дамите от Сикамор Флетс никога не я бяха приемали, а и не

пропусках да ѝ напомнят коя е тя. Нямаше начин да ги убеди, че не се интересува от мъжете им. Тя не разбираше как една бедна жена с шестгодишен син може да причинява толкова много безпокойство. И все пак неведнъж бе виждала жени да дръпват рязко мъжете си от входните врати, когато я видеха да приближава.

Мъжете, разбира се, не биха имали нищо против да изразят благодарноположението си към нея, но при условия, които тя намираще за неприемливи. Считахше за по-лесно да избягва неприятностите, вместо да се занимава с тях. Затова тя пристигаше непосредствено след зазоряване, когато жените приготвяха закуската, а мъжете си доспиваха.

Цялата последна седмица бе носила на лицето си забрадка, която поприкриваше синините по него, но и засилваше неохотата ѝ да среща хора. Те пресичаха ливадите зад къщите, после Адам отиваше до вратите и задните стълби, оставяше там дрехите и прибираще възнаграждението ѝ и мръсните дрехи, а тя го изчакваше под сенките. Лаура гледаше да свърши възможно най-бързо и с възможно най-малко приказки. Не беше трудно. Повечето от жените бяха твърде заети, за да разговарят, даже и да искаха.

Мисис Уърти обаче беше по-различна.

— О, господи, защо си се увила така като някоя пчеларка? — изуми се Грейс Уърти. Лаура не знаеше как да отговори. Всички знаеха, че Деймиън я бе нападнал, но тя не беше показала нараняванията си на никого. Грейс забеляза нежеланието ѝ да отговори. — Не е необходимо да ми обясняваш нищо, ако не искаш. Влез да пийнеш чаша кафе — каза тя, като разтвори широко задната врата на ресторанта, пренебрегвайки очевидното нежелание на Лаура да приеме поканата ѝ.

— Сигурно имаш работа.

— Не още. Хората, които закусват при мен, няма да станат още няколко часа поне. Хайде и ти, момчето ми, влизай — рече Грейс на Адам. — Имам тук едно парче сладкиш, което очаква да бъде изядено.

За разлика от майка си Адам не се поколеба и миг. Лаура го последва неохотно. Колкото и да се мъчеше да се преструва, че не е така, липсваше ѝ женска компания. Липсваше ѝ от седем години — откакто избяга от къщи малко след смъртта на майка си. И макар че мисис Уърти не даваше вид, че предлага нещо повече от обикновено

познанство, то поне не демонстрираше надменността или неодобрението, което много други жени, обявили се за благочестиви не пропускаха да ѝ покажат.

— Не мога да се начудя как можеш да ставаш толкова рано — каза мисис Уърти, като постави едно огромно парче ябълков пай пред Адам и наля две чашки кафе. — Ще се изненадам, ако някои жени не ти се сърдят, че ги измъкваш от креватите им.

Лаура се усмихна и прие кафето.

— Повечето от тях са доволни, че могат да оставят прането и парите отвън и, че не се налага да се занимават с мен.

— Аз предпочитам да виждам в очите хората, с които имам работа — каза мисис Уърти.

— Едва ли щеше да е така, ако те гледаха отвисоко или се отнасяха към детето ти така, сякаш присъствието му може да оскверни техните собствени деца.

— Да, сигурно си права — съгласи се Грейс Уърти. — Вероятно тогава щях да изрека някоя и друга по-остра дума.

— Пробвах. По този начин обаче е по-лесно.

— Разбира се. Но все пак е срамота. Изяж и останалото — каза тя на Адам, който измерваше с поглед последното парче от сладкиша.

— Предполагам, че се чудиш какво ми причини Деймиън — каза Лаура.

Грейс се усмихна топло и непринудено:

— Мина ми през ума.

Лаура развърза забрадката и я издърпа назад. Разгневеното изражение, което се появи по лицето на Грейс, ѝ подсказа, че нараняванията ѝ бяха точно толкова зле, колкото се опасяваше.

— Да беше ме видяла миналата седмица.

— Но защо ще ти причинява това?

— Семейството на мъжа ми е решило, че е дошло време да научат Адам да бъде Блекторн. Когато не позволих на Деймиън да го вземе, той ме удари.

— Защо не го застреля?

— Той ме изненада. Ако шерифът не се беше появил точно тогава, Адам вече нямаше да е с мен.

— Слава богу, че си жива и здрава.

— Те ще дойдат отново.

— Но сигурно...

— Сега, след като някой е пуснал Деймиън от затвора, Блекторнови знаят, че няма защо да се страхуват от жителите на Сикамор Флетс.

Беше ред на Грейс да изглежда объркана.

— Но нали имаме шериф.

— Какво може да направи сам един човек? Аз дори не знам дали той ще им се противопостави. Какъв е той? — Беше се мъчила да се въздържа, но любопитството ѝ към Хен бе всъщност причината, поради която прие поканата на Грейс. — Извинявай, може би не трябваше да питам — добави Лаура бързо, — но искам да знам.

— Ако бях на твое място, и аз щях да искам да знам всичко за човека, който вече е имал смелостта да застане между мен и Блекторнови.

— Той направи повече от това. Погрижи се за раните ми. — Неочаквано Лаура се подсмихна. — Накара ме да си наложа лицето с киселици. Адам се скъса да ми се смее. — Тя прие по-сериозно изражение. — Блекторнови няма да преглътнат леко тая обида. Някой трябва да му каже да напусне града.

— Защо не му кажеш ти?

— Ще изглежда много неблагодарно от моя страна, особено след това, което направи за мен.

— Ами, аз не съм много уверена, че ще си отиде, даже и да го предупредиш. Той е човек на револвера, а от моя опит съдя, че тези хора не избягват сблъсъците, даже и да знаят, че е по-добре за тях.

Лаура усети как стомахът ѝ се свива.

— Какво искаш да кажеш с това човек на револвера? — попита тя.

— Според Хорас фермерите са избрали Хен Рандолф заради репутацията му на човек, който не се двоуми да премахва тези, които излизат на пътя му.

Убиец! Хен Рандолф беше един убиец!

Вътрешностите на Лаура се обърнаха. Изглежда, че накъдето и да се обърнеш, все се натъкваше на мъже, за които убиването беше достатъчно просто нещо, все едно сядаш да ядеш. Беше се надявала, че Хен Рандолф е различен. Той беше суров и не особено загрижен за чувствата ѝ, но също беше любезен и внимателен. Самотата му я беше

привлякла по-силно отколкото външността му. Беше я доловила, защото и тя беше самотна.

Лаура остави чашата си и се изправи.

— Тогава предполагам няма защо да се безпокоя за него. Очевидно, може сам да се грижи за себе си.

— Смяташ, че не трябва да го предупреждаваш за Блекторнови, така ли? — попита Грейс.

— След като са го наели да преследва крадците на добитък, аз съм сигурна, че той вече знае за тях. — Тя сложи отново кърпата на главата си и я прихлупи ниско, така че да закрие по-голямата част от лицето ѝ. — Ще тръгваме. И без това ти загубихме много време. Хайде, Адам.

Грейс ги съпроводи до вратата.

— Имам чувството, че изпитваш силна антипатия към професионалните стрелци.

Лаура се извърна рязко, а очите ѝ светеха с опасен блясък.

— Баща ми беше обикновен и миролюбив човек, но беше убит при една престрелка. Съпругът ми беше стрелец. Беше убит пет седмици след сватбата ни.

Грейс понечи да каже нещо, но размисли и се отказа.

— Знам, че никой не вярва, че Карлин се е оженил за мен. Даже семейството му го отрича. — Лаура се обърна. — Ще се опитам да приготвя дрехите ти до утре, но малко съм поизостанала.

— Не се притеснявай. Можеш да ги донесеш и вдругиден.

Лаура излезе от града по Сикамор Крийк, отдавна пресъхналото речно корито, което се изпълваше с вода само през дъждовния период или след внезапна буря. Обикновено тя се радваше на тихата разходка под дъбовите и чинаровите дървета, които я предпазваха от горещината и от любопитни погледи.

Днес обаче мислите ѝ бяха обзети от Хен Рандолф. Професионален стрелец! Убиец!

— Как е възможно човек, който рискува собствената си безопасност, изпречвайки се срещу Деймиън, да бъде закоравял и безсърдечен убиец? — попита тя настойчиво Адам. Съзнанието ѝ отказваше да постави внимателния Хен до стрелците и убийците, които виждаше в кръчмата на втория си баща, или до семейството на Карлин.

Адам тичаше напред, като риташе пясъка с босите си нозе и хвърляше камъни по дърветата, стряскайки птичите ята, които ги населяваха.

— Той не е убил никого — каза той.

Лаура беше твърде обсебена от мислите си, за да може да го чуе. Не искаше Хен да е убиец. Цялата седмица се беше надявала, че не е човек, който намира револвера си за по-убедителен аргумент от доводите на разума.

— Толкова е силен и самоуверен. Не се перчи и не позира, сякаш по го бива от всички останали. Държа се тъй, сякаш това, което прави, е нещо съвсем обикновено. Все едно оседлава коня си или просто казва *благодаря*.

— Харесвам го — обяви Адам и хвърли жълъд по една катерица, която възмутено се втурна към укритието си.

Той се бе държал така, сякаш беше най-естественото нещо на света да се погрижи за нея и Адам. Беше точно този тип мъж, когото бе търсила цял живот.

— Но той е убиец! — изрече тя на висок глас. А беше ли такъв? Всъщност никой не го беше виждал да използва револвера. — Аз съм просто една голяма глупачка. Хващам се за всяка дума като удавник за сламка. Само един тъпак ще се опита да си спечели име на професионален стрелец, без да има необходимите умения и хладнокръвие. Навсякъде е пълно с хора, стремящи се да си създадат репутация, като убият някой известен стрелец. Някой ще го застреля в гръб, както направиха с Били Хайкок.

— Кой е Били Хайкок? — попита Адам. Той подгъна крак и се отпусна на земята.

Не, тя трябваше да се примири с истината и да стои настрана от Хен Рандолф. Този мъж имаше очевидно две лица: едното излъчваше невероятна грижовност, а другото бе напълно лишено от човечност. Не можеше да се довери на такъв човек.

Трябваше да е научила добре този урок от втория си баща.

И нямаше никакво значение, че той изглеждаше толкова добре, че образът му не преставаше да навестява неканен съзнанието ѝ. Хората като него използваха привлекателността си като оръжие. Вероятно бе оставил цяла върволица от разбити женски сърца по целия път от плантацията си във Вирджиния чак дотук.

Хен се облегна назад. Краката му почиваха удобно на бюрото, а шапката закриваше лицето му.

Какво ли правят шерифите, за да запълват безкрайните часове до края на деня? Каква ирония, че една от причините, заставили го да приеме този пост, бе именно скуката. Той все още нямаше с какво да убива времето си. Е, имаше поне Лаура, която не спираше да терзае мислите му.

И какъвто си беше глупак, той не можеше да спре да мисли за нея.

Пет ризи се бяха появили на задната му врата на другия ден, след като я срещна, заедно с бележка, ако обича да остави парите, а тя ще ги вземе на следващата сутрин, когато донесе още пет. Първоначалният му импулс бе да ѝ ги занесе, но осъзна, че тя не би искала да го види. Не знаеше много за жените, но определено знаеше, че не обичат да бъдат виждани, когато не изглеждат добре.

Затова сложи парите в един плик заедно с бележка, осведомяваща я за бягството на Деймиън, и го остави отвън. Той не беше от хората, които спят до късно, и беше буден, когато Адам донесе ризите. Лаура явно се криеше някъде в сенките. Зърна я по-късно. Главата ѝ цялата бе омотана в тензухена кърпа. Той се почуди какви ли ще са коментарите из града. Не можеше да си представи, че хората могат да изпитват нещо друго, освен съчувствие към нея, особено когато вече се знаеше, че Деймиън Блекторн я беше подредил така.

Хен се изправи на крака. Беше чакал цяла седмица, а все Адам бе донасял дрехите. Не можеше да отлага повече. Време беше да говори с Лаура.

Дневната жегата не беше толкова потискаща в старото речно корито. Ясени, брястове и канадски тополи се извисяваха по склоновете на някогашната река. Но почти всяко второ дърво беше чинар. Същите дървета заобикаляха града, преди да отстъпят място на мескистовите храсталаци и сухите треви към пустинята.

Хен изкачи тясната пътека към каньона. Истинска чинарова гора се изправи пред него. Кремавите стъбла на дърветата се извисяваха към небето в неописуемо разнообразие от ъгли, чупки и плетеници. Листата им, обагрени в златно от слънцето, едва-едва допускаха

слънчевата светлина да изпъстри земята. Потокът ромонеше весело, водата му бликаше чиста и студена.

Хен можеше да разбере защо Лаура не искаше да напусне каньона си. Тук беше като в светилище.

Завари я наведена над коритото. Адам хвърляше съчки в огъня под котлето. Лаура погледна нагоре, но не прекъсна работата си. Адам спря. Тя му каза нещо, след което детето взе една кофа и се затича към потока.

Предния път Хен не бе имал възможност да разгледа добре мястото. Къщичката бе по-малка и по-бедна, отколкото си спомняше. Изглеждаше така, сякаш един по-силен дъжд би могъл да я отнесе. Малкият коридор беше абсолютно празен, с изключение на няколко ведра и огромна купчина сухи дърва.

— Какво искаш? — попита го Лаура. — Донесох ти дрехите. Няма нужда да идваш тук.

Ръцете ѝ бяха зачервени и изпръхнали от прането, но сигурно бяха още по-зле през зимата. Кожата ѝ сигурно се напукваше и разкървавяваше от студа. Той знаеше, че тя няма да се оплаче. Нито пък да спре да пере чуждите дрехи.

Носеше стара, ниско изрязана по шията рокля от сивкав домашнотъкан плат, ръкавите ѝ бяха навити до над лактите. Работата с горещата вода беше покрила с тънък бляскав ореол от ситни капчици пот лицето, шията и раменете ѝ. Хен не можеше да не забележи кремавата гладкост на кожата ѝ.

Тя беше в рязък контраст с ръцете и бледността на лицето ѝ. Навярно беше използвала киселиците все пак. Кръвоизливите се бяха поразсеяли, но синините все още личаха. Той съжали, че беше дошъл. И все пак в очите ѝ не съзираше объркване, само предпазливост и недоверие. И неодобрение.

— Дойдох да ти кажа, че според Деймиън те възнамеряват да вземат момчето.

— Вече го зная — рече тя, без да го погледне и пусна друга риза в коритото за изпиране.

— По-добре ще е да се преместиш в града.

Лаура изстиска ризата и я пусна във ведрото, преди да погледне към Хен.

— Какво му е по-доброто?

— Там ще си на сигурно място.

— Тук съм толкова в безопасност, колкото и навсякъде другаде.

— Тук не мога да те защитавам.

Както посягаше да вземе нова риза, Лаура замръзна. Тя погледна Хен право в очите.

— Мога и сама да се защитавам.

— Каза го и преди.

— Освен това, нямам къде да отида. Не мислиш, че печеля достатъчно, за да живея на хотел, нали?

— Не, но...

— Трябва да има наблизо вода.

— В града има извори.

— Никой няма да ми позволи да използвам неговия извор. Нуждая се от повече вода дневно, отколкото половината град.

— Не е необходимо да се занимаваш с пране. Можеш да си намериш друга работа.

Лаура отново се спря.

— Каква работа имаш предвид?

— Сигурно има един куп неща, които можеш да вършиш.

— Разбира се, но няма да ми позволят да върша нещата, които мога. А аз няма да правя това, което те ще поискат от мен.

Хен много добре разбираше какво има предвид.

— Не можеш да презираш целия град само защото някои хора не са се отнесли добре с теб.

— Откога си тук? — запита го Лаура остро.

— Малко повече от две седмици.

— Колко хора познаваш по име? Децата им, роднините им, враговете им?

— Няколко семейства.

— Тук съм повече от седем години. Зная ги всичките. Мога да презирам целия град, ако искам. Може не всичките да са били лоши с мен, но ще прекарам остатъка от живота си тук, в тоя каньон, и няма да позволя някой да гледа отвисоко на мен или Адам. — Той тъкмо се появи с пълната кофа. — Напълни другото корито — нареди му Лаура. Тя изчака момчето да се отдалечи, докато не можеше вече да ги чува, и продължи: — Оценявам желанието ти да помогнеш, наистина съм ти

благодарна, но няма да се преместя. Сега се върни при хората, които са те наели.

— Би могла да се настаниш в шерифската къща, докато си намериш жилище.

— Не живееш ли ти там?

— Да, но има достатъчно свободно място.

Лаура го изгледа, сякаш беше някой идиот, но само каза:

— Тук съм си добре. Сега, ако не възразяваш, имам много работа.

— Знаеш, че Блекторнови ще опитат отново.

— Какво толкова си се разтревожил за мен? Аз съм просто перачка.

— Моята работа е да защитавам всички жители на Сикамор Флетс.

— Аз не живея в Сикамор Флетс, така че можеш да спреш да се тревожиш за мен.

— Защо си толкова нетърпелива да се отървеш от мен?

За момент Лаура сякаш не смяташе да му отговори, но после промени решението си.

— Предполагам, че ще ни спести време и нерви, ако ти го кажа направо. Мисис Уърти ми разказа всичко за теб. Наели са те, защото си убиец. Това може да е добре за града, но аз не искам да имам нищо общо с такива хора. Още повече не желая Адам да има нещо общо с тях. Твърде е малък, за да разбере. Не съм изкарала седем трудни години сама в този каньон, за да позволя всичко да се развали сега. Дори не искам той да запомня името ти. Сега се връщай в Сикамор Флетс и ако обичаш — не се връщай повече.

Хен се взираше смаяно в Лаура. Не можеше да повярва на ушите си. Не можеше да прецени дали повече е изумен или разгневен, докато не усети изгарящия пламък на гнева да помита самообладанието му.

— За убиец като мен, наистина много просто и ясно казано — отвърна той и с усилие овладя изражението си. — Попитах мисис Уърти защо не те харесват хората от града. Тя каза, че вината е и в двете страни. Навярно е права, но невъздържаният ти език ми се вижда достатъчна причина за изолацията ти. Започвам да се чудя дали влиянието ти върху момчето е за по-добро от това на Блекторнови.

Лаура се почувства така, сякаш я беше зашлевил. Но докато успее да се съвземе от шока и изненадата и да му отвърне както подобава, той се беше обърнал и тръгнал.

— Не смяташ, че ще се вслушам в мнението на един професионален стрелец и убиец, нали? — изкрещя тя подире му.

Хен спря и се обърна бавно.

— Все още съм жив. Това би трябвало да означава нещо.

Остри, хапливи думи напиреха на устните на Лаура, но останаха произнесени. Напрежението между тях се сгъсти неимоверно. Изглеждаше толкова застрашителен, че тя не промълви и звук, докато той не се обърна и си замина.

Гневът избиваше по бузите на Лаура дълго след като Хен беше изчезнал в далечината. Един обикновен убиец, коравосърдечен тип с револвер в ръка имаше нахалството да я критикува! Главата ѝ не можеше да го побере. Беше я сравнил с Блекторнови, а това съвсем я влудяваше. Добре, че си беше тръгнал, защото като нищо можеше да се изкуши да го удари.

Тя положи ръка на лицето си. Хен бе почистил калта и се бе погрижил за раните ѝ. Беше се разтревожил за нея дотолкова, че да дойде да я предупреди. Беше ѝ предложил дори собствения си дом.

Отпусна бавно ръката си. Гневът ѝ избледня, оставяйки след себе си чувство на хлад и празнота. Никой никога не беше правил толкова неща за нея. Дори собственото ѝ семейство. Дори и собственият ѝ съпруг.

Тя не мислеше, че причината е тази, поради която другите мъже се интересуваха от нея. Припомни си отражението си в огледалото. Не, определено не беше полудял по тялото ѝ. Всяка евтина курва изглеждаше по-добре от нея в момента.

Отново вдигна ръка към лицето си, но я възпря по средата на движението. Все още можеше да усети пръстите му върху бузата си, тяхната нежност. Можеше да си спомни и очите му. Най-красивите сини очи, които бе виждала, дълбоки и ясни. И празни. Никакви чувства. Сякаш той беше само една празна обвивка без съдържание.

Думите му също бяха сурови. Всъщност съвсем не трябваше да я изненадва това, дето я бе сравнил с Блекторнови. Беше вече ѝ казал, че момчета, които растат само покрай жени, стават мекушави. Той самият

трябва да е бил отгледан от пума. В живота си не бе срещала толкова твърд и непоклатим човек като него.

Тогава тя си припомни докосването. Докосване на някой, който е искрено загрижен, същото докосване, което един мъж би дал на сина си — силно, нежно, здраво, изцелително, успокояващо.

Един професионален стрелец не би си направил труда да се погрижи за жена. Нито пък някой убиец. А той беше го направил.

Защо?

ГЛАВА ПЕТА

— Шерифът замина ли си?

Лаура беше така потънала в мислите си, че не беше забелязала кога Адам се е върнал от потока.

— Да — отвърна тя и отново се наведе над прането.

Адам изля водата в коритото за изплакване.

— Ще се местим ли в града?

— Ти си ни слушал?

— Чувахте се чак до потока. Е, ще се местим ли?

— Не. Тук сме си добре.

— Зная. Шерифът застреля оня човек.

Ръцете на Лаура преустановиха работата си и тя се втренчи в сина си.

— Откъде знаеш какво е направил шерифът?

Адам се помръдна неловко, но не отклони погледа си.

— Видях.

— Казала съм ти никога да не ходиш в града без мен.

— Ами, виж — заобяснява Адам. — Не беше точно така. Поливах градината, когато се разнесе стрелбата. Заобиколих сградата и надникнах през прозореца на кръчмата. Не съм ходил по улиците.

— И какво видя? — На Лаура й се искаше да си отхапе езика. Не желаше да окуражава Адам да говори за Хен Рандолф, но не можеше да се въздържа. Трябваше да узнае какао се е случило.

— Един мъж стреляше в кръчмата. Нарече шерифа страхливец. Дватамата се изправиха един срещу друг и шерифът се оказа по-бърз.

Тръпка на страх пробяга през тялото й.

— Ако мъжът, когото е застрелял, е някой Блекторн, всички от рода от стотици мили дотук ще се съберат на погребението му. После ще дойдат тук.

— Шерифът го вкара в затвора.

Лаура спря.

— Той не е ли мъртъв?

— Шерифът изби оръжието му, а пък другият само подскочаше наоколо, викаше и се вайкаше.

Хен не беше убил пияния, макар че той го беше предизвикал. Лаура не се зарадва на чувството за облекчение, на прилива на благодарност, който я заля.

— Мистър Елгин казва, че това е най-доброто попадение, което е виждал — добави Адам.

Може би не беше убиец в крайна сметка, Грейс Уърти не беше споменала някой да го е виждал да убива някого.

— Смяташ ли, че той стреля толкова добре, колкото татко? — попита Адам.

Лаура се сепна рязко.

— Не знам. Възможно е.

— Мога ли да го помоля да ме научи как да използвам пистолета? Искам да стана като татко, когато порасна.

— Не! — извика тя много по-остро, отколкото възнамеряваше. — Много си малък. — Лаура усещаше силен пристъп на паника всеки път, когато Адам споменеше за оръжия. А той ги споменаваеше все по-често и по-често напоследък.

— Дани Елгин си има пистолет, а е само на седем.

Тя знаеше, че ще дойде време, когато той ще започне да поставя под въпрос решенията ѝ, да спори и да не се подчинява. Знаеше също, че ще има нужда от деца на неговата възраст, но не беше очаквала този момент да дойде толкова скоро. Опасяваше се кои момчета от града ще избере за свои приятелчета. Беше възнамерявала да го държи настрана от тях възможно най-дълго, но очевидно това вече не можеше да продължава. Оставаше ѝ само да се опитва да въздейства върху оценките му за това, което научава.

— Знам, че по-големите момчета имат пистолети, но ти си още много малък.

— Кога ще мога да си имам мой пистолет?

Никога! Но тя знаеше, че не е възможно. Не беше дори правилно.

— Нямаш нужда от оръжие. Не ни се налага да ловуваме за храна и не сме в опасност.

— Шерифът каза, че и други от Блекторнови ще дойдат за мен. Ако имам пистолет, щях да ги убия.

Лаура усети как губи почва под краката си. Беше направила всичко възможно, за да предпази Адам от този начин на мислене, и ето — първият му отговор срещу опасността бе да убива. Карлин беше мъж със слаб характер и лошо възпитание, но тя упорито се бе опитвала да научи Адам да бъде различен. Чудеше се дали убиването не беше тъй присъщо на мъжете, както носенето на бради и разнасянето на кал из къщи. Чудеше се дали жените не бяха толкова грижовни именно защото мъжете хич не ги беше грижа.

— Не може да застрелваш хората само защото не искаш да направиш това, което те искат от теб — каза тя на Адам. — Има и други начини да се защитиш.

— Какви?

Ето още едно нещо типично за мъжете. Никога нищо не приемаха на доверие. Винаги искаха пояснения и обяснения. Даже и тогава отказваха да бъдат напълно убедени.

— Ще поговорим за това по-късно. Точно сега имам много работа. Трябва да свърша с тези дрехи.

— Ти не искаш да имам пистолет. — Адам не я предизвикваше — не още — но определено изглеждаше ядосан.

— Не, не искам. Баща ти беше убит. Умолявах го да не носи оръжие, но той не искаше да слуша. Хората, които носят оръжие, намират смъртта си от него.

— Може би, ако татко е бил толкова добър, колкото шерифа, е нямало да го убият.

Лаура се пребори с моментното объркване.

— Някои мъже се раждат, за да убиват и да бъдат убити. Шерифът е един от тях. Ти ще бъдеш по-различен — каза твърдо тя.

— Но ти каза, че татко е бил добър човек, че е защитава хората, също като шерифа. Лошо ли е да защитаваш другите?

За хиляден път Лаура се почуди дали беше постъпила правилно, когато излъга Адам за баща му. Всичко щеше да е толкова по-лесно, ако знаеше истината.

— Не е лошо, но е опасно. Рано или късно някой ще те застреля, преди да успееш да застреляш него.

— Не и ако съм толкова бърз, колкото шерифа. Мистър Елгин казва, че той има най-бързия пистолет, който е виждал. Той каза, че...

— Не ме интересува какво е казал мистър Елгин. — Разочарованието правеше тона ѝ режещ като стъкло. Трябваше да контролира чувствата си. Безполезно ще е да се развика на Адам. Той нямаше да разбере. — Ще поговорим за това утре — каза Лаура, отчаяно опитвайки се да спечели някаква отсрочка. — Сега искам да отидеш до градината и да избереш нещо за вечеря.

— Какво искаш?

— Няма значение. Нещо, което става за готвене.

Как беше възможно да мисли за ядене, когато синът ѝ пред очите ѝ се превръщаше в полудяло по оръжията дете? И с възрастта това щеше да става все по-лошо. Но тя отказваше да приеме, че той може да подражава на Хен Рандолф, да му се възхищава и да иска да бъде като него.

Очевидно беше, че не може да го задържи в каньона. Не го и искаше особено. Той имаше нужда да играе с други момчета, да си намери приятели, да се научи да общува, да приема хората, да се опитва да ги разбира, вместо да ги застрелва, когато не му дадат онова, което желае.

Но това, от което се нуждаеше в най-голяма степен, не бе компанията на други момчета. Адам се нуждаеше от баща, от мъж, на когото да се възхищава, да го уважава, да му подражава. Всяко момче заслужаваше това. Но трябваше да е някой, който да му помогне да развие силен характер, да го научи на полезни умения. Просто трябваше да е истински мъж. В противен случай тя предпочиташе да няма мъж изобщо.

Още веднъж образът на Хен Рандолф се настани в съзнанието ѝ. Не знаеше досега мъж, дотолкова облагодетелстван от майката природа, че да покорява женските сърца само с появата си. Макар и да си казваше, че той е последният мъж на земята, когото би искала да види, той беше нахлувал неканено в сънищата ѝ последните няколко нощи. Беше невъзможно да го забрави.

Не можеше да прогони образа му от мислите си. Тялото ѝ също пазеше свой трепетен спомен за неговото докосване. Все още можеше да затвори очи и да си представи, че той е близо до нея. Усещането за докосването на пръстите му по рамото ѝ щеше да остане като физически белег.

Лаура отвори очи и потопа ръце в коритото. Започна да изплаква ризите, за да ги извади и наиксне следващото пране. Това беше реалността. Ще работи толкова усилено, колкото се налага, докато намери мъж, който да иска нея и детето ѝ, мъж, който няма да зависи от оръжието си, мъж, който ще разбира, че животът е по-могъща и по-ценна сила от смъртта.

Хен Рандолф очевидно не влизаше в тази категория, без значение колко се изкушаваше да повярва в обратното.

Но къде щеше да го намери този мъж? Не и тук. Не беше го открила за седем години, не беше вероятно да го намери и сега. Щеше да се наложи да напусне Сикамор Флетс. Но тя нямаше достатъчно пари, за да се пресели. Едва успяваше да нахрани и облече себе си и момчето. Освен това Блекторнови нямаше да я оставят да напусне.

Може би Хен ще ги спре.

Но тя не можеше да разчита на Хен Рандолф или на някой друг. Ако смяташе да осигури по-добро бъдеще за себе си и Адам, трябваше да се справи сама. Все още можеше да се спомни щастливите години, преди да убият баща ѝ, но тя нямаше да се омъжи само да си осигури закрила, както бе постъпила нейната майка. Беше изтерзана от самота и изтощена от тежката работа, но въпреки че копнееше за любов и приятелство, би предпочела да живее сама, отколкото да бъде доброволна жертва в ръцете на някой мъж.

Адам се показва откъм потока.

— Можеш да намеря само боб — каза той, като доближи майка си. — Както винаги.

Хен излезе от каньона и приближаваше вече града, когато гневът му се разсея дотолкова, че да започне да мисли отново разумно.

Беше бесен, че Лаура го беше нарекла убиец и го беше изхвърлила от двора си. Никой никога не го беше правил. Никой не беше се осмелявал. А тя го беше отхвърлила — него като личност — толкова цялостно, че дори не искаше да вижда сина си около него.

Какво си въобразяваше тя за себе си?

Тя беше един никой, просто една глупава жена, която беше допуснала сладките дрънканици на едно нищожество да я увлекат дотолкова, че да избяга с него само за да бъде оставена без венчален

пръстен, без пукнат цент, но за сметка на това с дете. Не се налагаше да ѝ помага. Дяволски сигурно бе, че не се интересува от нея. Само се опитваше да предотврати опасността да бъде пребита, а синът ѝ — откраднат.

Не му трябваха благодарностите ѝ. Но не беше необходимо да се държи с него сякаш бе кал, която цапаше ботушите ѝ. Не знаеше абсолютно нищо за него или за мъжете, които бе бил принуден да убие.

Той не беше убиец.

Градът те е наел, защото си убиец.

Това беше казала тя. Хен се зачуди дали и други хора мислеха за него по този начин. Неща, дочути през годините, части от разговори, действия, реакции нахлуха в мозъка му — мъже, отдръпващи се пред него, избягвайки да го погледнат в очите, жени, стреснати и любопитни, отстраняващи се от пътя му.

През всички тези години, бе мислил, че той страни от хората, а може би хората са странели от него.

Нямаше значение. Не даваше и грош какво мислят хората за него. Нямаше нужда от тях. Не ги искаше. Искаше да бъде оставен на мира.

Отново си припомни оня ден, когато само четиринадесетгодишен се бе натъкнал на двама конекрадци, които бяха заловили Монти. Бяха му завързали ръцете отзад и му бяха надянали въже около врата. Единият от тях замахна с бича си и удари силно коня на Монти по задницата. Подлуденото животно скочи напред и Монти увисна на въжето, езикът му изскочи от устата, а тялото му се загърчи конвулсивно. Нямаше време за размисъл. Хен стреля пет пъти — три пъти по въжето и по веднъж във всеки от бандитите.

Белезите от въжето все още можеха да се видят по шията на Монти. Белезите от стрелбата бяха дамгосани в душата на Хен. Невидими за всеки друг, освен за него.

Не беше имал възможност да избира. Също както и в следващите случаи. Не можеше да промени факта, че беше добър с оръжията, а другите не бяха, че хората разчитаха на него да ги защитава. Така стояха нещата. Някой трябваше да бъде войник, някой друг — фермер, а трети — философ. Само дето Хен не носеше униформа. Така делата му щяха да изглеждат законни.

Той не се нуждаеше от ничие одобрение, особено пък на Лаура Блекторн. И по нейната репутация можеше да се открие някое и друго петънце. Най-добре да се вгледа в себе си и да спре да сипе морални присъди по негов адрес.

Но не можеше да се отърси от думите ѝ. Бяха докоснали струна някъде дълбоко в него, която болезнено трептеше и прогонваше спокойствието му. И внезапно в бурята, разтърсваща душата му, изсвистя нежелан въпросът: „Наистина ли беше убиец?“.

Изминаха още два дни, а обвинението на Лаура продължаваше да го терзае.

— Разкажи ми за мисис Блекторн — каза Хен, когато Хоуп започна да сервира обяда му.

— Какво искаш да знаеш?

Той се намръщи.

— Всичко.

— Няма много за разказване. — Хоуп сложи още една чиния и започна да разделя храната. Напоследък тя редовно се хранеше с него. — Дойде тук малко след основаването на града и се установи в онзи каньон. Оттогава насам се занимава с пране и чистене. Държи се настрана, тя и малкото ѝ момченце. Това май е всичко, което знам.

— Има ли някакви приятели?

— Не.

— Защо?

— Тя казва, че е била омъжена за Карлин Блекторн, настоява всички да я наричат мисис Блекторн. Някои от дамите не искат да го правят. Те казват, че тя е оскърбление за омъжените жени.

— Тя сигурно има брачно свидетелство или нещо подобно.

— Не съм чувала. Блекторнови се кълнат, че Карлин не се е женил за нея.

Това обясняваше много. Той познаваше достатъчно омъжените жени, за да знае, че се държат на достатъчно разстояние от падналите жени.

Хоуп сложи и последното блюдо и остави подноса встрани, после издърпа един стол и се настани в него.

— Тя избягва също и мъжете.

— Защо? — Хен не беше особено гладен, но Хоуп, както обикновено, се хранеше, сякаш умираше от глад.

— Мама казва, че не е добре за жена в положението на мисис Блекторн да е толкова хубава. Създава неприятност за нея и за всички останали.

Хен хапна няколко лъжици от боба, после глътна малко кафе, но то беше прекалено горчиво. Наблюдаваше неуморната работа на Хоуп с вилцата и се чудеше как може да яде толкова много, и да си остава все така тъничка като вейка.

Не можеше да повярва, как жена като Лаура ще се обвърже с мъж като Карлин Блекторн без закрилата на брачното свидетелство. Пет пари не даваше какво мислят благопристойните гражданки на Сикамор Флетс — Лаура имаше характер, честност и собствено достойнство като всеки друг.

— На колко години е била, когато е избягала с Карлин? — попита той.

— На шестнадесет — отвърна Хоуп. — Мама казва, че е била достатъчно възрастна, за да знае какво прави.

Може би, но той си спомни какъв беше на шестнадесет. Ако Джордж не беше покрай него, да го разтърсва от време на време, никой не можеше да каже какво би излязло от него и Монти. Ако Джордж не се беше оженил за Роуз, те сигурно биха се самоунищожили в крайна сметка.

Чудеше се какви ли са били родителите на Лаура. Дали са се опитали да я откажат от Карлин или са счели, че шестнадесет е една добра възраст да се омъжи и да излезе от къщата.

Хен стана и се приближи до прозореца. Слънцето жареше безмилостно както всеки ден и свиваше сенките до стените. Градът беше като замрял. Хората вероятно тъкмо обядваха. Това трябваше да прави и той, вместо да се тревожи за Лаура. Ако имаше здрав разум, щеше да си гледа само своята работа. Не, ако имаше някакъв здрав разум, щеше да е върнал шерифската звезда на Бил Нортън в момента, в който откри, че някой е освободил Деймиън.

Но той нямаше да си замине, не още. Не и докато не се убеди, че Лаура е в безопасност.

— Не ти ли харесва храната? — попита Хоуп.

— Не съм гладен.

— И мама не я харесва. Търси нов готвач. Тя казва, че не може да се очаква ресторантът да процъфтява, ако хората не харесват храната.

— Мисис Блекторн може ли да готви?

— Трябва да може, нали? Искам да кажа, щом никога не се храни в града.

— Хайде — каза Хен и започна да подрежда чиниите върху подноса. — Трябва да приказвам с майка ти.

Мисис Уърти се чувстваше неудобно и ѝ личеше.

— Бих се радвала да помогна, шерифе, но дори и да знаех, че тя умее да готви — а аз не знам — не бих могла да я наема.

Хен беше отгатнал отговора, още когато започна да обяснява какво има предвид. Можеше да го види в очите на госпожа Уърти. Можеше да го долови в гласа ѝ, когато отпрати Хоуп. Овладея гнева си. Дългата практика го бе научила да потиска всяка външна проява на чувствата си.

— Що се отнася до мен, аз бих искала да направя нещо за нея и вероятно ще го направя, ако тя ми позволи, но ще е погрешно да я наема за готвачка.

— Тя се нуждае от място, където ще се чувства сигурна — каза Хен. — Не може да си позволи да се пресели в града, докато не си намери работа.

— Съжалявам. Независимо дали ми харесва, или не, хората не я одобряват. Те няма да идват в ресторанта, ако я наема.

— Защо? Та нали ѝ дават прането си?

— Не мога да ви отговоря защо е така. Само знам какво ще се случи. Колкото и да ми се иска да помогна на мисис Блекторн, първо трябва да мисля за собственото си семейство. На нея няма да ѝ стане по-добре, ако нашият бизнес западне в полза на хотела и кръчмите.

— Вие я наричате мисис Блекторн? Вярвате ли, че е била омъжена?

— Не зная нищо — каза мисис Уърти. — Щом тя казва, че е била омъжена, за мен е мисис Блекторн.

— Макар че семейството му го отрича?

— Не бих приела думата на един Блекторн на доверие, за каквото и да е.

Хен усети как възелът вътре в него се отпуска мъничко.

— Навярно бихте могли да поговорите на дамите за нея, да се опитате да ги накарате да я включат... Какво има?

Твърдото изражение на мисис Уърти отново се бе възвърнало на лицето ѝ.

— Дамите няма да я приемат. Знам, защото съм се опитвала. А на мъжете им идват неприлични мисли, когато тя е наоколо.

— Не е нейна вината за това.

— Няма значение. Жените няма да приветстват между себе си някоя, която чувстват като заплаха.

— Могат да поговорят със съпрузите си.

— Господин Рандолф, очевидно вие сте възпитан с много високи стандарти и очаквате и другите да се придържат към тях. Бих желала всички да са възпитани така, но те не са. Можете да казвате колкото си искате кое как трябва да бъде, но това няма да промени нищо. Ако смятате да имате успех като шериф, най-добре е да го научите веднага.

Хен се взираше зашеметен в мисис Уърти.

— Дамите от Сикамор Флетс са на мнение, че Лаура избягала с Карлин Блекторн, без да се омъжи за него. Същото вярват и мъжете. Тя е два пъти по-хубава от дъщерите им и десет пъти по-хубава от жените им. Те се страхуват от нея. Не желаят дъщерите им да се сближават с нея, не повече, отколкото желаят синовете или съпрузите им да го правят. Може това да не ви харесва, също, както и на мен, но така стоят нещата. Ако желаете да помогнете на Лаура, най-добре веднага да го осъзнаете.

ГЛАВА ШЕСТА

Хен вероятно щеше да бъде благодарен на мисис Уърти за нейната прямота, ако на излизане от ресторанта не беше срещнал мисис Нортън. Съпровождаха я една млада жена, която Хен не познаваше, и една, още по-млада, очевидно дъщеря ѝ. Като съпруга на banker мисис Нортън имаше значително влияние в Сикамор Флетс. Ако тя решише да приеме Лаура, повечето от другите жени сигурно щяха да последват примера ѝ.

— Добър ден, шерифе — поздрави го мисис Нортън и се усмихна любезно. — Имах намерение да ви кажа колко съм впечатлена от начина, по който се справихте с оня млад хулиган. Уилям ми каза, че ще мине известно време, преди той да може отново да държи оръжие.

Хен се усмихна вътрешно. Никой друг в града не наричаше Бил Нортън Уилям.

— Радвам се, че го споменахте — каза той. — Бих искал да ви помоля за нещо.

— Разбира се, шерифе. На вашите услуги.

— Опитвам се да убедя Лаура Блекторн да се премести в града. — Усмивката изчезна от лицето на мисис Нортън като изтрита с мокър парцал. Цялото ѝ поведение се преобрази от добронамереност към раздражение. — Блекторнови заплашват да отвлечат детето ѝ — продължи Хен. — Тя не е в безопасност в този каньон. Има нужда от работа и жилище.

Изражението на мисис Нортън стана толкова мрачно, сякаш се бе натъкнала на нещо изключително отвратително, без шанс да го избегне.

— Няколко пъти съм се опитвала да предложа на тази жена християнско милосърдие.

— Не говорим за милосърдие. Говорим за работа и подслон за жена и дете, които са в опасност.

— Нека да помоли за тях.

— Смятате ли, че ще го направи?

— Не.

— Тогава не е много християнско да ѝ налагате такова ограничение.

Мисис Нортън почервения.

— Аз ще поговоря с нея — обади се младата жена.

— Нищо подобно! — произнесе категорично мисис Нортън. — Няма да позволя на моята племенница да общува с тази жена.

Младото момиче се усмихна. Хен намери, че усмивката ѝ бе самото очарование.

— Да поговориш, не означава да общуваш, лелю Рут.

— Миранда Трескот, майка ти никога не би ми простила!

— Навярно не, но мама и аз имахме различия по доста въпроси. Ще се радвам да говоря с нея, шерифе. Как предлагате да постъпя?

— Май е най-добре да се видите с Хоуп Уърти или майка ѝ. Те ще ви кажат по-добре.

— Грейс Уърти винаги се захваща с някоя особа, която най-добре да бъде оставена на участта ѝ — каза мисис Нортън.

— Благодаря ви, мис Трескот. Радвам се, че в Сикамор Флетс има поне една личност, желаеща да даде добър личен пример.

Мисис Нортън поаления.

— Моля да ме уведомите за резултата от разговора ви.

Хен ги отмина. Ако беше останал само миг повече, нямаше да се стърпи да не каже на Рут Нортън какво точно мисли за нея и нейното християнско милосърдие. Но това нямаше да доведе до нищо хубаво за никого, а особено за Лаура.

— Съжалявам, но не можах да постигна много — каза Миранда Трескот на Хен. — Тя изобщо отказва да обмисли възможността за преместване.

Хен не беше очаквал, че мис Трескот ще го посети в затвора, и подскочи учуден, когато тя престъпи прага. Затворът не беше подходящо място за една дама.

— Не, благодаря — отвърна Миранда, когато Хен ѝ предложи стол. — Не мога да остана. Само влязох да ви съобщя за печалния си провал.

— Оценявам желанието ви да опитате.

— О, аз не съм се отказала. Надявам се, че още няколко визити от моя страна ще я убедят в нашето искрено желание да ѝ помогнем.

— Отдавна ли сте в Сикамор Флетс? — попита я Хен.

— По-малко от шест месеца. Дойдох да живея при леля Рут след смъртта на майка ми. Израснах в Кентъки. — Тя се отправи към вратата.

— Бих искал да знам как се развиват нещата — каза Хен.

— Ще ви уведомявам. Довиждане.

Хен усети, че се е изпотил. Върна се обратно до бюрото си и се отпусна тежко в стола. Не знаеше защо постъпва така. Миранда Трескот беше една много очарователна жена, истински образец на дама.

Може би това беше причината да се поти. Не беше свикнал да бъде в общество на жени като нея. Тяхната благопристойност и невинност го изнервяха. Не знаеше как да се държи и какво да говори, но най-добре щеше да е да се научи по-бързичко. Тя беше единствената жена, изразила желание да помогне на Лаура.

Лаура не се виждаше никаква, когато Хен наближи къщата. Не се чуваше никакъв звук и никой не отговори на почукването му. Той огледа внимателно този малък остров наскред каньона, изпълнен със скални отломъци, и се зачуди какво може да е накарало Лаура да се застои тук толкова дълго. Разглеждането на каньона без одухотворяващия ефект на нейното присъствие му позволяваше по-добре да разбере решимостта ѝ да отгледа сина си по свой собствен начин. Ще трябва дяволски много убедителност, за да се промени решението на жена, готова да бъде доброволен затворник на място като това.

Хен отиде до потока. Замисли се дали имаше някаква опасност за Лаура от дивите животни, живеещи по-нависоко в планината. Съмняваше се, че те ще слязат толкова надолу за вода или да ловуват, но реши да провери за някакви следи за всеки случай. И тогава откри пътеката, водеща нагоре по каньона. Следите показваха, че е доста използвана. Реша да провери накъде водеше. След около петнайсетина минути излезе на една ливада, където откри Адам, който се опитваше да оседлае един кон, прекалено едър и буен за него.

— Това животно май е твърде голямо за тебе, синко — каза Хен.
— Защо не опиташ на някое по-малко?

— Само това имам — отвърна Адам.

— Откъде го взе? — попита Хен. Конят беше много хубав, твърде хубав, за да си го позволи човек в положението на Лаура. Освен това Хен не вярваше, че Лаура е чак толкова луда, че да купи такъв кон на Адам. Момчето имаше нужда от пони, докато не пораснеше и позаякнеше достатъчно.

— Дядо ми го даде. Каза, че е от баща ми.

Следователно Деймиън не беше първият Блекторн, проявил интерес към Адам. Лаура обаче не беше споменала нищо за това.

— Дай да видя дали мога да ти помогна — каза Хен.

Адам му подаде юздите. Хен потупа коня и му заговори благо, докато той се успокои.

— Как се казва?

— Санди.

— Добре, Санди, време е да си поговорим.

Адам се засмя.

— Не можеш да говориш с конете.

— Разбира се, че мога. Аз си говоря с Бримстоун през цялото време.

— А Джес се страхува от Бримстоун.

— Така и трябва да е, но Бримстоун не би те наранил, както няма да ти навреди и това едро приятелче тук. То просто не знае какво искаш да направи.

— Искам да го яздя.

— Тогава му го кажи. Помилвай го по главата и му кажи.

Адам протегна ръка и Санди отметна глава. Хен го задържа на място.

— Имаш нужда от малко помощ. — Той хвана момчето и го повдигна на ръце. — Сега го погледни право в очите.

Адам го изгледа, сякаш не беше съвсем сигурен в това, което чуваше, но погали Санди и започна да му говори.

— Виж, че вече е по-спокоен. Сега ще те сложа на гърба му.

Тялото на Адам се скова, когато Хен го постави на коня. Изглеждаше толкова мъничък, кацнал на гърба на огромното животно. Хен задържа ръката си около момчето.

— Ще е много по-лесно, ако имаш седло под себе си, но можеш да се държиш за гривата му и да стискаш с колене. Индианците никога не използват седла, а не падат.

Адам леко се отпусна.

— Ти можеш ли да яздиш без седло? — попита той.

— Разбира се. Аз и брат ми го правехме през цялото време, за да се перчим наоколо.

— Бих искал да имам брат — каза Адам.

Хен разходи коня, като не спираше да приказва на Адам каквото му дойдеше на ум и му даваше напътствия, когато се нуждаеше от тях. Измина повече от половин час, когато усети, че напрежението е напуснало и неговото собствено тяло. Не беше се чувствал по-спокоен и щастлив от месеци наред.

Реши, че причината трябва да се крие в каньона. Той придаваше едно неповторимо усещане за тишина, спокойствие и уединение. Нямаше какво да се чуди, че Лаура не иска да го напусне. И той не би искал. Не, не, той всъщност предпочиташе откритите равнини. Обичаше да вижда как далечината се стопява към хоризонта. И все пак, би могъл да привикне към този каньон. Той създаваше чувство за уединение и святост, място, където би могъл да отпусне контрола, който упражняваше върху себе си, откакто се помнеше.

Може би част от това усещане за покой се дължеше на Адам. Той харесваше момчето и се радваше, че може да му помогне за коня. Предполагаше, че обича децата. Може би поради тяхната невинност, поради начина им да приемат нещата безкритично, с доверие и непрестореност. Каквото и да беше, той се чувстваше по-добре от дълго време насам.

Но децата имаха майки, а на това именно дете майка му беше извънредно особена. Хен си признаваше, че тя го привлича, но кой не би бил привлечен от една тъй красива жена с бяла кожа и водопад от черни коси?

Най-добре си спомняше очите ѝ, почти черни, огромни и блестящи. Бяха го гледали с недоверие, породено от натрупалото се през годините разочарование. Но имаше и още нещо в тях. Надежда, очакване или просто въпрос? Не знаеше. Но тя беше докоснала нещо в него, поставила бе въпрос, на който той трябваше да отговори. Тя може

да беше труден характер, но криеше ключа на една загадка, която той трябваше да разгадае.

Лаура знаеше, че не бива да стои в сянката на дърветата и да наблюдава Хен и Адам. Трябваше да се приближи решително, да изпрати Хен по пътя му и да завърже Адам за някое дърво. Беше му казала да стои настрана от Хен, а ето го, че изглеждаше по-щастлив и доволен от всякога. Беше му казала да стои по-далеч и от коня, а ето как се беше изпъчил отгоре на животното, многократно по-голямо от него. Беше му казала, че ще трябва да поизчака, докато порасне малко. Но след този случай вече нямаше да има начин да го държи далеч от коня.

Не ѝ харесваше начина, по който Адам гледаше Хен. Сякаш беше някакъв бог. Знаеше, че Адам има нужда от баща, но досега не беше подозирала дълбочината на тази нужда. Беше се опитала да бъде и майка, и баща за детето, но не би могла да се справи с този кон така, както Хен. Тя прокле Блекторнови, задето ѝ го бяха дали. Прокле и хората от Сикамор Флетс, че не пожелаха да го купят от нея. Трябваше да го изведе в пустинята и да го пусне на свобода.

Но не беше. Никога не би могла да си позволи да купи толкова красив кон за Адам. А Адам го заслужаваше. Просто се нуждаеше от мъж, който да го научи да го язди. Тя самата се нуждаеше от мъж.

Мисълта я вцепени. Никога не беше обмисляла да се омъжи повторно — нито заради Адам, нито заради себе си. Лаура прогони смущаващата мисъл. Нямаше нужда от мъж. Нямаше дори желание за мъж.

Тогава нямаше никакъв смисъл да поглъща с поглед Хен Рандолф, сякаш той беше образ от девически молитви. Нейното тяло не би трябвало да се изпълва с трепет всеки път, когато той се окаже наблизо. Погледът ѝ не биваше да се рее по красивото му лице или по мощните му бедра. Не би трябвало да се чувства привлечена от извивката и силата на раменете му.

Обаче беше.

Тя не харесваше светлите мъже. Имаше нещо във вида им, което ги правеше да изглеждат лукави. Дали заради извитите вежди, или заради предизвикателните мустаци... Хен беше гладко избръснат. Нямаше нищо лукаво във вида му. Той се движеше с непоклатима

самоувереност — мъж, дотолкова силен, че дори отговорността за жена и дете в добавка не би могла да го обремени.

Лаура не можеше да отрече желанието си да се облегне на едни тъй силни рамене. Беше живяла сама от деня, когато Карлин я беше напуснал, принудена да се захване с унизителна слугинска работа, за да се издържа с детето си и да се изолира от обществото. Все едно, че се бе изолирала от живота.

Какво щеше да прави тя, когато Адам станеше достатъчно възрастен, за да е самостоятелен? Животът щеше да е преминал покрай нея. Гледайки Хен, тя не можеше да се отърси от чувството, че той беше последният ѝ шанс да вкуси от живота, преди да остарее твърде много.

Хен повдигна Адам от коня. За момент той застина с момчето в ръцете си, като детето почти се губеше в едрите му длани. Не спираше да му говори. Двамата постепенно и неусетно се опознаваха.

Съвсем неочаквано очите на Лаура се изпълниха със сълзи. Като момиче тя бе мечтала за мъжа, за когото ще се омъжи, за децата, които ще роди, за живота, който щяха да водят в някое приказно кътче от света. До този миг мечтите ѝ си бяха останали дълбоко погребани. Тази жива картина на фона на избледняващата към каньона слънчева светлина — мъжът и момчето редом до коня, спокойствието и умиротворението, което струеше от тях — сякаш материализираше нейните мечти.

Тя се опита да си каже, че това е невъзможно, не и в присъствието на Хен, но сърцето ѝ не искаше да бъде излъгано толкова лесно.

Когато Хен остави Адам на земята с ръка около телцето му и тръгна към пътеката, тя усети как гърлото ѝ се свива. Проклет да е Карлин! Нещата можеха за нея да не са така, както сега, ако не беше той.

Като наблюдаваше Хен и Адам да се приближават към нея, тъй приличащи на баща и син, ѝ се струваше почти невъзможно, че един професионален стрелец ще загуби толкова време и усилия, за да научи едно момче да язди. Без никакво усилие, съвсем естествено, той привличаше момчето към себе си, както медоносното цветче пчелата.

Точно толкова лесно бе привлякъл и нея. Каква притегателна сила се криеше в него, че ѝ въздействаше така удивително?

Неговата загриженост.

Чувстваше се загрижен за нея дотолкова, че да излекува раните ѝ, да я предупреди, че Блекторнови ще дойдат отново, да ѝ предложи да се пресели в Сикамор Флетс, където би могъл да я закриля. Интересуваше се за Адам дотолкова, че да отдели от времето си, за да го научи как да язди кон. Хен се беше държал така, сякаш това, което правеше с Адам, беше по-важно от всичко останало, което имаше да върши.

И би трябвало да е истинска тази негова загриженост. От нея нямаше да спечели нищо.

Те бяха вече достатъчно близо, за да види очите му. Изглеждаха съвсем различно. Той изглеждаше различно. Не, че имаше откритост, насърчение или непосредствена радост от живота, но имаше една тънка разлика. Сякаш беше позволил на предпазната си маска да се поотпусне леко. Изглеждаше почти като съвсем обикновен човек с душа, сърце и съвест като всички останали.

Може би Адам бе предизвикал тази промяна. Може би едно дете можеше да го накара да се отпусне.

Те почти стигнаха прикритието ѝ и тя трябваше да излезе от сенките, ако не искаше да я хванат, че ги наблюдава крадешком.

Хен погледна нагоре, когато долови шума от стъпките ѝ. Тялото му се напегна и ръката му докосна оръжието.

Инстинктивната реакция на професионалния стрелец. Топлината в нея моментално отстъпи място на смразяваща студенина.

— Това съм само аз — рече тя и пристъпи напред. Тя го погледна в очите. Бяха същите като по-преди — искрящо сини, твърди и лишени от съдържание. Като куха черупка. Като неплодна пустиня. Тялото на мъж и душата на убиец.

— Мамо! — извика Адам, като се втурна напред. — Шерифът ни учеше, мен и Санди.

Лаура обгърна сина си с ръце и го притисна здраво към себе си. Мразеше чувството на неприязън, което изпитваше към мъжа, помагач на сина ѝ. Тя не го одобряваше, но щеше да му даде да разбере, че оценява направеното от него за Адам.

— Знам, че конят е прекалено голям за него. Възнамерявах да изчакам, докато Адам поотрасне.

— Аз се научих да яздя още преди да се науча да ходя добре.

Нищо в изражението на Хен не се промени. Би могъл да говори на банкера си, на някой фермер или на градска матрона. Седлото на коня му сигурно му правеше по-голямо впечатление от нея самата. Усети как женската ѝ суета възнегодува. Неизказаната критика я раздразни неимоверно. Успя да овладее гнева си, но не усети как изправи още повече стойката си и движенията ѝ станаха по-неспокойни.

— Тичай да донесеш малко вода от потока — рече тя на Адам, — трябва да започвам вечерята.

— Преди никога не си искала вода — промълви Адам объркан.

— Тази вечер ми трябва.

Тя наблюдаваше колебанието на Адам, изпълнен с неохота да ги остави, раздразнен, че го отпращат, и прибави и това в дългия списък на прегрешенията на Хен.

— Не ме интересува кога си се научил да яздиш — тросна се тя, като се обърна веднага щом реши, че Адам не ги чува вече. — Това няма нищо общо с моя син.

Тя се опитваше да не обръща внимание на физическата реакция, която той разпалваше у нея, но това беше безнадеждна битка. Присъствието му винаги я караше да се чувства много по-женствена, по-жива, по-възбудена от всякога. Това, че той не я забелязваше, само утежняваше ситуацията.

— Израснал съм в плантация във Вирджиния. А тук момчетата трябва да се научават да яздят още по-малки.

Той нямаше нищо общо с представата ѝ как трябва да изглежда един аристократ от Юга. Беше чист и спретнат, но и тук, на Запад, изглеждаше толкова на мястото си, колкото и всеки друг жител на Сикамор Флетс. Може би това обясняваше част от противоречията. Южняците бяха възпитавани да почитат жената. Също така бяха обучавани как да уцелват око̀то на птица в полет.

— Докато живеем в този каньон, Адам няма нужда да язди.

Тя се чудеше кога Хен е започнал да убива. Изглеждаше твърде млад, за да е участвал във войната, но трудно можеше да се прецени. Годи́ните под открито небе, слънце и вятър бяха загрубили кожата му. Можеше да е на всяка възраст от двадесет и пет до четиридесет. Може да се е бил в армията срещу индианците. Може да е бил човек на закона по други места.

— Не може да разглезваш така момчето. Ако искаш да стане мъж, трябва да се отнасяш с него като с мъж.

— Той е само на шест — срязва го тя. — Какво очакваш от мен да направя, да му връча шпори и пушка?

— Да му намериш пони вместо този кон.

Лаура се зачуди защо той се чувстваше толкова свободен да я критикува. Чудеше се също защо си въобразява, че знае повече от нея как трябва да се възпитава синът ѝ. Той можеше да е мъж, но това означаваше най-вече, че е твърдоглав и нечувствителен и нищо повече.

— Дядото на Адам му даде този кон.

Тя очакваше някакъв признак на изненада. Не го получи. Само студените сини очи продължиха да се взират в нея.

— Опитах се да му го върна, но той не искаше да го вземе. Опитах се да го продам или да го разменя за пони, но никой не се съгласи. Прав си, аз не мога да си позволя кон като този. Не мога да си позволя дори едно пони.

Тя го възненавидя, че я принуди да признае, че не е в състояние да осигури на сина си такова дребно нещо като пони.

— Аз ще го разменя.

— Не, няма — каза Лаура. — Няма да допусна да спечелиш благоразположението му. Не искам да расте с убеждението, че оръжието прави мъжа мъж.

— Той трябва да си има собствен пистолет — каза Хен. — Също трябва да знае и как да го използва.

Лаура не можеше да намери думи. Достатъчно лошо беше, дето беше нахлул в живота ѝ, като разстройваше чувствата ѝ и поставяше под съмнение принципите ѝ. Още по-лошо беше, че Адам започваше да му подражава. Но абсолютно непростимото беше, че той може да очаква от нея да даде на сина си, на нейното дете, пистолет, а и отгоре на това да го учи как да го употребява.

— Адам няма да има пистолет още дълги години. А когато му разреши, той ще го използва само за лов.

Хен я гледаше така, сякаш се опитваше да разбере отговора на някаква загадка.

— Не изглеждаш глупава.

— Какво? — промълви Лаура зашеметена.

— Но се държиш като глупачка във всичко, що се отнася до момчето.

— Как се осмеляваш! Само защото не съм съгласна мъжете да се стрелят наляво и надясно по най-дребния повод...

— Предполагам, че просто не желаеш да видиш истината — прекъсна я Хен. — Това обикновено не е толкова лошо, колкото да си глупак. Но понякога е по-лошо.

Много неща са бяха случили през двадесет и три годишния живот на Лаура, но никой никога не бе я третираше като идиотка. А ето този мъж се бе промъкнал в ежедневието ѝ и не спираше да ѝ разправя, че всичко, което мисли и прави, е погрешно.

— Мога да разбера желанието ти да защитаваш твоето малко момче — продължи Хен. — Не го одобрявам, но го разбирам.

— Много съм ти благодарна — вметна саркастично Лаура.

— Но няма да ти е от полза да пренебрегваш действителността. Той е момче на място и ще иска да стане мъж на място. Ако не се получи, някой ден някой ще му отнеме всичко, което притежава, включително самоуважението му, а след това ще го убият.

Пред тях се показва къщичката. Лаура бе толкова бясна, че едва виждаше пред себе си, но спря да спори с него. Не искаше Адам да чуе това, което се канеше да каже.

— Защо винаги отпращаш момчето и говориш тогава, когато няма да те чуе? — попита Хен. — Мислиш ли, че като го закриляш от всичко, той ще израсне по-добре подготвен за живота?

— Да, така мисля. — Лаура пое дълбоко въздух и се опита да се успокои. С викане нямаше да стигне доникъде с този мъж. В известен смисъл беше по-лош и от Карлин. Той представляваше всичко, което мразеше и от което се страхуваше. А външният му вид бе всичко, което тя искаше от един мъж. Жестока, горчива шега на съдбата и тя беше готова да го намрази заради нея.

Опита се да изтрие от съзнанието си всичко, което той беше направил за нея досега. Концентрира се върху спомена за втория си баща, за Карлин, Блекторнови, мъжете от Сикамор Флетс.

— Адам ще стане джентълмен — каза твърдо тя, а тялото ѝ трепереше от силата на обзелите я чувства. — Той ще знае какво е състрадание и разбиране. Ще цени красотата и ще ненавижда грубостта. Ще се научи, че жените са човешки същества, които имат

нужда от грижи и внимание, нежност и любов. Ще се научи да се отнася към другите с търпение и толерантност. А най-вече, той ще се научи, че самоуважението не се обвързва със способността да убиеш друго човешко същество.

— Нямах равна в изопачаването на чуждите думи.

— Но ти каза...

— Един мъж може да бъде всичко това и без да навлича фуста.

ГЛАВА СЕДМА

— Аз не навличам Адам във фуста.

— Ти вече го караш да пере дрехи и да се грижи за градината. Като нищо ще започнеш да го учиш да чисти и да готви.

— И какво лошо има в това?

Хен взе едната ѝ ръка и я поднесе към светлината.

— Това съсипва ръцете ти, първо.

Смаяна, Лаура направи опит да се измъкне, но той не разхлаби хватката си.

— Ръцете ти би трябвало да са нежни и бели. Трябва да живееш в голяма къща с много гардероби, пълни с красиви дрехи и някой, който да ги пере вместо теб. — Очарована, Лаура не можеше дори да си помисли за съпротива. — Трябва да накичваш косата си с цветя и да ходиш на танци всяка нощ.

Насилвайки се да затвори ушите и сърцето си за неговите думи, Лаура издърпа ръката си.

— Би могло да е точно така, ако съпругът ми не беше професионален стрелец, който се остави да го убият само месец след сватбата ни. — Тя отхвърли решително и последните остатъци от магията, сътворена от словата му. — И това е още по-основателна причина Адам да се научи да не обича оръжията.

— Никой мъж не би трябвало да обича оръжията, нито пък да му харесва да убива, но оръжието е крайно необходимо за тукашните условия. Без него и без знанието кога и как да го използва, един мъж е оставен на милостта на бандити, главорези и убийци.

— Ти така ли оправдаваш своите убийства?

Лаура не бе искала да бъде преднамерено жестока, но презрителното му отношение към възпитателните ѝ методи възпламеняваха гнева ѝ. Не можеше да бъде напълно сигурна, че не ѝ се подиграва. Тази възможност я нараняваше.

— Не съм убил никого тук — каза Хен. После си тръгна. Не се извини, нито пък се сбогува. Просто се обърна и си замина.

Лаура се почувства пренебрегната, забравена и изоставена.

А това я вбеси. Какво самочувствие, какво самомнение — да си въобразява, че има отговор на всички въпроси! Че само да си отвори устата и тя ще си изпочупи краката от бързане да промени принципите си, крепили я през целия ѝ живот!

Наблюдаваше го как се отдалечава и отново усети трепета в корема си. Очевидно гърбът му беше много разстройваща гледка. Всичко, което трябваше да направи, за да я превърне в едно безпомощно, трепетно кълбо от нерви, бе да ѝ обърне гръб, с панталони, опнати плътно по здравите си бедра, и с рамена, поклащащи се с неосъзната сила.

Лаура бе като зашеметена, когато усети как се разлива топлина в части от тялото ѝ, които бе забравила, че съществуват. За седем години никой не бе предизвиквал и най-слабо вълнение у нея. И ето че, макар Хен Рандолф да я бе обидил, тя трябваше само да го изгледа в гръб, за да пропълзи желанието в нея както струйки дим над разпалено огнище.

Лаура отклони погледа си. Тя нямаше да му позволи да ѝ диктува начин на поведение или да я измъчва с критика. Беше абсолютно неподходяща компания за Адам. Не беше типът човек, на когото да се възхищава.

Колкото и да си повтаряше тези неща, не можа да се въздържи да не хвърли един последен поглед към него, преди да изчезне зад извивката на каньона и да усети как решителността ѝ се разсейва. След като е израснал в плантация във Вирджиния, той трябва да е бил възпитаван като джентълмен, какъвто тя искаше да стане Адам.

Тя тръгна към двора, когато Адам се върна с вода от потока.

— Няма да ми трябва всичката. Защо не занесеш на Санди малко? И трева, ако намериш.

— Той може сам да си намери трева и вода.

— Знам, но това ще ти помогне да се сприятелите.

Адам я погледна изпитателно.

— Означава ли, че ще ми позволиш да го яздя?

— Ако съм сигурна, че си достатъчно силен, за да го управляваш.

— Шерифът ми позволи да го пояздя.

— Но беше с теб през цялото време.

— Той каза, че имам силни ръце. Каза, че имам естествена правилна стойка — похвали се гордо Адам на майка си. — Каза, че ще дойде утре пак.

На върха на езика на Лаура беше да каже, че Хен въобще няма да идва отново, но премълча. Каквито и да бяха проблемите ѝ с Хен, тя нямаше да разреши те да застанат между нея и Адам.

— Ако искаш да нахраниш Санди, най-добре да побързаш. Вечерята скоро ще е готова.

Но Лаура изобщо не мислеше за вечеря, докато гледаше как Адам се впусна да намери коня си. В мислите ѝ беше един светъл мъж, който бе навлязъл в живота ѝ със силата на експлодиращ динамит. Беше разбил света ѝ на парченца и тя не можеше вече да ги сглоби отново.

Още по-лошо беше, че той събуждаше надежда в нея, че е различен от другите мъже, които бе познавала. Въпреки фактите, тя продължаваше да търси под повърхността на безизразната му маска признаците на топлота и човечност. Търсеше в очите му да узнае защо бе станал тъй безчувствен.

В продължение на дългите, затыпяващи часове, когато переше, тя изнамираше стотици причини един почтен и внимателен мъж да се превърне в безчовечна машина за убиване. Въображението ѝ обаче се оказа безплодно да обрисова типа човек, който би се появил, когато свалеше твърдата си външна броня.

Мисли по Хен обсебваха самотните ѝ часове както мъглицата от потока проникваше във всяка чупка и цепнатина на каньона. Бореше се срещу тях и изгуби. Хен бе събудил в нея желания, останали потиснати години наред, копнеж, който тя не бе в състояние да овладее. Излъчването му докосваше нещо примитивно в нея, което тя не можеше да назове, но му откликваше, въпреки всичките си опити да го игнорира.

Въпросът беше: искаше ли тя да се заеме с предизвикателството да открие човека, който знаеше, че се крие заключен в Хен Рандолф? Беше рисковано. И залогът беше сърцето ѝ. Вече можеше да предусети тежката битка. Ако той остане, тя можеше да спечели твърде много. Ако замине, можеше да изгуби всичко.

Звукът от ожесточено боричкане не привлече веднага вниманието на Хен. Момчетата непрекъснато го правеха, особено през дългите летни следобеди. Нещо обаче не беше наред. Звуците сякаш идваха иззад къщата му, но когато излезе и се огледа, разбра, че се носят откъм някогашното речно корито. Като премина под дърветата, израсли по бреговете на потока, той видя две момчета да се търкалят вкопчени по пясъка на изсъхналото речно легло. Като се приближи още, разпозна, че единият беше Адам. По-голямото момче отгоре му изглежда повече се опитваше да го задържи, отколкото да го бие.

Решавайки, че нещата са отишли по-далеч, отколкото трябва, Хен сграбчи другото момче за яката и го издърпа. Адам скочи на крака с убийствено изражение в очите и връхлетя отново.

— Опа — рече Хен, като задържа Адам. — Стига толкова.

— Той каза, че татко е бил лош човек! — извика Адам. — Каза, че е бил застрелян заради кражба.

Адам се мъчеше с всички сили да се докопа до друго момче, но Хен го държеше здраво.

— Как се казваш? — попита го Хен.

— За какво ти е да знаеш?

— На мен не ми трябва. Но добрите маниери изисква да си кажем имената.

Хлапето изглежда яростно Хен.

— Казва се Джорди Макгинис — каза Адам. — Той е сирак.

— Не виждам защо смяташ, че това трябва да говори лошо за него. Той няма никаква вина.

Погледът на Джорди леко се смекчи.

— Искам да поговоря с теб. Ще ме изчакаш ли тук?

Джорди се поколеба за момент, преди да кимне утвърдително.

— Няма да избягаш, нали?

— Нали казах, че ще чакам!

— Добре, добре. Хайде с мен — каза Хен на Адам.

— Но Джорди каза, че...

— Можеш да ми разкажеш какво е казал, докато те поизмия — прекъсна го Хен. — На майка ти ще й прилошее, ако те види такъв.

— Не, няма. Ще й кажа, че съм паднал. Често й казвам, че съм паднал.

Адам се запъти с явно нежелание към къщата, но като влязоха, напереността му почти отлетя. Хен наля малко вода легена и навлажни един парцал.

— Каж ми сега за какво беше всичко това. — Хен накара момчето да застане на светло, за да го вижда по-добре.

— Той каза, че баща ми бил бандит и че бил убит, защото се опитвал да открадне някакви крави.

Хен изми мръсотията от лицето на Адам. Беше позачервено тук-там, но кожата не беше наранена.

— Какво ти е казвала майка ти?

— Мама каза, че татко са го убили, когато се опитвал да попречи на някакви бандити. Каза, че е бил добър човек като теб.

Хен се напрегна, сетивата му се наостриха. Възможно ли е Лаура да е променила мнението си за него?

— Майка ти казала ли е наистина, че аз съм добър?

— Не.

Не беше си го помислял на сериозно, но се чувстваше разочарован, което го изненада. Никога не бе плащал дан на чуждото мнение. Защо пък да започва сега?

— Често ли се биеш?

— Понякога — отвърна Адам и наведе глава.

— Заради това, което момчетата говорят за баща ти?

— То не е вярно — с настойчивост извика Адам. — Татко е бил добър. Мама ми каза.

— Тогава защо се биеше с Джорди?

— Той каза, че татко е бил крадец.

— Трябва да се научиш да не обръщаш внимание, когато хората се опитват да те предизвикат. Тях не ги интересува истината. Единствената им цел е да те накарат да побеснееш.

Адам повдигна поглед.

— И мама така казва.

— Права е. Хайде сега си иди. Тя сигурно се чуди къде си.

Излязоха заедно навън. В мига, когато Адам съзря Джорди, походката му се разколеба. Той направи гримаса и побягна към каньона. Джорди чакаше там, където го бяха оставили. Беше си запълвал времето да чертае рисунки из гъстата кал. Хен го фиксира за миг и детето се стресна от втренчения му поглед.

— Защо си казал, че баща му е бил бандит?

— Защото е така. — Джорди не вдигна очи, а просто продължи да чертае из тинята. — Всеки знае, че е бил убит, когато се опитвал да открадне един бик. Не знам защо Адам не иска да повярва.

Защото майка му му беше представила нещата по-другояче, за да не се срамува детето от баща си.

— Защо се биеш с него? Ти си по-големият.

— Той ме нападна — отвърна остро Джорди.

— Няма ли да скочиш и ти, ако някой нарече баща ти крадец и убиец?

Джорди отново заби поглед в земята.

— Това е истината. Всички го знаят.

Хен седна удобно на една скала на ръба на банкета.

— И моят баща беше убиец. А и бандит, предполагам.

— Не вярвам — промълви Джорди.

— Всички знаеха. Положението стана толкова лошо, че хората ни прогониха от Вирджиния чак до Тексас.

— В такъв случай как стана шериф?

— Хората не знаят.

— Мислиш, че ще ти отнемат звездата, ако разберат?

— Кой ще им каже? Никой, освен теб не знае. — Хен изглежда нехайно момчето.

Очите на Джорди се разшириха от възхита.

— Не си казал на никого, освен на мен?

— Не.

— Дори и на Адам?

Хен поклати отрицателно глава.

— Не се ли страхуваш, че ще те издам?

— Мислех си, че трябва да се посближим малко ние. Ти, Адам и аз.

— Защо? Никой не може да се заяжда с мен — рече гордо Джорди. — Иначе ще му разбия носа.

— Адам каза, че си сирак.

Джорди се намуси.

— Трябваше да го цапна за това.

— Къде живееш?

— Където ми падне. — Момчето се сви под погледа на Хен. — Понякога спя в конюшната.

— Къде се храниш?

— Карам я някак си.

— Крадеш ли?

— Не! — Той сведе очи. — Мисис Уърти ми дава храна. — Очевидно беше, че се срамува да зависи от милостта на другите.

— Добре, аз бих искал да наглеждаш Адам и да го пазиш от другите момчета, които му се подиграват.

— Защо да го правя?

— Ще ти го възложи като работа. В замяна ще може да спиш в моята къща. Имам две цели стаи, които никой ни използва. Имам също нужда някой да ми подрежда нещата. Ще ти плащам долар на ден.

— Цял долар!

— Не е ли достатъчно?

Джорди бързо овладя удивлението си.

— Като за начало е добре — каза той, — но ако се справям прилично, ще очаквам повишение. И искам петдесет цента допълнително, ако се сбия заради Адам.

— Звучи почтено. Хайде сега, събирай си нещата.

Джорди рисува още няколко линии в мръсотията.

— Баща ми го хванаха, че краде злато. — Той повдигна, поглед. — Какво е направил твоят?

Хен беше изкарал години, отказвайки дори да си спомня за баща си. Сега, още преди да е произнесъл и дума, той усети как гневът се надига и кипи в него, силен и разрушителен както винаги. Години, изпълнени с омраза, гняв и срам, напиреха да се излеят през мъничката пукнатина, която изгори в душата му.

— Не знам всичките неща, които е направил — отговори с внезапно одрезгавял глас Хен. Видя как се надига недоверчивост в очите на Джорди. Нямахше да му повярва, ако не проявеше толкова откровеност, колкото изиска от него преди това. — Знам, че е убил най-добрия си приятел, като преди това прелъстил сестра му.

— Божичко!

— После довел семейството си в Тексас и ни изоставил.

В мислите си Хен го виждаше толкова ясно, сякаш стоеше пред него. Висок и хубав, недокоснат от страданието и отчаянието, които

оставяше след себе си. Спомняше си деня, когато той тръгна на война, шока от внезапното му заминаване. Желанието на майка му да живее бе угаснало същия следобед. На измъченото ѝ тяло бяха нужни две години, за да последва отлетелия ѝ дух. Хен се надигна рязко.

— Стига вече въпроси, съгласен ли си?

Джорди кимна.

— Хайде, прибирай си багажа. Имаш работа да вършиш. При мен е истинска бъркотия.

Тъжна усмивка премина по устните на Хен, като наблюдаваше Джорди как се втурна презглава по посока на конюшната. Горките деца. За Джорди и Адам не беше възможно да се чувстват добре, докато светът продължаваше да ги вини и обременява с греховете на бащите им. Затова те се бореха да намерят оправдания за техните дела. Единствената им алтернатива бе да ги мразят и ненавиждат. И себе си.

Което беше точно това, което той бе правил през целия си живот.

Хен седна отново. Бе като зашеметен от откритието. Колко дълго бе мразил себе си? Откогато бе убил онези конекрадци? Отпреди това? Може би това бе една от причините да приеме тази работа. Убиването бе поставяло под въпрос същността на личността му, но другите хора му се възхищаваха за това.

Мисълта, че може да е допуснал да бъде мотивиран в поведението си от такава глупава, идиотска предпоставка, го смути дълбоко. Дори Лаура нямаше нужда да се самозалъгва, за да запази себеуважението си. Тя беше достатъчно силна, за да си изгради собствени стандарти, да вярва в тях и да се придържа към тях, без да плаща дан на мнението на останалите. Ако една жена имаше достатъчно сили да не се срамува от миналото си и да живее с него, то и той можеше.

Но като се изправи, Хен откри, че не е така лесно да се избави от демоните на цял един живот. Те бяха пуснали отровата си надълбоко. Чак до сърцевината на личността му.

— Къде е шерифът? — запита Хоуп, когато откри, че стаята няма никой друг, освен Джорди.

— Навън по работа — отвърна Джорди. Хоуп реши, че той се държи малко надменно.

— Знаеш ли кога ще се върне? Донесох му вечерята.

— Отиде да търси следи на конекрадци. Сигурно няма да си дойде тая вечер. Той каза аз да взема вечерята му.

На Хоуп това не й хареса. Джорди също не й харесваше особено. Обикновено се засягаше повече отколкото трябва от това, което тя казваше, но сега се държеше другояче.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Живея тук вече — обяви Джорди.

— Не е вярно.

— Напротив.

— И откога?

— От този следобед.

Хоуп поспря, за да смели тази информация.

— И защо шерифът ще те пуска да живееш тука?

— Защото работя за него. Ще поддържам мястото в ред. А имаме и друго споразумение.

Видът му подсказа на Хоуп, че той не смята да дава повече разяснения.

Хоуп постави подноса на масата и започна да вади чиниите.

— Аз обикновено се храня с шерифа.

— Зная. Той ми поръча да се грижа за теб, докато си тук.

Хоуп искаше да му каже, че няма никаква нужда някакъв мърляв деветгодишен хлапак да се грижи за нея, но се въздържа.

— Защо?

— Защото имаме споразумение.

— И ние имаме споразумение. И аз не съм сигурна дали искам някакъв сополив хлапак да се мотае тук.

— Не съм сополив. Той ме накара да се измия. — Очевидно беше, че на Джорди му се искаше да не бе споделял това последно сведение.

— Вярно бе — каза Хоуп, като провери лицето и ушите му.

Джорди я отблъсна назад.

— Е, добре, предполагам, че можеш да се храниш с мен, но внимавай за маниерите си.

— Мога да се държа толкова добре, колкото и ти.

— Навярно, но не можеш да говориш толкова добре.

— Шерифът ще ме научи и на това.

Те седяха и се измерваха с очи над храната.

— Каква е сделката ви?

— Няма да ти кажа.

— Ще си взема вечерята обратно.

Джорди изглежда лакомо храната и каза:

— Нека първо да хапнем, после ще ти кажа.

— Наполовина — спазари се Хоуп.

— Съгласен — каза Джорди и довлече един стол за себе си.

Внезапно се осъзна и донесе още един за Хоуп.

— Но трябва да се закълнеш в гроба на майка си, че жива душа няма да узнае.

— Мама си няма гроб.

— Е, баба ти тогава — каза Джорди с отвращение.

— Това са детинщини.

— Тогава няма да ти кажа.

— Добре — капитулира Хоуп, — но ако е някакъв номер, ще ти издърпам ушите.

— А аз ще ти счупя носа.

Като приключиха с нападките, двамата се настаниха удобно за вкусно хапване и задушевни приказки.

ГЛАВА ОСМА

Лаура се движеше забързано по тротоара. Не беше свикнала да бъде в града толкова късно сутринта. Не беше свикнала да вижда улиците, изпълнени с хора, нито беше свикнала да я зяпат. Придърпа шапката си по-ниско над очите. Синините все още личаха.

Но с приближаването на целта напрежението ѝ не се разсейваше. Тя поспря за момент пред вратата на хлебарницата на Рийд, пое дълбоко дъх да събере куража си и влезе вътре.

Прекрасният аромат на току-що изпечен хляб накара стомаха ѝ да се разбунтува. Всякакви видове кейкове и сладкиши почиваха под стъклени похлупаци от двете страни на магазина. Иззад щанда Естел Рийд измерваше Лаура с леден поглед.

Тялото на Естел бе плътно обвито от черна памучна рокля, която я закриваше от брадичката до петите и ръцете чак до китките. Беше опънала косата си на кок толкова безмилостно, че очите ѝ бяха заприличали на две цепнатини. Отгоре си бе сложила огромна бяла престилка, за да предпазва роклята от брашно и захар.

— Какво правиш тук? — сопна се Естел.

Нищо не можеше да разгневи по-силно Лаура от това презрително отношение. Тя отиде наперено до щанда и се изправи точно пред носа на другата.

— Дошла съм за парите си. От две седмици не си ми плащала нищо.

— Не мога да оставя парите да се търкалят така безнадзорно. Никога не знаеш кой може да офейка с тях.

— Другите жени го правят или пък ме посрещат на вратата.

— Не мога да вися на прозореца и да си подавам главата навън през пет минути само защото на теб ти е скимнало да се появяваш, преди почтените хора да станат от сън.

— Добре, ето днес съм дошла в приличен час, ти очевидно си станала от сън и ако някой ми открадне парите оттук до каньона, това няма да е твой проблем. Дължиш ми девет долара и ги искам сега.

— Ще си ги получиш, когато съм готова да ти ги дам — изскърца Естел, очите ѝ просветваха гневно.

— Ще ги взема сега.

— Нямам ги в наличност.

— Имаш ги в ей онова чекмедже. Броеше ги, когато влязох.

— Как се осмеляваш да ме шпионираш!

— Не съм те шпионирала. Ти не се криеше, докато не ме видя да влизам.

— Понеже не ти се доверявам. — Лаура усети яростен пристъп на гняв, но си каза, че Естел е долна, стисната и алчна жена. Съмняваше се, че тя би имала вяра и на Свети Петър дори, що се отнася до чекмеджето с парите ѝ. — Освен това не си ми носила дрехи от два дена.

— И няма да нося, докато не ми се плати.

— Уличница! — излая гневно Естел. — Трябваше да зная, че една жена, достатъчно безсрамна да разтиква копелето си навсякъде също като почтените деца, е напълно в състояние да направи нещо подобно!

Лаура отмести преградата, пристъпи и се озова само на сантиметри от раздразнената физиономия на Естел.

— Да не съм те чула да кажеш нещо подобно още веднъж, или така ще те ударя, че ще ти остане белег да ме помниш.

— Не ме заплашвай — каза Естел като отстъпи неволно назад.

— Това не са заплахи. — Лаура издърпа чекмеджето и посочи с пръст съдържанието му. — Плати ми.

— Не плащам на никого, който ме заплашва.

— Може би желаеш да си поговорим? — каза Лаура и отново се приближи към Естел.

— Не се страхувам от нищо, което можеш да кажеш. Животът ми е като отворена книга.

— Тогава предполагам, няма да имаш нищо против да се узнае, че мъжът ти всяка нощ към девет и половина се промъква в кръчмата на Легхорн? Доколкото разбирам, доста се е сближил с една персона, подвизаваща се под името Хубавичката Тили?

Естел пребледня като сняг.

— Само издумай нещо за това и ще те убия с голи ръце, ако трябва.

— Дай си ми парите и няма за какво да се тревожиш.

— Няма да ти платя, докато не ми донесеш дрехите.

— Да предположим, че изложим малкото си разногласие пред шерифа. Сигурно ще се заинтересува, защо една заможна и процъфтяваща търговка не е в състояние да си плаща сметките.

Естел видимо не хареса идеята стиснатостта ѝ да стане публично достояние.

— Ще ти платя, за да се разкараш от магазина ми — изсъска тя, извади шепа монети от чекмеджето и отброи няколко. — Тук са четири и петдесет. Ще получиш останалото, когато ми донесеш прането.

— Ще получа остатъка сега или ще опъна въже наред улицата и ще накача бельото ти по него.

Естел изпадна в ярост, но отброи и останалите пари.

— Ето ти ги, и недей да се мяркаш повече тук, след като ми върнеш дрехите. Ще си намеря друга перачка!

— Няма да намериш никъде толкова съвестна и толкова евтина като мен.

— Вън!

— Приятен ден и на теб. — Лаура се обърна и съзря Хоуп Уърти, която стоеше на вратата с отворена уста. Преди да каже и дума на детето, то се обърна и побягна към улицата.

Лаура се надяваше, че тя няма да разкаже на всекиго в Сикамор Флетс какво беше подслушала току-що. Жените и без това не я приемаха добре. Щяха да се ужасят, ако разберат, че е заплашвала да разпространи слухове за Франк Рийд. Беше произнесла заплахата си само за да сплаши Естел, но не мислеше, че някой щеше да ѝ повярва. По дяволите, нямаше никакво значение. И без това никой за нищо не ѝ вярваше.

Огледа улицата от край до край. Все повече и повече хора излизаха да се разхождат или по работа. Погледна към своите планини и каньона си. Седем кръчми стояха между нея и края на града, всички те бяха препълнени с мъже. Нямаше намерение да се подложи на това изпитание. Щеше да се прокрадне зад офиса на шерифа и по старото речно корито да стигне до каньона. Тъкмо беше прекосила улицата и сви по една алея между сградите, когато дочу една врата да се отваря. Сърцето ѝ прескочи един удар, когато Хен се появи иззад задната врата на затвора.

— Много мило от твоя страна да наминеш да ме видиш, но не трябва да използваш задната врата. Позволено е да се посещава шерифа в офиса му...

— Не съм дошла да те навестя и ти го знаеш — сръза го Лаура. — Прибирам се.

— Странно. Пътят не е оттук. — Той я хвана за ръката я завъртя. — По речното корито ще ти отнеме два пъти повече време.

— Аз пък искам да се разхождам по-дълго — каза Лаура. — Имам цял следобед да убия.

— Тогава нека да се огледаме за някой клиент на място на мисис Рийд.

— Хоуп ти е разказала, нали?

— Направо дотърча при мен.

— Бих искала да си беше гледала работата.

— А аз бих искал да видя физиономията на мисис Рийд. Какво й каза? Хоуп не е чула добре всичко.

— Неща, които не ми се ще да повтарям. Пусни ме сега. Наистина трябва да се връщам при Адам.

— Ти току-що каза, че следобедът ти е свободен.

— Излъгах. Доволен ли си сега?

— Не и докато продължаваш да се промъкваш като крадец по задните улици.

— Не е вярно!

— Напротив. Видях те. Кръшкачите имат едно такова гузничко изражение. Ти беше свършената кръшкачка.

Лека усмивка прогони в миг намръщеността по лицето на Лаура.

— Ти винаги ли си така забавен? Представям си, че семейството ти непрестанно се е мъчило да те накара да бъдеш сериозен.

Хен изглеждаше сепнат.

— Моето семейство никога не е получавало това, което иска. А и не би знаело какво да прави с него в противен случай.

— Звучи ужасно.

— Ние не сме много приятно семейство. Сега аз и ти се връщаме обратно, откъдето си дошла. Все още има хора в Сикамор Флетс, които не познавам, и аз разчитам на теб да ме представиш.

Лаура се дръпна назад като опарена.

— Не искам да се връщам.

— А трябва и да поговорим как да ти намерим работа, така че да можеш да се махнеш от този каньон.

Лаура заби пети в земята.

— Защо си толкова решен да ме измъкнеш от каньона?

— Защото не искам да тичам на всеки пет минути да проверявам дали си добре. Ако си в града, ще си пред очите на всички. Освен това не смятам, че Блекторнови ще те безпокоят тук. Хайде да тръгваме.

— Няма.

Хен я гледаше, сякаш имаше малко дете пред себе си. Тя мразеше това му изражение. Караше я да се чувства безмозъчна глупачка.

— Трябва да спреш да отбягваш хората. Ако не заради тебе, то поне заради Адам.

Верният му усет я шокира. Беше си повтаряла, че не се крие от хората, а че просто избягва неудобните ситуации. Измъкването от града през някогашната река винаги бе оставяло горчив привкус в устата ѝ. Това, че Хен го изтъкна, неимоверно засили горчивината.

— Срамуваш ли се от себе си или сина си?

— Никога.

— И аз така си мислех, но ти позволяваш на страховете ти да те подтикват да се държиш, сякаш се срамуваш.

— От къде на къде ще ми казваш какво да правя?

— Знам. Аз съм грозен убиец, но не съм толкова покварен и зъл, че да не разбирам от гордост. Оцеляла си, като си се изолирала, но ти си силна и смела. Не е необходимо да се криеш повече. Искам да се качиш на този тротоар и да заговориш всяка жена, която срещнеш. Също така искам да минеш покрай всичките кръчми до една и да предизвикаш всеки мъж да направи неприлична забележка.

— Правила съм го толкова много пъти, че накрая се уморих. Нищо не се промени.

— Не трябва да се отказваш. Спри да се прокрадваш в града на зазоряване...

— Не се прокрадвам!

— ... да се прокрадваш през алеите, да се спотайваш по задните улички и да се скатаваш в каньона си.

— Аз не се крия, защото ме е страх. Крия се, защото ми е омръзнало да си удрям главата в непробиваема стена.

— Трябва всеки божи ден да им показваш, че си по-силна от тях и поне толкова добра. И да им показваш, че го вярваш.

— Опитвах се.

— И сега смяташ да се предадеш и да ги оставиш да си мислят, че ти си курва, а Адам — копеле?

Лаура го зашлеви. Преди някой от тях да разбере какви става, ръката ѝ изсвистя през въздуха и се стовари върху лицето му.

— Няма да позволя на никого да ме нарича така.

Хен изглеждаше абсолютно невпечатлен, сякаш поне веднъж дневно някоя разярена жена му удряше плесница.

— Добре. Хайде поемай сега по пътя, повтаряйки си същото нещо.

Лаура беше толкова разгневена на него, а и на себе си, че се обърна и закричи обратно по алеята.

— Чудесно — каза тя, като стигна до главната улица, — и какво ще правим сега?

— Ще се разходим по улицата, сякаш водим приятелски разговор, и ще заговаряме всеки, когото срещнем. Ако не го познавам, ти ни представяш един на друг и ми казваш по нещичко за него.

— Как мога да се държа приятелски, когато съм достатъчно бясна, че да те ударя?

— Преструвай се. И двамата ни бива в тая област.

Лаура тръгна с такава скорост, че едва не тичаше.

— И по-бавно. С тая стъпка ще профучаваш покрай хората, преди да разберат кой минава.

Лаура се обърна и се върна до мястото, където стоеше той.

— Някакви други инструкции?

— Усмихни се. Помъчи се да изглеждаш, сякаш си прекарваш добре. Дай на хората малък шанс, и те ще ти отвърнат със същото.

Така започна най-дългата разходка в живота на Лаура. Сикамор Флетс не беше повече от двеста ярда от край до край, но сега те ѝ се сториха двеста мили.

Тя долавяше звука от дървения тротоар под краката си, положението на слънцето, спокойствието на утрото. Никога не беше забелязвала колко западнал изглежда Сикамор Флетс. Дори сградите имаха в горещината безцветен и занемарен вид.

Първата среща беше много мъчителна. Когато приключи, Лаура изпитваше желание да удари Хен отново. Втората обаче беше полесна. Третата дори още повече. Това, че вървеше редом с шерифа, беше от голяма полза. Той съвсем непринудено привличаше вниманието на хората. Не би и могло да бъде другояче. Когато един висок, чудесно изглеждащ мъж се движеше по улицата, сякаш я притежаваше, хората естествено се впечатляваха. Лаура не можеше да не се и възхити на спокойствието му. Тя можеше да игнорира хората. Хен можеше да ги накара да се почувстват невидими.

Най-много я заинтригува обаче начинът, по който жените оглеждаха Хен, после нея. С животински блясък в очите. Доста от тях си позволиха да разходят поглед по части от тялото му, далеч от красивото му лице и широките му рамене. Това очевидно внимание само потвърди това, което Лаура вече знаеше. Той беше опасно привлекателен мъж.

Още по-изненадващи бяха искриците на завист, които съзираше в очите им. Очевидно беше, че няколко жени с удоволствие биха се възползвали от шанса да разменят мястото си с нейното. Това я смая. Тя беше толкова заета да мисли за него като за типа човек, когото трябва да избягва на всяка цена, че не беше осъзнала, че би могло други жени да не са на същото мнение. Дори и жени, за които знаеше, че искат не повече от нея да се омъжат за професионален стрелец. Дали не виждаха в него нещо повече, което тя не можеше?

Усещаше остро присъствието му. Въздухът сякаш бе зареден с неговата енергия. Когато докоснеше лакътя ѝ, за да ѝ помогне при някое препятствие, тялото ѝ се напрягаше от прилива на адреналин. Дори сякаш крайчеца на роклята ѝ се зареждаше с искри при случайното докосване до ботушите му. Тя се отмести леко, за да създаде някаква дистанция помежду им.

— Мислила си с каква работа можеш да се занимаваш?

Въпросът на Хен я върна рязко в действителността.

— Вече обсъдихме това — отговори тя. — Всъщност нямам нищо против да бъда перачка. Това ми дава време за мен и за Адам.

— Но и те задържа под угрозата на Блекторнови.

— Защо толкова те е грижа какво ще се случи с мен и Адам? Да не се опитваш да ме накараш да те харесвам?

— Бих ли могъл?

Как би могла една жена да не го харесва, когато той се държеше, сякаш тя е центърът на неговото съществуване? Хората я бяха отбягвали години наред, бяха унижавали нея и сина ѝ. Хен ѝ бе оказал повече внимание в сравнение с всяка друга жена в Сикамор Флетс. Беше невероятно лесно да си изгуби ума по него напълно.

— Вероятно, но не за това са те наели.

— Моето задължение е да защитавам гражданите.

— На Сикамор Флетс, а не от каньона.

— Не мога да стоя и да гледам как оскърбяват една жена.

— Тук не е Вирджиния.

— Имаш нужда от друга работа. От навеждането над коритото сигурно те боли гърбът.

Тя не можеше да го отрече. Колко нощи бе лежала, без да може да мигне заради болките в гърба и раменете.

— Хората те гледат отвисоко заради работата, която вършиш. Тя не е за теб.

За Лаура бе невъзможно да не се спре и да не го погледне право в очите. Никой никога не ѝ беше казвал, че тя е прекалено добра в някоя област. Точно обратното. Не можеше да повярва, че Хен наистина мисли това, което каза. Вероятно се опитваше да я накара да се почувства по-добре след пререканието ѝ с Естел Рийд. Тя оценяваше жеста му, но Естел не представляваше проблем за нея. Проблемът се криеше в Хен — че бе тъй грижовен към нея, когато тя не вярваше, че отношението му е искрено. Колкото и да се опитваше да си остане разумна, не можеше да спре да се надява, че той вярва това, което ѝ каза.

— Добро утро, мисис Блекторн.

Сепната от неподправената топлина в поздрава, Лаура се обърна и видя Миранда Трескот да се приближава. Тя и леля ѝ тъкмо бяха излезли от бакалницата.

— Добро утро, шерифе — каза Миранда, усмихвайки се топло и на Хен. — Не си спомням да съм виждала някога някой от вас толкова рано из града.

— Трудно ми е да намирам време да се откъсвам от работата си — промълви смутено Лаура.

— Това е най-подходящото време да си свършиш задачите. Леля Рут винаги ни измъква навън, преди да е станало твърде горещо.

— А в каньона е винаги хладно. — Лаура се съмняваше, че някой се интересува от каньона, но тя просто не знаеше какво друго да каже.

— Във вторник ще се събираме на чай — каза Миранда на Лаура. — Ще се радваме да те видим между нас.

Лаура онемя от изумление. От години не я бяха канили никъде, и никога с такава очевидна искреност.

— Не зная...

— Не отказвай веднага. Няма да е нищо официално просто ще се съберем приятелки.

— Не мога да оставя Адам сам.

— Аз ще го взема — предложи Хен. — Време му е за следващия урок по езда.

Лаура размисли върху дрехите си. Нямаше нищо подходящо за парти. Може да го наричаха пиене на чай, но си беше истинско парти. Ами ръцете й? Бяха загрубели и изпръхнали, а тя нямаше ръкавици, за да ги скрие.

— Имам много работа. Не знам дали ще ми остане време.

Не можеше да отиде. Щеше да се чувства неудобно, а щеше да накара и всички други да се чувстват неловко. Нямаше да знае какво да каже. Щеше да се чувства неудобно.

— Опитай — настоя Миранда.

— Миранда, скъпа, ако тя не смята, че може да дойде, не е хубаво да я притискаш така. — Лицето на мисис Нортън беше напълно безизразно.

— Съжалявам, но аз съм отскоро в града и няма никой на моята възраст, с когото да си говоря.

— Трябва да си призная, че ще се чувствам малко неловко — каза Лаура, решавайки, че истината ще е най-полезна всички. — Нямам нищо подходящо, което да облека. Освен това, не мога да си представя, че вашите приятели ще искат да пият чай с жената, която им пере дрехите.

— Това няма абсолютно никакво значение.

— Благодаря, но съм убедена, че ще има. — До този момент никога не беше усещала да я приемат положително, с изключение на мисис Уърти. Съжаляваше, че не може да се възползва и да приеме поканата.

— Може би ще се чувстваме по-спокойно, ако сме само ние трите — предложи мисис Нортън.

Лаура се почувства като парализирана. Това не можеше да се случва на нея! Не можеше да стои на улицата посред бял ден и да я канят на гости у жената на банкера!

— Навярно е така.

Лаура и мисис Нортън се взираха една в друга, очевидно не знаейки какво да направят по-нататък. Ситуацията се бе развила далеч извън очакванията им.

— Тогава ще те очакваме в четвъртък, следващата седмица — каза Миранда с искрено удоволствие.

Лаура усети думите на отказ да напират на устните ѝ. Долови обаче и лекото напрежение в мъжествената фигура до нея, припомни си как ѝ отпрати предизвикателство да покаже на всички, че не е изгубила самоуважение. Щеше да е по-лесно да отхвърли поканата, да си остане скрита в каньона, но тя знаеше, че вече е време да излезе оттам. Трябваше — заради Адам!

И заради нея. Не я интересуваеше особено дали ще пие чай с мисис Нортън, или не. Важното беше, че другата жена я считаше достатъчно приемлива, за да я покани. Това караше Лаура да се чувства добре, а ѝ липсваше много дълго време.

— Благодаря. Приемам с удоволствие.

— Не се притеснявай да се обличаш официално — каза Миранда. — Обещавам, че няма да има никой друг, освен мен и леля.

— Не мога да повярвам, че се оставих да ме уговори да отида у тях — каза Лаура, след като мисис Нортън и племенницата ѝ заминаха.

— Трябваше да си го сторила отдавна — отвърна Хен.

Лаура искаше да спори с него, да се защити, но вече приближаваха района на кръчмите. Вниманието ѝ бе отвлечено от мъжете, които се бяха разположили навън. Хората, които се събираха тук, се различаваха съществено от онези в другия край на града.

— Време е да спреш да позволяваш на хората да мислят, че са с нещо по-добри от теб.

— Никога не съм го позволявала — каза Лаура, но погледът ѝ нервно обхождаше групичката мъже тъкмо пред тях. — Но както изтъкна сам, никой не си прави труда да кани перачката.

Един от мъжете отстъпи крачка назад, за да им даде път.

— Добрутро, госпожо Блекторн.

— Добро утро — отвърна Лаура, борейки се с всички сили да запази самообладание.

— Здравсти, шерифе.

Сценката се повтори и пред следващите две кръчми.

— Знам какво ще кажеш — каза Лаура, обръщайки се към Хен, когато стигнаха края на улицата и се отправиха към каньона, — но това никога не ми се е случвало преди. Всичките тези мъже обикновено ми казваха съвсем различни неща.

— Забрави ги. Утре се връщаш по същия път и очакваш точно същото отношение като тази сутрин.

— Но...

— Казваш им *добро утро* и аз ти гарантирам, че и те ще ти кажат *добро утро*. И нищо повече.

Лаура започна да спори, но кракът ѝ се подхлъзна по каменистата почва и тя се облегна на Хен. Всички мисли и аргументи се изпариха от главата ѝ. Изправи се бързо и се отдръпна като ужилена от него. Надяваше се, че не е забелязал изчервяването ѝ. Усещаше как пламти лицето ѝ. Съвсем ненадейно тя се почувства невероятно уязвима. Впери поглед пред себе си и ускори крачка.

Докато бяха в града, беше изцяло заангажирана да мисли как ще се справи с всяко следващо препятствие, но сега градът бе зад гърба ѝ. Безопасността на каньона бе поне стотина ярда нататък, и тя бе сама с Хен.

Физическото му присъствие я смущаваше неописуемо. Дори сигурно щеше да се чувства потисната, ако не беше зашеметена от това, което беше направил. Не само я беше наложил на града, но беше я принудил да се погледне в друга светлина. Беше отказал да позволи, на когото ѝ да е било, включително и на самата Лаура, да се отнасят към нея по друг начин, освен като равна на всички.

И беше прокарал линията си.

За една петнайсетминутна разходка през града, той беше постигнал повече, отколкото тя за седем години.

Защо? Този въпрос не желаше да бъде отправен лесно. Той едва ли би могъл да я счита за равна, не и мъж, който е израснал в плантация на юг и чието бельо беше изработено от по-качествена тъкан, дори в сравнение с това на най-богатите от града. Очевидно

беше, че е израснал с навика да е отговорен, да управлява. Той вероятно не го осъзнаваше, и навярно би го отрекъл, ако му го кажеха, но явно беше, че е роден в семейство от по-висша класа. Какво би могъл да намери в нея — дъщерята на странстващ миньор, вдовицата на крадец, спипан на местопрестъплението, майката на шестгодишно момче, което да задържи интереса му за повече от няколко седмици?

За щастие, преди да успее да се отдаде изцяло на самоизтезания, те достигнаха редицата чинари, обрамчващи мястото, където водите на потока биваха поглъщани от пустинния пясък. Тя се обърна към Хен и протегна ръка.

— Благодаря за стореното днес. По едно време бях много ядосана, но сега съм ти благодарна.

Хен взе ръката ѝ в своята и тръгна напред. Лаура не помръдна.

— Ще дойда с теб. Искам да видя как Адам се оправя със Санди.

Обзеха я съвсем други чувства, които бяха в пряк конфликт с личното ѝ отношение към Хен.

— Бих предпочела да се разделим тук — каза тя.

— Защо? — попита Хен, а очите му я проучваха изпитателно.

— Казвала съм ти вече. Не искам да имаш нищо общо с Адам.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Лаура се отдръпна стреснато назад пред неприкрития гняв, който се разгоря в очите на Хен. Вече не можеше да ги опише като студени или безизразни. Почувства се като опърлена от яростта им. Ако беше имала някакви съмнения относно благородническия му произход, те се разсеяха сега на мига.

— Ще имаш ли нещо против да обясниш това — каза Хен с едва овладяна ярост.

Лаура бързо се съвзе. След всичко, което той беше направил за нея, тя съжаляваше, че се налага да бъде толкова директна, но бъдещето на Адам беше по-важно от наранените чувства на Хен.

— Не искам Адам да започне да зависи от теб. Не знам защо си дошъл тук, но не смятам, че ще се задържиш. Изпрах дрехите ти. Чух те как говориш, видях как действаш. Никога няма да станеш част от това общество. Догодина ще си заминал. Тогава Адам ще трябва да започне да изгражда наново живота си, но вече без теб. — Лаура не харесваше начина, по който Хен я гледаше. Изведнъж си спомни изражение на втория си баща, когато биеше нея и майка ѝ, докато уталожеше беса в себе си. А Хен беше пребил Деймиън — жестоко, системно и методично. — Би могъл да спреш да ме гледаш, сякаш искаш да ми извиеш врата. Казах ти да стоиш далеч от нас още първия ден. Следващият път, когато се появи, ти казах, че не обичам професионалните стрелци и, че не те искам наоколо. Въпреки това, ти пак дойде. Е, не можеш да продължаваш така да пренебрегваш желанията на хората и от време на време да не ти натрият носа.

— Да кажеш, че не съм достойна компания за сина ти едва ли може да се нарече просто натриване на носа.

— Предполагам, че е така, но и да убиваш хора също е доста сериозно.

— Аз не убивам хора — каза Хен. — Не съм застрелял никого, преди той да се е опитал да ме убие пръв.

— Навярно си имаш основания за това, което си правил, но не това е най-важното. Мразя това, което причиняват оръжията и не искам Адам да се възхищава на хора, които умеят да ги използват. Понеже е малък, той е много възприемчив и податлив.

— Особено след като си го излъгала за баща му.

Обвинението му беше толкова неочаквано, че Лаура загуби самообладание. Винаги се беше страхувала някой да не открие какво е направила.

— Откъде знаеш? — прииска й се да се ритне. С въпроса си на практика признаваше лъжата.

— Няма значение откъде знам. Важното е, че ти толкова се страхуваш да не би Адам да убие някого някой ден, че лъжеш относно миналото и относно бъдещето. Онова, което не разбираш, е, че непреодолимо го тласкаш към злокобната участ да бъде убит той самия.

— Не мисля, че имаме какво друго да си кажем повече.

— Аз мога да кажа още много — изстреля Хен. Той я хвана здраво, когато тя се опита да го загърби. — Единственият проблем е, че не искаш да слушаш. Твоя работа си е, ако искаш да вършиш глупости, но не е честно спрямо момчето. Той заслужава да има шанс. И ако нямаш вяра в съвета на един убиец, а ти очевидно нямаш, защо не попиташ някоя от онези жени, с които ще пиеш чай. Господи, дори Хоуп разсъждава по-трезво от теб.

С тези последни думи Хен се обърна и си замина, като я остави сама. Отново.

В този момент Лаура беше в плен на противоречиви чувства, но най-силното беше вина заради лъжата й пред Адам. Винаги се беше чувствала виновна, фактът, че Хен бе узнал, вгорчи още по-силно съжалението й.

Чувстваше се виновна също и заради начина, по който се бе отнесла с Хен, който винаги се бе държал любезно и загрижено към нея и Адам. В него се криеше много доброта. Тя вече не поставяше под съмнение това. Именно тази доброта беше направила невъзможно за нея да се придържа към решимостта й да няма нищо общо с него.

Възпираше я готовността му да убива. Също и яростта му. Когато беше разгневен, вторият й баща я биеше по същия начин, по който Хен бе набил Деймиън. Тя не можеше, нямаше да се подложи

отново на такова отношение. Нито пък Адам. Нито пък щеше да живее с професионален стрелец. Рано или късно някой щеше да го убие.

И тогава тя отново щеше да остане сама. Нямахте да позволи отново да бъде изоставена. Няма да разреши сърцето и мечтите ѝ да бъдат разбити от един пистолетен изстрел. Трябваше да го отблъсне сега, преди тя и Адам да започнат да разчитат на него.

Когато навлизаше в каньона, Лаура осъзна, че е пристъпила в опасна близост до възможността да бъде привлечена от Хен. Харесваше го. Налагаше се да си го признае. И как би могла да не го харесва? Всичко, което беше направил от първия миг, когато го видя, се бе оказало само за нейно добро, и за първи път от много години тя се бе почувствала като желана жена.

Беше забравила колко е красиво това усещане, как променяше цялостното възприемане на нещата от живота. Беше забравила, че то дава надежда. Прекрасно, но и толкова опасно нещо — надежда!

Тя се изкачваше бавно, без да забелязва нито резкия спад в температурата под чинарите, нито шумното придвижване на една мишка през изсъхналите листа, нито пък гърмящата змия, която се плъзна през тревата току пред нея. Не забелязваше и многоцветните оттенъци на скалните отломъци наоколо, слънчевата пелена, която като паяжина се процеждаше измежду разлистените клони, жизнерадостното бълбукане на потока, който на подскоци се опитваше да преодолее големите каменни блокове, препречващи пътя му надолу.

Тя мислеше единствено за Хен Рандолф.

Беше най-привлекателният мъж, когото бе виждала. Дъхът ѝ продължаваше да се спира в гърлото всеки път, когато го зърнеше. Сякаш беше изпратен да я измъчва, демонстрирайки неща, които не можеше да има. Физическата му привлекателност беше като въже, с което я придърпваше към себе си против волята ѝ, като вятър по пътя ѝ, отнасящ я там, където тя не искаше да отиде. Когато я докоснеше можеше да забрави всичко, освен че е човек на бързия револвер.

От него се излъчваше усещане за компетентност, кое: то бе чудно успокояващо. Когато беше с него, тя имаше чувството, че той може да се справи с всичко, да реши всеки проблем, да отговори на всеки въпрос. Товарът, който бе носила в продължение на толкова години, в негово присъствие сякаш олекваше.

Беше безсмислено обаче да размишлява върху нещата, които харесваше у него. Не беше типът човек, който да се заседи в Сикамор Флетс. Беше привлякла интереса му за момент и то не много силно при това. Сякаш му беше по-интересно да научи Адам да язди. И да използва пистолет.

Лаура стигна до къщата си, но Адам не отговори на повикването ѝ. Надяваше се да е на поляната със Санди. Беше му забранила строго да ходи сам в града. Тръгна нагоре по пътеката.

Не разбираше защо Хен смята, че Адам трябва да се научи да стреля сега. Би могъл да овладее оръжието, когато стане младеж. Не искаше момчето да расте с убеждението, че пистолетът е начин за изход от положението. Точно така бе възпитаван Карлин и накрая това го бе убило.

Неволно стресна една катеричка, която си търсеше храна. Тя се втурна на върха на една скала и записука гневно срещу нарушението на спокойствието ѝ.

Лаура се изсмя.

Ако само можеше тя и Адам да останат в този каньон завинаги! Нямаше да се налага да се тревожат за оръжия или за това, как ще ги приемат в обществото, нито пък, че ще бъдат изоставени от хора, които обичат.

Но даже и докато размишляваше колко спокоен би бил животът им, тя знаеше, че няма да задържи Адам тук, дори и да можеше. Той заслужаваше шанса да опознае света. Що се отнася до нея, тя се бе оттеглила тук като начин за самозащита. Никога не се бе питала, дали иска да остане тук.

А ако Хен ѝ предложи да замине?

Лаура се разгневи на себе си заради тази непозволена мисъл. Нямаше да си губи времето да мъдрува над отговора на този опасен въпрос. Никога нямаше да се случи. Те двамата нямаха нищо общо.

Наближи поляната и видя Адам и Санди. Нещата не вървяха така добре, както с Хен, въпреки че Адам очевидно се опитваше да прави всичко, което Хен му бе показал. Адам наведе коня до майка си.

— Не ми позволява да го яхна.

— Може би трябва да почакаш известно време — каза Лаура, обезпокоена от представата за Адам, кацнал на гърба на огромното животно.

— Искам да покажа на шерифа колко добре мога да се справям.
— Адам заведе Санди до една скала. — Дръж го, докато се кача.

Лаура хвана оглавника.

— Ще е по-лесно, ако си по-голям.

— Аз не съм бебе. Шерифът каза, че мога да яздя сам.

— Шерифът не знае всичко — тросна се Лаура.

— За конете знае всичко.

Адам изглеждаше малко неуверен в себе си, докато се качваше на гърба на Санди, но все пак успя. Лаура беше горда от смелостта и решимостта на сина си, но не беше доволна от авторитета на Хен над момчето.

— Трябва да имаш седло — каза Лаура, когато Адам сграбчи гривата на Санди в ръцете си.

— Шерифът обеща, че ще ми намери, но каза, че всяко момче трябва да може да язди неоседлани конете. Пусни го сега.

— Не можеш да яздиш Санди сам.

— Шерифът каза, че всичко, което трябва да правя, е да го направлявам с коленете си.

— Може би това ще е възможно, когато станеш по-голям, но не и сега.

— Шерифът каза, че...

— Не ме интересува какво е казал! — избухна Лаура. — Не позволявам да яздиш без седло и юзди.

— Но аз искам да му покажа какво мога. Той каза, че ще дойде да ме види много скоро.

Трябваше да му каже веднага. Не беше честно да отлага. Освен това, колкото по-рано узнаеше, толкова по-скоро щеше да се примири и нещата щяха да се върнат към нормалния им ритъм.

— Той няма да се върне.

— Каза, че ще дойде. Обеща ми. Той каза...

— Аз му забраних да идва.

Адам се взря в майка си с невярващ поглед.

— Защо? — Това беше изтерзано и обидено стенание, вопъл на протест от страна на едно малко момче, което се нуждаеше отчаяно от това, което Хен му даваше.

— Той не е добър човек. Той...

— Не е вярно! — извика Адам. — Добър е! Добър е!

— Той е професионален стрелец — каза Лаура на сина си. — Той убива хора.

— Не ме интересува! — изплака Адам, разтърсвайки буйно глава. Беше затворил плътно очи, тъй като в тъгълчетата им започваха да се събират сълзи.

— Не искам да дружиш с хора от този тип — каза Лаура. — Не искам да останеш с убеждението, че оръжията са начин да...

— Не ме интересуват оръжията — извика Адам. — Аз го харесвах. Ти нямаше никакво право да го пропъждаш.

Адам пусна гливата на Санди и се плъзна надолу. Не беше елегантно приземяване, но все пак се задържа на краката си. Той се затича, препъвайки се, надолу по пътеката.

— Ще отида да му кажа, че го харесвам.

— Адам Блекторн, веднага се върни тука! — извика Лаура, но Адам не намали скорост. Лаура пусна оглавника на Санди и се спусна след сина си, но нямаше никаква надежда, че ще го настигне. Макар и само на шест, той беше силен и бърз.

— Адам, върни се! — извика отново тя, без да очаква наистина, че ще ѝ се подчини. Спря да тича. Стоеше там, поемайки въздух на пресекулки, хапейки кокалчетата на здраво стиснатите си юмруци, и гледаше как синът ѝ изчезва зад завоя на каньона.

Беше изгубила сина си.

Трябваше да си го върне. Адам беше всичко, което имаше. Без него нямаше за какво да живее на този свят. За свой ужас Лаура се улови, че мисли за Хен. Как бе възможно да позволи на мъж, който застъпваше всичко, което тя мразеше, да спечели чувствата ѝ? А той тъкмо това бе направил. Даже когато казваше на Адам, че Хен не е добър, нещо в нея се надигна, за да отрече собствените ѝ думи.

По същия начин се бе държала и с Карлин. Тогава беше само едно глупаво момиче, отчаяно копнеещо да се отърве от бруталността на втория си баща, но би трябвало да прояви достатъчно здравомислие и да осъзнае, че дивото изражение в очите му, пренебрежението му към законността, безразсъдността му, готовността му да бъде воден от емоциите си, а не от здравия разум, ще го превърнат в ужасен съпруг.

Е, но не беше проявила здравомислие. Беше виждала само очарованието да бъде с мъж, който не се страхува от нищо, който

заплашваше, че ще убие втория ѝ баща, ако я докосне само веднъж още, мъж готов да избяга с нея и никога да не се обърне назад.

Изглежда, че проявяваше същата липса на трезва преценка и спрямо Хен. Трябваше да намери начин да се махне от Сикамор Флетс. Адам не беше достатъчно силен, за да е защитен срещу очарованието на Хен, нито пък тя. Единственият сигурен начин бе да не го вижда никога отново.

Но тя нямаше къде да отиде, нито пък с какво. Можеше единствено да остане и да се изправи лице в лице с проблемите си.

Седмица по-късно Хен беше все още толкова бесен, че хората пресичаха улицата на другата страна, за да отбягнат заплашителния му поглед. Хоуп беше неестествено тиха по време на съвместните им вечери. Джорди беше потиснат и унил.

След като приключи обяда си в пълна тишина, Хен реши, че се нуждае да остане насаме с мислите си за известно време. Никога не беше ставал център на внимание, но отвратителното му настроение привличаше интереса на по-любопитните. Нямаше намерение да обяснява на никого причините за раздразнението си, но усещането, че започва да става източник на подозрения и клюки, разваляше още повече настроението му.

— Ще отида да пояздя — каза той на Хоуп. — Джорди може да довърши обяда ми.

Хоуп блокира ръката на Джорди, когато той се пресегна за чинията на Хен.

— Той яде прекалено много — рече тя.

— Не е вярно! — възкликна Джорди възмутено. Пак посегна към чинията и отново пропусна.

— Просто наваксва за годините, когато не се е дохранвал — обясни Хен.

— Трябва ли да го направи само за един месец?

Намек за усмивка се появи в ъгълчетата на устата му.

— Малките момчета обикновено са такива.

Джорди грабна чинията със стремително движение, което свари Хоуп неподготвена.

Искрицата добро настроение у Хен угасна. Децата му напомниха за Адам. Обърна гръб на Хоуп, за да не забележи тя как се вкамениха чертите му.

— Пак ли ще ходиш да търсиш крадците на добитък? — попита го Хоуп.

— Да. На Питър Колинс пак са му изчезнали животни.

— Тогава трябва да се насочиш към Сиенег Уош.

— Че какво мога да намеря сред блатата?

— Ако търсиш конекрадци, значи търсиш Блекторнови. Цяла тумба от тях обитават онова място.

Хен грабна шапката си и се насочи към конюшната през почти празните улици. Очевидно никой не обядваше толкова бързо като него.

Хен не знаеше защо мнението на Лаура за него го измъчваше така. Хората не го одобряваха през целия му живот, включително и семейството му. Господи, Джеф и досега не можеше да му каже дори една любезна дума, но това не го безпокоеше. С Монти се караха толкова често, колкото разговаряха. Дори Роуз смяташе, че животът му е бъркотия и му го каза.

— Добро утро, шерифе.

Хен излезе рязко от унесените си спомени и отвърна на двете дами, излизащи от хлебарницата на Естел Рийд. Явно не всеки обядваше по това време. Една от тях се усмихна и се закикоти нервно. Хен отмина бързо. Можеше да познае разгонена жена от стотина ярда. Не търсеше постоянни връзки, особено пък от този род.

Тогава защо го болеше от мнението на Лаура? Защо го откъсваше от Адам?

Не го беше особено грижа за хората нито преди, нито сега, но изпитваше топли чувства към децата. Той знаеше колко много се нуждаеше това момче от вниманието и одобрението на един мъж. Беше прекарал по-голямата част от юношеството си в търсене на мъж, когото да уважава, когото би могъл да следва в примера му. Не беше намерил. Може би това беше причината да се превърне в аутсайдер с неконтролируеми настроения. Ако Адам не намереше някого, той би могъл да свърши по същия начин.

Хен не искаше това. Живот като неговия си вземаше своето. Не може очите ти да са широко отворени и невинни едновременно, не можеш да търсиш доброто у хората, да ги обичаш, да разчиташ на тях,

да пускаш корени. Той трябваше да е недоверчив към всекиго, да се държи настрана, да не се застоява.

— Ранни обиколки, а? — попита Скот Елгин, когато Хен наближи кръчмата му.

— Искам да видя дали мога да науча какво се случва с кравите на Питър. Хоуп ме посъветва да съм тръгнел към Сиенег Уош.

Приятната усмивка на Елгин се стопи.

— Блекторнови считат това място за тяхна лична собственост.

— Според Хоуп именно затова трябва да проуча този район.

— Знам, че си добър с пистолета, но се пази. Имаме нужда от шериф като тебе. Не бих искал да идвам на погребението ти.

— Ще го имам предвид — каза Хен на тръгване. — Никога не ми е харесвала идеята да се установя шест стъпки под земята.

Ако хората от Сикамор Флетс го ценяха заради уменията му с оръжията, то защо Лаура не можеше? Какво право имаше тя да издава присъди за това, което правеше или как живееше живота си? Не си ли даваше сметка, не можеше ли да оцени, че ако не беше той, готов да използва пистолета и юмруците си, тя щеше да е загубила сина си?

Тя осъзнаваше това. Беше му го казала, но въпреки това не го одобряваше. Това правеше нещата още по-безнадеждни. Тя виждаше доброто и все пак го отхвърляше категорично като човек.

— Изведи Бримстоун — каза Хен на Джес Маккафърти, конярчето в конюшната на Чък Уилсън. Това беше постоянна шега помежду им. Никой не смееше да доближи Бримстоун.

— Изведи си го сам, ако ти трябва — отвърна Джес. — Не съм пипвал този кон, откакто си дошъл, и не смятам да започвам точно сега.

— Досега вие двамата трябваше да сте станали най-добрите приятели — подсмихна се Хен, като взе седлото си и се запъти към мястото, където Бримстоун дъвчеше блатна трева.

— Искаш да кажеш той и дяволът — каза Джес. — Не разбирам как те допуска до себе си, след като едва не избива всичко живо наоколо.

— Може би аз съм дяволът. — Хен постави одеялото, после седлото на гърба на Бримстоун. Животното ритна със задния си крак. Силен удар по задницата му го накара да се поукроти само за да се опита да ухапе Хен след това.

— Не виждам заради какво го търпиш — почуди се Джес.

— Защото е най-добрият кон, който съм яздил.

— И най-долният.

— И това също. — Хен изведе Бримстоун навън и го яхна. — Когато съм там, в пустинята, не ме интересува дали конят е хубав, а дали може да ме върне жив и здрав там, откъдето съм тръгнал.

Мъжът винаги трябва да е готов да посрещне опасността, да знае какво да търси, какво да избягва, кога да отстъпи. Това беше нещо, за което Лаура не знаеше нищо. Не беше същото за жените. Въпреки че бе изкарала тежки времена, това, че е жена, ѝ предлагаше вид защита, каквато мъжете нямаха.

От мъжете се очакваше да следват друга линия на поведение. Това беше нещо, на което Лаура не можеше да научи Адам. Нямаше значение дали е съгласна или не. Мъжете го очакваха. Жените също. Понякога те бяха по-лошите. Един мъж би могъл да прости на друг слабостта. Една жена никога. Може би защото те бяха толкова уязвими, се нуждаеха от силен мъж да ги закриля. Може би защото, макар и по-слаби физически, те бяха по-силни емоционално от повечето мъже. Той само знаеше, че понякога те можеха да бъдат непоносимо взискателни към един мъж.

Както Лаура, а тя дори не го съзнаваше.

След около половин миля Хен премина пояса от реки, заобикалящ Сикамор Флетс, и навлезе в пустинята. Пред него се простираха храсталаци, високи само няколко стъпки, които скоро отстъпваха място на безкрайни кактусови полета. След още няколко мили релефът се спускаше към Сиенега Уош, област, осеяна с канадски тополи и малки езерца. На около седемдесет мили планинските хълмове образуваха причудлива нащърбена линия по хоризонта.

Хен подкара Бримстоун в лек галоп. Бързаше.

Не, беше просто раздразнителен, и конят изглежда долавяше настроението му. Той направи няколко опита да ухапе Хен, нещо, което правеше рядко, след като го яхнеха.

— Престани! — каза Хен. — Винаги мога да измисля нещо злобно от теб.

Очевидно конят си спомни поне един от въпросните примери и възприе наложеното му темпо. Въпреки коварния нрав на животното, Хен никога не бе обмислял възможността да си купи друг кон. Когато дойдеше време да си заминава, едва ли би могъл да си намери подобър компаньон от него.

Хен винаги бе знаел, че Сикамор Флетс е само временна спирка. Лаура беше права. Нито тя, нито Адам можеха да разчитат на него. Щеше да е там само докато нещо друго не го завлечеше нататък, докато празнотата в душата му не станеше непоносима и не го тласнеше в нова посока. Бягаше от всичко към нищо. Беше типът човек, какъвто не искаше Адам да стане.

Беше чувал веднъж, че жените са цивилизаторите на човечеството. Не знаеше много за това, но те определено имаха навика да пускат корени и да се придържат към себеподобните си. Ако видиш някъде жена, бъди сигурен, че има и други наоколо.

Жените мразеха да се преместват, а не обичаха и другите хора да го правят. В природата им беше да се придържат към нещо за постоянно — хора, земя, градове, с очакването това да продължи цял живот. И мразеха промените почти толкова много, колкото и преселването.

Сближаването с Адам и Лаура нямаше да е толкова неприемливо, ако той беше от уседналия тип хора. Щеше да му хареса да гледа Адам как расте. Баща му може и да е бил некадърен нехранимайко, но той беше добро момче. И се нуждаеше от известно направляване и добър пример.

Не че Лаура му влияеше лошо. Тя просто не разбираше мъжете. Беше си навила на пръста, че те можеха да я гледат единствено с похотливи намерения. Не разбираше, че никой мъж не би могъл да остане безразличен към нея. Той предполагаше, че е имало някои мъже в града, готови да се задомят и да станат като баща на Адам, но Лаура не бе им дала шанса да изявят готовността си.

Тя беше много привлекателна. Никой пълноценен мъж не би могъл да я погледне, без да си помисли неща, които би се засрабил да каже. Също като него, а той в течение на години се беше учил да гледа на жените, без да изпитва нещо. Даже и с насинено и натъртено лице той я намираше привлекателна. А сега, когато белезите практически

отминаваха, той я намираше направо смущаващо красива. Чудеше се какво ли би казала тя, ако ѝ признаеше, че бе сънувал тях двамата.

Вероятно щеше да се шокира толкова, колкото и той. Не беше привикнал на такива сънища. Приличаха на тези на Монти, преди да се ожени. Дори мисълта за тях караха тялото му да се напряга.

Следи от добитък! Хен рязко спря Бримстоун. Скочи долу и застана на колене, за да проучи следите. Половин дузина животни бяха минали по този път, а също и два подковани коня, придружаващи кравите откъм ранчото на Питър Колинс.

Той се метна на коня и тръгна по следите. Кой си въобразяваше Лаура, че ще научи Адам как да бъде фермер, да проследява собствения си откраднат добитък, да отстоява собствеността си срещу крадците? Блекторнови можеха да го научат, но тя не искаше да чуе за тях. Той също би могъл да го научи, но тя не искаше да чуе и за него! Тя не харесваше това, което той беше.

И защо да го харесва? Самият той не се харесваше. Нито сега, нито преди. Ето защо беше в непрекъснато движение. Той бягаше от себе си.

Мисълта го разстрои толкова силно, че едва не пропусна пътеката между мескистовите храсти. Скочи на земята и запроучва прохода към пустинята. Беше се натъкнал на мястото на действие на голяма активност на крави и коне. Разпръсна пясъка и чакъла от една малка купчинка и откри останките от неотдавнашен огън.

Някой беше жигосвал добитък тука. Или по-скоро беше подправял белезите със своето си клеймо. Това беше доказателство за престъпна дейност. Сега трябваше да открие кой я упражнява.

Но когато Хен се метна отново на коня и го обърна към вкъщи, той не мислеше за крадците и жертвите им. Мислеше за Лаура Блекторн. По един или друг начин той щеше да ѝ докаже, че е нещо повече от майстор на бързата стрелба. Същевременно би могъл да го докаже и на себе си.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Какво откри? — обърна се Уоли Рейгън към Хен, който, прибирайки се в града, се беше отбил в ранчото им.

— Открих жигосан добитък.

— Знаех си!

— Открих също така и следи от...

— Какво? — изненадан възкликна Рейгън.

— Не можеш просто така да прежалиш кравите си и да забравиш за тях. Ако и ние с Монти бяхме сторили същото, нямаше да има нито една дългорога крава в областта, когато Джордж и Джеф се върнаха от войната.

Двамата влязоха в къщата и Уоли му подаде чаша кафе.

— И какво предлагаш да направя? — погледна го Уоли с блестящи от гняв очи.

— Първото нещо, което трябва да направите с Питър, е да съберете всички фермери, да разберете кои имат най-големи неприятности и къде крадците се появяват най-често. После да разпределите работниците си по двойки и да ги пратите да патрулират. Ако всички си помагате и обменяте информация, с половината от хората си ще можете да покриете целия район. Трябва също така да почистите кладенците и да държите животните си под око.

— Това няма да спре всички крадци — пророни Уоли, на когото явно думите на Хен не му се понравиха.

— Няма, но поне ще спре онези, които не са решили на всяка цена да си строшат вратовете. Рано или късно аз ще ги хвана.

— Не зная колко още ще издържа на такива загуби.

— Няма да е дълго, ако продължаваш да играеш на карти с оня комарджия.

Уоли кипна:

— Не ме учи какво да правя с парите си!

— Аз нищо не те уча — отвърна Хен и остави чашата на масата.

— Парите са си твои, кравите — също. Все пак на твоето място тази

вечер бих отишъл да се видя с Питър. Искам само да ме уведомиш какво си решил.

Хен не знаеше дали Уоли ще се вслуша в съвета му. Той по-скоро имаше вид на опак човек, който би отхвърлил и най-добрия съвет, само и само да докаже, че може да го направи. А това беше добре. Питър щеше да се убеди, че съвсем точно следва всичко.

Лаура не беше виждала Хен от десет дни. Този факт обаче не само че не я успокояваше, а дори си даде сметка, че мисли за него все повече и повече. Накъдето и да се обърнеше, все нещо ѝ напомняше за него.

Същото беше и с Адам. Детето не можеше да забрави онзи дълъг слънчев следобед на ливадата. Случилото се оставаше между нея и сина ѝ и се превръщаше в пропаст, която с всеки изминат ден се задълбочаваше. Адам продължаваше да изпълнява ежедневните си задължения, но повече от времето си прекарваше със своя кон. Същевременно всичко, което чуеше от Хен, приемаше за безусловна истина и колкото повече напредваше в ездата, толкова повече се възмущаваше от факта, че майка му отблъсква Хен.

Лаура вдигна поглед от коритото с прането и видя, че Адам се задава откъм каньона. По начина, по който се движеше тя усети, че се връща от града. Държеше главата си изправена и в стойката му имаше нещо енергично и предизвикателно. Сякаш се беше приготвил за кавга.

Лаура се опита да отхвърли чувството за поражение и да го замени с омраза, насочена към Хен. Вината за всичко беше негова. Адам не ѝ се беше противопоставял до момента, в който той се беше появил с неговите приказки за пистолети, за независимост от жените и за момчета, които трябвало да се учат как да се превърнат в мъже. Ето че сега Хен беше изчезнал и я беше оставил сама да си бие главата с резултатите от неговите поучения.

— Трябва ми вода — извика тя, преди още Адам да се беше приближил до нея — и ми трябват още дърва за огъня.

Даваше си сметка колко изненадан е Адам, че не го попита къде е бил и не му се скара, че върши неща, които му беше забранила, но беше решила да намери друг начин, по който да стигне до сина си.

— С кого си игра днес? — попита го тя, докато той взе кофата и се запъти към реката.

— С Джорди Макгинис.

Лаура прехапа устни. Джорди беше сираче, тъй като баща му беше убит при опит да присвои земята на свой съсед. Той вечно беше в конфликт с околните, най-вече поради това, че крадеше. Лаура предполагаше, че момчето го прави само колкото да преживява, но все пак то едва ли беше най-подходящият другар за Адам. Прехвърли през ума си имената на останалите момчета и установи, че и сред тях не намира подходящ приятел за сина си. Те или не й харесваха, или родителите им не ги пускаха да играят с Адам.

— Няма ли друго момче, с което би искал да играеш? — обърна се тя към Адам, когато той се върна.

— Дани Елгин, но той харесва Шорти Бейкър, а аз не мога да го трая. Джорди си е намерил работа. Каза ми, че ако му помагам, ще ми плаща.

— Че кой би дал работа на Джорди? — погледна го Лаура.

— Шерифът — отвърна той и сякаш запрати тази дума като камшик в лицето ѝ.

— Хен Рандолф?

— Джорди чисти къщата му, мете канцеларията и шерифът му плаща. Дори го пуска да спи в къщата и му дава обяда си.

— Какви ги говориш?

— Шерифът никога не бил гладен. Хоуп казва, че той вече почти нищо не ядял.

— Нищо ли? И пускал Джорди да спи в къщата му, така ли?

— Джорди харесва шерифа. Казва, че това е най-добрият шериф, който някога се е раждал. Онзи ден разби носа на Шорти, тъй като Шорти каза, че шерифът се страхувал от Блекторн. Имали си вземане-даване, но аз не знам какво точно. Джорди не ми каза, а и Хоуп също не знае.

— Не знае — автоматично го поправи Лаура, но Адам вече беше изчезнал, оставяйки я сама да се чуди дали пък не беше сбъркала в преценката си за Хен. Едно нещо беше да даде работа на Джорди Макгинис и да го приюти в дома си. Но това, че момчето го беше взело за полубог — това вече говореше за съвсем други качества. Същите, които бяха омагьосали и собствения ѝ син.

Хен хвърли поглед към яденето, което Хоуп беше сложила на бюрото му и разбра, че нещо не е наред.

— Откъде взе това? — попита той.

— От ресторанта, откъде другаде?

— Кой го е готвил?

— Новият готвач, предполагам. Защо?

Джорди погледна яденето по-отблизо.

— Не изглежда най-най — каза той, опита малко от соса, с който беше залято месото, и опули очи от изненада, — но е страхотно.

— Знаех си аз — каза Хен, грабна си шапката и изхвърча през вратата.

— Какво му става? — попита Хоуп. — Телешкото е съвсем нормално. Мислех си, че ще му хареса.

— Не му обръщай внимание — отвърна й Джорди с пълна уста. — Той си е такъв, когато нещо му влезе в главата.

— Има ли нещо друго за ядене — попита Хоуп и погледна Джорди, който лапаше с вълчи апетит.

Хен пресече улицата и се упъти право към ресторанта. Един поглед му беше достатъчен, за да разбере кой беше приготвил яденето. Ресторантът беше по-пълен от обикновено. Клиентите се хранеха с не по-малък ентусиазъм от Джорди. Хен свъси вежди.

— Чух, че сте имали нов готвач — каза Хен, когато госпожа Уърти се появи с три чинии в ръце.

— Страхотен е — грейна в усмивка тя. — От закуска не успяваме да намогнем с поръчките.

— Да не би да е един висок, мършав, грозен и трезвен?

— Слаб е и е доста висок, но не е грозен, а е хубавец. Като си помисля, с нещо ми напомня на теб.

— Гръм и мълния! — извика Хен и без да обръща внимание на удивения поглед на госпожа Уърти, нахълта в кухнята.

Както и очакваше, видя Тайлър пред печката да сипва ядене в една купчина с чинии. Без дори да погледне смаяната физиономия на Хорас Уърти, Хен се спусна към брат си.

— Какво по дяволите, търсиш тук?

Тайлър дори не го и погледна.

— Приятно ми е да те видя, братко. Благодаря ти, че дойде да ме поздравиш така сърдечно с добре дошъл.

— Няма смисъл да хабиш ироничния си гений с мен — извика Хен. — Искам да знам какво правиш тук.

— Готвя — отвърна Тайлър, без да прекъсва работата си. — Тези хора предлагаха работа и аз я приех.

— Знаеш, че не мога да понасям нито аз да се мъкна след тебе, нито ти да тичаш по мен.

— А какво те кара да мислиш, че съм дошъл тук заради теб?

— Този брат ли ти е? — попита Хорас Уърти.

— Да, и ще ти се наложи да си намериш друг готвач.

— Но той е най-добрият, който някога сме имали — обади се госпожа Уърти, която тъкмо беше влязла в кухнята. Ще го задържим, дори ако се наложи да удвоим заплатата му.

— Не ми трябва повече пари — промърмори Тайлър.

— Свършваш с тия чинии, които са на печката, и веднага изчезваш оттук.

— А според мен не е зле да сложите надпис пред кухнята, че входът за външни лица е забранен — каза Тайлър. — Така работата ще върви по-гладко.

Двамата Уърти гледаха ту единия, ту другия брат.

— Откъде идваш? — попита Хен след кратко мълчание.

— От Ню Мексико. Търсех злато.

— Единственото нещо, което ти разбираш от злато, е как да храниш златотърсачи.

— А единственото нещо, което пък ти разбираш от шерифството, е как да зареждаш пистолет — отвърна Тайлър с обичайната си невъзмутимост. — Въпреки това аз не нахълтах в канцеларията ти, за да ти кажа да се махнеш от града.

— Защо дойде? — попита Хен. — И не ми казвай, че си чул за тая работа в Ню Мексико.

Все така невъзмутим, Тайлър му хвърли поглед през рамо:

— Чух, че всички Блекторн се събират.

— Ако си започнал да се вслушваш хорските мълви, ще...

— Говори се, че ще се съберат в Тюбак. Изглежда, са наумили да се отърват от някакъв си шериф и да накажат града, който го е наел.

Внезапно двамата съпрузи пребледняха като платно.

— Само не ми казвай, че си бил целия път дотук, за да ме защитиш.

Лицето на Тайлър оставаше все така безизразно.

— Помислих си, че ще е забавно да видя какво ще стане. Двама от рода Блекторн са известни, че обичат да стрелят в гръб.

— Мога и сам да се грижа за себе си.

— Е, в такъв случай се надявам, че само ще гледам.

— Върни се в Ню Мексико.

— И тук ми е добре — отвърна Тайлър. — Уърти са доволни от мен.

— Мога да те изхвърля от града.

Тайлър му обърна гръб и се зае с работата си.

— За тая работа шерифската значка няма да ти е достатъчна.

— Разполагам и с други неща, освен нея.

— Знам. Разчуло се е.

— Майната ти! — изруга Хен и тръгна да излиза от кухнята.

— Телеграфирах на Джордж.

Тайлър изрече тези думи съвсем спокойно, ала те поддържаха на Хен като електрически шок. Той моментално се закова на мястото си и бавно се обърна назад.

— Защо?

— Никога нямаше да ти прости, че не си го уведомил. И има право.

Хен изхвъркна от кухнята, бълвайки буря от такива отровни проклетия, че двамата Уърти отново поруменяха.

— Ама вие наистина ли сте братя? — недоверчиво попити Грейс.

— Никой досега не е успял да се погоди с Хен — каза Тайлър вместо отговор. — Страшно мрази някой да му върви по петите.

— А Блекторн наистина ли са решили да го нападнат?

— Така предполагам. Те не са свикнали да се събират за щяло и нещяло.

Хен не се върна в канцеларията. Не препусна и с коня си. Ако Бримстоун усетеше настроението му, можеше да го хвърли от седлото и дори да го разкъса на парчета. Запъти се към вира отвъд града, но и тази идея не се оказа добра. Вирът му напомни за реката, а реката му напомни за каньона. Той пък от своя страна му напомни за Лаура.

Трябваше да се тревожи за съдбата на града. Трябваше да мисли за собствената си безопасност, но единственото, за което можеше да мисли, беше Лаура. И Адам. Нямаше спасение за тях, слезеха ли Блекторн в Сикамор Флетс. След като свършеха с него и града, щяха да се върнат към каньона и със сигурност щяха да отвлекат Адам, а за да сторят това, Хен беше сигурен, че щеше да им се наложи да убият Лаура, тъй като детето беше единственото нещо, което съществуваше в живота ѝ.

Не беше приел сериозно заплахата на Блекторн — Деймиън го беше накарал малко да се усъмни в куража им — но изглежда те наистина не бяха страхливци. Ако не беше сигурен, Тайлър можеше и да дойде, но не би си позволил да телеграфира на Джордж. Защото Джордж на всяка цена щеше да се появи. И двамата знаеха това.

Хен изруга. Трябваше отново да говори с Лаура. Тя трябваше да се махне от каньона. Но как щеше да я убеди? Лаура нямаше пари, а той бе сигурен, че не би приела от него. Мина му през ум дали да не отвлече Адам. Тя щеше да го последва. Тази глупава идея само му показва какво отчаяние го бе обхванало. Не можеше да причини такава болка на Лаура. Освен това, знаейки какъв инат бе тя, нищо чу, още щом намереше сина си, незабавно да се върне в имението си при каньона.

Хен отново изруга. Всички го смятаха за стрелец, за убиец, за човек, свикнал да решава с оръжие всички проблеми. Сега обаче, оръжието никаква работа не му вършеше. Трябваше да се оправи без оръжие.

Огън!

След вика „Индианци!“, това като че ли беше най-страшната дума в Запада.

— Идва откъм наемната конюшня — извика Джорди, нахълта в стаята на Хен и се спусна към прозореца. — Гори като клада.

Въпреки че наемната конюшня беше на другия край на града, Хен видя пламъците през прозореца и до слуха му долетя ужасеното цвилене на конете. Бримстоун! Той беше там. Държеше го в нея, защото никой не искаше да го води в откритата конюшня.

— Имат ли пожарна команда? — попита Хен и скочи от леглото в панталоните си. Грабна ботушите и ризата си и се спусна към вратата.

— Имат — отвърна Джорди, мъчейки се да го догони, — но не я бива за нищо.

Листата на чинарите шумоляха, появявани от лек ветрец. Отблясъците на огъня поглъщаха бледата светлина на луната и звездите. На фона на оранжевите огнени езици хората се движеха като безформени черни сенки и заемаха местата си, образувайки верига, по която да преминават от ръка на ръка ведрата с вода.

Конете от съседната открита конюшня се бяха скупчили до далечната ограда и цвилеха изплашени. Гредите скърцаха и се огъваха под напора им, но все още ги удържаха. С един-единствен поглед Хен разбра, че Бримстоун е още в горящата сграда.

Сякаш целият град се беше стекъл на това място и всички носеха ведра. За броени минути хората се бяха подредили във верига между конюшната и резервоара за вода зад нея. Друга верига се бе проточила на петдесет метра до кладенеца зад салона. Пламъкът вече беше обхванал по-голяма част от плевнята.

Хен чу цвилене, обърна се и видя Джес Маккафърти, който тъкмо извеждаше от конюшната един петнист жребец.

— Къде е Бримстоун? — изкрещя му той и гласът му се извиси над пукота на огъня и над всеобщата глъч.

— Не можах да го доближа — отвърна Джеси. — Опитва се да ме убие.

— Колко коне са останали вътре?

— Само твоят и дорестия кон на момчето от каньона.

Конят на Адам? Какво правеше Санди в обществената конюшня? Хен притича до резервоара с вода, намокри ризата си и хукна обратно към горящата сграда.

— Внимавай! — извика му Джеси. — Целият таван е в пламъци.

— Не целият, а само пред входа.

— Не е. Когато излизах започна да пада...

— Адам!

Джеси не довърши, тъй като от тъмнината изскочи едно момче и се втурна към конюшната. В същия миг Хен забеляза да се появява и Лаура. Спусна се и я сграбчи, за да не последва сина си в горящата сграда.

— Адам! — отново изкрещя тя.

— Дръж я! — обърна се той към Джеси. — Здраво я дръж, иначе ще влезе вътре.

Хен влезе в обора. Горещината беше непоносима. Пламъците все още не бяха обхванали дъното на постройката, където се намираха яслите на двата последни останали коня, ала животните бяха влудени от вида на горящото сено. Хен успя да сграбчи Адам, преди да беше успял да влезе в клетката на обезумелия си любимец. Страхуваше се, че в това състояние конят можеше да го смаже с копитата си.

— Трябва да спася Санди! — извика Адам, опитвайки се да се отскубне.

— Аз ще го изкарам — отвърна Хен. — Сега е прекалено изплашен и може да те нарани.

Хен влезе при животното, мина покрай него и сграбчи юздата му. Санди се опита да се съпротивлява, ала Хен бързо овърза мократа си риза пред очите му. Сега, когато не виждаше огъня, който така силно го плашеше, конят спря да рие с копита, но все още не даваше на Хен да го изведе навън.

— Вземи този камшик и давай след него — извика на Адам. — Когато ти кажа, удари го по задницата.

С големи усилия Хен успя да изведе Санди от клетката и да го обърне по посока на вратата.

— Сега! — извика той. Адам с всичка сила изплющя с камшика и животното хукна към изхода. Хен пусна юздата и конят изчезна през вратата. Хен грабна Адам и го изтласка навън.

Лаура скочи към сина си, разтърсена от ридания.

Междувременно един мъж беше успял да хване Санди. Хен развърза ризата си и отново се спусна към конюшнията.

— Не можеш вече да влезеш! — извика му мъжът.

— Бримстоун още е вътре.

Сега температурата беше още по-ужасна. Въздухът около него беше изпълнен с горящо сено, което се издигаше нагоре. С пукот се пръскаха въглени от гредите на тавана. Беше почти невъзможно да се диша. Хен превърза мократа си кърпа през носа и устата. Бримстоун беше обезумял от ужас. Влизайки в клетката на жребеца, едва успя да избегне задните му копита, устремили се към него. Сграбчи юздата, ала Бримстоун започна да се дърпа с цялата си утроена мощ.

— Спри, глупако — промърмори Хен. — Опитвам се да ти помогна.

Бримстоун с нищо не показваше, че е познал господаря си. Най-после Хен успя да овърже ризата си пред очите му. Сега можеше да го обърне и да го изведе от конюшната. Една греда на покрива изпука така силно, сякаш беше пистолетен изстрел. Бримстоун зарови напред копита и отказа да се помръдне.

Огънят приближаваше вратата. След няколко мига и двамата щяха да бъдат блокирани вътре. Внезапно Хен се метна върху гърба на Бримстоун. Същевременно заби пети в хълбоците му, удари с разтворената си длан треперещото животно и нададе такъв вик, който би стреснал и мъртвите.

Снажният кон се спусна към изхода миг преди горящият покрив да се срути и да изпълни вътрешността на конюшната с огнена каскада от ненаситни буйни пламъци.

Хен забеляза Лаура по средата на двора, сграбчила Адам пред гърдите си, взряла се с трескав поглед в изхода на сградата и долови облекчението в очите ѝ, когато го видя да излиза.

Каза си, че трябва да продължи да ѝ се сърди — все това си повтаряше от две седмици насам, но сърцето му пропусна един удар, след което заби още по-силно. Той усети особено вълнение, което нямаше нищо общо с пожара и със заплахата, надвиснала над града. Единствено видът на Лаура възпламеняваше кръвта в жилите му, пронизваше всеки нерв от тялото му и го изпълваше с неудържима огнена сила. Сякаш целият беше обхванат от пламъци при мисълта, че тя се бе разтревожила за него.

Хен побърза да заведе Бримстоун в откритата конюшни.

Когато се върна, Лаура все още стоеше на мястото, където я беше оставил. Беше обгърнала с ръце Адам и тялото ѝ трепереше, сякаш току-що беше излязла от водите на леден поток. Беше толкова зашеметена, че не можеше да се помръдне, Хен я прегърна и я заведе на пейката под високия чинар. Без да се откъсва от Адам, тя се отпусна на нея.

— Какво правите тук? — попита Хен.

— В-видях ог-гъня от каньона — заеквайки отвърна Лаура. — Знаех, че ще има нужда от помощ. Нямах представа, че Санди е в конюшната, докато не видях Адам да се спуска към огъня.

Продължаваше да трепери и да притиска сина си.

— Искам да ти благодаря и да ти кажа колко много...

— Всеки на мое място би направил същото.

— Да, но го направи ти, а не всеки. Никога няма да забравя това.

Хен се питаше дали все още е достоен да дава уроци по езда на сина ѝ. Ако не се лъжеше, едно старо пуританско правило гласеше, че човек се пречиства от греховете си едва когато изгори и се превърне във въглен. Ако това беше единственият път към спасението, току-що той беше пропуснал своя шанс.

— Водата свърши! Няма вода!

С този вик си отиде и последната надежда да бъде спасена сградата.

Резервоарът за вода зад наемната конюшня беше празен, а кладенецът беше изгребан до дъно. Хората се прехвърлиха на следващия кладенец, ала веригата вече беше по-дълга, ведрата се движеха по-бавно и водата се изчерпа още по-бързо. Сега всичко, което можеха да направят беше да пазят да не би огънят да обхване и други постройките.

За щастие конюшната беше отделена от града на повече от тридесет метра. Няколко живи въглена паднаха върху съседните сгради, но незабавно бяха угасени. Хората стояха безмълвно и наблюдаваха как пламъците погълнаха конюшната. Огънят щеше да остане да гори още часове наред и щеше да затихне едва на следващия ден.

— Жалко, че реката пресъхва точно тук. Ако не бе така, щяхме да спасим конюшната — каза Хен, доволен, че гласът му не издаде внезапната лудост, която го беше обзела. Едва сега си даде сметка колко много беше копнял да разговаря с нея, колко много беше копнял да я види и колко много се беше страхувал как ще изкара още две седмици, без да я срещне.

— Защо си оставил коня си в наемната конюшня? — обърна се той към Адам?

Момчето се свободи от прегръдката на майка си, ала остана до нея.

— Никой няма да ти се кара — успокои го Хен. — Само искам да знам защо не остави коня в ливадата.

— Мама каза, че ти повече няма да дойдеш там.

— Това не обяснява...

Адам вдигна очи.

— Ти помагаш на Джорди — каза той и думите му прозвучаха като обвинение в предателство.

— Та това е част от уговорката ни. Джорди работи за мен, а аз го уча как да язди.

— И аз ще помагам на Джорди — каза Адам. — Можеш ли и мен да ме учиш да яздя?

Хен отправи очи към Лаура, но тя се беше загледала в сина си. Чудеше се дали Лаура знаеше как синът ѝ си уплътнява времето. Не биваше занимания им по езда да се водят зад гърба на майка му.

— Майка ти каза ли ти, че можеш да доведеш Санди тук? — попита Хен.

Адам поклати глава.

— Ти въобще попита ли я?

Адам отново поклати глава.

— Един воин трябва всичко да казва на майка си — погледна го Хен.

— Тя не каза, че не може.

— Не си я питал, защото си знаел, че няма да ти разреши, нали така?

Адам кимна.

Хен си спомни колко недобросъвестно се беше отнасял към забраните на майка си. Направо казано двамата с Монти не даваха пукната пара за тях. Знаеше колко много я наскърбяваше това и не му се искаше Адам да придобие същия навик.

— Смятам, че трябва да ѝ се извиниш и да ѝ поиска прошка.

— Но тя каза, че никога повече няма да дойдеш. Каза, че не иска да ме вижда с теб. Но защо? Нали и ти като татко си убивал лошите? Защо тогава те смята за лош?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Ще трябва да питаш нея — отвърна Хен. Лаура беше казала на Адам, че Хен е лош. В такъв случай тя трябваше да му обясни защо все пак не беше чак толкова страшен. — Не всички виждат нещата по един и същ начин. Може би майка ти не желае да тръгнеш по пътя на баща си и по моя.

Изглежда също както собствената му майка никога не бе успяла да разбере какво точно става в Тексас, така и Лаура не си даваше сметка за опасностите, които криеше животът в Аризона.

— Но...

— Ако искаш да те уча как се язди, ще трябва да се държиш като мъж. Не го увъртай, а застани пред нея, погледни и в очите и я попитай.

Точно това би трябвало да сторят и те двамата с Монти. Не че тя щеше да ги разбере. Не, тя нямаше да им повярва, особено след като баща им й беше казал, че на всяка цена трябва да ги държи настрана от опасностите. Тя сляпо вярваше на баща им, независимо от това колко здрав разум имаше в думите му. И все пак те трябваше да опитат.

— Но аз вече я питах.

— Попитай я отново. Майка ти може да промени решението си. Понякога това се случва с всеки от нас.

Надяваше се Лаура вече да беше разбрала, че момчетата започват да стават мъже много преди гласът им да мутира и да се заинтересуват от момичетата.

— Може ли шерифът да ме учи на езда? — попита Адам, но погледът му остана забит в земята.

— Погледни я в очите — каза Хен. — Само страхливците гледат в земята, когато говорят с хората.

— Аз не съм страхливец — извика Адам и гневно погледна Хен.

— И аз мисля така. Просто трябва някой да те подканя от време на време.

Искаше му се Лаура да разбере колко много Адам се стараеше да порасне, колко важно беше за него да бъде мъж *в очите на мъжете*. Колкото и да обичаше майка си, нейното мнение по този въпрос никога нямаше да бъде решаващо за него. Ако Лаура не разбере това, той и занапред щеше да ѝ се противопоставя, а без тази необикновена любов, която винаги я беше свързвала със сина ѝ, тя беше изгубена.

— Може ли, мамо? — попита той.

— Само ако шерифът се съгласи да идва в каньона — отвърна Лаура. — Така ще държиш Санди на поляната.

— Но Джорди...

— Може би ще ти позволя да я водиш тук, след като господин Уилсън поднови конюшните. Сега обаче няма къде другаде да я държиш.

Всички се загледаха в горящата сграда. Огънят вече започваше да стихва. Пламъците бяха погълнали сеното, сламата и по-голямата част от дървената сграда, но все пак скелетът ѝ беше оцелял, тъй като гредите му бяха прекалено масивни, за да изгорят.

— Сигурна ли си, че искаш да се появявам в каньона? — попита я Хен, когато Адам ги напусна, за да отиде при Джорди.

— Не съм променила мнението си за убийствата — отвърна Лаура, — но все пак ми е ясно, че Адам се нуждае от неща, които аз не мога да му дам.

Думите ѝ докоснаха една стара рана и той внезапно кипна от негодувание.

— Уроците по езда не могат да оправят всичко. Необходимо е да си потърсиш съпруг и баща за детето.

Сякаш беше драснал клечка до буре с барут. Лаура направо експлодира. Никога досега не я беше виждал толкова разгневена.

— Никога няма да се омъжа отново — заяви тя. — Никога! Ще съм ти благодарна, ако помогнеш на Адам, но самата аз не споделям нуждата му от мъж.

Хен долови дълбока горчивина в гласа ѝ. Също страх. Чудеше се какво ли ѝ беше сторил Карлин Блекторн. Трябва да е било нещо далеч повече от това, че беше отнел моминството ѝ, без да се ожени за нея.

Питах се дали някой мъж би могъл да спечели сърцето ѝ. Съмняваше се. Тя до такава степен се беше отдала на детето си, че беше изключила от живота си всичко останало, а това не беше добре

нито за нея, нито за Адам. Трябваше да направи нещо, но не беше особено вещ по отношение на това как се спасяват жени от самотата им.

— Може да си нает от града да го пазиш — продължи Лаура, — но това не значи, че трябва да даваш съвети наляво-надясно.

— Няма повече — отвърна Хен. — А сега е по-добре да видя дали не мога да помогна с нещо на Чък. Ще се появя след два-три дни.

Точно колкото му трябваше, за да размисли. Не, такава темпераментна и пламенна жена като Лаура Блекторн, не беше създадена да живее сама. Тя можеше да отблъсква него — и не беше първата в живота му, но не можеше да отблъсква мисълта за мъжа. Имаше нещо, което Лаура криеше, и Хен беше решен да разбере какво е то.

— Трябва да намерим още вода — каза Скот Елгин. — Ако се появи вятър, може да изгори целият град.

Хората се бяха събрали в салона му, за да обсъдят какво да правят, в случай че избухне нов пожар.

— Но докато не завали няма откъде да вземем вода — обади се Чък Уилсън. — Аз имах най-големия резервоар за вода в града, а ето че го изпразнихме за нула време.

— Ще трябва да изкопаем още кладенци.

— И цял пръстен от кладенци да изкопаем около града, при пожар водата пак няма да ни стига — каза Бил Нортън.

— Добре, но аз нямам намерение да седя със скръстени ръце и да оставя пекарната ми да изгори до основи. — Това беше гласът на Естел Рийд. — Ние двамата с Франк сме намислили да направим нещо по този въпрос.

— Какво? — попита Елгин.

— Още не сме го измислили съвсем — призна Франк Рийд.

— В каньона има вода — каза Естел. — И то колкото щете.

— Но до каньона има близо половин миля. Не можем да я караме от толкова далече.

— Кой ти говори да я караш? Да прокопаем канал. И без това наклонът е добър.

— Та това ще иска страшна работа.

— Но ще имаме достатъчно вода. Реката почти не пресъхва.

— И кой ще го прокопае?

— Всички ние. Нали този град е наш?

— А кой ще плати?

— Ще обложим всяка сграда.

— Кога ще започнем?

— Когато се подготвим.

— И колко ще ни трябва да се подготвим?

Хен се изправи.

— Не забравяте ли нещо?

— Какво?

— Водата е на Лаура Блекторн.

— Водата не е на никого. Тя е на всички.

— Госпожа Блекторн е собственик на каньона — каза Хен. — Тя има документ за собственост на онова място, където водата изчезва под земята точно зад високата поляна.

— Не ми се вярва. Никой не би си дал парите да си купи каньон.

— Тя обаче го е сторила. Видях документа с очите си.

Възцари се гробна тишина.

— Май ще трябва да поговорим с нея.

— Безсмислено е. Тя мрази целия град.

— Трябва да докараме тая вода, независимо дали Лаура иска, или не.

— След като целият град се нуждае, ще ѝ я отнемем.

— Никой нищо няма да отнема — каза Хен.

— И кой ще ни спре?

— Аз ще ви спра — отвърна Хен.

— Но ти си ни шериф. От теб се иска да правиш онова, което ние ти кажем.

— Аз съм тук, за да прилагам закона и да защитавам от посегателства собствеността на всеки гражданин. В това число и собствеността на Лаура Блекторн.

— В такъв случай ще те застреляме и ще си намерим друг шериф.

— Ще я изгоним от каньона.

— Няма нужда да убивате шерифа и да ме гоните от моята земя. Аз ще ви продам водата.

Всички обърнаха поглед към входната врата. Лаура незабелязано беше влязла в салона и се приближи до Хен. Очите им се срещнаха за миг, след което тя огледа цялото множество.

— Шерифът е прав. Аз наистина съм собственик на каньона.

— Откъде намери пари да го купиш? — попита я Естел. Намекът ѝ беше толкова явен, че няколко от присъстващите се изчервиха от неудобство.

— Във всеки случай не като отказвах да си плащам сметките — отвърна Лаура.

Сега и самата Естел се изчерви.

— Можете да започнете да копаете канала, когато пожелаете — каза Лаура, обръщайки се към останалите. — Имам само две условия, първото е да хванете водата отсам чинарите и да не стане така, че половината град да се струпа в имението ми.

— И какво е второто?

— С организацията да се заеме шерифът Рандолф.

— И колко ще ни струва? — попита я Естел.

— По пет долара на ден, които ще ми плащате в злато на всяко първо число от месеца.

— Но на нас водата не ни трябва постоянно. Само когато пресъхне вирът.

— По пет долара на ден през цялата година или няма да можете да прокопаете канала си.

— Но това прави сто и петдесет долара месечно!

— Не можеш да искаш толкова пари! Защо ние...

— Чухте предложението на госпожа Блекторн — обади се Хен. — Сега ви предлагам да го обсъдите помежду си. Когато стигнете до някакво решение, намерете някой, който знае как се разговаря с дама и го изпратете при госпожа Блекторн.

Хен и Лаура излязоха от салона, съпроводени от всеобщо изумление.

— Съжалявам, че трябваше да чуеш всичко това — обърна се Хен към Лаура, когато двамата се озоваха на улицата.

— Мислиш ли, че ще купят водата?

— Сигурно. За тях това е много важно.

— С тези пари ще мога да взема Адам и да се махна от този град.

— Да се махнеш! — Хен никога не си беше представял, че Лаура може да напусне дома си. — Толкова ли си изплашена от Блекторн?

— Не толкова от тях, колкото от себе си.

Лаура се обърна и си тръгна, оставяйки Хен извънредно озадачен и развълнуван. Тя не би била изплашена от себе си, ако не се чувстваше несигурна в отношението си към него. Сега, след като беше изтърпял всичките ѝ номера, нямаше нищо против и тя малко да пострада.

Но трябваше да внимава и за собствените си чувства. Чудесно беше, че се беше увлякъл по Лаура — тя беше прекрасна жена, но доколкото си спомняше, той не беше способен на дълготрайна връзка, а това така лесно го забравяше, когато беше до нея.

Лаура крачеше към каньона, но краката ѝ почти не докосваха земята. За първи път в живота си щеше да има някакви пари. Щеше да може да даде на сина си и нещо повече от най-необходимото. А след време можеха и да напуснат Сикамор Флетс. Можеха да отидат някъде, където правото не се определя от пистолетите, където мъжът знае как да се държи с жената, където с една жена, преживяла нещастията да бъде изоставена от съпруга си, не се отнасят като с животно. Тя не знаеше къде точно има такова място, но щеше да го намери.

Първата ѝ мисъл беше да попита Хен. Той беше обиколил целия Запад и сигурно знаеше къде има такова място.

Интересно къде ли беше прекарал годините на своята зрялост, какви ли жени беше имал в живота си. Дали е бил влюбен в някоя от тях?

Не знаеше защо мисли за него. Беше му казала истината. Не желаше съпруг. Не желаше никого повече в живота си. Адам ѝ беше достатъчен. Още щом се махнеше оттук, щеше да забрави и за Карлин, и за Блекторн, и за Сикамор Флетс, и за всичко останало.

Съмняваше се, обаче, че ще забрави Хен.

Септемврийското слънце безмилостно жареше и Хен си отдъхна с облекчение, когато стигна под сянката на дърветата около вира. Чинарите сякаш се бяха смълчали и притаили дъх в очакване на

първите дъждове. Клоните на върбите бяха увиснали неподвижно, а листата на тополите леко потрепваха. Пресъхналото дъно на реката хрущеше под краката му. Щяха да се излеят няколко силни дъждове, преди водата отново да потече оттук.

Сухите листа зашумяха под ботушите му, когато навлезе сред чинарите в подножието на каньона, чиито скали се издигаха отвесно на деветдесет метра над главата му. Въпреки че през дългото горещо лято повечето растителност беше изсъхнала и потънала в прах, около реката всичко беше зелено, запазено от дебелата сянка на дърветата.

Беше дошъл при Лаура да разговарят за строежа на канала. Искаше също така да я попита дали би могъл да остави при тях Бримстоун, докато Чък Уилсън възстанови конюшнията. Едрият жребец го следваше, душейки с интерес въздуха наоколо.

Хен добре знаеше, че сега, за първи път откакто се беше появил в Сикамор Флетс, Лаура щеше да го посрещне с отворено сърце и тази мисъл го изпълваше с особен трепет. Може би щеше да се зарадва на него, а не само на помощта му. Не му се стори точно така, когато го покани, но дълбоко в себе си се надяваше на това. Харесваше Лаура Блекторн и му се искаше тя също да го харесва.

Странно му беше това желание. Обикновено предпочиташе хората да не го харесват. Така се държаха на разстояние от него. Дори и близките му рядко му досаждаха. Предпочиташе сам да се грижи за себе си, тъй като в противен случай усещаше, че прекалено много се обвързва. Чувстваше се спокоен докато тя го отбягваше. Сега обаче нещата не стояха така.

Лаура вдигна поглед точно когато той се появи от запоя и широко разтвори очи от почуда при вида на следващия го жребец. От своя страна Хен също се учуди, че още щом я мярна, се почувства по-добре. Може би не точно по-добре, а някак си по-различно. Сякаш сетивата му се изостриха и светът му се видя по-красив. И за пръв път в живота си той отиваше към някого с отворено сърце и обятия. Всъщност всичко беше съвсем просто. Харесваше му да бъде с Лаура и Адам.

— Адам се запиля някъде — каза тя, без да вдига очи от жребеца.

За Бримстоун се говореха страхотии, част от които Хен потвърждаваше, макар и с половин уста. Според тях при обзядването му конят бил малтретиран, ала боят, вместо да пречупи характера му, го беше направил още по-необуздан. На Хен му била нужна цяла

година, за да спечели доверието му. Все още Бримстоун не вярваше на мъжете, докато с жените и децата се държеше приятелски. И сега в очите му, загледани в Лаура, се четеше единствено любопитство.

— Зная. С Джорди е.

Хен знаеше, че Лаура го беше поканила, за да го помоли да учи Адам на езда, но му се искаше да разбере дали все пак в отношението ѝ към него не влизаше и нещо повече.

— Малко съм обезпокоена от това.

— Защо?

— Джорди е голямо момче. И е изключително груб. Чух хората да говорят... — Лаура не довърши мисълта си. — Съжалявам. Постъпвам с Джорди така, както хората постъпват с Адам — съдя го според това, което беше баща му.

— Хората какво ли не говорят за децата, които растат без баща и без дом — с леко раздразнение отвърна Хен. Тя сякаш не можеше да излезе извън мисълта, че Адам не е център на вселената и говореше така, сякаш никой друг, освен него, не съществува.

— Хубаво е, че снощи Джорди не спеше в конюшната.

— И там да беше, щеше да се оправи. Такива като Джорди винаги оцеляват. В това отношение той много прилича на теб.

Лаура не знаеше как да изтълкува думите му, които всъщност означаваха точно това, което беше казал. Тя беше способна да стори точно това, което е необходимо, за да оцелее. Беше силна, смела и непокорна. Необходимо бе само да се научи да не използва силата си като щит над Адам. Той трябваше да израсте също толкова силен и смел, колкото нея, а това нямаше да е възможно, ако тя продължава да бди над него.

Хен си помисли, че неговите родители никога не им бяха спестявали трудностите — майка им, защото беше прекалено слаба, а баща им — защото беше прекалено безразличен към тях. По тази причина детството им беше доста трудно, но пък ги беше направило силни и всички те бяха способни да се справят със собствените си проблеми.

— А защо си довел коня, след като знаеш, че Адам го няма? — погледна го Лаура.

— Защото исках да те попитам дали мога да го оставя при вас, докато Уилсън възстанови конюшната.

— Чувала съм ужасни неща за него.

— Бримстоун обича жените и децата — отвърна Хен и внезапно се усмихна. — Виж, съвсем друго нещо е, ако види Зак.

— Зак ли? — погледна го с недоумение Лаура.

— Зак е малкият ми брат — обясни ѝ Хен. — Бримстоун никак не го обича. Изобщо той чудесно умее да преценява хората.

— Не се изказваш особено ласкаво за брат си.

— Почакай да го видиш и ще разбереш.

— Съмнявам се, че някога бих искала да видя някой от семейството ти.

Хен отвори уста да ѝ каже нещо за Тайлър, но промени намерението си. Все още му беше сърдит, че е пристигнал. Нямаше нужда от ничия закрила. От години вече конекрадците избягваха „Кръг седем“, защото се страхуваха от него. А сега да се появи Тайлър! Саможивецът Тайлър, който се чувстваше далеч по-добре вкъщи, покрай тревите и подправките си, отколкото навън сред хората! Мисълта, че той е дошъл да го защитава, му беше обидна.

— Ела и дай на Бримстоун да те помирише.

Лаура протегна ръка. Бримстоун издаде напред глава вдъхна дълбоко въздуха с ноздрите си и когато видя, че Лаура не се изплаши, лизна крайчеца на ръкава ѝ. Лаура се усмихна.

— Май ме опитва.

— Тя умее да чете мислите ти, момчето ми. Мисли му как ще се държиш с нея!

Тя изучаваше не само коня, но и него. Хен не знаеше как точно, но чувстваше, че претегля всяка негова дума.

Наистина, беше съвсем различна сега, когато не гледаше как да се отърве от него. Дори и усмивката, която отправи към Бримстоун не беше само с крайчеца на устните ѝ. В очите ѝ се четеше добронамереност и симпатия към животното, което първо опипваше почвата, за да разбере до каква близост ще бъде допуснато. Но защо беше такава само към Бримстоун? Защо нямаше желание да разбере и него?

— Сигурен ли си, че няма да е опасен за Адам?

— Джорди постоянно беше с него. Още ли мислиш, че можеш да се научиш как да ме харесаш?

— К-какво? — заекна тя, изненадана от неочаквания въпрос.

— Онзи ден в града каза *може би*. Питам се дали вече не си си отговорила на този въпрос.

Хен чудесно разбираше, че дъхът ѝ бе секнал. Самият той не можеше да повярва, че толкова много се вълнува от отговора ѝ. Поне досега не му се беше случвало такова нещо.

— Харесвам те — отвърна Лаура, забила поглед в земята. — Ти си мил, разумен си и проявяваш загриженост за нас. — Вдигна очи, погледна го в очите и добави: — Би било неблагодарност от моя страна да не те харесвам.

— Не искам да го чувстваш като задължение.

— Не го чувствам като задължение. Искам да кажа, че наистина съм ти задължена, но не заради това те харесвам.

— Означава ли това, че мога да идвам тук не само за уроците по езда на Адам?

Лаура го погледна объркана.

— Нали ще трябва да те държа в течение на това как вървят нещата с канала?

— А, да, чудесно — отвърна тя с видимо облекчение.

Хен се чудеше дали Лаура се притесняваше от самия него или от клюките, които може да породят контактът им. Изглеждаше му малко нервна, но като че ли не ѝ се искаше да го отпрати. В същото време тя очевидно не знаеше как да постъпи.

Нито пък той.

— Шериф Рандолф! Шериф Рандолф!

Хен се обърна, видя Джорди и Адам да тичат към тях и почувства неприязън от появата им. За първи път Лаура не гледаше да го отбегне, сякаш е видяла пепелянка, и ето че се изтърсиха тези две хлапета да нарушат уединението им.

— Господин Колинс е пристигнал в града и е направо бесен — извика Джорди, с мъка поемайки си дъх.

— Крадци на добитък! — успя само да допълни Адам.

— Повече от сто човека — продължи Джорди. — Отмъкнали са му всичките крави и те търси да му ги върнеш.

Да си тръгне заради Питър! По дяволите! Никога не бе успял да се научи как да стои настрана и да си трае.

— Върни се в града и му кажи, че след малко ще съм там. Обещал съм на Адам да пояздим малко.

— Той иска веднага да се появиш — отвърна Джорди. — С него е и старият господин Рийджън. Взели са господин Нортън, а той...

— Колко човека са се събрали? — попита Хен.

— Шестима. Стоят пред канцеларията ти и обикалят като кучета около месарница.

Нямаше какво да се прави. Джорди нямаше да го остави на мира, докато не тръгне. Харесваше това момче, но вече усещаше, че се е залепило като гербова марка за него.

— Ще трябва да вървя — каза Хен и погледна Лаура. — Ще можеш ли да покажеш на Адам как да се грижи за Бримстоун? — обърна се той към Джорди.

— Разбира се. Не е голяма философия.

Джорди пое юздите от Хен. Едрият жребец изпръхтя и се изправи на задните си крака.

— Хайде, не ми предавай фасони — извика му Джорди, без ни най-малко да се впечатли от реакцията на коня. — Стой мирен, иначе ще те завържа на място, където няма да намериш нито трева, нито вода.

— Може ли да взема аз юздите? — попита Адам.

Лаура понечи да възрази, но Хен я хвана за ръката и поклати глава в отговор на въпросителния ѝ поглед.

— По-добре утре — отвърна Джорди. — Нека сега го заведе аз. Конят трябва да посвикне с теб. Много е недоверчив към непознати.

— Аз не съм непознат — възрази Адам, като тръгна заедно с приятеля си. — Виждал съм го много пъти.

Хен погледна двете момчета да се отдалечават — Адам, все още твърде малък, но изгарящ от желание да се държи като голям и Джорди — нисък, набит и силен като земята, която го беше отгледала. Тези две момчета без бащи като че ли съзираха в негово лице нещо, което безкрайно им липсваше. Какво ли щеше да стане с тях, след като се махне оттук?

— Сигурен ли си, че конят няма да им стори зло? — попита Лаура.

— Не се опитвайте да го яздите и всичко ще е наред.

— Ще последваш ли крадците?

— Нали за това ми плащат.

— Пази се. Сигурна съм, че в тази работа са замесени и Блекторн. Деймиън има трима братя, а баща му е коварен като змия.

— Страхуваш ли се за мен?

Тя го погледна така, сякаш беше нападната и се чудеше как да се спаси. Не биваше да ѝ задава този въпрос. Любопитството му не беше достатъчен аргумент, за да я предизвика към откровение. Впрочем и той би се почувствал като нея, ако някой се опиташе да разбере какво чувства.

Но с Лаура нещата стояха иначе. Той искаше да знае, важно беше да знае.

— Баща му мрази всички тексасци — каза тя, — тъй като тексасец уби Карлин. Бъди внимателен и с Алисън. Носи му се славата на добър стрелец.

— Аз няма да съм сам.

— Освен това са известни със засадите, които правят.

— Ще го имам предвид. Ще ти се обадя, преди да тръгна. И без това ще трябва да мина оттук, за да си взема коня.

Никак не му се тръгваше. Искаше му се да ѝ каже нещо, но не знаеше какво точно. Чувстваше, че Лаура изпитва същото. Всичко това му изглеждаше толкова странно. Винаги досега бе знаел какво иска и какво не. Дори и когато променяше намеренията си.

— След половин час изпрати Джорди при мен. Това време ще му е достатъчно да се справи с Бримстоун.

— Кога ще тръгнеш?

— Рано сутринта. Тези неща не бива да се протакат.

— Искаш ли нещо за ядене?

— Не. Само ще мина оттук, без да будя никого.

— Сигурен ли си?

— Да.

Нищо повече не му дойде наум да ѝ каже и си тръгна с чувството, че е забравил за най-важното.

— Не смятам да тръгвам сам — каза Хен, — но ако тръгнем цяла дузина, ще подплашим всичко живо по пътя си. Трябва да ги хвана на местопрестъплението. Засега дори не знаем кого ще преследваме.

— И какво предлагаш? — погледна го Питър Колинс. — Досега правихме каквото ти казваше, но ако изгубя животните си, до края на годината ще трябва да се превърна в наемен работник.

— Ще дойдете само вие с Уоли — отвърна Хен. — Вие най-много пострадахте, освен това познавате добре тоя край. И без това крадците действат сами или най-много по двама. Предполагам, че сега или жигосват кравите, за да ги откарат в някое стадо, или са ги скрили някъде в каньона, докато подготвят продажбата им.

— А ние останалите какво да правим? — попита го Бил Нортън.

— Приберете се и си гледайте работата. Ако имаме нужда от вас, ще ви се обадим.

— Мислиш ли, че зад тая работа стоят Блекторн?

— Нищо чудно.

— Така никой няма да дойде — извика Питър. — Хората са изплашени до смърт.

— Чакай, чакай...

— Какво да чакам? Знаеш, че е така. Само при името Блекторн всички се разтреперват.

— Не е вярно. Хората не са...

— За това ще говорим после — прекъсна ги Хен. — Сега идете да поспите. Ще тръгнем един час преди изгрев-слънце.

— Шерифът заминава да преследва крадците заедно с Уоли и Питър — каза Хорас Уърти на жена си.

— Мисля си, че сам би се справил по-добре — отвърна Грейс. — Не познавам добре Питър, но Уоли за нищо не го бива.

Грейс искаше да каже още нещо, но си спомни, че е време за вечеря, и изгуби всякакъв интерес към разговора.

— Кога потеглят? — обърна се Тайлър към господин Уърти, когато жена му излезе от стаята, за да донесе вечерята.

— Рано сутринта.

— И накъде ще тръгнат?

— Към Сиенег Уош.

— Няма да съм тук за закуска.

— И аз така предположих. Ще ги последваш ли?

— Все някой ще трябва да гледа какво става след тях.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Лаура внезапно се събуди.

Беше сънувала Хен. Беше ѝ се присънило, че се хвърля в краката му, предлага му се без капка свян, че го следва като вярно куче, а той не ѝ обръща внимание.

Махна с ръка, за да изтрие от съзнанието си ужасния сън. По-скоро би умряла, отколкото да позволи такова нещо на когото и да е мъж. Разбира се, Хен никога не би постъпил така с нея. Все пак неприятно ѝ беше, че го е сънувала. И защо ли трябваше да се събужда с мисълта за него?

Откакто се бяха разделили следобеда, не беше преставала да мисли за него. Хен беше различен от другите. Обикновено беше припрян, самонадеян, делови и дори рязък. Вчерашният ден обаче като че ли не му се искаше да си тръгва! Имаше някаква промяна в него, нещо, което го правеше да изглежда по-човечен и по-достъпен. Жалко, че се беше появил Джорди да му каже за крадците.

А може би само така ѝ се беше сторило. Може би не е в състояние да го изгони от мислите си просто защото конят му се намираще вързан на тридесетина метра от вратата ѝ.

Мисълта за Бримстоун ѝ напомни защо се беше събудила. Конят беше изцвилил. Не познаваше нрава му, но знаеше, че нощем обикновено конете са спокойни. И в момента риеше с копита и пръхтеше, сякаш беше надушил някоя пума. В каньона обаче никога досега не се бе появявала пума.

Спомни си нещо, което ѝ беше казал Карлин по време на дивото им препускане покрай мексиканската граница. Беше ѝ казал, че могат да спят спокойно, тъй като конят му бил по-добър пазач дори от овчарско куче. Може би Бримстоун беше като него? Хен беше казал, че не обича хората. Може би беше надушил присъствието на хора?

Лаура се протегна от леглото и изтегли двуцевката, която беше оставила наблизо. Стана, бързо прекоси стаята, стигна до прозореца и внимателно погледна през него, внимавайки да не я забележат.

Отначало не видя нищо друго в тъмнината, освен млечнобелия гръб на Бримстоун, който се въртеше неспокойно и ушите му бяха щръкнали. Явно беше усетил нещо наблизо и това никак не му харесваше.

И тогава ги видя. Един, двама, трима, четирима мъже тихо се промъкваха към дома ѝ. Като че ли бяха Блекторн. Лаура се спусна към леглото на сина си и го разтърси.

— Събуди се! — тревожно прошепна тя. — Отвън са дошли няколко мъже от Блекторн. Донеси патрони.

Лаура откачи от стената пушката и пистолета и отново се върна до прозореца. Мъжете се приближаваха. Тя опря пушката в стената и насочи двуцевката към прозореца.

— Не се приближавайте! — извика тя. — Ще стрелям!

— Искаме да ни дадеш момчето — чу се гласът на Деймиън. — Нямаме намерение да ти сторим зло.

Отново Деймиън. Нямаше ли най-после да я остави на мира?

— За нищо на света, дори ако се наложи да ви убия.

— Той е Блекторн и трябва да бъде възпитан като такъв.

В отговор Лаура стреля и със задоволство чу болезнен вик. Знаеше, че от това разстояние двуцевката не можеше да убие човек, но можеше сериозно да го нарани.

— Имам пистолет и още една пушка — извика тя, след което стреля отново. Бримстоун изцвили. Напрягаше се не от болка, а от гняв. Хен нямаше да ѝ прости, ако направеше нещо на Бримстоун, но засега конят трябваше сам да се погрижи за себе си. Тя трябваше да защити Адам, и то на всяка цена. Ловко измъкна двете гилзи и зареди патрони.

— По дяволите, Лаура! Защо просто не ни предадеш момчето? — извика Деймиън.

— И защо толкова ти е притрябвало?

— Та то е син на брат ми! Татко вече му подари кон.

— Можеш да си вземеш коня — отвърна Лаура, — но не и Адам.

— Не може да вземе Санди! — възнегодува Адам и се отказа от ъгъла.

— Стой там! — нареди му Лаура. — Опитвам се да го залъжа.

Трябваше да внимава какво говори. Заради коня Адам беше способен да рискува живота си. Не можеше да разбере защо е така, но

беше готова да се обзаложи, че Хен може.

Бримстоун отново изцвили. Изглежда се бореше с някого.

— Ако не ни предадеш Адам, тази нощ ще дойдем отново — обади се Деймиън. — И бъди сигурна, че ще си го вземем!

— Не и ако сте мъртви — извика Лаура и стреля. Посегна към пушката, но мъжете се разпръснаха и се отдалечиха към скалите. Не бяха забелязали, че къщата е построена на самата скала и че единственият ѝ вход беше през вратата или прозореца.

— Още ли са тук, мамо? — изплашен прошепна Адам.

— Да.

— Нищо не чувам. Какво правят?

— Опитват се да влязат и да те отмъкнат.

— Не искам да ме отмъкват.

— Не се бой. Няма да им позволя да те докоснат.

— Шерифът ще дойде ли?

Лаура се срамуваше да си признае, че това вече ѝ беше минало през ума, но беше отхвърлила тази вероятност. Скалите на каньона бяха твърде високи и Хен едва ли може да чуе изстрелите, дори и да беше буден. Трябваше да разчита само на себе си.

— Той би ги избил — каза Адам с цялата си детинска увереност в своя герой.

— Аз сама ще ги *избия* — отвърна Лаура, подразнена от ниското доверие на Адам в способностите ѝ да го защити. — И ще го сторя, ако се приближат.

Мъжете изглежда се колебаеха. Явно бяха разбрали, че не могат да изкачат почти отвесните скали на каньона и сега навярно се опитваха да измислят нова тактика. Зад тях Бримстоун се беше успокоил малко, но все още от време на време риеше с копита и пръхтеше.

Лаура не снемаше поглед от четиримата мъже, които още се суетяха в двора. Даде си сметка, че няма да успее да ги задържи, ако тръгнаха да атакуват дома ѝ. Можеше да повали двама от тях, но другите двама сигурно щяха да стигнат до вратата, преди да успее да зареди отново.

— Дръж пушката, за да ми я подадеш, ако се наложи — каза тя на Адам.

— Това е последният ти шанс — извика Деймиън. — Дай ни момчето и няма повече да те безпокоим.

— Не.

— Предупреждавам те.

Мъжете тръгнаха напред, готови при първия изстрел да хукнат към вратата.

— Хвърлете оръжието.

Гласът долетя от тъмнината. Беше леден и изпълнен със заплаха. Мъжете моментално се обърнаха, ала гъстата сянка на чинарите скриваше мъжа, който ги бе изрекъл, и те напразно се оглеждаха.

— Имате точно десет секунди, ако не искате да умрете.

При тези думи един куршум профуча на сантиметри от главата на Деймиън. Четиримата мъже замръзнаха на местата си.

— Това е шерифът — възкликна Адам.

Лаура трябваше да го сграбчи, иначе момчето щеше да изтича навън.

— Можете да отпишете вашия човек — извика Хен. — Конят ми го е притиснал в оградата.

Последва мълчание.

— А оградата е слабичка и може да се счупи всеки момент.

Лаура преброи девет тъпи удара в земята и разбра, че нападателите хвърлиха оръжията си.

— Коланите също.

— Нищо не сме направили — каза Деймиън Блекторн. — Просто се опитвахме да говорим с Лаура.

— Чух три изстрела.

— Всички бяха нейни — отвърна Деймиън.

— Така ли е? — извика Хен.

— Да — обади се Лаура.

Хен излезе от сянката.

— Чакам за коланите.

Мъжете промърмориха нещо, но разкопчаха коланите си и ги пуснаха на земята.

— Сега можете да си отивате.

— Не можеш да ни вземеш оръжието! — извика един от мъжете.
— Ние нищо не сме направили.

— А според мен това, че заплашвате една жена и се опитвате да отнемете детето ѝ, никак не е малко.

— Не можеш да го докажеш.

— Нямам и такова намерение. Достатъчно ми е, че имам револвер. Разбира се, ако това не ви стига, можете да опитате.

— Така, както сме ти на мушката! — възмути се Деймиън. — Та ти не ни даваш никакъв шанс.

— Давам ви толкова, колкото и вие на Лаура. Сега имате пет секунди да изчезнете от погледа ми, иначе ще ви арестувам.

— Ами Ифреим?

— Ще го арестувам, тъй като се опитва да открадне коня ми.

— Пак ще се върнем и ще си разчистим сметките — извика Деймиън.

— Знаете къде да ме намерите. А сега не отнемайте повече от почивката на госпожа Блекторн, ако не искате утре да перете вместо нея. Омитайте се оттук! Долу на изхода от каньона ви чакат двама души, които ще ви изведат от града. Утре ще изпратя някой да ви закара конете.

— Искаш да кажеш, че ще ходим пеш пет мили! — възкликна един от нападателите.

— Радвай се, че не са повече. Сега изчезвайте!

Лаура видя четиримата мъже мълчаливо да си тръгват.

— Адам — извика Хен, — събери оръжието. Аз ще отида да погледна оня тип при дървото.

Преди още Лаура да бе успяла да остави двуцевката си и да излезе навън в хладната нощ, Адам вече беше при купчината оръжие. Тя взе от него четирите колана. Иззад дърветата се появи Ифреим с вързани отзад ръце.

— Не съм се опитвал да крада коня ти — запротестира той. — Той тръгна след мен. Това не е кон, а истински убиец.

— Здравей, Ифреим — посрещна го Лаура.

Ифреим не ѝ обърна внимание и погледна Хен.

— Сега спечели, но следващия път ще дойде Ейвъри и ще ти види сметката.

Без да му обръща внимание, Хен взе коланите от ръцете на Лаура и ги надяна на врата си.

— Ще взема Бримстоун със себе си, за да не те будя призори.

— За кой ли път вече трябва да ти благодаря, че ме спаси — усмихна му се Лаура.

— Нали затова съм тук — отвърна Хен.

— Благодаря си, че тоя шибан кон за малко не ме уби, иначе едва ли щеше да минеш така леко покрай мен.

— Не разчитай, че ти се е разминало — посъветва го Хен. — Сега тръгвай. Бримстоун, охранявай го.

За ужас на Ифреим, едрият бял жребец тръгна след него надолу по каньона.

— Ще ме убие! — извика Ифреим, като подтичваше, за да е възможно по-далече от едрите здрави зъби на коня.

— Тогава не прави нищо, което няма да е в състояние да разбере. Ти добре ли си? — обърна се Хен към Лаура.

— Да.

Хен прокара пръсти в косите на Адам.

— Изглежда, майка ти си я бива като стрелец. Не са много жените, които биха останали със здраво рамо след три изстрела с двуцевка.

Слава богу, че беше нощ, тъй като Лаура усети, че се изчервява от срам. Всичко, което беше наговорила на Хен във връзка със славата му на стрелец, сега ѝ се стори лицемерно. Можеше само да е благодарна, че той бе така добър да не ѝ го напомни.

— Гледай да не си изпуснеш арестанта.

— Да ти помогна ли да го отведем? — обади се Адам.

— По-добре остани да пазиш майка си — отвърна му Хен се обърна към Лаура. — Искam да се пренесете в моя дом. Докато се върна.

— И тук сме си добре.

— Или поне да прекарате нощта в града.

— Те няма да се върнат. Поне засега — отвърна тя. Гласът ѝ звучеше спокойно, но в главата ѝ бушуваше буря.

Той трябва да се е събудил от първия ѝ изстрел и да е тичал през целия път дотук, след като се беше появил толкова бързо. Това не беше постъпка на човек, който изпълнява своя дълг. Този човек можеше да има само една мисъл в ума си, след като, събуден от изстрела, незабавно беше стигнал до единственото правилно заключение. Беше

дошъл, без да знае срещу колко души ще се озове и, очевидно, без да мисли за себе си.

Сега настояваше тя да се премести в неговия дом. Лаура усети познатата възбуда, която я съпътстваше при всяка негова поява. Сега обаче изпитваше и едно особено удивление. Той се тревожеше за нея... Е, поне малко. Ако не беше така, нямаше да му дойде наум да ѝ предложи дома си. Опитва се да отложи тези си мисли за по-късно, ала веднага си даде сметка, че ѝ е невъзможно да потисне надеждата в себе си. Тя лесно прескачаше всякакви пречки, не признаваше разума, захвърляше здравомислието на боклука и ѝ трябваше съвсем малко, за да полети към нови и нови химери.

Лаура обаче знаеше, че колкото и приятна да беше надеждата, когато мислено си строеше пясъчни дворци, прекарвайки часове пред коритото, тя имаше и способността да причинява болка. А тази болка вече я беше изпитала.

— Няма да си тръгна, преди да ми обещаеш — каза Хен. — Можеш да ги задържиш с пушките си, но не можеш да ги прогониш. Те могат да те обкръжат и да те държат тук, докато се предадеш.

— Не и когато ти си наблизо.

— Точно в това е проблемът. Известно време няма да съм тук. Затова докато се върна, ще прекарвате нощите в моя дом.

Лаура почувства, че решителността ѝ се стопява. Толкова силно ѝ се искаше да вярва, че някой мисли за нея, че беше готова да забрави за всякаква предпазливост. Или почти.

— Нали ти казвам, че всичко ще бъде наред.

— Ако не се съгласиш да слезеш в града, ще изпратя града тук.

— Какво значи това?

— Имам под ръка една дузина мъже. Ще ги разпределя по трима-четирима да те пазят нощем.

— Не говориш сериозно.

— Кажете на кого имаш доверие?

— На никого нямам доверие — отвърна тя. Не можеше да разбере дали се шегува, или говори сериозно. Хен нямаше навика да се шегува, но това, което казваше, беше абсурдно. Ако ли пък говореше сериозно...

— Не се тревожи. Ще оставя Джорди да стои тук и ако се наложи да ги повика.

Лаура не се сдържа и се засмя. Всичко беше толкова смешно.

— Не мислиш сериозно, че ще дойда да спя в твоя дом, нали?

— Защо?

— А какво ще кажат хората?

— Като видят как се грижа за теб, ще разберат, че се грижа и за тях. Няма да разберат, че в това има нещо повече от обикновена загриженост.

— А наистина ли има?

— Така мисля.

Сърцето ѝ лудо заби и тя беше сигурна, че той също го усеща.

— Ами ако ти кажа, че съм съгласна и после си остана тук?

Господи! Какво беше станало с решителността ѝ? Май се предаваше. Нещо не беше наред. Мислите ѝ бяха объркани. Не знаеше какво да прави. Чувстваше само, че ще отиде там, където трябва да бъде.

— Няма да го направиш. Сигурен съм, че ще удържиш на думата си.

Прав беше. Дори и да искаше, не можеше да го излъже.

— Добре, но ще се приберем веднага щом се върнеш.

— Надявам се. Иначе ще трябва да спя под звездите. Лека нощ.

Хен не тръгна преди изгрев-слънце. Нападението над дома на Лаура беше причина да отложи заминаването. Даваше си сметка, че този факт няма да се хареса на Питър и Уоли, но намираше за по-важна сигурността на Лаура от няколко откраднати крави.

— Пускам те да си вървиш у дома — обърна се Хен към Ифреим след закуска. — Можеш да им върнеш конете и оръжието. Също така им предай и нещо от мен.

— Едва ли ги интересува каквото и да било за теб — отвърна Ифреим, все още бесен, че беше станал жертва на един кон и че бе принуден да прекара нощта зад решетките.

— Кажи им да оставят Лаура Блекторн на мира. Могат да продължат да крадат крави — аз нищо няма да им направя, докато не ги хвана. Сторите ли обаче нещо на тази жена или на детето ѝ, ще ви избия като кучета.

— Трудничко ще ти бъде да се справиш.

— Аз пък си мисля, че мога да изляза сам срещу сто мъже, които не ги бива за нищо повече от това да нападат сама жена с дете под прикритието на нощта — отвърна Хен с нескрито презрение. — А сега се махай оттук, тъй като ми става зле, като те гледам.

Ифреим едва бе излязъл, а Хен вече го беше забравил. В главата му се въртяха далеч по-важни мисли. Беше се отказал да убеждава Лаура да се мести от каньона в града. С парите, които щеше да получава за водата, тя можеше да живее, където си поиска. Това обаче не биваше да става, преди да я излекува от недоверието ѝ към мъжете, и по-специално към него.

— Как можеш да допуснеш, че Блекторн биха искали това момче? — учуди се Хоуп, която слагаше масата за обяд. — Та те си имат цяла дузина техни.

В желанието си да прилича възможно повече на своя идол, Хоуп беше започнала да посяга към гардероба на брат си. Носеше карирана риза, ботуши и широкопола шапка. Хен подозираше, че би обула и панталони, ако майка ѝ не я спираше.

— Някои хора са много привързани към фамилията си и държат да са събрани на едно място.

— И защо искат само детето, а не и майка му?

— Струва ми се, защото тя не ги обича особено.

— Нямах пред вид това. Тя е толкова хубава, че не бих се учудила, ако някой от тях иска да се ожени за нея.

При тези думи Хен изпита странно чувство. Лаура никога не би се омъжила за някой от фамилията Блекторн. Но какво от това и да го стореше? Тъкмо щеше да отпадне една от най-съществените му грижи.

— Нямам представа.

— Може би тя ще се омъжи за някой друг. Може би така Адам си има баща и те няма да искат да го вземат.

— Защо си толкова сигурна, че Лаура ще се омъжи?

— Ами сега тя е богата и нищо не я принуждава да остане в Сикамор Флетс. Може да се премести в Тъксън, в Каза Гранде или където си поиска. Много мъже биха пожелали да се оженият за нея. Мама казва, че никога не е виждала по-красива жена от нея. Според мен Миранда Трескот е красива колкото нея, но татко твърди, че всеки

мъж би предпочел Лаура Блектон пред Миранда. Не разбирам защо. Ти разбираш ли?

И още как. В красотата на Миранда имаше нещо, което му напомняше за порцелановите фигурки, нещо изящно, но крехко и чупливо, което само се гледа, но не се пипа. От друга страна не беше възможно човек да мисли за Лаура, без да му се иска да я докосне. Дълбокият, наситен цвят на косите и устните ѝ, пламъчетата в очите ѝ, кадифената кожа, стройната ѝ фигура — всичко в нея възбуждаше сетивата му.

Да, разбираше го, и още как.

— Мисля си, че мъжете и жените харесват различни неща — продължи Хоуп.

— И аз така мисля.

— Според теб тя за какъв мъж ще се омъжи?

Хен беше изненадан от този въпрос. И преди нападението на Деймиън му беше минавало през ум, че Лаура трябва да се омъжи, за да намери закрила за себе си и баща за Адам, но никога не си я беше представял с някой конкретен мъж. Всъщност сега, когато мислеше за това, Хен си представяше, че този мъж е самият той. Представяше си, че сам той се грижи за нея и за Адам.

Поне докато останеше в Сикамор Флетс.

Никога не бе мислил какво ще стане, когато си тръгне оттук. Допускаше, че щеше да разговаря с нея, за да я убеди да се премести някъде, където хората нямаше да са в течение на това, че никога не е била омъжена. Освен това се намираха достатъчно добри и почтени мъже, които не биха се притеснявали от факта, че някога тя беше допуснала грешка в живота си, ако това не им се напомняше всеки ден.

— Мама казва, че тя не иска никого до себе си, защото ако е искала, досега е щяла да си намери.

— Изглежда, е така.

Хоуп го погледна замислена.

— Мама казва още, че било време и ти да се ожениш.

Без да иска Хен трепна.

— Аз не съм от типа мъже, които се женят.

— И защо?

— Не знам защо. Някои хора обичат да стоят на едно място, да имат хубав дом, в който да се връщат всяка вечер, близките им да са

около тях и да знаят какво ще правят следващия и по-следващия ден. Такъв начин на живот никога не ме е привличал.

— А какъв живот те привлича?

Доколкото си спомняше, никога не си беше задавал такъв въпрос. Беше толкова зает да се занимава с неща, които не му харесваха, че не му беше останало време да се запита какво точно му харесва. Странно. Около него никой никога не си беше задавал въпроса къде му се иска да бъде.

— Не мога да ти кажа какво точно ме привлича. Винаги е било като сега. Просто не ми харесва да се задържам на едно място.

Каза го, но не беше сигурен, че този път е точно така. Не беше мислил да остава в Сикамор Флетс, нито да се връща в „Кръг седем“. Същевременно не смяташе да продължава да скита през целия си живот. Просто досега не беше намерил мястото, където щеше да поиска да се установи. Или пък жената, с която да заживее. Не беше мислил по този въпрос. Никога не се беше виждал като женен мъж. Може би защото Роуз беше единствената жена, спечелила възхищението му, ала възхищението не беше особено топло чувство.

— А за каква жена би се оженил, ако някога решиш да се спреш на едно място? — попита го Хоуп. Сякаш за момент се почувства смутена от дързостта на въпроса си, но очевидно отговорът му беше от жизнено значение за нея.

— Не знам точно.

— Мама казва, че всеки мъж знае какво търси в една жена. Той може и да не го намери, но никога не престава да го търси.

Той не търсеше нищо. И никога не беше търсил. Нямаше желание за това.

— Ако исках да се оженя, предполагам, че щях да търся жена като Миранда Трескот — млада, чиста и невинна.

Думите още не бяха излезли от устата му, а той вече знаеше, че не казва истината. До този момент никога не беше мислил за Миранда. Единственият път, в който тази жена се беше появила в канцеларията му, той беше почувствал, че го облива студена пот.

— Но защо тогава не съм те виждала да разговаряш с нея повече от веднъж-дваж пъти? — погледна го Хоуп, явно недоволна от факта, че друга жена е събудила интерес в него.

— Не съм казал, че искам да се женя за нея, а че е жена, която може да предизвика възхита в мъжете.

— Каза го сякаш си лапнал по нея — отвърна Хоуп, която все още не можеше да скрие разочарованието си, но все пак този отговор ѝ бе вдъхнал искрица надежда.

— Да не си посмяла да ѝ предадеш това, което съм казал.

— За нищо на света — обеща Хоуп и се изправи. — Време е да се прибирам, за да не идва мама да ме търси — каза тя и започна да събира чиниите.

Но докато Хоуп вече беше престанала да мисли за идеала му за жена, Хен си даде сметка, че не бе така с него. Някога му беше минавало през ум, че му се иска да си намери жена като майка си, но това беше отдавна. Майка му беше красиво и мило създание и той много я обичаше, но не беше достатъчно силна. Известно време си беше мислил, че може да обича жена като Роуз. Тя беше силна, волева и разумна жена, но все пак не чувстваше тръпка към нея. Никой нормален мъж не би отминал и жена като Миранда Трескот, а ето че той никога не си я беше представял като своя жена. Сега, когато се опита да си я представи, не успя.

В замяна на това мислеше за Лаура. Не точно като за своя жена, а като за жена, която го интересуваше. Понякога се питаше къде ли ще бъде тя след години, как ли ще изглежда Адам и всеки път си беше представял, че и той ще бъде с тях. Дали не беше това чувството, което води до желанието да се ожениш?

Виж, Монти беше друг човек. Той не можеше да мисли за жена, без да я желае. Разбира се, той също желаше Лаура. Сънищата му бяха потвърждение за това, но имаше нещо много по-силно от това желание и то беше нуждата му да се грижи за нея и да я защитава. Интересно му беше какво би казал Джордж за това.

Е, можеше да го попита. При положение, че Тайлър му беше изпратил телеграма, той непременно щеше да пристигне рано или късно.

— Известно време ще си починеш — обърна се Хен към Хоуп, която се канеше да си тръгва. — Ще отсъствам няколко дни.

— Опасно ли ще бъде?

— Зависи какво ще открием.

— Всички казват, че Блекторн са подлещи и убийци. Попаднеш ли на пътя им, ще те убият.

— Надявам се, че рано или късно ще попадна на пътя им.

— Изглежда вече си го сторил. Хората казват, че ти ще си първата им жертва, когато се появят в града.

— Всички ли мислят, че ще дойдат?

— Разбира се. Татко ми разказа как конят ти е охранявал Ифреим надолу по каньона. Той няма да ти прости за това. Бъди внимателен и особено пази гърба си. Изстрелян от подлец и куршумът става подъл.

— Ще се пазя — обеща й Хен. — Но дори и да ме убият, някой мой събрат ще ме замести.

— Тайлър наистина ли ти е брат? — попита Хоуп.

— Защо питаш?

— Защото не е като теб. По цял ден само готви и чете. Само дето от време на време изчезва някъде с коня си.

— Къде ходи?

— За това трябва да питаш татко. Той е разговарял с него.

Какво, по дяволите, си мислеше, че прави Тайлър? На герой ли се правеше? Хен нямаше нужда някой да го защитава. Когато се върне, щеше да си поговори с него. Досега не беше търпял някой да се мъкне подире му, нямаше да позволи и занапред.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Какво искаш от мен? — обърна се госпожа Уърти към Хен. —
Защо смяташ, че ще послуша мен, след като никого не слуша?

— Тя вече ми обеща, че ще ношува в града — отвърна Хен. —
От теб искам само да се увериш, че не си е променила решението.

— Опасяваш ли се, че ще го направи?

— Не й се искаше да идва.

— Защо тогава се е съгласила?

— Защото почти я насилих.

При тези думи госпожа Уърти го погледна така, че Хен се
почувства неудобно.

— Това вече е второ нападение. Съгласи се, че не мога да тръгна
спокойно и да я оставя сама. Горее може да се появи цяла армия и в
града никой нищо да не усети.

— Ти усети.

— Това ми е работа.

— Само затова ли?

— Няма значение дали е само затова, или не е — подразнен
отвърна Хен. Изглежда госпожа Уърти се интересуваше повече за
неговите мотиви, отколкото за живота на Лаура. — Тя те харесва
повече от всички други.

— Ще сторя, каквото мога. Винаги съм съжалявала за нея, но тя
сякаш вижда само лошото в хората.

— Не знам. Просто искам тя и синът й да са в безопасност,
докато се върна. Джорди ще бъде с тях. Казал съм му, ако нещо не е
наред, да дойде при теб.

— Всички се учудват как така бързо успя да промениш това
момче.

— Всеки можеше да го направи, стига да си беше дал труда.

— Често хората не знаят какво да правят, докато не се появи
някой да им покаже.

Хен имаше чувство, че госпожа Уърти иска да разговаря с него за нещо друго, но реши, че сега не е моментът.

— Мисля си, че би могла да кажеш на госпожа Трескот да наmine да я види.

— Съмнявам се, че двете се познават.

— Няма да е лошо да я заведеш на чай.

Госпожа Уърти се намръщи.

— Добре — каза тя и се усмихна на себе си, сякаш развеселена от някаква мисъл. — Чудя се какво общо има Рут Нортън с тази работа?

— Тя отправи поканата.

Грейс Уърти повдигна вежди.

— Е, ако Лаура успее да превземе тази крепост, всичко ще й тръгне по мед и масло.

— Добре. Сега да тръгвам, защото Питър Колинс ще раздрънка наляво и надясно, че го разтакавам, докато напълно го ограбят.

— Ако питаш мен, струва ми се, че вместо да се оплаква, господин Колинс щеше да направи по-добре, ако сам се справяше с проблемите си.

— Нали ми плащат за това.

— Не е лошо да си помислиш. Може да дойде ден, в който няма да си особено доволен от такава репутация.

— Какво искаш да кажеш?

— Мъжете с твоя занаят обикновено не се задържат дълго. Или биват убивани, или се отказват и си налягат парцалите.

— Имам чувството, че говориш не ти, а Лаура.

— Изглежда всички жени мислим горе-долу за едни и същи неща. А сега отивай да преследваш крадците и не прави нищо, за което би се срамувал да разкажеш на сина си след петнайсет-двайсет години.

— Не мисля, че някога ще имам синове.

— Много са мъжете, които мислят като теб, и все пак един ден ги имат.

Хен реши, че е много по-здравословно да се преследват крадци, отколкото да се спори с жени. Изглежда каквото и да стореше, те очакваха от него нещо друго. Беше пропуснал да каже на Хоуп, че освен всичко друго, идеалната за него жена ще трябва да го приеме такъв, какъвто е.

— Никак не ми е по сърце тая работа — оплака се Лаура на госпожа Уърти. — Ако не бях дала дума, щях да се върна в каньона.

— Не би го направила. Още повече, че в такъв случай и аз ще трябва да дойда с теб — усмихна се госпожа Уърти, — а докато стигна догоре такъв език ще изплезя, че дори няма да мога да заспя и ти ще трябва да стоиш и да ми правиш компания.

Лаура се усмихна, но малко насила. Въпреки, че беше обещала на Хен, беше почти готова да не удържи на думата си и да се върне в каньона. Ако не беше Адам, който умираше от удоволствие, че ще бъде заедно с Джорди, навярно наистина щеше да наруши обещанието си.

Дървената къща на шерифа се намираше през две врати от затвора. Имаше по три стаи горе и долу с пожълтяла от прах и мръсотия ламперия. Голото дюшеме скърцаше на всяка крачка. Нямаше нито една картина, нито едно перде, поради което къщата изглеждаше необитаема, въпреки мебелите в нея.

— Можеш да дойдеш вкъщи, ако не се чувстваш добре тук — предложи ѝ госпожа Уърти, после огледа полупразната стая. — Наистина тук няма много неща, но мъжете са така — стига им едно легло и удобен стол. Освен това и градът не би похарчил излишни пари, освен ако не се види принуден да го стори.

Лаура наистина се чувстваше смутена, но това нямаше нищо общо с къщата и мебелите в нея. Причината беше, че се намираше в дома на Хен и имаше чувството, че той е тук заедно с нея. Знаеше, че в момента Хен беше на мили оттук, но това сякаш не ѝ помагаше.

— Ако беше до това, тази къща е по-добра от моята — отвърна Лаура.

— С парите, които ще получаващ за водата, ще можеш да я подредиш по-добре.

— Сигурно.

Лаура нямаше желание да казва на госпожа Уърти, че възнамерява да пести парите, за да може един ден да напусне Сикамор.

— Надявам се, че към седем ще съм готова със закуската ви.

— Не, не мога да я приема... наистина не мога.

— Как така? Та ние имаме уговорка да готвим за шерифа и сега, след като него го няма, все някой трябва да изяде тази храна.

— Дай я на Джорди. Предполагам, че той вече яде колкото Хен.

— Двойно повече, според Хоуп — усмихна се госпожа Уърти. — Момчетата вече се настаниха, така че няма за какво повече да се тревожиш. Шерифът ще се върне след ден-два и всичко ще си дойде на мястото. — Госпожа Уърти се запъти към вратата. — Обади ми се, ако имаш нужда от нещо. Аз живея през три къщи.

— Непременно. Благодаря ти, че беше така любезна.

— Няма защо. Сега съм по-спокойна да знам, че не си в каньона. На твоето място там горе не бих могла да мигна.

— А на мен вече ми липсва.

— Сигурна съм, че е прекрасно за хора, които обичат такива места — скептично отвърна госпожа Уърти. — Аз обичам да живея между хората. Из тия планини има и диви котки.

— В каньона никога не са се появявали.

— Чукай на дърво — каза госпожа Уърти и отвори вратата да си тръгва. — И не казвай никога, за да не предизвика съдбата.

Лаура изпрати заглъхващите стъпки на госпожа Уърти по тротоара със смесени чувства. Изпитваше облекчение, че е останала сама. Същевременно обаче се чувстваше неспокойна, сякаш в стаята я преследваше присъствието на Хен. Приемайки да спи в дома му, си даваше сметка, че прави крачка към задълбочаване на връзката им, която намираще за абсурдна още от самото начало.

През целия ден си беше повтаряла, че е приела да дойде в дома на Хен единствено заради Блекторн. Ако те бяха решили да вземат Адам, рано или късно щеше да се наложи да напусне каньона. На Адам престоят у шерифа щеше да му хареса. Джорди беше най-добрият му приятел. Докато обаче изкачваше стълбището към втория етаж, за да укроти момчетата, които се бяха разлудували, се запита дали пък не беше дошла тук, защото се чувстваше по-близо до Хен. Това ѝ даваше усещане за закрила, което все повече ѝ харесваше.

Лаура стана от стола, изми чашата си и я постави на лавицата. Време беше да си ляга. Не можеше да отлага до безкрайност този момент. Взе лампата и се заизкачва по стълбището. Стаята на момчетата беше утихнала. Когато стигна до стаята на Хен, вдигна лампата, за да я освети, струваше ѝ усилие да влезе, да се приближи до леглото, да запали лампата на нощното шкафче и да седне на ръба на леглото. С усилие преодоля и желанието да скочи и да избяга оттук.

Това е абсурдно. Ти не си малко момиче. Глупост е да се държиш така, сякаш ще си лягаш с някакъв дух.

Всъщност, защо ли бе казала дух? Тя направо физически усещаше присъствието на Хен.

Ако не си даваше сметка, че щеше да ѝ се наложи да отговаря на неудобни въпроси, на момента щеше да скочи и да се върне в каньона. Никога през живота си не беше чувствала присъствието на мъж така осезателно. Едва ли щеше да е по-реално, ако Хен наистина се намираще в стаята. Събра цялата си воля, за да прогони измъчващото я чувство, но тази вечер едно нещо ѝ беше станало кристално ясно.

Отношението ѝ към Хен беше надскочило обикновеното приятелство.

Лаура направи усилие, отметна чаршафа и легна в леглото. В същия миг я заля нова вълна от чувства. Натрапчиво усещаше, че тялото ѝ се докосва до същите места, до които само няколко часа по-рано се беше докосвало тялото на Хен. Цялата настръхна и мускулите ѝ се стегнаха.

Събра всичките си сили, съсредоточи се и най-сетне тялото ѝ успя да се отпусне. Ала докато мускулите ѝ се успокоиха, дълбоко в утробата си усети нещо, което не беше изпитвала от години.

Връзката ѝ с Карлин беше продължила по-малко от месец и не ѝ беше донесла особено физическо удовлетворение, но все още си спомняше първата нощ с него и онова трепетно очакване на момента, в който щеше да се отдаде на мъжа, когото си беше въобразила, че обича с цялото си сърце. Нещо подобно чувстваше сега — някаква тръпка, която се отнасяше из цялото ѝ тяло и която нямаше нищо общо с потръпването от студ, а по-скоро беше някакво очакване, ще се случи нещо безкрайно красиво и вълнуващо.

По чаршафите усети дъха на Хен.

Представи си го, че лежи в леглото, положил глава на възглавницата. Представи си как пружината леко простенва под тежестта на тялото му, а дългите му крака опират в таблата. В съзнанието ѝ ясно и отчетливо изникна силуетът му, когато се отдалечаваше от нея, стройното му тяло с впитите по него панталони. Тръпката в утробата ѝ се засили и мускулите на краката ѝ отново се стегнаха.

Дали Хен спеше гол? Не успя да възпре представата за отпуснатото му сред чаршафите тяло, сред същите тези чаршафи, които сега се допираха до ръцете и краката ѝ. Почти инстинктивно тялото ѝ се отпусна в леглото. Картината на дългите му силни крака още по-ярко и живо изплува в съзнанието ѝ.

С изненада Лаура усети, че зърната на гърдите ѝ се втвърдяват. При мисълта за Хен Рандолф цялото ѝ тяло беше обхванато от трескава възбуда.

И отново напрегна воля, за да се отпусне, да забрави допира на чаршафите, който събуждаше в нея представата за пръсти, пробягващи по кожата ѝ, да забрави за желанието, което с години беше тляло в нея, да забрави за болезненото желание, което само Хен можеше да успокои.

Наложи си да мисли за нещата, които ѝ предстояха да върши на следващия ден. И когато образът на Хен се засилваше дотолкова, че изместваше всичко останало, тя започваше да говори на глас. Изреди всичките си задължения, след което започна да прехвърля през ума си дрехите, които трябваше да изпере, онези, които трябваше да извари, да колоса, после изреждаше хората, които не сваляха дрехите от гърба си, докато не залепнеха от мръсотия и онези, които ги обличаха веднъж и ги даваха за пране.

Постепенно се успокои и сънят я унесе. Когато мисълта за Хен заплашваше да наруши така трудно спечеленото ѝ спокойствие, тя още по-ожесточено прехвърляше наум задълженията си за следващия ден. Малко по малко умората от деня и от почти безсънната предишна нощ надделя и тя потъна в неспокоен сън.

Хен обитаваше сънищата ѝ също така пълно, както и будните ѝ мисли.

Ейвъри Блекторн спря коня си пред конюшната. Овъглените останки бяха разчистени и на мястото ѝ вече израстваше нова дървена сграда. Седеше приведен върху седлото на нещастния си кон и целият беше потънал в прах. Никой не знаеше името му, но лицето му издаваше чертите на фамилията Блекторн и ако високата фигура и силно изразените му испански черти не бяха достатъчни, за да привлекат вниманието върху този факт, то очите със сигурност щяха да

го сторят. Те бяха жълто-кафяви като на котка и силно контрастираха с тъмната кожа и черните му коси. Освен това излъчваха твърдост и жестокост — нещо, от което той често се възползваше. Сега обаче беше спуснал над тях периферията на шапката си, за да не бъде разпознат.

Беше дошъл в града, за да убие Хен Рандолф.

— Къде мога да си оставя коня? — попита той един от мъжете, които дяхаха дървените трупи.

— Опитай на площада пред ковачницата — отвърна мъжът, без да го погледне. — Ще видиш едно оградено място.

— А къде е тоя ковач?

— Ей там — посочи му мъжът една от съседните сгради. — Оттук се чуват ударите на чука му.

Ейвъри слезе от коня и стигна пеша до ковачницата, където ковачът поправяше някаква каруца.

— Казаха ми, че можеш да подслониш коня ми — обърна се Ейвъри към него.

Ковачът го погледна и отвърна:

— На Уилсън ще му трябва още време, докато довърши конюшната, но ще трябва да говориш с него да подсигури сено.

Ейвъри вкара коня в ограденото място и започна да му сваля седлото.

— Кога е изгоряла конюшната?

— Преди една седмица. Новата ще стане готова след два-три дена.

Ейвъри свали седлото и го остави до оградата.

— И как изгоря?

— Изглежда заради някой от ония кучи синове, които, като се напият, хич не гледат къде си хвърлят фасовете.

Ейвъри се промуши през оградата и излезе навън.

— Имали сте късмет, че е изгоряла само конюшната — каза той и огледа дървените постройки наоколо. — Могъл е да изгори целият град.

— Затова сме решили да прокопаем канал от каньона дотук — отвърна ковачът. — Чакаме само да се върне шерифът и ще започнем.

Ейвъри се облегна на оградата.

— Чух, че си имате нов шериф.

— Тук никой шериф не се задържа за дълго.

— Да, но както разбрах, тоя бил по-различен от другите.

Ковачът се замисли за момент.

— Изглежда, че си разбира от работата.

— И кога ще се върне?

— Не знам.

Ейвъри си сви цигара, запали я, дръпна дълбоко и задържа дима, преди да го издиша.

— Къде може да се хапне нещо?

— В ресторанта на Уърти. На всяка цена иди там. С този нов готвач, който си имат, човек не може да се вреди да си намери място.

— Благодаря — отвърна Ейвъри и се запъти надолу по улицата. Почти от пет години не беше виждал Сикамор Флетс. Градът се беше разраснал и това го наведе на някакви мисли. Може би тук можеше да се направи това-онова.

Лесно намери ресторанта. Невъзможно беше да не усети миризмата на топъл хляб и апетитния дъх на телешко месо. Ресторантът беше пълен.

Ейвъри се настани на единствената свободна маса.

— Ей сега ще ви взема поръчката — каза му жената, която се появи и събра чиниите от предишните клиенти на масата.

— Аз не бързам — успокои я той, но тя вече беше изчезнала.

— Днес имаме само ястие — каза тя, когато се върна.

— Тогава донеси ми от него.

След няколко минути яденето беше сервирано. Докато ядеше, Ейвъри огледа хората на околните маси.

— Кой е собственик на ресторанта? — обърна се Ейвъри към жената, когато тя отново се появи.

— Аз. Казвам се госпожа Уърти.

— Моите поздравления за готвача, който си имате — каза Ейвъри. Изчака я, докато отиде в кухнята, за да му налее чаша кафе и когато се върна я попита: — Ще ми кажеш ли къде мога да намеря Лаура Симпсън?

Лицето на госпожа Уърти се вкамени.

— Не познавам човек с такова име.

— Струва ми се, че сега е известна като Лаура Блекторн.

Госпожа Уърти присви очи и го погледна внимателно.

— Ако търсиш Лаура Блекторн, защо каза друго име?

— Защото не исках да я наричам с име, което тя няма право да носи.

— Изглежда, че по този въпрос има различни мнения.

— Не мисля, че е толкова важно как я наричам.

— Важно е, щом я наричаш с погрешно име.

Ейвъри смръщи вежди. Не беше свикнал жена да му противоречи. Всъщност, не беше свикнал въобще да му се противоречи, затова му струваше усилие да се овладее.

— И как трябва да я наричам?

— Ако ти трябва — а аз те съветвам добре да си помислиш, преди да решиш дали наистина ти трябва — по-добре я наричай Лаура Блекторн. Така всеки ще разбере кого търсиш.

— Не си много любезна.

— Никога не съм любезна с хора, които търсят да създават неприятности.

— И какво те кара да мислиш така?

Госпожа Уърти го погледна с ледено изражение.

— Ако нямаш друга поръчка, ще те оставям, защото трябва да обслужа останалите клиенти.

Ейвъри седя мълчаливо, докато гневът му се уталожи. След като си изяде пая, изпи си кафето, хвърли пари на масата и стана. Беше сигурен, че не всички в града ще се окажат чак толкова твърдоглави и ще му дадат необходимата информация. Само за по-малко от тридесет минути бе намерил няколко човека, които с готовност му обясниха къде може да намери Лаура Блекторн и се зарадваха да научат моминското ѝ име — единственото, което смятаха, че има право да носи. Научи също и това, че Адам прекарва повечето си време извън каньона. Откри го да язди напред-назад, учейки коня си да се обръща, като повдига краката си във въздуха.

— Доста голям кон имаш — каза Ейвъри, излизайки от сянката на едно дърво. — Кой те научи да яздиш така?

— Шерифът.

Ейвъри смръщи лице. Беше чул за този шериф повече, отколкото му харесваше.

— Сигурно е добър ездач.

— Той е добър във всичко.

Ейвъри реши, че е крайно време да направи нещо за този Хен Рандолф.

— Трябва да внимаваш с непознати. Никога не можеш да кажеш какво ще направят.

— Шерифът не е непознат. Той е тук толкова отдавна.

— Чух, че пребил чичо ти и го тикнал в затвора.

Адам дръпна поводите на коня.

— Той се опита да ме отвлече. Нарани мама.

— Той е искал само да те заведе при семейството ти. Не е имал намерение да й причини болка.

Адам го погледна ядосано.

— Напротив, той я удари.

Ейвъри реши, че ако иска да постигне нещо с това дете, трябва да смени тактиката.

— Не е бивало да го прави. Не е хубаво да удряш майката на едно момче.

Съпротивата на Адам като че ли поотслабна.

— Не бива да зависиш от непознати, когато си имаш собствено семейство.

— Мама казва, че само тя е моето семейство.

— Разбира се, че не е така. Имаш трима чичовци и дядо, който ти даде този кон. Ако не си добър с него, той може да си го вземе.

— Не! — Адам рязко дръпна поводите, сякаш се канеше да избяга. Ейвъри усети, че най-после бе намерил слабото му място. Явно Адам обичаше коня си.

— Почакай.

— Мама казва, че не трябва да говоря с непознати.

— Аз не съм непознат. Аз съм твой дядо.

— Не ти вярвам — упорстваше Адам. — Не те познавам.

— Ако ми позволиш да поговорим, ще ме опознаеш. После може и да ме харесаш.

— Да не се опиташ да ме отвлечеш?

— Не. Искам да станем приятели. Искам да ми помогнеш да се справим с шерифа.

— Не. Той е добър човек като татко.

Ейвъри се поколеба. Очевидно Лаура не бе казала на момичето как е умрял Карлин. Може би тъкмо това трябваше да използва.

— Ти обичаш баща си, нали?

Адам кимна.

— Мислиш, че той беше добър човек.

Адам кимна отново.

— Мислиш ли, че баща ти би желал да си на страната на някакъв непознат срещу неговото семейство? — Ейвъри веднага разбра, че е засегнал Адам там, където е най-уязвим. — Мислиш ли, че той би се гордял със син, който е помогнал на шерифа да нарани брат му?

— Не съм му помогнал — каза Адам.

— Не си му попречил.

Адам изглеждаше объркан.

— Много съм малък.

— Можеш да ми помогнеш да го накажем.

— Той не е направил нищо лошо.

— Той нарани брата на баща ти. И точно в този момент е на свобода и търси да нарани още някой.

— Той търси конекрадци.

— Така казва, но иска да убие някой Блекторн. Какво момче ще бъдеш, ако помогнеш на един непознат да застреля чичовците ти?

Въпреки че Адам беше вдигнал упорито брадичка, Ейвъри виждаше, че е посял семената на съмнението в него. Беше доволен, че този ден е постигнал толкова.

— Искам само да ми помогнеш да му попречим да нарани някой друг от чичовците ти. Ще го направиш ли?

Адам мълчеше.

— Няма да си мъж, ако позволяваш на разни хора да посягат на семейството ти. Хората ще си помислят, че си пъзльо.

— Не съм пъзльо — извика Адам.

— Знам, че не си. Никой Блекторн не е, но хората може и да не мислят така. Помисли за това, което ти казах. Утре пак ще поговорим.

— Ще кажа на мама.

— Това е мъжка работа — каза Ейвъри, взирайки се изпитателно в Адам. — Само един глезльо би обсъждал мъжки работи с майка си.

— Не съм глезльо.

Ейвъри се усмихна.

— Помисли за това, което ти казах. Имаш добри ръце, с които можеш да усещаш коня. Някой ден ще станеш отличен ездач.

— Може да се каже, че беше доста тихо тия дни — каза Хорас Уърти на жена си. — Не обичам да се оплаквам от готвенето ти, но не можеш да се мериш с Тайлър.

— Не се засягам — каза Грейс. — Предпочитам всеки път да ни готви.

— Мислиш ли, че ще се върне?

— Не и преди брат му да си дойде.

— Мислиш ли, че ще има полза от него? Все пак той е просто готвач.

— Той не е просто готвач. Той е мъж, който умее да готви.

През целия ден Лаура успя да не мисли за Хен, но когато започна да пере дрехите му, това стана невъзможно, и всички мисли, които се опитваше да пропъди, всички чувства, които отричаше, всички надежди, които бе отхвърляла, я връхлитаха като прииждащи вълни. Тя усещаше всяка минута от тридневното отсъствие на Хен.

Това, че спеше всяка вечер в неговото легло, усилваше напрежението до такава степен, че мисълта за него изцяло я превземаше. Но след като в продължение на три дни се стараеше да мисли за всичко друго, но не и за Хен, най-накрая трябваше да си признае, че когато ставаше дума за него, здравият разум ѝ изневеряваше.

Не можеше да избегне въпроса, който натрапчиво я преследваше. Значеше ли тя нещо за него, или той беше просто особено галантен шериф, чиято слабост бяха самотни вдовици и осиротели момчета. Здравият разум ѝ казваше, че като ѝ позволява да спи в дома му, той само изпълнява част от задълженията си. Но сърцето ѝ отказваше да повярва на това. Тя самата не искаше да го повярва.

Щеше да ѝ липсва, ако не се появеше отново. С нетърпение очакваше посещенията му. Е, може би не съвсем с нетърпение, защото те не бяха в точно определено време, но не можеше да не признае, че се вълнува и се радва, когато той все пак идваше.

Беше ѝ страшно трудно да признае това пред себе си. Това бе противно на всичките ѝ желания. Но трябваше да бъде откровена. Нямаше значение що за човек беше, тя го харесваше повече от всеки мъж, който бе срещала.

Започна по-енергично да търка ризата, изцеди я, сложи я във водата за изплакване и взе друга.

Усмихна се вътрешно. Хен си беше суетен, поне според стандартите на Сикамор Флетс. Беше толкова висок и строен. Яркия контраст между черното и бялото, в което се обличаше създаваше поразяващо впечатление, особено в такъв душен и пращен град като Сикамор Флетс. Всеки ден обличаше чиста риза, която носеше с тясна вратовръзка, тъмна жилетка и черни панталони. Обличаше всичко само по веднъж. Лаура се чудеше дали всички богаташи от Вирджиния са толкова екстравагантни.

Все по-трудно беше да мисли за него като за стрелец. Дори се чудеше дали беше такъв добър стрелец, за какъвто го смятаха всички. Надяваше се да не е. Но ако не е, значи се намираше в смъртна опасност. Всеки път, когато в радиус от сто мили наоколо изчезваше животно, Блекторнови като че ли бяха замесени. Те бяха убийци.

Адам дотича в двора.

— Шерифът се върна — извика той. — Хванал е двама конекрадци.

Лаура изцеди ризата, пусна я в чистата вода и се втурна след Адам, като бършеше ръце в престилката си.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Гъмжащите от народ улици придаваха на града празничен вид. На всеки му се искаше да види кого води. Жените, приключили с пазаруването, момчетата и мъжете, зарязали работата си, се мотаеха насам-натам да разменят някоя клюка. Лаура успя да зърне Адам и Джорди, преди да побегнат нанякъде. Толкова му бе отпуснала юздите напоследък, че вече не можеше да очаква той да стои до полата ѝ.

— Много хора сякаш имат причина да са тук — отбеляза Грейс Уърти.

Лаура стреснато се обърна. Улисана в очакване да види Хен, не бе забелязала приближаването на Грейс.

— Надявам се това да сложи край на кражбите.

— Никой не се тревожи за конекрадците така, както Питър и Уоли. Умират да разберат кого е хванал.

— Защо? — попита Миранда Трескот, която се бе появила след Грейс.

Лаура притеснено се сви. Винаги, когато беше край Миранда се чувстваше малоценна. Знаеше, че е по-хубава от нея, че има по-големи гърди и заоблени, предизвикателни фирми, но все пак ѝ се струваше, че е направо грозна пред тази жена. Миранда бе млада, хубава, елегантна, спокойна, приветлива и с добро сърце — истинска дама.

Лаура не се опитваше да отрече надеждата за нещо повече от обикновено приятелство с Хен, но в присъствието на Миранда ѝ ставаше ясно колко невероятни бяха подобни очаквания.

— Надяват се да е хванал Блекторнови — каза Грейс Уърти и додаде: — Също така се надяват и да не е.

— Но в това няма логика — заяви Миранда.

— Ако познаваш хората в този град, ще разбереш, че има. Те подозират, че Блекторнови имат пръст в кражбите на добитък, а може и така да е. Но те никога не се делят и ако се опитаме да обесим, който и да е от тях, останалите ще си го изкарат на целия град.

— Това е противозаконно — прецени Миранда.

— Ето го закона — посочи Грейс към приближаващия се на кон Хен.

— Разбира се, хората от града...

— Те наеха Хен Рандолф да свърши онова, което те не успяха — каза Грейс.

Лаура бе поразена от думите на Грейс Уърти. Виждаше само злините, причинявани от оръжията, мислейки за смъртта на Карлин и за онези хора, които използваха оръжието за собствените си цели. И през ум не ѝ бе минало, че ако мъже като Хен не се възползваха от силата му, престъпниците безнаказано щяха да грабят и убиват.

Хен веднъж ѝ го каза, но тя заслепена от твърдото си решение, че Адам никога няма да има вземане-даване с оръжия, а и от собствения си страх да не остане отново сама, не го разбра. Добрите, дори и да не искат, трябва да си служат с пистолет, за да не го правят лошите.

Хен се приближаваше и тълпата се придвижи напред.

Зад него яздеха двама мъже. Ръцете им бяха вързани отзад, а краката — отдолу за седлото. Питър Колинс и Уоли Регън яздеха най-отзад усмихнати.

— Уилям смята, че кражбите няма да престанат, но поне ще затихнат за известно време — отбеляза Рут Нортън, любопитна като всички останали.

— Зависи как ще реагират хората — уточни Грейс.

— Какво искаш да кажеш? — попита Миранда.

— Някой е освободил Деймиън Блекторн от затвора, след като нападна Лаура — каза Грейс и добави: — Ако хората продължават да се отнасят към тези мъже така, както досега, няма да се намери кой да помогне на шерифа, освен Питър и Уоли.

— И Уилям — допълни Рут и продължи: — Че как ще бъдат в безопасност децата му, ако той самият не е?

Лаура бе принудена да признае, че все някой трябва да се изправи срещу Блекторнови. Самата тя едва ли можеш да го направи, а и хората от града като че ли бяха като него, но защо този някой трябва да е Хен? Не може да няма други смелчаци, които биха използвали оръжието си за 250 долара на месец.

— Онези мъже от Блекторнови ли са? — попита Миранда.

Лаура поясни:

— Братовчеди са на Карлин. Казват се Корбет и Дойл.

— Откъде знаеш? — учуди се Грейс.

— Не забравяй, че бях омъжена за един Блекторн. Цял месец прекарах сред тях, преди да...

Тя млъкна. На никого не бе разкривала онова, което ѝ стори Карлин. И сега нямаше да го направи.

— ... преди да си тръгна.

— Блекторнови ще застанат ли на тяхна страна?

— Няма да се стигне дотам, ако се намери някой да ги пусне на свобода — увери ги Грейс.

— Но тук не става въпрос за същото. Не че не сториха нещо ужасно, като те нападнаха — побърза да се застрахова Миранда, — но това е кражба на добитък.

Грейс се развесели:

— Бързо схващаш! Така е, кравите са по-важни от жените. В това е разликата.

Тайлър пристигна след около час. Той заобиколи града и мина край реката, за да стигне до конюшната. Джес не беше наблизил и Чък Уилсън дойде да вземе коня му.

— Дай му малко овес — заръча Тайлър.

— Май се е поизморил — подхвърли Уилсън.

— Така е.

— Видя ли нещо?

— Да. Блекторнови стоят зад тази работа с краденето на добитък.

— Ще кажеш ли на шерифа?

— Мисля засега да си пасувам. В момента с шерифа сме в много добри отношения.

— Не му е по вкуса да приема съвети от по-малкия си брат, а?

— Нещо такова — отвърна Тайлър и на сериозното му лице се появи лека усмивка.

— Не знам кой е, но се кълна в честта на баба си, че е от Блекторнови — каза Грейс на Хен. — Много ми прилича на такъв, особено с тези отвратителни жълтеникави очи.

— И не направи нищо друго, ако не броим това, че си е платил вечерята и си е тръгнал, така ли?

— Поне аз не съм видяла, но бъди сигурен, че има хора, които са по-прозорливи. Този човек не е дошъл току-тъй.

— Не е. Особено ако е от Блекторнови — съгласи се Хен. И добави: — Ще се наложи да проуча по-отблизо тая работа.

— Май ще трябва, ако искаш да запазиш главата на раменете си и онова малко момче да остане при майка си.

— Смяташ ли, че иска да вземе Адам?

— Ами не виждам никаква причина този Блекторн да е различен от останалите.

— Да, видях Ейвъри — каза ковачът, докато поправяше един ремък на хамут и допълни: — Остави коня си за малко тук.

— Накъде хвана?

— Търсеше работа. Казах му да попита Фил Бекър. На него винаги му трябва помощ.

— Качвал ли се е някой друг от Блекторнови на дилижанса ти? — обърна се Хен към кочияша Сам Овъртън, който не сваляше очи от ковача.

— Няколко пъти, но не съм обръщал особено внимание.

— Ще бъда благодарен и на двама ви, ако си отваряте малко повече очите, когато наоколо се навъртат непознати — каза Хен.

— Неприятности ли очаквате, шерифе?

— Надявам се да няма, но все пак трябва да съм подготвен за всичко.

— Преди да започнем, искам всички да са наясно с правилата. Ако не ги спазвате, няма да можем да направим канала — каза Хен.

— Много ли са важни тези правила? — поинтересува се някой.

— Не са, ако не ги нарушавате — отвърна Хен. Конюшната беше побрала около двайсетина души. Бяха натоварили няколко коли със суров дървен материал от камарата, натрупана зад конюшната през последните дни. Въоръжени с триони, чукове и пирони, те имаха

готовност да започнат изграждането на канала, чрез който щяха да получават вода от Сикамор Кениън.

— Колко време ще трае тая работа? — обади се един мъж. — Защото си имам и собствена за вършене.

— Месеци — отговори друг и продължи: — Тоя проклет каньон е поне на около половин миля оттук.

— Ще имаме нужда от огромно количество дървен материал.

— Това ще ни струва цяло състояние.

— Не чак толкова, колкото би ни струвало да построим наново града — отбеляза Хен. — Време е да тръгваме. И запомнете — никой да не се приближава до входа на каньона.

Лаура наблюдаваше със смесени чувства върволицата хора, приближаващи каньона. Беше доволна, че строителната работа най-после потръгна. Колкото по-бързо свършеха, толкова по-скоро щяха да имат вода и тя щеше да си получи парите.

С наслада предвкушваше удоволствието от настъпването на този ден. Толкова дълго се бе чувствала беззащитна и отчаяна, че възможността да има свободата да прави това, което желае, и да ходи там, където си иска, изглеждаше прекалено красива, за да е истина. Не знаеше нищо за света около нея. Мечтите ѝ бяха нереални, но затова пък толкова хубави, защото там не я разпитваха за брака ѝ и не гледаха сина ѝ с предубеждение. Тя и Адам бяха просто като всички останали.

Присъствието на мъже в убежището ѝ я притесни, най-вече това на Хен. Но въпреки всичко тя се радваше да го вижда наоколо. Беше се отказала да се преструва, че не го харесва и че не мисли за него почти през цялото време. Спря да си повтаря, че се надява той да не се интересува от нея и, че е много лош пример за Адам. И вече не се залъгваше, че не се влюбва.

Но и не беше толкова глупава да си мисли, че той я обича.

Адам дотърча. Лаура го сграбчи за яката и му каза:

— Трябва да се връщаш на работа. Чакат ни още много дрехи.

— Не мога ли да погледам?

— Видя достатъчно. Като свършиш работата, можеш да яздиш коня си с Джорди.

— Добре.

Много бързо отстъпи. Нещо го тревожеше и тя не знаеше какво е. Може и да си въобразяваше, но той понякога изглеждаше толкова

самотен и затворен в себе си, сякаш се мъчеше да разгадае нещо. Точно такъв бе и сегашният му вид.

— Според теб татко би ли искал да помагам на братята му срещу шерифа? — попита Адам.

Въпросът бе толкова неочакван, че Лаура не знаеше как да реагира. Какво, за бога, го е накарало да мисли за такива неща?

— Баща ти не беше като братята си.

— Дали не би искал да им помогна?

— Грешно е да се помага на някого, пък бил той и от семейството ти, ако това наранява други хора.

Лаура с облекчение видя, че думите ѝ са задоволители любопитството на Адам. Лицето му грейна и той се затича.

— Няма да ми отнеме и минута да напълня количките — извика той, докато слизаше към реката. — Ще съм готов, преди да успеете да закарате и една от тях до каньона.

Лаура се засмя. Настроението ѝ се беше подобрило.

Хен забеляза Адам да наднича между чинарите и му извика:

— Не искаш ли да слезеш долу да гледаш? — Момчето цяла сутрин не се мярна наоколо и това го караше да се чуди.

Адам поклати глава:

— Мама каза да стоя настрана.

Не го изненада заръката на Лаура, а това че Адам я спазва.

— Тя няма да има нищо против, ако си близо до мен.

Адам не помръдна.

Хен събра няколко дървета, натовари ги в една ръчна количка и тръгна нагоре по пътеката.

— Мама каза, че нямало да строите в каньона.

— Това е нещо специално — отвърна Хен.

— И какво е то? — Адам вече ни можеше да съдържа любопитството си.

— Ела и ще ти покажа.

Адам тръгна след Хен, без да се обръща назад. Лаура вдигна очи изплашена, когато Хен се появи на сечището, тикайки количката. Усети буца в гърлото си. Вече не можеше да е в присъствието на Хен и да не изпита тази прииждаща възбуда, това замайващо усещане, спиращо дъха ѝ. Облечен бе, както винаги — шапка, бяла риза, черна жилетка и панталони, но ефектът беше поразяващ. Лаура не знаеше

как въобще ѝ мина през ум, че може да не го погледне и да прекара остатъка от живота си, без да го види отново. Той вече беше част от него.

Тя сбърчи чело при вида на пълната с дърва колички. Не трябваше да правят нищо тук. Погледна надолу по пътеката и установи, че никой не идва след него. Какво ли смяташе да прави?

— Днес започнахме изграждането на канала — отбеляза той, докато оставяше количката.

Никога не ѝ беше хрумвало да поиска собствен канал, а и не бе се сетила да помоли Хен да го направи. Та той е стрелец и какво ли разбира от тези неща?

— Нямам нужда от канал.

— Сигурен съм, че Адам ще е доволен, ако не му се налага постоянно да носи вода.

— Хайде де, мамо, позволи му — помоли Адам.

— Страхувам се, че не ми е по джоба.

— Няма да ти струва нищо. Приеми го като един приятелски жест.

— Но те вече ми плащат за водата.

— Това е част от сделката. Искаш ли да помагаш? — обърна се той към Адам.

Лаура още веднъж осъзна, че нещо в отношението на Адам към Хен се е променило. Сякаш въобще не му се искаше да помага, а тя знаеше, че не е мързелив. Сигурно му бяха казали, че да помогне на шерифа, би било против волята на баща му и това го е разтревожило. Лаура се чудеше дали не го е чул от Шорти Бейкър, но знаеше със сигурност, че не е излязло от Джорди. Той обожаваше Хен.

— Наистина нямам нужда от канал.

— Така или иначе ще го направя.

Лаура не можа да прикрие усмивката си. Хен ѝ се усмихна в отговор.

— Знам, че ще го направиш. Никога не си ме послушал, когато съм те помолила за нещо.

Изглежда думите ѝ го смутиха.

— Просто правя това... — започна той.

— Просто правиш това, което мислиш, че е най-добре за мен — довърши Лаура вместо него и додаде: — Всеки мъж, когото съм

познавала, все това е правил. Преживях останалите, предполагам и теб ще преживея.

— Надявах се да се разбираме малко по-добре.

Защо му трябваше да я гледа с тази закачлива, едва доловима усмивка? Караше я да направи нещо крайно глупаво, като например да му се хвърли на врата и да го разцелува страстно и пламенно. Нямаше да посмее, а от толкова време ѝ се искаше. Изгаряше от желание всеки път, когато той се връщаше от някое преследване на крадци.

Опита се да прогони това чувство, но не успя и промълви:

— Сигурно можем. Ще се опитам да не се засягам, когато желанията ми се пренебрегват.

— А аз ще се опитам да забравя, че съм лош пример.

Лаура се изчерви:

— Съжалявам, че го казах. Не бях права.

— Значи одобряваш стрелците? — усъмни се той.

— Не, но когато доведе конекрадците, разбрах, че има разлика между убиец и служител на закона. Все някой трябва да върши тази работа и аз се радвам, че си ти.

Знаеше, че той иска да поговорят малко повече на тази тема, но не се чувстваше достатъчно уверена.

— Трябва да се захващам за работа. Ако ще правите канал с Адам, по-добре започвайте.

Гледаше как се отдалечават надолу към реката и Адам сега си беше пак същия — задаваше хиляди въпроси и се въртеше покрай Хен така, сякаш той е център на Вселената. Това я накара да се успокои. Вече изпитваше необходимост от помощта на Хен, за да се справя с Адам. Трудно беше да се примири с мисълта, че той постига такива неща със сина ѝ, каквито тя не можеше, но си казваше, че е губене на време да съжалява за онова, което така или иначе не е възможно да промени. Вместо да се безпокои, трябваше да се радва, че Адам се учи от човек като Хен.

И макар да не искаше да го признае, тя също ставаше прекалено зависима от Хен. А това я плашеше.

Надявам се, че ще остане. Ако не, по-добре ще е още сега да си върви.

Докато го наблюдаваше как работи, си припомни, че не бе ставало дума за това дали я харесва. Може би отдава голямо значение

на действията му, но все пак той вършеше всичко посвоему. Тя просто го чувстваше. Беше нещо много лично, сякаш го правеше специално за нея.

Това чувство ѝ харесваше. Можеше да е груб, арогантен, да не зачита желанията ѝ, така както и да е мил и загрижен. Тревожеше се за нея и за начина, по който останалите се отнасяха с нея. Тревожеше се за безопасността ѝ. Това чувство ѝ харесваше толкова много, че тя дори го ревнуваше от Адам за времето, което прекарват заедно, и за вниманието, с което обгръщаше сина ѝ. Но за това, че Хен прекарваше времето си с други хора, можеше да вини единствено себе си. Тя го отблъскваше всеки път, когато той се приближи.

Взе една рокля и я натопи в горещата сапунена вода. Докато дрехата се намокри и стана толкова тежка, че трудно можеше да се повдигне, тя взе решение повече да не го отблъсква. Щеше да позволява на Адам да ходи до Сикамор Флетс, за да вижда Хен винаги, когато пожелае. Искаше синът ѝ да прилича колкото се може повече на този невероятен мъж.

Наблюдаваше с изненада как канала бавно започни да се оформя. Макар че беше стрелец, Хен очевидно знаеше да борава с чука толкова добре, колкото и с пистолета. Тя се надяваше, че ще знае как да спечели и сърцето ѝ. Страхуваше се, че то ще остане завинаги негово.

Когато пристигна на следващия ден, Хен се изненада като не намери нито Лаура, нито Адам в къщата. Сигурно са свършили работата си и са тръгнали заедно. Надаваше се да не са стигнали далече. Той се запъти към ливадата. Не смяташе да се връща долу, при работещите мъже. Работата по канала бързо напредваше. Все още бяха на голямо разстояние от града, но минеха ли веднъж скалистата местност, на практика щяха да го прокарват по самата земя.

Приближавайки до ливадата, Хен видя Адам да язди Санди. Той се гордееше, че момчето толкова напредва. Трябваше да се вгледа малко по-внимателно, за да забележи Лаура. Бе намерила една вдлъбнатина в скалата, наподобяваща малка пещера, която я скриваше от слънчевите лъчи и същевременно ѝ откриваше гледка към цялата ливада.

— Имаш ли нещо против да дойда при теб? — извика той, изкачвайки се по пръснатите камъни, водещи до пещерата.

— Ами, ако смяташ, че мъжете могат да се справят без теб...

— Те предпочитат да работят без мен — отбеляза Хен стъпвайки на скалата, образуваща пода на пещерата и добави: — За тях все още съм чужд човек.

— Ела, тук има още храна. Гладен ли си?

Лаура бе постлала едно одеяло на твърдата, студена скала. Тя извади парче хляб и студено месо от една малка кошница и му ги предложи.

— Не, благодаря. Хоуп вече се постара да напълнея.

— Но не го е постигнала.

Лаура извърна очи, но Хен успя да забележи онова нещо в тях, което накара сърцето му да подскочи от вълнение. Гневът, презрението, неодобрението, възмущението, раздразнението, враждебността и каквото и да е друго, показващо желание той да я остави на мира, се беше стопило. Вместо това в погледа ѝ се четеше такъв копнеж, такава нужда и голямо желание, че Хен не знаеше дали да вярва на очите си. Никога не я бе смятал за студена жена, но до този момент бе получавал само хладината на отказа ѝ.

Така и не разбра защо никой мъж не е дошъл да завладее сърцето ѝ. Тя бе красива жена. Черните ѝ коси и блестящите, кестеняви очи ярко контрастираха на гладката, бяла кожа. Не е възможно никой да не е жадувал да погали нежно лицето ѝ и да прокара пръсти през пищните, гладки коси. Не е възможно да не е съществувал поне един мъж, жадуващ да потъне в дълбините на тези очи. Трябва да е имало поне един, който е могъл да прецени, че Лаура е жена, нуждаеща се от най-нежни грижи.

Хен се отпусна на скалата до нея. Тя се бе втренчила в Адам и не се отдръпна. Той усети напрежението в него изведнъж да се засилва и една болезнена топлина бавно да се разлива по тялото му. Не я бе докосвал от онзи първи ден. Лаура се извърна към него и попита:

— Къде си бил, преди да дойдеш тук? Ти не си част от това място. Готова съм да се закълна, че никога преди не си бил шериф.

Изражението на лицето ѝ с нищо не издаваше онова, което може би чувстваше. Дори очите ѝ бяха непроницаеми.

— Толкова ли съм калпав?

— Не, просто си различен от шерифите, които сме имали. Известен си като убиец, но не си убил никого. С хората се държиш нетактично, дори грубо, а пък си приютил в дома си Джорди. Всеки в този град знае, че не пиеш и не си нито комарджия, нито развратник.

— Толкова ли е важно да разбереш какъв човек съм?

Защо ли й трябваше да задава този въпрос? Докато не се интересува от това, какво мислят хората, може да управлява живота си. И въпреки, че се почувства като човек, стъпил на твърда почва, която в най-скоро време е възможно да превърне в плаващи пясъци, не можеше да си вземе думите назад.

— Важно е.

Той въздъхна и заразказва:

— Родом съм от Вирджиния, но се преместихме в Тексас, когато бях на единайсет. През последните дванайсет години ходих на толкова много места, че вече едва ли мога да кажа откъде съм.

— Това ли е всичко?

— Интересуваш се как започнах да стрелям ли?

Нямаше нужда да се изчервява, да кима с глава или пък да показва, че е смутена. На него му беше ясно какво я интересува.

— Неочаквано хванах двама конекрадци точно когато се опитваха да обесят брат ми. Почти бяха затегнали въжето около шията му. Разполагах с броени секунди, за да реша.

— А после защо не престана?

— Хората ламтяха за онова, което имахме, и бяха готови на всичко, за да ни го вземат. Някой трябваше да защити семейството. Жребият се падна на мен.

— Значи имаш семейство?

Чудно му бе, че всички се изненадваха, когато научеха, че има семейство.

— Имам шестима братя.

— А сестри? Предполагам, че затова не харесваш жените.

Да беше го ударила, нямаше да е така учуден, както на това, което чу.

— Не е вярно, че не харесвам жените.

— Какво срамно има в това? Много мъже не харесват жените.

Той понечи да се оправдае, да опровергае обвинението, но замълча. Не бе истина това, че не харесва жените. Просто живота го бе

научил да не им вярва.

— Майка ми бе обсебена единствено от мисълта за баща ми и бе сляпа за всички останали. Когато той я напусна, тя умря. Монти и аз бяхме на тринайсет, а Тайлър и Зак много по-малки от нас. Никога не можах да ѝ го простя.

С никого не бе говорил за това. Дори и пред себе си си беше го признавал. И все пак, въпреки срама от тези си мисли, изпита облекчение. Мразеше я за това, че не ги бе обичала достатъчно, за да намери сили да продължи да живее заради тях, ако не за себе си, и си го изкарваше на всяка жена, която се изпречваше на пътя му. С Роуз нещата стояха другояче, но и тя не успя да изкорени гнева му и да го научи да обича.

— Не всички жени са такива — прошепна Лаура.

— Знам.

Искаше му се Лаура да разбере, че той не желае жените да са такива, каквито бяха. Просто той си беше такъв и не можеше да направи нищо против това.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— За теб това няма ли значение? — попита Лаура.

— Може би има — отвърна Хен.

Беше се облегнала на ръката си. Тя бе само на сантиметри от неговата. С върха на пръста си той проследи извивката на една веничка. Тя подскочи.

— Защо го направи?

— Кое? — зае тя веднага отбранителна позиция.

— Защо подскочи така?

— Изненада ме. Досега не си ме докосвал.

— Ти не си ми позволявала.

Лаура се стресна и се отдръпна от него. Хен се протегна и взе ръката ѝ. Стана ѝ страшно неудобно. Отчаяно искаше да я дръпне обратно, но нямаше начин да го направи, без да бъде неучтива.

— Страхуваш ли се от мен? — попита я Хен.

— Не.

— Не изглежда така.

— Предполагам, че е защото не обичам много да ме докосват.

Когато го бе поканила да седне при нея, въобще не ѝ бе хрумнало, че разговорът ще стане толкова личен, нито, че ще обсъждат такива болезнени въпроси. Вероятно тя беше виновна. Първа подхвана тази тема.

Но докато седеше там и Хен държеше ръката ѝ с очакване, разбра, че наистина малко се страхува от него, както от всички мъже. Дълбоко в себе си се опасяваше, че той ще е или като втория ѝ баща или като Карлин. Дръпна ръката си и се премести.

— Ти каза, че вече не мислиш за мен като за убиец.

— Така е.

— Тогава защо се страхуваш, когато те докосвам?

— Не е вярно.

— Тогава не бягай.

Той се приближи и погали ръцете ѝ. Лаура не помръдна, опитвайки се да разгадае чувствата, които я връхлетяха. Усещаше как при допира му я побиват студени тръпки. Това лесно можеше да се определи. Същата студенина изпита и когато Карлин я удари за първи път. В нея се появи същото желание да избяга далече, както когато вторият ѝ баща започна да пие.

Но заедно с това почувства онази позната топлина както в деня, в който Хен се погрижи за раните ѝ. Докосването му бе така леко и приятно. То я успокояваше и ѝ даваше увереност. Беше толкова нежно, сякаш върховете на пръстите му бяха покрити с коприна. Докосването на Карлин бе грубо. Когато я докосваше, усещаше и една вълнуваща тръпка, която се разпространяваше по цялото ѝ тяло. Сега отново я почувства вътре в себе си и ѝ се прииска да бъде по-близо до Хен, да го докосва и той да я милва.

— Какво има? — попита Хен.

— Нищо.

— Кой те е удрял?

Самият въпрос не я порази толкова, колкото това, че той беше проникнал зад защитната стена, която бе издигнала около себе си. Гласът му звучеше така приятно и успокояващо. Той сякаш я освобождаваше от натрупаното в продължение на десет години негодувание, от потискания гняв и от сковаващия страх, които всъщност я правеха затворничка в собствения ѝ каньон.

Съпротивителните сили я напуснаха. Искаше ѝ се да му каже. Имаше нужда от някого, с когото да го сподели. Тази тайна се бе оказала твърде голямо бреме, което ѝ бе тежало много дълго. Гневът в нея се разтапяше. Трябваше напълно да се освободи от него.

— Вторият ми баща ме биеше — каза тя.

Отдръпна се от него. Започна нервно да търка ръце. Хен ги взе в своите. Почувства спокойствието му бавно да я завладява.

— Той често се напиваше. Научих се да се крия. Когато пораснех, щях да напусна този дом. Спях, където намерех, докато изтрезнее.

— А какво се е случило с твоя баща?

— Убили го, когато съм била петгодишна. Майка ми трябвало да се омъжи за някого. Избрала втория ми баща.

— Какво стана с нея?

— Почина, когато бях на девет.

Тя си припомни как през всички онези години очакваше втория ѝ баща да се прибере вкъщи, а после се страхуваше.

— Омъжих се за Карлин само за да се махна от него — с мъка промълви тя, очаквайки Хен да каже нещо, но той продължаваше да седи мълчаливо, хванал ръцете ѝ в своите, излъчващ спокойствие.

— Бях на шестнайсет, а той на двайсет и две. Бе толкова красив и забавен. Яздеше хубав кон с посребрено седло и бе вечно усмихнат. Когато започна да ухажва мен, вместо по-големите момичета, направо си изгубих ума. А когато каза на втория ми баща, че ще го убие, ако ме докосне отново, бях готова да го последвам до края на света.

Тя почти го бе направила. Никога нямаше да забрави как яздеха от едно място до друго в търсене на развлечения.

— Напиваше се и когато се оплаках, ме удряше. Накрая, когато вече не исках да яздя с него, ме остави заради една по-голяма жена. Няколко седмици по-късно го убиха, докато се опитвал да открадне някакъв много скъп бик от едно мексиканско ранчо.

Усети как той стисна по-силно ръцете ѝ.

— Едва два месеца по-късно разбрах, че съм бременна, и баща ми ме изхвърли от къщи. Оттогава не съм го виждала.

В очите ѝ напиреха горещи сълзи. Не плачеше заради това, че тези двама мъже я бяха изоставили, а заради самата себе си, за изгубените години, за мечтите, които отдавна беше погребала. Тя подсмръкна и погледна Хен.

— Карлин се ожени за мен.

Лаура не знаеше защо толкова държи Хен да ѝ вярва. Дори не знаеше защо се опитва да го накара. Как очакваше един непознат да ѝ повярва, след като собственият ѝ втори баща не го направи.

— Сигурен съм, че е така — каза Хен.

— Никой не ми вярва. Дори и неговото семейство. Защо ти да го правиш?

— Само веднъж съм те чувал да лъжеш и то беше, за да предпазиш Адам.

Лаура трябваше да отдръпне ръката си, за да изтрие реките, които рукохата като порой от очите ѝ. Съмнителната ѝ сватба бе преграда, която я отделяше от хората в града. Нямаше да позволи на никого да нарича Адам копеле. Нито пък да се отнасят с нея като към

проститутка. Това, че Хен ѝ вярва, значеше за нея много повече отколкото благосклонността, с която биха могли да се отнасят към нея. Точно затова искаше да му обясни. Искаше той да знае и да я разбере.

— Казах на Карлин, че няма да се любя с него, преди да се оженим. Не знам къде точно се намирахме. Бяхме яздили цял ден и пристигнахме по-тъмно. Той намери един свещеник, който си изкарваше прехраната като фермер. Съпругата и зет му ни станаха свидетели. След това се опитах да ги открия, но не успях.

— Не се тревожи за това — посъветва я Хен.

— Не мога да престана. Ти не знаеш какво означава да си отхвърлен от обществото. Докато не повярват, че съм омъжена, хората няма да приемат Адам.

— Аз цял живот съм бил отритнат от обществото.

— Но имаш семейство, братя...

— Човек може да бъде точно толкова самотен в собственото си семейство, както и в чужд град.

Хен се приближи до Лаура. Тя не се дръпна, когато той я прегърна.

— Няма нужда да се бориш срещу всички. Обърни внимание само на онова, което ще те направи щастлива.

— Не е толкова лесно.

— Не съм казал, че е. Някак си това, което е справедливо, често се оказва най-трудно. Не можеш да промениш нещата, затова най-добре е да не се тревожиш. Ти си чудесна жена. Отгледала си чудесно момче. Издържала си и двама ви през всичките тези години без ничия помощ. Дори си успяла да станеш собственичка на каньон. Не познавам друга жени, която може да се похвали със същото.

Думите му бяха като балсам за душата ѝ. Толкова дълго се беше борила да накара хората да ѝ засвидетелстват уважението, което заслужава, че готовността на Хен да покаже нещо повече ѝ се струваше направо прекрасна. Лаура почувства приятна топлина да се разлива по тялото ѝ и да я изпълва с щастие. За първи път от толкова години се чувстваше като нормално човешко същество. Въпреки че беше бедна, се смяташе за равна на всяка друга жена в Сикамор Флетс. Те може и да не ѝ вярваха, но Хен ѝ вярваше.

И все пак това не беше достатъчно. Тя искаше нещо повече. Имаше нужда от повече. Толкова дълго време бе стояла настрана от

всички, че не бе разбрала колко уязвима щеше да се окаже накрая, когато преградата падне. Имаше нужда от силата на Хен, за да ѝ помогне, когато болката се появи.

Но той не ѝ предложи нищо. Трябваше да се справи сама. Но дали щеше да издържи? С всички сили се опитваше да задържи напиралите сълзи, но не можа и мълчаливо заплака.

— Съжалявам — каза тя, триейки със салфетка страните си. — Никога не плача.

Хен взе салфетката от ръката ѝ и изтри сълзите.

— Може би затова плачеш сега.

Тя се вгледа втренчено в него:

— Как можеш да разбираш толкова добре всичко и...

— И да си убиец — довърши той вместо нея.

Тя извърна очи, за да не отговори с думи, от които я хващаше срам още като си ги помислеше.

— Не харесваш ли хората? — попита го тя.

— Харесвам теб и Адам.

Лаура забрави за останалите.

— И Адам те харесва — каза тя.

— А ти?

Не можеше да срещне погледа му. Страхуваше се да не открие същата празнота, която виждаше преди. Как може да се интересува от тях с Адам и да ги гледа с празен поглед?

— Все още ли те е страх от мен?

— Не, вече не. Може би никога не съм се страхувала. Но не те познавах много в началото.

— А сега познаваш ли ме?

Тя се извърна и го погледна. Погледът му бе по-мек. Не можеше да определи точно онова, което излъчваше той, но вече не беше безизразен.

— Не — прошепна тя. — Въобще не те познавам.

— А искаш ли?

— Адам би желал.

— Попитах дали ти искаш — каза той като я хвана за брадичката и повдигна лицето ѝ, докато погледите им се срещнаха.

— Да — отвърна Лаура.

Изненада се колко беше трудно да произнесе една-единствена думичка. Сякаш способността ѝ да се обясни в любов бе стояла дълго време затворена в някакъв шкаф и сега трябваше да изважда всяка дума от него и да я изтрива от праха.

— Няма да ме отпращаш, ако идвам да виждам теб и Адам, нали?

— Няма.

Никога вече нямаше да го отпрати. Той бе разрушил и последните останки от нейната съпротива. Заедно с тях се бе срутила и защитната стена, зад която бе успяла толкова дълго да остане сама. Имаше нужда от силата му. Не бе сигурна, че може да оцелее без нея. Беше влюбена в него.

Тази мисъл би трябвало да я изненада, но напротив — изглеждаше толкова естествена.

Устните му леко докоснаха нейните. Ефектът беше поразителен. Допирът бе дори прекалено нежен, за да го усети. И най-страстните целувки на Карлин не бяха я разтърсвали така дълбоко.

— Казвали ли са ти някога, че си красива? — попита той и отново я целуна.

— Беше много отдавна.

— Трябва да са ти го казвали. Дори и Хоуп смята, че ти си най-прекрасната жена в този град. — Лаура не разбираше как може да я смята за по-хубава от Миранда Трескот, но не изпитваше ни най-малко желание да спори с него по този въпрос. — Помислих го веднага щом те срещнах онзи първи ден.

— Много ясно си спомням. Ти каза, че не изглеждам особено добре.

— Пак беше красива.

Лаура се страхуваше, че ще се разтопи. Той може и да беше студен и безсърдечен с останалите, но знаеше какво да ѝ каже.

— Наистина ли го мислеше? Наистина ли ти харесах и тогава?

— Хареса ми начинът, по който се справи с Деймиън, как стана, след като те удари. Но мисля, че онова, което най-много ми хареса, бе начинът, по който ме гледаше. — Хен тихо се засмя. — Знаех, че ако направя една погрешна стъпка и върху мен ще се нахвърлиш така яростно, както върху него.

— Харесваш ли избухливите хора? — попита тя.

— Ако си такава, предполагам, че да.

— Но те могат лесно да те наранят.

— И тримата ми братя имат сприхави жени, а никога не са били по-щастливи. Може би те знаят нещо, което не ми е известно.

Лаура вече бе привикнала с докосването на Хен, с неговата деликатност и нежното му разбиране. Но не бе подготвена, когато той я сграбчи в прегръдките си и я целуна. Това не беше предишната лека и нерешителна целувка. Тази беше жадна, страстна и гореща. Почувства се отмаляла. Заедно с това усети в нея да се надига огромна вълна на шеметна радост и недоверие, на сладостно очакване и още нещо, което не можеше да определи. Каквото и да беше то, не я интересуваше.

Обви ръце около Хен и се отпусна в прегръдките му. Когато се намираше в тях, беше невъзможно да мисли за настоящето или за това дали е разумно. Мислеше, че е погребала всички мечти заедно с Карлин, но Хен ги съживи. Сега те дори бяха по-истински и много по-смели. Това, че се намира в обятията му, не бе сбъдването на отдавнашна мечта, а началото на една нова.

— Махни си ръцете от мама!

Протестният вик на Адам дойде като студен душ, като рязко върна Лаура към действителността. Адам дърпаше Хен и го удряше по ръката, за да го накара да пусне майка му.

Лаура се отдели от Хен.

— Всичко е наред — каза тя и вдигна момчето на ръце. — Той не ме е наранил.

— Махай се. Не те харесвам — каза Адам.

Лаура се изчерви от неудобство.

— Адам, ти не говориш сериозно. Извини се на шерифа.

— Сериозно говоря — настояваше момчето. — Искам да се махне.

— Добре — каза Хен и отстъпи на няколко крачки от Лаура. — Сега ще си ида, но пак ще се върна. Още не съм те научил да яздиш.

— Не искам повече да ме учиш — извика Адам.

— Не знам какво му става — каза Лаура. — Никога не е бил такъв — добави тя и усети как страните ѝ пламнаха. — Сигурно

мисли, че си ми причинил болка. Никога не е виждал някой да ме целува.

— Или може би ревнува.

— Предполагам, че е точно това — с несигурност отвърна тя, надявайки се, че едно толкова просто нещо ще обясни смайващата промяна в сина ѝ. Адам се покачи в скута ѝ и обвини ръце около врата ѝ, сякаш за да я предпази от Хен.

— Може ли да дойда утре? — попита Хен.

— Да — отвърна тя.

— Може би ще си размислил — обърна се той към Адам и му се усмихна, но момчето не отговори.

— Не разбирам защо... — започна Лаура.

— Не се тревожи за това — каза Хен, като се изправи на крака.

— Утре ще дойда да ти кажа как вървят нещата — замълча и добави:

— А онова за онзи първи ден е истина.

Лаура се загледа смаяна след него, докато вървеше през ливадата и после надолу по пътя. Откакто бе дошъл, беше минал само около половин час, но тук нищо не бе както преди. Толкова неща, които ѝ се струаха невъзможни, се бяха превърнали в красиви и светли надежди. Толкова прегради бяха изчезнали, сякаш никога не са съществували. За първи път от деня, в който умря баща ѝ, бъдещето не я плашеше. Докато го имаше Хен, тя щеше да бъде в безопасност.

Усети как Адам бавно отдръпва ръцете си, за да се махне от нея.

— А сега, млади момко, се надявам да ми кажеш защо се държа толкова лошо с човек, който не ти е сторил нищо, освен това, че се отнася изключително любезно към теб от мига, в който те видя.

За нейна изненада, Адам избухна в плач, обърна се и избяга. Тя остана озадачена и се замисли за странните промени, които се извършваха в живота ѝ.

Хен не бе успял да овладее чувствата си пред Лаура, както му се искаше.

Знаеше, че нещо го влече към нея, но силата на това привличане го бе изненадала. Никога не беше мислил, че ще я целуне, а в мига, в който устните им се сляха, му се стори, че цял живот е чакал точно това. Жените, които бе целувал, се брояха на пръстите на едната му ръка. Но с никоя от тях нямаше желание да опита отново.

С Лаура обаче беше съвсем различно. Изпитваше непреодолимо желание пак да я погали. Искаше му се да я държи в прегръдките си, дори и да не му позволеше да направи нещо повече. Това го успокояваше и укротяваше дълбоко стаения в душата му гняв. Някак си празнотата, която го изпълваше, вече не бе толкова огромна, нито болката така силна, както преди.

Тази болка беше странна работа. Винаги я бе усещал, а мислеше, че всички мъже се чувстват като него, някак празни и отделени от останалите. Той смяташе, че това е едно от условията, за да могат да се оправят сами, без да бъдат зависими от другите хора.

Сега знаеше, че нещата не стояха така. Душата му бе опустошена и празна като пустиня. Лаура и синът ѝ бяха донесли със себе си малко влага, зеленина и грижите, необходими за поникването на един нов живот. Усещането беше приятно.

Той не беше сигурен дали това ще му е достатъчно, но и не знаеше какво повече да иска и колко още ще се осмели да пожелае. Преди да реши, щеше да съсредоточи вниманието си върху безопасността на Лаура. Трябва да я убеди да се премести в друг град, когато приключи с работата си тук и трябва да я накара на всяка цена да се махне от Сикамор Флетс. Има толкова много други градове. Няма да ѝ бъде кой знае колко трудно да си намери работа някъде. Тя, разбира се, трябва да си намери съпруг и да се омъжи отново.

Но това решение, което признаваше за идеално, сякаш не го удовлетворяваше. Как можеше да бъде сигурен, че мъжът ѝ ще се отнася с нея както подобава?

Той трябваше да внимава кой ухажда Лаура, но трябваше да мине дълго време. Тя бе хубава жена. Ако се облечеше в подходящи дрехи, щеше да стане ослепителна. Не виждаше защо да се задоволява с прост фермер. Ако я заведеше в Сан Антонио или пък в Остин, можеше да си намери богат съпруг. Но чувството му на удовлетворение бе краткотрайно. Когато пристигна в града, Джорди го забеляза. Докато момчето тичаше към него широко усмихнато, Хен си спомни за промяната, настъпила у Адам. Не можеше да я разбере. Очевидно нещо бе станало, но какво? Навярно Джорди знае.

— Името му е Ейвъри Блекторн — обърна се Джес Маккафърти към Хен. — Отседнал е на две мили извън града.

— Навърта ли се наоколо?

— Не повече, отколкото му е необходимо заради работата.

Това не накара Хен да се чувства по-добре. Не виждаше защо един Блекторн ще се намира наблизо, освен заради Адам. Но едва ли ще се опита да го отвлече. Вече бе имал достатъчно случаи да го направи. Какво иска тогава?

— Виждал ли си го да обикаля около Адам? — попита той.

— Не, пък и защо ще го прави? Това хлапе е пъргаво като дива котка.

— Ще разбереш ли, когато си тръгне?

— Разбира се, нали трябва да дойде да си вземе конете.

— Каж ми кога ще е тук следващия път. Искам да го видя.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Лаура изкачи стъпалата пред къщата на семейство Нортън, но въпреки твърдото си решение да го направи, не се реши да почука веднага. Чувстваше се много обърквана от мисълта за това посещение.

Пристигането на Хен Рандолф в Сикамор Флетс я накара да осъзнае, че ѝ е омръзнало да бъде вечно сама като отшелник, никога да не се смее, да няма приятели и никой да не я кани на събиране. Вече не искаше да е сама срещу целия свят. Едва ли нещо я свързваше със семейство Нортън, но реши да приеме предложението на Миранда Трескот да станат приятели.

Вдигна ръка и почука.

Видът на грубите ѝ, напукани и зачервени ръце възкреси чувството ѝ за малоценност. Скри ги в гънките на роклята си. Но това само я наведе на тъжната мисъл, че е прекалено бедно облечена. Роклята беше стара, същата, която бе ушила през първата седмица на брака си с Карлин, когато той все още я харесваше достатъчно, за да ѝ даде малко пари. Вече не ѝ беше съвсем по мярка, формите ѝ бяха станали по-женствени.

Миранда отвори вратата.

— Страхувах се, че няма да дойдеш — рече тя.

Лаура се усмихна, въпреки че усещаше маската, залепнала на лицето ѝ от обзелото я напрежение.

— Не устоях на изкушението — призна си тя, докато влизаше.

— Заповядай, леля Рут ще слезе ей сега.

Семейство Нортън притежаваше най-голямата двуетажна къща в Сикамор Флетс. Един поглед бе достатъчен, за да я увери, че бе и най-изискано обзаведена. По стените, боядисани в светли тонове, висяха картини и над всички прозорци имаше завеси. Стаите бяха пълни с тапицирани столове, а по-голямата част от дървения под бе покрита с килими. На масата бе сложен бледосин порцеланов сервиз и кана за чай. Лаура изпита пълно неудобство. Но както се чувстваше малка и незначителна, изгаряща от желание да се върне там, откъдето е дошла

и никога да не се върне, си спомни какво ѝ бе казал Хен: „Ти си издържала и двама ви през всичките тези години, без някой да ти помага. Трябва много да се гордееш с това“. Не биваше да има толкова малко вяра в себе си, след като неговата бе така силна.

— Може ли да ти предложи чай? — попита Миранда.

— Да, моля.

— Захар и сметана?

Лаура кимна. Нямаше представа какъв щеше да бъде вкусът. Нейните познати пиеха само черно кафе. Да пие чая си със захар и сметана бе признак на голям разкош и дори разточителство.

Госпожа Нортън влезе, носейки поднос със сандвичи, които постави на масата пред Лаура.

— Слагам ги пред теб, за да не ме изкушават — каза тя, като се усмихна малко неестествено и седна в другия край на стаята.

Лаура си взе един сандвич и отхапа малко. Пилешкото, в земя, където единственото месо беше говеждото и бекона, беше истинско удоволствие да опиташ това крехко, добре направено месо. Чаят, с толкова много сметана, беше горещ и сладък. Но най-хубавото на храната бе това, че не трябваше тя да я приготвя. Трудно можеше да си спомни да е яла нещо, което не е сготвила сама. Разговорът стана по-спокоен. Присъствието на Грейс Уърти бе добре дошло и Лаура постепенно се отпусна.

— Радвам се, че шерифът се грижи за теб — каза Грейс, — крайно време беше някой да го направи.

Ефектът, който предизвикаха думите ѝ сред останалите, едва ли щеше да е по-поразителен, както ако някой беше пуснал гърмяща змия сред тях. Рут Нортън се втренчи в Грейс. Миранда се втренчи в Лаура, а Лаура — в сандвича си.

Грейс Уърти ги гледаше всичките и се усмихваше със задоволство.

— Казах му, че ще те убедя да се преместиш в града. В каньона не си в безопасност.

Сега, когато разговорът премина на безопасна тема, напрежението в стаята отслабна.

— Никоя жена не бива да живее в такова уединено място, това не е прието — каза Рут Нортън.

— Прието или не, това е всичко, което имам — отговори Лаура.
— И досега съм била в безопасност.

— А сега защо не си? — попита Миранда.

Лаура се почувства като на кладата, в която всяка от дамите като че ли прибавяше дърва. Искаше ѝ се Грейс Уърти да не бе подхващала тази тема, но се досещаше, че тя се опитва да я накара да направи нещо за собственото си добро. Мислеше, че Миранда е истински заинтересувана от нея. Сигурна бе, че Рут Нортън още не я одобрява, но трябваше да признае, че у тази жена има нещо красиво, че под твърдата ѝ външност се крие много доброта. Лаура се чудеше дали и Рут Нортън си няма собствени страхове. Може би я заплашваше някоя по-млада и по-красива жена.

Тази мисъл я накара да се почувства толкова добре, че нямаше почти нищо против да обяснява неща, които не ги интересуваха.

— Карлин Блекторн ми беше съпруг. Адам е негов син. Блекторнови искат да ми го отнемат.

— Това е безобразие — възкликна Миранда. — Няма да позволим на никого да открадне дете от майка му.

— Съгласни сме — каза Грейс Уърти и продължи: — Точно затова се опитвам да накарам Лаура да се махне от каньона. Шерифът не ми прилича на човек, който ще остане тук завинаги. А дори и да остане, Лаура не трябва да продължава да зависи от него. Вече се говори за вниманието, което ѝ обръща.

— Мили боже, какво ли не приказват хората — извика Миранда.
— Не трябва ли шерифът да пази гражданите?

— Разбира се, че трябва — отговори Грейс Уърти, — но всеки път, когато един мъж обръща внимание на хубава жена, тръгват приказки.

— Не мисля, че можете да кажете, че той ми обръща внимание — запротестира Лаура.

— Не идва ли да те вижда всеки ден?

— Той идва да ми казва колко е напреднала работата по канала.

— Но ти и сама можеш да провериш, нали?

— Предпочитам да си стоя в каньона.

— Мисля си, че онези мъже ще се отнасят с нея по-недружелюбно — отбеляза Рут Нортън. — Но би трябвало да признаеш, скъпа, че хората ще започнат да се чудят. Господин Рандолф

е един изключително красив мъж. Хората винаги ще се интересуват от всичко, което той прави.

— Нека се интересуват — отсече Лаура с наранено честолюбие. — Те и без това никога не повярваха на истината. Не очаквам и сега да го направят.

Госпожа Нортън не изглеждаше особено доволна от отговора на Лаура.

— И честта на други хора също е замесена — каза тя с укор. — Хората не биха си и помислили, че той е донжуан. Съмнението в него би накърнило репутацията на всяка жена, към която би проявил особено внимание.

Госпожа Нортън хвърли многозначителен поглед към племенницата си.

— Не ставай смешна, лелю Рут. Шерифът с нищо не е показал някакво специално отношение към мен.

— Не би могла да очакваш явно предпочитание за толкова кратко време — отговори госпожа Нортън важно. — Но не можеш да отречеш, че отношението му е много мило.

— Той е любезен с всички.

— Но такава любезност придобива особено значение, когато един ерген, който е добра партия за женитба, обръща внимание на неомъжена млада жена.

Грейс Уърти не бе от хората, които говорят със заобикалки, и направо попита:

— Да не искаш да кажеш, че шерифът има някакви намерения към племенницата ти?

— Никога не бих си позволила да говоря за шерифа или племенницата си — каза Рут с подobaващата за жена на нейната възраст и на нрава ѝ скромност. — Но той е от много заможно семейство от Вирджиния и много от роднините му са известни личности. Знаете ли, че генерал Робърт Лий е от неговото семейство?

— Може да са някои други с името Рандолф — каза Миранда.

— Аз го питах — рече Рут, която направо сияеше от самодоволство. — Роднина е на президент и на един главен съдия от Върховния съд. Питам ви, коя жена в този град е най-подходяща да му стане жена, освен Миранда? Не мисля, че тя би имала нещо против.

Миранда се изчерви.

— Не знаех, че си търси съпруга — каза рязко Грейс Уърти. — Говори се, че всъщност той отбягва всички останали, освен Лаура.

— Той се държи изключително възпитано. Лесно можеш да познаеш, че е джентълмен от Вирджиния.

— От опит знам, че мъжете направо вземат това, което искат — каза Грейс, която вече не можеше да понася преструвките на Рут. — Особено пък ако това е жена. Не мисля, че трябва да очакваш нещо специално — обърна се тя към Миранда. — Мъже, които са останали неженени на неговата възраст са изключително опасни, особено ако са и богати, и красиви. Ако всичко, което казва леля ти е вярно, десетки жени трябва да са се опитвали да го оплетат в мрежите си.

Рут се засмя.

— Съмнявам се, че биха стигнали толкова далече, но имаш право. Няма да е лесно да бъде уловен.

— Аз не искам да улавям никого — каза Миранда. — Наистина много го харесвам. Как бих могла да не го харесвам, но нямам никакви любовни намерения към него. Нито пък той към мен.

— Е, времето ще покаже — каза леля й. — А междувременно мисля, че трябва да обсъдим някои нови тоалети. Времето тук не е като в Кентъки.

— Никак даже — съгласи се Грейс Уърти. — Няма да повярвате...

Лаура седеше като вцепенена. Останалата част от разговора им достигаше до нея като едва доловим шепот. Хен беше от богато аристократично семейство, а тя — само заварената дъщеря на един дребен крадец и съпруга на друг, което беше под съмнение. Просто не бе възможно той да се влюби в нея. Би трябвало да е благодарна, че въобще си правеше труда да я защитава.

Погледна Миранда — спокойна, изискано облечена, жена с положение, тя винаги знаеше какво да направи. Именно такава съпруга заслужава мъж като Хен Рандолф. Дори и наистина да харесваше Лаура, никога не би помислил да се ожени за нея. Такива мъже не се женят за жени като нея. Може би малък флирт, или даже нещо повече, ако тя има желание, но не можеше да очаква нищо сериозно. Лаура с мъка се изправи на крака.

— Трябва да тръгвам — каза тя, като отчаяно се опитваше да изглежда спокойна. — Не ми се иска да оставям Адам дълго време

сам.

— Ето затова е още по-важно да се преместиш тук — каза й Уърти. — Въобще няма да се тревожиш, защото всички ще го наглеждат.

— Ще помисля. — Би казала всичко, само веднъж да се махне от тази къща.

— Трябва пак да дойдеш — каза Миранда. — И то скоро.

— Не знам. Ужасно съм заета.

— Когато ти дадат парите за водата, ще имаш поне време — каза Рут Нортън.

— Разбира се. Не бях помисляла за това — каза Лаура. — Свикнала съм да работя постоянно.

Не искаше да я смятат за груба или неблагодарна, но ако в следващия момент не се махнеше от тази къща, щеше да закреши.

— Ще ви се обадя. Наистина трябва да тръгвам — обърна се и побягна.

Хората, които я заговаряха, докато бързаше надолу по улицата, много се учудваха, че не им отговаря, но тя не смяташе да спре. Те очакваха от нея да бъде груба, за да има какво да обсъждат преди вечеря. Ако заплачеше наред улицата, те щяха да говорят за това дни наред.

— Вече си отиваш? Мислех, че вие, дами, ще бърбите цял следобед.

Хен!

Сърцето на Лаура болезнено се сви. Тялото ѝ сякаш не можеше да помръдне. Усети една топла вълна, която сякаш я изгаряше. Той бе единственият човек, когото не искаше да срещне, този, който бе най-малко подготвена да види. Не мижеше да вдигне очи, поне засега. Ако го направеше, щеше да припадне.

Хен вървеше на една крачка разстояние зад нея.

— Питаха ли те дали ще се преместиш в града?

— Да.

— Ще го направиш ли?

— Още не.

Искаше ѝ се да изкреши, че никога няма да се премести в града, където щеше да го среща по десет пъти на ден, особено ако се оженеше за Миранда. Тя трябваше да се махне колкото може по-далече

от него. Нейният свят бе започнал да се разпада в мига, в който той дойде в Сикамор Флетс.

— А кога? — попита Хен.

— Не знам.

— Ще помислиш ли за това?

— Да. — Никога!

Никога! Но би му казала всичко, само за да я остави на мира.

— Защо бързаш толкова? Разтревожена ли си?

— Не.

— Погледни ме — каза Хен, но Лаура не се спря. Той не изоставаше от нея и я попита с по-мек глас: — Какво има?

— Нищо.

— Не казваш истината. Познавам те.

— Никой не ме познава. Дори и аз самата вече не се познавам.

Бяха стигнали до реката на края на града. Хен я хвана за ръката и я накара да се обърне и да го погледне.

— Да не би някоя жена да е казала нещо, с което те е наранила?

— Не. Бяха изключително любезни, особено Миранда.

Наистина бяха. Или поне се бяха опитали да бъдат. Рут Нортън нямаше представа, че думите ѝ имаха ефект на пробождане с нож в сърцето. Тя мислеше само за племенницата си — едно чудесно момиче, което напълно заслужава богат и мил съпруг, какъвто е Хен Рандолф.

— Тогава какво има?

— Предполагам, че съм уморена от хора, които се опитват да управляват живота ми вместо мен — каза Лаура. Болката, която изпитваше, я караше да бъде рязка. — Уморена съм от хора, които ми казват къде да живея, какво да правя и да мисля, или кога да го правя, от кого да се страхувам, какво да обличам, каква работа да върша, какво да правя с парите си.

— Но те го правят само защото се безпокоят за теб.

— Е, по-добре да престанат. Трябва да знаеш, че съм добре. И занапред ще се оправям. Винаги съм се оправяла. Сега имам работа. Сигурна съм, че и ти имаш работа с крадците на добитък.

— Вече не, хванах ги.

— Тогава иди да тикнеш някой пияница зад решетките.

— Баровете не са работили достатъчно дълго.

— Тогава иди да поговориш с Миранда Трескот. Аз имам работа. И моля те, недей да идваш с мен до вкъщи. Отлично знам пътя.

— Ще дойда утре сутринта. Надявам се, че дотогава ще се почувстваш по-добре.

— Сигурна съм, че ще съм по-добре — каза Лаура и подскокна, докато се отдалечаваше с горделива походка. После спря и се обърна. — Благодаря ти, че се тревожиш за мен.

Обърна се и побягна. Знаеше, че не е честно да се отнася така с него, но не можеше да издържа повече. Трябваше да остане сама.

Лаура остави панера на земята и се облегна на едно дърво. Днес сякаш бе събрала повече пране от който и да било друг ден. Вече бе изпратила Адам обратно в каньона с толкова дрехи, колкото можеше да носи магаренцето. Беше останало доста пране, затова трябваше да спре и да си поеме дъх. Бе изморена, както никога досега, защото не бе спала цяла нощ.

Не можа да се сдържи и хвърли поглед към къщата на шерифа. Знаеше, че този ден той ще дойде до каньона. Цяла нощ се бе чудила какво да му каже и накрая реши да не казва нищо. Как можеш да кажеш на един мъж, че наистина нямаш нищо против, ако той е влюбен в друга, и че все някак ще се оправиш, след като той е разбил сърцето ти. Просто не можеш. Тя не можеше.

Щеше да опита да се преструва, че нищо не се е случило. Не знаеше дали ще може, но щеше да опита. А сега е по-добре да тръгва. Прането няма само да се качи до каньона.

Когато се наведе да вдигне дрехите, чу тропот на копита. Изправи се и видя как един ездач излезе от града, пресече реката, и се отправи към пустинята.

Ейвъри Блекторн. Какво правеше в града?

Ще се върнем и ще те вземем. И като приключим, ще разрушим този град.

Точно си спомняше всяка дума от заплахата на Деймиън. Това, че Ейвъри е наблизил, означаваше, че се приготвят. Първата й мисъл беше за Адам. Спомни си, че вече го беше изпратила горе в каньона и въздъхна с облекчение. Но сега, когато Ейвъри се навърташе наоколо, Адам не трябваше да тича на свобода.

Трябваше да каже на Хен. Може би Ейвъри щеше да се скрие, за да го причака и да го застреля в гърба. Лаура взе коша с прането и се отправи към къщата на шерифа. Но се изненада, когато видя Хен на вратата, напълно облечен и готов да се качи на коня.

— Мислех, че си още в леглото.

Хен отстъпи назад.

— Джорди спи. Не искам да го събуждам.

Какъв бе тоя мъж, който ще излезе от собствената си къща, за да може един деветгодишен калпазанин да се излежава до късно. Никога нямаше да го разбере.

— Ейвъри Блекторн е в града.

— Сигурно е от утринната светлина. Кожата ти изглежда направо прозрачна. Никога не съм предполагал, че кожата може да изглежда така.

Лаура се зачуди дали не е полудял, или тя самата не е. Ето, тя се опитваше да му каже, че животът му е в опасност, а той говореше за кожата ѝ. Искаше ѝ се просто да си стои там и жадно да поглъща всяка хубава дума.

Тя се отърси рязко от унеса. Трябваше да го накара да разбере. Ейвъри бе дошъл в Сикамор Флетс, за да го убие.

— Ейвъри е най-старият. Той е главатарят.

Хен се обърна на изток. Небето просветляваше, но слънцето още не се бе показало на хоризонта.

— Косите ти също изглеждат прелестни. Толкова са гъсти и черни.

— Ще ме чуеш ли най-после? Престани да говориш за кожата и за косата ми! — Лаура осъзна, че направо изкрещя думите и си наложи да се успокои. — Просто видях Ейвъри да излиза от града. Нямаше да е тук, освен ако не е решил да те убие.

— Защо не искаш да говоря за косите ти?

— Ейвъри Блекторн смята да те убие. Това нищо ли не означава за теб?

— Той е тук вече от около седмица.

Лаура не можеше да повярва на ушите си.

— И ти си го знаел през цялото време?

Хен кимна.

— И не си направил нищо?

— Какво трябва да направя? Не е нарушил закона. Той има също толкова право да бъде тук, колкото и аз.

— Все можеш да направиш нещо. Не бива ей така да му позволяваш да ходи, където си иска, докато накрая те убие. Или докато отвлече Адам.

— Не мисля, че смята да го направи, но е добре да не пускаш Адам да излиза от къщи за известно време.

Хен я хвана за брадичката и повдигна главата ѝ към светлината.

— Не мога да проумея как могат да бъдат толкова черни очите ти тази сутрин. Без никакъв кафяв оттенък.

Безсилна да направи друго, Лаура блъсна ръката му.

— Нима не разбираш? Ейвъри иска да те убие.

— Винаги трябва да те гледат на утринна светлина. Не можеш да си представиш колко жизнена изглеждаш.

— Добре тогава, не ме слушай. Не обръщай внимание на Ейвъри. Нека да те убият. Но не казвай, че не си бил предупреден. Твърде си самонадеян, за да послушаш някого.

— Ще внимавам.

— Тогава защо няма да предприемеш нищо?

— Какво искаш да направя?

— Махни се. Иди в друг град.

— Ако човек започне да бяга от такива като Ейвъри Блекторн, ще трябва да бяга през целия си живот. Ако иска да бъде мъж, трябва да остане и да се изправи лице в лице с това.

— Така говори един истински стрелец — каза Лаура ядосано. — Не използва главата си, а само оръжието.

— Видяла ли си да съм убил някого?

— Не, но Ейвъри ще се опита да те убие. Той само това знае.

— Тогава ще го чакам.

— Не можеш да чакаш човек като Ейвъри. Той ще те застреля в гръб.

— Тогава ще гледам да се срещаме очи в очи.

— Не бъди толкова твърдоглав. Каква полза има да си мъртъв герой? Държиш се така, сякаш дори не си разтревожен.

— Няма смисъл да се тревожа за нещо, което може никога да не се случи. По-добре е човек да не се притеснява. Така че ако наистина

изникне някаква опасност, да не си напрегнат и неспокоен и да не направиш нещо погрешно.

Лаура грабна панера с дрехи и каза:

— Добре, не се притеснявай. И гледай да си уредиш погребението, докато е време. Не очаквай от мен да направя нещо по въпроса. Няма да си мръдна пръста да погребвам човек, който няма достатъчно разум, за да се опита да спаси себе си.

Лаура се запъти нагоре към реката, без да усеща тежестта на пълния панер. Този твърдоглав, надут инат Хен Рандолф бе решил да се остави да го убият. Не знаеше дали я мисли за глупава жена, след като се тревожи за неща, които не я засягат, и дали не мисли, че хората надценяват умението на Ейвъри Блекторн да си служи с пистолета. Но каквато и да беше причината, той нямаше да направи нищо за сигурността си.

Тя трябва да му помогне. Понякога така му се ядосваше, че ѝ се искаше да го удари, но не можеше да стои със скръстени ръце и да позволи да го убият, дори и да не я обича. Трябва непременно да отиде и да събуди госпожа Нортън. След като тя толкова силно желае Хен да се ожени за Миранда, нека нейната коса да побелява от тревоги по него.

Но знаеше, че няма да го направи. Хен си бе навлякъл тези неприятности заради нея. Тя трябваше да направи нещо.

Само дето не знаеше какво.

Лаура подаде писмата си на пощенската служителка.

— Какво би могла да искаш, че да изпращаш толкова много писма на проповедници? — попита жената разглеждайки адресите. — От тях не можеш да очакваш нищо, освен неприятности.

— Просто ги изпратете — каза Лаура. — И се погрижете да ме уведомите веднага щом се получи отговор.

— Досега би трябвало да си получила стотина. От пет години редовно изпращаш такива писма.

— Следващият месец ще има друга партия — каза Лаура.

И всеки следващ, докато не получи отговора, който търси.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Лаура едва не се сблъска с Хоуп, когато момичето излизаше от ресторанта.

— Много добре изглеждаш днес — каза Лаура.

Хоуп си бе привлекателна, но напоследък бе започнала да носи някои много мъжки дрехи. Днес, обаче, бе облечена в яркожълта рокля, а косата си бе вързала с жълта панделка.

— Кой е щастливецът?

— Не се интересувам от момчета — каза Хоуп, като тръгна в крак с Лаура. — Те мислят само за коне и пистолети.

— Понякога — съгласи се Лаура. — Но обикновено стават достатъчно сериозни, когато срещнат подходящото момиче.

— Нямам време да ги чакам да станат сериозни.

— Твърде си млада, за да бързаш толкова да се омъжваш.

— На 14 съм — каза Хоуп, сякаш това означаваше, че е вече жена. — Много момчета се омъжват на моята възраст. Корин Андерсън е по-голяма от мен само с една година, и вече има бебе.

— Аз се омъжих на 16, а родих дете на 17. Определено си твърде млада.

Твърде млада, за да се омъжи, твърде млада, за да си помисли за последствията, твърде млада, за да поема отговорност.

— Повечето от момичетата на твоята възраст мислят за забавления, не за сватби.

— Трябва да започна да мисля за това, за да съм готова, когато някой ме помоли да се омъжа за него. — Те повървяха няколко крачки мълчаливи, после Хоуп се спря и се обърна към Лаура: — Мислиш ли, че ще съм подходяща булка за шерифа?

Въпросът така смая Лаура, че тя не можа да намери отговор. Всяка свободна жена в Сикамор Флетс ли се надяваше да се омъжи за Хен? Какво е направил той, за да накара Хоуп да си помисли, че може да се ожени за нея. Дали госпожа Уърти знае какво се върти в ума на дъщеря й?

— Наистина не мога да кажа — успя тя най-накрая да проговори.
— Не мисля, че е добре за едно момиче да се ожени за човек, който е два пъти по-голям от нея.

— Но аз ще бъда точно съпругата, която той иска.

— Откъде знаеш?

— Питам го.

Лаура гледаше Хоуп с широко отворени от недоумение очи.

— Питала си го?

— Разбира се. Та как иначе щях да разбера?

Объркана, Лаура попита:

— И какво каза той?

Знаеше, че не трябва да задава този въпрос, но никога, когато ставаше дума за Хен, не можеше да прояви здрав разум. И сега нямаше да е по-различно.

— Той каза, че иска някоя млада, невинна и непорочна. Ако наистина е така, не мислиш ли, че може да ме хареса?

Млада, невинна и непорочна.

Лаура знаеше, че Хен не я смята за такава. Това, от което от известно време се страхуваше, се оказа вярно. Нямаше значение колко я харесва, колко често мисли за нея и колко силно го привлича — той никога не би помислил да се ожени за нея.

Тя не бе от онзи тип жени, които мъжете харесват за съпруги. Черната коса и бялата ѝ кожа може и да възбуждаха апетита им, но те мислеха за нея само като за сексуален обект. За съпруга, домакиня и майка на децата си, искаха някоя млада, непорочна и невинна — някоя, която да уважават и боготворят.

— Той спомена за Миранда. Мислиш ли, че е възможно да ме харесва повече от нея?

Лаура подреди обърканите си мисли. В собственото си нещастие бе забравила за Хоуп. Би трябвало да ѝ е мъчно за това дете. Това бе може би първото му любовно усещане, ако не се лъжеше, то щеше да бъде горчиво.

— Никой мъж не би намерил нещо лошо в теб. Ще станеш чудесна съпруга. Но ако искаш съвет от една възрастна жена, по-добре е да почакаш малко и да потърсиш някой, който е долу-горе на твоите години.

— Ти не си възрастна жена — каза Хоуп. — Все още си красива.

Лаура я прегърна.

— Трябва да тръгвам — каза тя. — Кой знае каква пакост ще направи Адам, ако се забавя още малко.

— Той си играе с Джорди. Току-що ги видях.

— Още по-лошо. Две малки момчета могат да измислят три пъти по-голяма беля, отколкото едно.

Лаура забърза към реката и се отправи към каньона. Но мислите ѝ бяха далече от Адам и Джорди. Това бе още един удар върху надеждата ѝ, че Хен би пренебрегнал произхода ѝ. През цялото време знаеше, че позволява на надеждата да вземе връх над здравия разум. Хен може би я харесваше, но никога нямаше да се ожени за нея. Ако държеше тази връзка да продължава, тя трябваше поне да си дава сметка за реалното състояние на нещата. Така че, когато той си отиде, това да не бъде изненада.

Би ли могла да живее така? Ще може ли да понесе дните, часовете, минутите със съзнанието, че ще дойде край и тя ще остане без нищо?

Не знаеше. Не можеше да си представи живота без него. Беше се провалила в опита си да го отблъсне. Нямаше представа дали ще може да продължава да се среща с него, след като знаеше, че не могат да имат общо бъдеще.

Никой мъж — нито баща ѝ, нито вторият ѝ баща, нито съпругът ѝ — не се бе задържал дълго в живота ѝ. Един ден щеше да я напусне дори и Адам. Но се бе надявала, че с Хен ще е различно.

— Какво каза на госпожа Блекторн? — каза Миранда на Хоуп.

— Защо? — попита Хоуп. Тя се бе загледала в една рокля в синьо и бяло на витрината на „Бейли“ за търговия на едро.

— Мина край мен и изглеждаше така, сякаш отива на погребение. Дори не ме забеляза.

— Просто обсъждахме каква съпруга би си избрал шерифа.

— И откъде ти ще знаеш нещо за това?

— Аз го питах.

Миранда ококори учудено очи:

— Нито една порядъчна жена не би направила такова нещо.

— Че защо не? — попита Хоуп засегнато.

— Мъжете не знаят какво искат. Те наистина не знаят кое е добро за тях.

— Е, шерифът знае. Той иска жена, която да е млада, непорочна и невинна.

— Точно това доказва моята теория.

— Защо?

— Ами, по принцип не бих казала и дума за такова нещо. Все едно, че клюкарстваме. Но като се има предвид това, което вече си направила, мисля, че трябва да ти кажа, преди да си сторила друго ужасно нещо.

— Аз не съм ужасна.

— Както добре ти е известно — започна Миранда, без да обръща никакво внимание на нейното възмущение, — шерифът е много загрижен за безопасността на госпожа Блекторн. Той дори стигна дотам, че ѝ позволи да използва дома му, докато отсъства.

— Това всички го знаят.

— Това, което ти не знаеш обаче е, че е твърде вероятно вниманието, което ѝ обръща да е продиктувано от по-сериозни намерения.

— Но тя въобще не отговаря на неговите изисквания.

— Точно това искам да кажа. Мъжете говорят едно, но винаги правят друго.

— Ти повече приличаш на жената, която той иска, отколкото тя.

— Никога вече не споменавай това пред когото и да било — каза строго Миранда. — Много е вероятно точно така ти да си наранила чувствата на госпожа Блекторн.

— Не съм.

— Наранила си я, ако харесва господин Рандолф. А сега предлагам да престанеш да се бъркаш в тези работи, с които само можеш да докараш неприятности. По-добре иди да видиш дали майка ти няма нужда от помощ в кухнята. И ако ще трябва да се влюбваш в някой по-голям от теб, защо не обърнеш внимание на вашия готвач. Той също е от рода Рандолф и е доста по-близо до твоята възраст. — С тази строга забележка Миранда се обърна и се отдалечи надолу по пътя.

Хоуп се ядоса, въпреки че се чувстваше малко виновна, защото Миранда може би имаше право. Тя се запъти към службата на шерифа

с внезапно и твърдо решение. Когато влезе, Хен седеше зад бюрото си, качил крака върху него.

— Нали още не е дошло време за обяд?

— Харесваш ли госпожа Блекторн? — съвсем неочаквано попита Хоуп. — Влюбен ли си в нея?

Хен шумно смъкна крака от бюрото и се изпъна като струна.

— Това ли искаш да знаеш?

— Според Миранда, искам да кажа госпожица Трескот, хората мислят, че я обичаш. Говорят, че иначе не би й обръщал толкова внимание.

Хен преглътна. Очевидно не се бе държал така предпазливо, както му се искаше. Вече може би бе прекалено късно, но трябваше да направи каквото може, за да прекъсне слуховете.

— Какво ли не биха казали хората. Опитвах се да накарам Лаура да се премести в града. Притеснявам се да не би Блекторнови отново да направят опит да отвлечат Адам.

— Значи не мислиш да се ожениш за нея?

— За никоя не мисля да се женя.

Така си беше, но за негова голяма изненада, подобна мисъл не го изпълни с ужас, както винаги досега. Бракът все още не го интересуваше. Не, определено нямаше намерение да се жени. Но ако трябваше — е, тогава не би имал нищо против съпруга като Лаура.

— Някой ден все ще трябва да се ожениш — каза Хоуп.

Хен се обърна към нея:

— Някои мъже не ги бива за съпрузи.

— Мислех, че всички искат да се оженят.

— Може би искат, но не всеки може.

— Не разбирам.

Той също. Винаги си бе мислил, че разбира, но не беше така.

Лаура изцеди чаршафа и го пусна във водата за изплакване. Ядоса се, че не улучи и краят на чаршафа се опря в земята. Изплакна изцапаното място и изля мръсната вода на земята. Вече нямаше нужда от помощта на Адам да носи вода. Трябваше само да премести улея към коритото и да го наклони, за да се излее водата, която сега беше дори повече, отколкото ѝ бе необходима за сутрешното пране. Цялата

работа на Адам се състоеше в това да събира достатъчно дърва, за да поддържа огъня. Той прекарваше повечето време с Джорди и със Санди.

Липсваха й Адам и сутрините, които прекарваха заедно. Работата вървеше по-бързо и сякаш бе по-лека, когато Адам работеше наблизо или играеше и задаваше въпроси, като че ли е центъра на вселената. Вече не можеше да го задържи. Откакто се появи Хен. Всичко се бе променило от момента, в който той пристигна в каньона. Каналът бе едно доказателство за промените, които той бе донесъл в живота й. Като че имаше нужда от тях.

Млада, непорочна и невинна. Думите звъняха в ушите й като песен, с която й се присмиваха. Те я преследваха като зъл дух. Прокрадваха се зад всеки ъгъл, нападаха я неочаквано, убиваха доброто й настроение и й се подиграваха. Бяха като смъртна присъда. Само че тя нямаше да умре. Трябваше да продължи да живее и отново да се изправя срещу тях.

Бе решила да напусне Сикамор Флетс. Отначало се опита да залъже себе си, че го прави, за да предпази Адам, но вече не можеше да се преструва. Бягаше от Хен — това бе истината и тя трябваше да я приеме. Твърде дълго бе живяла в един свят на мечти.

Изцеди следващата риза и я пусна във водата за изплакване. Нямаше представа къде ще отиде, но едно нещо знаеше със сигурност. Никога вече няма да изпере нито една дреха, която не е на Адам или нейна.

Скрит зад една голяма топола до реката, Ейвъри бе чакал Джорди да си тръгне, за да свърши работата си, а Адам да тръгне към каньона.

— Не искам да говоря с теб — рече Адам, когато го видя.

— Винаги трябва да искаш да говориш с дядо си.

— Не те харесвам.

— Но харесваш шерифа.

Адам се смути:

— Аз и него не харесвам.

— Вчера го видях как те учеше да яздиш. Ти нямаш нищо против той да идва да вижда майка ти.

— Той е много силен. И освен това е добър — каза Адам, най-сетне събрал кураж да каже това, което наистина мислеше. — Той ми носи разни работи. Помага на мама. Дори ни разрешава да спим в къщата му, за да не ме отвлечеш.

— И в момента мога да го направя, ако искам.

Адам се отдръпна.

— Хиляди пъти можех да те отвлека, но искам ти да пожелаеш да дойдеш да живееш при нас.

— Искам да остана с мама.

— Дори и ако се омъжи за шерифа ли?

— Тя няма да се омъжва за никого.

— Когато се оженят, шерифът може и да не желае някакво чуждо момче да се мотае наоколо.

— Не е вярно. Той ме харесва. Сам ми го каза.

— Когато му се родят момчета, съвсем няма да му харесваш. Няма да му е приятно майка ти да се грижи за никого друго, освен за собствените му деца.

— Не ти вярвам.

Ейвъри знаеше, че Адам не иска да му повярва, но бе посял семената на съмнението в ума на момчето.

— Аз мога да го накарам да си иде, ако ми помогнеш.

— Как?

— Той е много добър стрелец, нали?

— Най-добрият. Всички казват така.

Ейвъри забеляза, че Адам се гордее с това. Той все още бе на страната на Хен.

— Баща ти не би желал да се възхищаваш на такъв мъж като него.

— Шерифът е добър човек, също като татко. Така казва мама.

Ейвъри усети, че ще избухне. Това момче заслужаваше още сега да го отвлече. После винаги можеше да се върне за Хен. Но действителността укроти гнева му. Знаеше, че в престрелка не можеше да се мери с Хен. Никой Блекторн не можеше. Ако някой от тях докоснеше момчето, Хен щеше на момента да тръгне по петите му. Не, първо трябваше да измисли начин да убие него. След това нямаше да има никакви пречка да вземе Адам, когато поиска. Хрумна му една мисъл.

— Казвала ли ти е майка ти кой е убиецът на баща ти?

— Някакъв лош човек — отвърна Адам.

— Това е Хен Рандолф.

— Не е вярно — извика отчаяно Адам. — Мама не каза нищо такова.

— Тя не знае. Самият аз дълго време не знаех. Защо иначе мислиш, че не предприех нищо? Но сега вече знам и дойдох да го убия.

— Не ти вярвам — изкрещя Адам и лицето му се сви от болка, докато отстъпваше назад. — Той е по-бърз от теб. Бащата на Дани Елгин казва, че той винаги е бил най-добрия. И той ще те убие.

— Затова имам нужда от твоята помощ — каза Ейвъри. — Баща ти би пожелал да ми помогнеш.

— Няма да го направя. Не ти вярвам — извика Адам. Обърна се и с всички сили се затича надолу към реката.

Ейвъри се усмихна, като го видя как се спъна и падна, после се изправи на крака и отново тръгна да бяга. Щеше да му е нужно малко време да го приеме, но скоро щеше да повярва на лъжата, дори и да не му се иска. А щом веднъж повярва щеше да направи всичко, което Ейвъри му каже.

Ейвъри мразеше всички хора на закона, особено тексасците. Тези хора бяха изгонили семейството му от Тенеси. Един тексаски служител на закона го бе ранил в бедрото, което още го наболяваше винаги, когато яздеше. Един пенсиониран тексаски рейнджър бе хванал Карлин, когато се опита му открадне бика, с който бе печелил състезания, и го бе застрелял. А най-лошото от всичко бе това, че жената на Ейвъри бе избягала с един тексаски шериф.

Ейвъри хранеше особена омраза към Хен Рандолф. Той бе поставил синовете му в неудобно положение, бе накърнил репутацията на семейството му и бе откраднал вдовицата на сина му. Лаура принадлежеше на Карлин. Нямаше работа с други мъже.

Хен бе застанал между Ейвъри и внука му. Беше му крайно неприятно, че Адам мисли повече за Хен, отколкото за собствените си роднини. Над всичко за Ейвъри стоеше честта на семейството. Тя му даваше сила. Хен бе заплаха за тази сила и той бе решил да го унищожи.

Обърна се и тръгна обратно към града. След като приключеше с шерифа, щеше да се погрижи за Лаура. Лаура бе виновна за всичко. Щеше да накара тази кучка да си плати.

Звукът от стъпките на Хен по дъсчената пътека отекваха в нощта. Повечето от сградите бяха тъмни, собствениците им бяха затворили и си бяха тръгнали преди няколко часа. Повечето прозорци светеха, но в този край на града цареше тишина.

Накрая на града, от страната на каньона, улицата се осветяваше от седемте бара, които работеха. Те щяха да бъдат отворени поне още половин час.

Хен вървеше бавно. Обичаше тези часове на нощта. Дори и след най-горещия ден в пустинята, вечер ставаше хладно. И сега, докато правеше обичайната си обиколка, заслушан в звуците от стъпките си, които отекваха надолу по празната улица, той се наслаждаваше на хладния бриз, който леко появяваше откъм пустинята. Но мислите му бяха при каньона, където вятърът беше още по-хладен, защото идваше откъм планината.

Каньонът на Лаура. Откакто Хоуп го попита дали е влюбен в нея, тя рядко бе напускала мислите му. Но беше ли влюбен в нея или не?

Малко се учуди, като разбра, че няма представа какво значи да си влюбен. Той дори не знаеше какво е да обичаш. Замисли се за чувствата, които изпитваше към Джордж, Монти и другите от семейството му. Винаги бе смятал, че обича Монти. Бяха близнаци, в края на краищата.

Бутна вратата на ресторанта на Уърти. Беше заключена. Вътре бе тъмно и тихо и той продължи нататък по пътя.

Дали обичаше семейството си? Или изпитваше просто преданост и близостта с тях му действаше успокояващо, защото ги бе познавал през целия си живот. Може би никога не бе обичал или пък не беше способен да обича никого.

Тази мисъл го изплаши. Сам си бе избрал участието на самотник, но за пръв път мисълта за такова бъдеще не му хареса. Искаше да го сподели с Лаура. Дали това означаваше, че е влюбен или че просто е самотен и има нужда от някого?

Замисли се за Адам. Беше до него, когато момчето за първи път се качи на кон и искаше да е до него, когато за първи път се влюби, когато щеше да стане мъж. Обич ли беше това, или просто състрадание към едно момче, останало без баща, сърдито и объркано.

Точно така се бе почувствал и той самият, когато умря майка му.

Слезе от дъсчената пътека и тръгна надолу по тясната пътека между две сгради. Зад тях беше пусто и тъмно чак до шубраците и скалите, откъдето започваше планината, която се издигаше в далечината. Нищо не помръдваше. Никакъв звук не нарушаваше тишината.

Той се върна на улицата по дъсчената пътека. Цял ден не бе виждал Лаура. Когато завършат канала, трябва да си намери друго извинение, за да я вижда, но не бе сигурен дали трябва да го прави. Последните няколко пъти го посрещна сякаш с нежелание. Това го объркваше. Знаеше, че тя го харесва. Понякога я хващаше да го гледа с такъв силен копнеж, че лицето ѝ изглеждаше изпито и измъчено. Несъмнено бе, че никоя жена не би гледала един мъж по този начин, ако не го харесва, и то много. И все пак думите ѝ и действията ѝ противоречаха на топлината в погледа и на близостта им онзи следобед, когато Адам се нахвърли върху него.

Трябваше да се откаже. Не бива да продължава да ходи там, когато не е сигурен, че е добре дошъл. Никога преди не бе правил такова нещо. Веднъж да му откажеха и си заминаваше. Завинаги.

Спря пред банката. Светлината на един прозорец отзад хвърляше кехлибарени отблясъци. Той заобиколи сградата и почука на вратата. След малко Бил Нортън отключи и се показа.

— Тази вечер си останал до късно — каза Хен.

— Имаше няколко депозита късно през деня. От миньорите. Открили са нова златна жилка.

— Очакваш ли голям наплив от златотърсачи?

— Няма да са толкова много, че да има полза и за града.

— Но ще са достатъчно, за да си имам неприятности — отговори Хен и му пожела лека нощ.

Излезе на улицата, а мислите му се върнаха към Лаура.

Защо ли продължаваше да мисли за тази жена? Защо му се искаше да е близо до нея. Трябваше да е сигурен, че тя е в безопасност. Не знаеше защо се бе привързал толкова към нея. Познаваше и по-

красиви жени, но Лаура бе първата, която не му излизаше от ума. И единствената, за която толкова често мечтаеше, че всъщност не му оставаше време да мисли за друго.

Тя бе тази, която събуди желанията на тялото му, стаени дълбоко през всичките тези години.

Докато наближаваше новата конюшня на Чък Уилямс, Хен се чудеше на промяната в себе си. Години наред бе осъждал незадоволимата страст на Монти към жените, и не можеше да разбере как тъй беше в състояние да осъществи физически контакт без значение коя е жената. За Хен разликата между двете беше от съществено значение. Всяка страст, всяко желание на тялото угасваше, когато жената, която ги бе събудила, се окажеше недостойна. Той не можеше да приеме сливането на две тела, ако между тях не съществуваше душевна хармония.

Сега за пръв път виждаше всичко това събрано в един човек — в Лаура.

Спря се пред голямата цистерна за вода, която хората от града бяха сложили зад конюшните. Трябваше само да напълнят с прясна, студена вода от каньона. Бяха решили да поставят такива цистерни из целия град. Той се усмихна вътрешно, като забеляза светлината струяща от едно малко прозорче на конюшните. Тя идваше от фенера на Джес Маккафърти. Той не ходеше никъде нощем без него. Вярваше, че само фенерът може да държи духовете на разстояние.

Хен се върна на улицата. Пред бара на Скот Елгин имаше няколко коня, които стояха с отпуснати глави и от време на време повдигаха задните си крака, отегчени от дългите часове, които принудително трябваше да прекарат неподвижни и чакаха да ги отведа вкъщи и да ги разпрегнат. Един мъж бавно излезе от бара и се запъти към тъмната част на града.

— Лека нощ, шерифе — каза той и с несигурна крачи тръгна към къщи.

— Лека да е — отвърна Хен, докато се приближаваше към следващия бар.

Вътре беше спокойно. Някои се бяха съсредоточили в игра на карти, а други пиеха. В следващия бар вдигаха шум и за другите два. Две жени се разхождаха сред редовните посетители и се изплъзваха от протегнатите към тях ръце, като пееха някаква вулгарна песен. От

време на време едната от тях закачливо смъмряше някой мъж, който успееше да я щипне, а той почервявяваше от удоволствие.

Хен продължи нататък.

Стигна до края на града. Беше завършил последната за тази вечер обиколка. Нямаше друга работа, освен да си отиде и да се увери, че Джорди си е измил краката, преди да се мушне и леглото. Не беше лесно да накара едно момче, което през по-голямата част от живота си е спало върху слама или на земята да разбере значението на хигиената.

Същото беше и с Адам. Усмихна се като помисли как се опитваше да подражава на Джорди. Доста трудно бе успял да придума Лаура да го пусне да прекара една нощ при приятеля си, но знаеше, че това е важно за Адам. И от дълго време насам Адам се държеше почти приятелски.

Но Хен бе твърде неспокоен, за да си отиде къщи. Не го беше грижа дали мръсните крака на Джорди ще изцапат чаршафа. Трябваше да намери някакво обяснение на растящото напрежение в себе си. Знаеше, че единственият човек, който може да му помогне, е Лаура.

Загледа се към каньона. Беше твърде късно. Сигурно си е легнала. Обърна се, за да тръгне към къщи, но краката му не помръдваха. Трябваше да я види.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Под дърветата беше тъмно като в рог. Луната беше съвсем намаляла и Хен се оправяше само благодарение на това, че познава добре пътеката. На практика Лаура не би трябвало да забележи, че някой се приближава към къщата. Когато стигна до сечището, той се поколеба. Не би трябвало да е тук. Ако някой го видеше, до сутринта клюката щеше да се разнесе из целия град. И все пак не можеше да се върне обратно. Трябваше да я види. Беше в безизходица.

— Лаура — извика той на безопасно място от кирпичената й къща. Беше виждал пушката й. Не искаше тя да го застреля по погрешка. — Лаура, аз съм, Хен... Трябва да поговорим.

Каналът откъм потока минаваше през двора като голяма черна змия. Кофите и коритата приличаха на гъби, поникнали от земята. Простата кирпичена къща се открояваше като черна купчина на фона на бледооранжевите стени на каньона. Тази гледка разкриваше ужасната мизерия, която говореше за дългите години изнурителна работа, която Лаура бе вършила, за да може да свързва двата края. За дните, когато е лежала болна, за онези, в които Адам е бил болен и когато е била толкова изтощена, че не е можела да стане от леглото. Дни, в които сигурно е копнеела да чуе нечий глас и да види приятелска усмивка. Но през всичките тези дни прането е трябвало да бъде изпрано.

Животът и на двамата зависеше от това.

Сигурно и тя понякога се е чувствала така изоставена, както той, когато умря майка му. Може би е била също толкова самотна, колкото и той, когато баща му ги напусна и все пак, тя не се бе предала. Беше станала по-силна и независима.

А той какво бе направил? Беше се затворил в себе си, не позволявайки обичта на близките му да го успокои и мъдростта им да му послужи за пример, нито бе допуснал никакви чувства да докоснат сърцето му. До момента, в който тази жена успя да го накара да излезе от черупката си. Въпреки силата на волята му, нещо го бе въвлякло в

живота на Лаура, така че той се превърна в част от него. И сега трябваше да разбере какво е то.

— Лаура, вътре ли си? — отново извика той. Нямаше начин да не е чула. Не можеше да спи толкова дълбоко. Никоя майка не може. Но от къщата не се чуваше нищо. Той се приближи и почука на вратата. Пак нищо. Нещо не беше наред. Не бе възможно да се е разболяла.

— Лаура, добре ли си? Ще вляза.

И тогава изведнъж разбра, че вътре няма никого. Нямаше следи от борба. Трябва сама да е излязла, но не би отишла в града по това време. Оставаше ливадата.

Не можеше да си представи защо ще се разхожда наоколо посред нощ, но трябваше да се увери, че е в безопасност. Хен тръгна нагоре по тясната пътечка, която се извиваше сред скалите. Досега не бе идвал в тази част на каньона нощем, но разбираше защо Лаура се чувства така защитена в тази крепост, чиито стени бяха скалите.

Ливадата се очертаваше смътно на бледата светлина. Беше тихо и няколко сърни пасяха на около петдесет метра навътре. Един голям елен вдигна глава, когато Хен изникна от тъмнината. Еленът пазеше малкото стадо кошути и те продължаваха да ядат на спокойствие, защото знаеха, че той бди над тях.

Хен потърси Лаура с поглед, но нищо не видя. Тъкмо се канеше да се връща, когато се сети за малката пещера. Като се движеше под сенките на дърветата, за да не подплаши животните, той бързо стигна до пътеката, която водеше към мястото. Не бе изкачил и половината от стръмнината, когато я видя седнала, загледана в пространството над ливадата.

— Имаш ли нещо против да поседна при теб или предпочиташ да си сама с мислите си?

— Остани, бих се радвала.

Поканата бе толкова простичка, а успя да стигне до дъното на душата му.

— Какво те доведе тук горе? — попита той, докато седнаше на земята зад нея.

— Не можех да заспя — отговори тя и се обърна към него, а лицето ѝ оставаше в сянка. — Разбираш ли, никога не съм си лягала, без да усещам Адам до себе си.

— Само затова ли не можеш да заспиш?

— Нима не е достатъчно?

Не, за него не беше. Той трябваше да бъде част от безпокойството ѝ. Той трябваше да бъде част от въпросите, на които не можеше да намери отговор и които смущаваха покоя ѝ.

— А ти защо не спиш? — попита тя. — Можеш ли да имаш доверие на две момчета, които могат да съборят къщата, докато те няма.

— После Джорди пак ще трябва да я оправя.

Тя тихо се засмя.

— Бях забравила. Остави прислужника да отговаря за къщата. Винаги си бил умен.

— Но не достатъчно, за да проумея това, което Хоуп разбра на момента.

— Какво е то?

— Не се ли сещаш?

— Не. Никога не мога да предположа, когато става дума за теб.

— Мисля, че те обичам. Не го проумявах до момента, в който разбрах, че не си вкъщи.

Лаура усети как дъхът ѝ секна. За известно време сякаш нищо наоколо не помръдваше. После сърцето ѝ заби силно и всичко започна да се движи с шеметна бързина. Хен я обичаше!

Тя забрави за Блекторнови и за начина, по който хората от града се отнасяха с нея. Забрави, че Адам бе променил отношението си към Хен, че той е от богато, аристократично семейство и че иска млада, непорочна и невинна жена за съпруга. Забрави дори и за думата „мисля“. Хен я обичаше.

— Нищо ли няма да кажеш? Винаги си намирала какво да кажеш.

— Много съм изненадана.

Но не тази бе причината. Необходими бяха часове, за да му зададе въпросите, които напиреха в нея, и дни, за да му каже нещата, които искаше. Сега стоеше безмълвна, защото чувствата, които изпитваше, бяха толкова силни, че направо я задушаваша. Сякаш на гърлото ѝ бе седнала буца, която не можеше да преглътне. Засега не бе способна да направи нищо друго, освен да си поеме дълбоко въздух, втренчена глупаво в очите му.

Хен се протегна и взе ръката ѝ.

— Нали не ти е неприятно? — попита той.

— Не — отвърна тя.

— Изглеждаш толкова спокойна и сериозна. А аз мислех, че жените трябва да пицят или да припадат от радост, когато чуят подобно признание.

Тя се усмихна и отговори:

— Сигурно повечето го правят.

— А ти защо не го направи?

— Още ми е трудно да го повярвам.

— Защо? — попита Хен.

— Когато дълго време си чакал нещо, което си бил убеден, че никога няма да получиш, оставаш твърде изненадан, ако изведнъж ти го поднесат.

Хен хвана и другата ѝ ръка. Струваше му се, че вече не може да задържа чувствата, които досега така добре бе овладявал.

— Да не искаш да кажеш, че си искала да те обичам? И че си влюбена в мен.

Сякаш беше изненадан. Защо иначе мислеше, че през последните няколко седмици го зяпа като смахната? Защо бе изоставила всичките си принципи и бе позволила да я накарат да прави неща, които не иска. Нима този очарователен глупак си мислеше, че тя ще направи всички тези неща за когото и да било?

— Отдавна те обичам — промълви тя.

— Въпреки че мразиш стрелци?

— Теб никога не съм те мразила.

Хен я хвана за раменете и я придърпа към себе си. Целуна я силно, почти грубо и каза:

— Успя добре да ме заблудиш.

— Страхувах се, а и сега ме е страх. Блекторнови...

Хен спря думите ѝ с целувка:

— Тази вечер е само за нас двамата — прошепна той, докато устните им още се докосваха. — Остави Блекторнови, Сикамор Флетс и всичко останало за утре — каза той и отново я целуна. — Забрави за това. Забрави за всичко. Мисли само за мен и за нас.

Той нямаше представа, че тя копнее точно за това. Въпросите напиреха в главата ѝ, но тя ги изолира напълно. Щеше да ги отложи за

утре. Каньонът бе такова тихо, спокойно и уединено място, че нищо нямаше да ги безпокои. Тези няколко часа щяха да бъдат само нейни.

— Кога разбра, че ме обичаш? — попита я той.

Лаура се сгуши в прегръдките му и отговори:

— Не знам дали ще ти кажа. Не искам тайно да се наслаждаваш на мисълта, че толкова бързо съм се влюбила в теб.

Хен я отдели от себе си, за да я погледне в очите и рече:

— Но ти ме мразеше.

— Мразех онова, което мислех, че си. И един ден просто се влюбих.

На лицето му се появи лека усмивка.

— Това любов ли е според теб?

— Да, има такава любов — отговори Лаура.

— Кажи ми какво усещаш? — помоли я той.

Тя се обърна с лице към него, погледна го и попита:

— Защо?

— Защото аз никога не съм бил влюбен. Искам да се уверя, че сега наистина съм. Но се чувствам някак особено. Не се държа като глупак, както прави Монти. Не чувствам, че полудявам. Дори ми е добре.

— Какво те кара да мислиш, че ме обичаш? — попита Лаура.

— Веднъж попитах Роуз откъде знае, че наистина обича Джордж. А тя отговори, че го е осъзнала, когато разбрала, че не може да си представи живота си без него. Аз изпитвам същото към теб, но в това сякаш няма особен смисъл. Двайсет и осем години съм живял без теб. Защо сега трябва да се чувствам така, сякаш няма да доживея до утре.

Лаура се опитваше да си внуши, че надеждите ѝ не трябва да бъдат толкова смели, но сърцето ѝ не искаше да я послуша. Тя копнееше за любовта му. Може би ако достатъчно силно повярва, че той я обича, това наистина ще стане.

— Защото не искаш — отвърна тя.

— Толкова било просто. Как не можах сам да се сетя? — учуди се той.

— Мъжете винаги очакват светът да се преобърне.

— Но аз се чувствам точно така. Никога не съм мечтал да седя на лунна светлина с някоя жена, да я държа в прегръдките си и да я

целувам. А сега не искам тази нощ да свършва.

— Има още време, така че няма нужда да свършва. — Лаура не можеше да повярва, че говори толкова безсрамно. Години наред бе държала мъжете на разстояние, а сега направо го подтикваше да прави с нея, каквото пожелае. Нещо в нея като че ли я караше да изостави всякаква предпазливост. Това бе шансът ѝ да получи любовта, за която винаги бе мечтала. Ако сега не се възползва, може да я загуби завинаги.

Когато Хен я взе в обятията си, тя не се опита да се противопостави, не отдръпна свенливо устни от неговите, когато се опита да я целуне. Отпусна се в прегръдките му, сякаш не за първи път, а на целувките му отвърщаше толкова пламенно, че нощта сякаш ставаше по-гореща. Той не я целуваше като опитен любовник, но начинът, по който го правеше издаваше силата и искреността на чувствата му. Харесваше ѝ да усеща ръцете му обвити около нея. Силата им я замайваше като уиски. Топлината му я обгръщаше цялата. Беше на сигурно място. В безопасност.

Чувстваше се обсипана с внимание и грижи. Не така, както Карлин се бе грижил за нея, нито дори както родителите ѝ. Това чувство надминаваше всичко, което някога бе изпитвала. И всичко, което беше очаквала. За пръв път разбираше, какво означава да не се тревожиш, да знаеш, че се намиращ в безопасност в ръцете на мъж, който може и ще се грижи за теб.

Хен я притисна до гърдите си и я целуна по челото.

— Някога мислила ли си да се омъжиш повторно? — попита той. Лаура изведнъж се стегна.

— Предполагам, че всяка жена мисли за женитба — отвърна тя.

— Аз не се интересувам от всяка жена, а само от теб.

Какво трябва да му каже? Не приличаше на човек, който лесно се плаши, но все трябваше да има някаква причина за такъв богат и красив мъж като него да не се ожени.

— Често съм си мислила за това. Не е лесно за една жена сама да отгледа сина си.

— Ами ти? Какво искаш за себе си? — попита той.

Тя ли? Какво очакваше? Ако брачното ѝ свидетелство не липсваше, ако ги нямаше бедността и страхът, какво би искала?

— Бих искала някой, който ще обича мен и сина ми, и който ще се грижи и за двама ни.

— Това ли е всичко? — попита той.

— То е повече от достатъчно — отвърна тя.

Но това вече не бе достатъчно, не и след всичко, което се случи между тях. Искаше той да я обича така, както никой мъж не бе обичал жена, толкова силно, че страстта му да я погълне цялата. Всичко друго щеше да ѝ се стори абсолютно недостатъчно.

Изведнъж Лаура усети, че земята под краката ѝ се разтриса. Страхотен взрив разтърси нощта и отекна в каньона.

Сърните уплашено вдигнаха глави и само белите им опашки показваха как изчезват в нощта.

— Какво беше това? — извика Лаура, притискайки се в него.

— Експлозия — отвърна той.

— Къде? — попита тя.

— Долу в каньона.

Романтичното им настроение се бе развалило и те почти бяха забравили за него, когато тръгнаха бързо надолу. Като стигнаха до сечището, видяха, че въздухът бе изпълнен с облаци прах. Различни по големина камъни покриваха земята, която само до преди час беше чиста и равна. Когато прахът започна да се уталожва, Хен видя, че половината от канала бе разрушен, а коритата — затрупани. Когато прахът най-после изчезна, видяха само една дълбока дупка в земята, където по-рано се намиреше къщата на Лаура.

— Боже мой! — възкликна Лаура. — Какво би могло да причини това?

— Динамит — отговори Хен. — И то много.

— Но защо? Никой не би искал да ме убие.

— Дори и Блекторнови ли?

Лаура го погледна с разширени от ужас очи.

— Не, ако искаха, отдавна можеха да го сторят — каза тя.

— Може да са знаели, че не си вкъщи. Може просто да са искали да те изгонят от каньона.

Студени тръпки побиха Лаура. Ако този някой, който и да беше той, знаеше, че не си е била вкъщи, това означава, че я следят, а тя дори нямаше и представа. Ако са мислили, че е била вътре, значи се

опитваха да я убият. И в двата случая каньонът вече не бе безопасно място за нея.

Адам! Дали не го заплашваше нещо? Дали някой не го преследва?

По стените на каньона пробягнаха светлини и те чува гласовете на няколко души, които идваха от града и се изкачваха нагоре по пътеката. Малко след това няколко мъже изникнаха от тъмнината.

— Какво става? — попита Скот Елгин. — Тъкмо затварях бара, когато чух експлозията.

— Видяхте ли някого, докато идвахте насам? — попита Хен.

— Не.

— Някой оставял ли е кон в конюшната през последния половин час? — попита той Чък Уилсън.

— Джес, оставял ли е някой кон?

— Не са водили никакъв кон в конюшната през последния един час — отвърна Джес.

— Някой е хвърлил динамит в къщата на госпожа Блекторн — им каза Хен, — и още може да е наблизо. Хайде да огледаме.

— Аз ще остана с госпожа Блекторн — предложи Джес. — Не можем да я оставим сама. Може да не са хора, а нещо друго — измънка той под носа си.

— Наоколо няма призраци — отвърна му Лаура. — От седем години живея тук и знам.

— Но ти невинаги можеш да ги видиш, ако те самите не искат — увери я Джес.

— А ако наоколо има призрак, той трябва да е доста добър. Когато чух взрива, бях горе на ливадата.

— Искаш да кажеш, че тук горе има повече места, където могат да се крият ли?

— Има хиляди места — отвърна Лаура с усмивка, въпреки че се страхуваше да остане насаме с Джес. — Има и пещери — добави тя.

Джес потрепери.

— Никого не видях — каза Хен като се върна. — Който да го е направил, сигурно е потънал сред мескита, преди някой от града да успее да си обуе панталоните. Но сега, след като половината му жители са се запътили насам, нищо не можем да разберем.

— Какво стана? Какво беше това? — викаше Хоуп, които внезапно изникна от мрака, следвана по петите от Джорди. Адам се втурна право в прегръдките на майка си толкова изплашен, че напълно забрави за това, че трябва да се държи като голямо момче. Лаура го притисна до гърдите си, като трепереше от облекчение.

— Някой е хвърлил динамит в къщата ми — каза тя на Хоуп.

— Но там няма нищо — рече Хоуп. Едва сега Лаура осъзна цялата чудовищност на онова, което се бе случило. Тя и Адам нямаха нищо друго, освен дрехите на гърба си. Нямаше къде да живеят. Бяха напълно съсипани.

— Милостиви боже — възкликна Грейс Уърти, която се появи като едва си поемаше дъх. — Как изкачваш тази пътека по десет пъти на ден?! Човек трябва да е здрав като бик.

Тя се втренчи в дупката, която бе останала в стената на каньона, и рече:

— Боже господи! Там ли беше твоята къща?

Лаура кимна. Тя стоеше вцепенена и не можеше да отрони дума. Никога не бе имала кой знае какво, но сега, когато разбра, че всичко, което бе притежавала, е разрушено, се почувства смазана.

— Могат да дойдат да живеят при мен — предложи Хен. — Имам много стаи.

— Адам може да остане при теб — каза Грейс Уърти. — Но Лаура ще дойде при нас.

— Не мога — отговори Лаура.

— Можеш да дойдеш при мен или да отидеш при Рут Нортън.

Струваше й се, че сънува. Тези хора всъщност се надпреварваха да й помогнат. Чувстваше се странно. Но й беше добре.

— Ще ти бъда задължена, ако мога да остана при теб, докато се наредя някак си — каза тя.

— Адам може да остане при мен и Джорди — предложи Хен. — Защо не пуснеш Томи да дойде при нас за няколко дни? — обърна се той към Грейс. — Ще ти бъде по-лесно да се справиш.

— Не мога — отвърна тя.

— Разбира се, че можеш. Аз никога не стоя вкъщи, а хората от града ще построят наново къщата, ако децата я подпалят.

Грейс се засмя и каза на Лаура:

— Ела с мен и остави мъжете да оправят тази каша. Нали все пак затова са създадени.

Лаура се колебаеше. Загубата на всичко, което имаше, я караше да се чувства ужасно уязвима. Само Хен можеше да ѝ осигури спокойствието, от което се нуждаеше.

— Иди — каза той, — ще намина да те видя по-късно.

— Нищо подобно — рече Грейс, — всичко, което искаш да ѝ кажеш, може да почака до сутринта. Смятам да я заведа право в леглото и няма да ти позволя да я тревожиш отново тази вечер.

Лаура имаше чувството, че я обгръщат вълни на доброжелателност.

— Аз мога ли да остана? — попита Джорди.

— По-добре се върни с Адам. Той има нужда от мъж до себе си.

Джорди се изпълни с гордост. В този момент той бе най-големия деветгодишен малчуган в щата Аризона.

Докато Грейс Уърти я отвеждаше, Лаура хвърли последен, изпълнен със съжаление поглед на Хен. Той ѝ се усмихна успокояващо, доколкото можеше. Предпочиташе тя да остане при него, но разбираше, че Грейс ще се погрижи по-добре за нея.

— Мислиш ли, че е бил някой от Блекторнови? — попита го Елгин, след като дамите си заминаха.

— Няма кой друг да е — отговори Чък Уилсън. — Чудя се дали те не запалиха и моята конюшня.

— Не ме тревожи толкова кой го е направил, колкото това дали са мислили, че Лаура е била вътре — каза Хен.

— А тя къде е била? — попита Чък.

— На ливадата, където държат коня на Адам.

— А ти къде беше?

— Дойдох да ѝ кажа, че Адам е добре — отвърна Хен. Това не бе единствената причина, но не смяташе, че те трябва да знаят. — Когато идвах към къщата не видях никого.

— Сигурно е вървял след теб — каза Чък. — Какво ще правиш?

— Ще се върна сутринта. Сега не можем да направим нищо. Най-добре е всички да си отидат вкъщи.

Но той остана, след като всички си заминаха. Нещо още го тревожеше. Знаел ли е мъжът, който го е направил, че Лаура я няма или е бил сигурен, че тя и Адам са в къщата? Това бе възможност, от която

го побиваха студени тръпки. Той не знаеше много за Блекторнови, но ако те бяха способни на това, значи хората от Сикамор Флетс с основание се страхуваха.

Хрумна му една друга мисъл. Ами ако случайно е бил човек от града, някой, който е знаел, че Лаура не е вкъщи и е искал да я изплаши, за да се махне, като се е надявал, че Блекторнови ще оставят хората от града на мира. Никой не бе чул кон да препуска през пустинята и не бе видял някой да бяга. Възможно ли е този, който го бе извършил, и сега да е сред тях? Това не му се вярваше, но Хен нямаше нито улики, нито предположения, които да му допаднат. Трябваше да обърне внимание на всички възможни варианти.

— Какво откри?

Тайлър потопи дървената лъжица в една голяма тенджера със сос, която вреше на огъня. Духна горещата каша, опита я, после пак я духна и пак опита. Прибави малко подправки и бавно я разбърка. Едва тогава вдигна глава към на брат си.

— Доста време мина, преди да попиташ.

— Хайде да не обсъждаме недостатъците ми — отговори Хен.

— Прав си. Ако започнем, няма да ни стигнат и дни.

Хен недоумяваше защо братята му винаги се опитват да го ядосват.

— Идеята да си пъхаш носа там, където не ти е работа и да заминеш един бог знае къде, за да те застрелят, беше твоя. Да ти е хрумвало, че може да се тревожа?

— Не.

— Е, тогава знай, че се безпокоях.

— Радвам се, че добре успя да го прикриеш.

Хен умираше от желание да излее скъпоценния сос на Тайлър навън при конете и те да минат през него. Може би това щеше да наруши неговото вечно самообладание.

— Доникъде няма да стигнем, ако продължаваме да спорим. Знам, че си разпитвал за Блекторнови. Какво откри?

— Защо не ме попита по-рано?

— По дяволите, Тайлър! Знаеш защо.

— Кажи ми.

— Ще има да вземаш.

Тайлър се ухили:

— Струваше си да опитам.

— Продължавай да ме предизвикваш и ще...

Какво можеше да направи? Тайлър му беше брат. Дори и да беше най-дразнецното човешко същество в целия свят — след Джеф, който бе превърнал способността си да вбесява в цяло изкуство — той все пак бе дошъл тук, защото се тревожеше за него.

— Какво откри? Кажи ми, защото то ще ми помогне да реша какво да предприема. — Хен можеше да се закълне, че Тайлър изглежда разочарован, че е отсъствал. — И когато ми кажеш ще хвърля скъпоценния ти сос на кучетата, ще те завържа за товарното ти магаре и ще го пусна към Рио Гранде.

Тайлър се ухили, доверието в брат му очевидно бе възобновено.

— Обаждането наистина свърши работа.

— Това го знам, но искам да разбера колко от тях са се отзовали.

— Не толкова, колкото очакваше старият. Може би цяла дузина. Неколцина може да пристигнат по-късно.

Тайлър опита соса, добави още някаква подправка. Обърка го и отново опита.

— Старият те мрази, но някои от семейството са се заели и с отглеждане на животни и са по-склонни да се занимават с кравите си, отколкото да водят война.

— Мислиш ли, че Ейвъри може да ги раздвижи?

— Да, може.

— Знам, че може — отвърна ядосано Хен. — Те всички биха могли да се преместят в Канада и да отглеждат овце.

Тайлър се ухили.

— Искам да знам, мислиш ли, че Ейвъри може да ги накара да се размърдат дотолкова, че да нападнат града.

— Да, но не всички ще го последват.

— Колко ще бъдат с него?

— Много. Поне две дузини.

— Как научи толкова много? — попита го Хен. Беше сигурен, че Тайлър се усмихна.

— Не всички жени в Тюбак предпочитат мъжете от рода Блекторн. Ако искаш, пак ще отида на разузнаване.

— Не, вече направи достатъчно. Благодаря.

Тайлър рязко вдигна глава и недоверчиво го погледна.

— Точно това исках да кажа, *благодаря* — пак се ядоса Хен, — но по-добре го запомни, защото следващия път ще го чуеш на куково лято.

Но не му бе толкова трудно да го каже, колкото бе очаквал. Дори не бе в лошо настроение. Всъщност се чувстваше много добре.

По дяволите, това, че е влюбен, направо го погубваше.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Ейвъри хвана Адам, когато той вървеше надолу по тясната уличка между двете сгради. Детето се опита да се измъкне, но Ейвъри го държеше здраво. Адам изглеждаше изплашен.

— Виждам, че вече живееш с този мъж. Какво ли би казал баща ти, ако знаеше?

— Нямам къде другаде да живея — отвърна Адам и опита да се освободи. — Някой взриви къщата ни.

— Защо не остана с майка си?

— Няма да живея с жените — отвърна Адам с насмешка. — При шерифа сме трима. Вчера победихме Дани Елгин и Шорти Бейкър.

Явно на момчето ужасно му се искаше да бъде бандит. Ейвъри се чудеше как да използва този факт в своя полза.

— Може би е добре, че си при шерифа. Там по-добре ще ми помагаш.

— Няма да ти помагам.

— Разбира се, че ще го направиш.

— Джорди каза, че само страхливците застрелват хората в гръб.

Ейвъри го хвана по-здраво и лицето му стана злобно...

— Искаш да кажеш, че съм страхливец?

— Джорди го каза — отвърна Адам, който смело държеше на своето. — Мама каза, че шерифът е добър човек, също като татко.

— Ти каза ли им за мен?

— Не. На никого не съм казвал, че искаш да убиеш шерифа. Той ще дойде и ще те застреля на място. Него не го е страх.

Ейвъри блъсна момчето. Адам се препъна, но погледът му си оставаше все така дързък.

— Ти предаваш баща си — изръмжа Ейвъри. Беше толкова бесен, че едва си поемаше дъх. — Позволяваш на този убиец да се разпорежда с всички, сякаш е много важен, а баща ти лежи мъртъв в гроба.

Адам го гледаше предизвикателно.

— Като не ми помагаш, позволяваш с всяка измината минута на един убиец да живее, а баща ти да гние в земята.

— Нищо няма да му позволя да направи — запротестира Адам.

— Казах ти, че шерифът уби баща ти, малък глупак такъв. Застреля го в гръб от засада, за да може да се хвали, че е убил един Блекторн.

— Не е вярно — отвърна Адам, който упорито отказваше да му повярва.

— А защо иначе мислиш, че съм решил да го видя мъртъв? Този човек уби сина ми. Ще съм истински страхливец, ако не се опитам да го убия. Ти също, ако не ми помогнеш.

— Няма да го направя.

— Той е убиец. Защо мислиш, че са го наели на работа в града? За да убие повече хора от рода Блекторн, ето затова.

— Мама каза, че той е бил убит от лоши мъже.

— Точно така. Хен Рандолф го уби.

— Не ти вярвам.

— Тя не ти е казала, защото е влюбена в този убиец. Иска да се омъжи за него. А когато го направи, теб вече няма да те искат. Убиецът на баща ти ще те изхвърли от собствената ти къща. Няма ли да приличаш на истински страхливец тогава?

— Не е вярно — извика Адам, скочи и се затича към реката. — Лъжеш — повторно извика той, но гласът му секна от възмущение. — Лъжеш — повтаряше той, като от време на време изхълцваше и изчезна в мескита отвъд реката.

Когато Джордж пристигна в града, Хен стоеше пред банката и разговаряше с Бил Нортън. Като го чу да ругае злобно, Бил остана крайно изненадан.

— Какво има? — попита той и погледна добре облечения конник и после Хен. — На мен ми прилича на почтен делови човек. Вероятно е женен — така изглежда.

— Точно такъв е — отговори Хен мрачно. — Няма работа тук. Този Тайлър! Направо ще го удуша!

И като остави банкера абсолютно объркан и малко разтревожен от този гневен изблик, Хен се насочи към брат си. Джордж поне бе проявил достатъчно здрав разум да остави Роуз вкъщи.

Когато Хен влезе в хотела, Джордж говореше с администратора.

— Той няма нужда от стая — обърна се Хен към администратора. — Ще отседне при мен.

Вдигна куфара му и каза:

— Така ще можеш още рано утре сутринта да напуснеш града.

— Ще взема стаята — каза Джордж на администратора, — за да не остана без покрив над главата си в случай, че не искам да си тръгвам.

Администраторът се чувстваше неспокоен между двамата мъже, но почтения и улегнал вид на Джордж го убеди в негова полза и той бутна отворената книга за регистрации към него.

— Предполагам, че си повярвал на онази невероятна история, която ти е разказал Тайлър — каза Хен.

— Аз сам проверих някои неща — отвърна Джордж. Той се подписа в книгата и взе ключа от администратора. — От Мексико до Канада има пръснати поне четирийсет големи мъже от рода Блекторн. Изпратих телеграма до Джеф в Денвър.

— Поне той няма да се втурне да ме спасява.

— Ще видим. А сега би ли ми подал багажа?

— Иди си вкъщи, Джордж. Нямаш работа тук, Роуз и децата имат нужда от теб.

— Добре, че ми напомни — Роуз иска да ти кажа, че те очаква скоро да си дойдеш вкъщи.

— Това е твоят дом, не моя. И точно сега трябва да си там и да се радваш на семейството си, вместо да идваш тук да преследваш разни сенки.

— Ти също си от моето семейство. Или си забравил? Поне си мисля, че понякога се опитваш.

Джордж взе куфара си от ръката на Хен и каза:

— Чух, че Блекторнови се събират в Тюбак.

— Тайлър ми каза — отвърна Хен.

— Какво смяташ да правиш?

— Чакам да видя как ще се развият нещата.

— Аз смятам да направя същото.

Хен го улови за ръката, когато понечи да тръгне.

— Иди си вкъщи, Джордж — каза той.

Джордж се обърна към брат си и го погледна. Погледът на Хен отразяваше твърдата му непоколебимост.

— Не мога да премахна гнева, който те отделя от всички, които те обичат. Дори не мога да ти попреча да се оставиш да те убият. Но проклет да съм, ако позволя Блекторнови да са тези, които ще го направят. А сега ми кажи къде мога да хапна нещо. Умирам от глад.

Хен взе куфара на Джордж и го подаде на администратора.

— Тайлър предлага разни вкуснотии в ресторанта на Уърти. Можете да умувате как да ме опазите жив, докато напълниш стомаха си.

Хен беше изненадан, че въобще не се беше ядосал на Джордж така, както бе очаквал. Не трябваше да идва и той. Щеше да счупи главата на Тайлър затова, че му е изпратил телеграма, но той винаги бе чувствал Джордж почти като баща и, въпреки че не можеше да живее с него и Роуз, винаги му беше по-добре, когато той е наблизо. Всъщност, ако трябваше да си признае, дори се радваше, че Джордж дойде. Тръгнаха заедно надолу по дъсчената пътека.

— Ако искаш да свършиш нещо полезно, докато си тук — каза Хен, — по-добре убеди Тайлър да се откаже от този обещаващ бизнес. Той е склонен да нахлуе в земята ти, за да ти покаже как да приготвиш сносна вечеря и да се остави да го застреляш затова, че е влязъл незаконно в имота ти.

— Ти харесваш ли шерифа? — попита Адам майка си.

Лаура спря да търка женската риза в легена с горещата вода. Беше донесла коритата си в подножието на каньона. Грейс Уърти отказа да ѝ вземе пари затова, че живее в тях, но Лаура настоя да си плаща храната.

— Разбира се, че харесвам шерифа. Него всички го харесват.

Адам разрови въглените под казана с водата.

— Ще се омъжиш ли за него?

Лаура изплакна ръцете си и ги избърса в престилката.

— Защо питаш?

— Ще се омъжиш ли?

— Той не ми е предложил.

— Но ти ще се съгласиш ли, ако го направи?

Лаура не разбираше защо ѝ задава тези въпроси. Момчета на неговата възраст не мислеха за женитба и влюбвания, само за оръжия и

коне. Някой му беше говорил за това — може би Хоуп или Джорди. Те най-често говореха неща, които чуваха, но не й се искаше да намесват и Адам.

— Зависи от много неща.

— Какви неща?

От какво зависеше? Тя обичаше Хен и беше сигурна, че и той я обича, въпреки че можеше никога да не й предложи да се омъжи за него.

— Не знам — отвърна тя. — От това дали още иска да остане шериф. И от това дали ти го харесваш.

— Мразя го. Не искам да се жени за теб.

Отговорът му я изненада и разтревожи. Бе забравила, че чувствата му към Хен като че ли поохладняха, но мислеше, че е от ревност, и не го прие много сериозно. Никога не й бе хрумвало, че Адам може наистина да не иска тя да се омъжи за Хен. Въпреки пречките, които ги разделяха, тя никога не бе изоставяла надеждата, че един ден някак си ще успее да се омъжи за Хен. Но начина, по който реагира Адам, й подежда като плесница. Не можеше да се омъжи за човек, който синът й мразеше.

Отказа да си признае, че трябва да престане да се надява. Сигурно имаше някакво недоразумение. Не бе възможно Адам да мрази Хен. Просто не беше възможно.

— Но защо? По-рано ме молеше да те пусна да отиваш при Хен.

— Мразя го — настояваше Адам. — И не го наричай Хен.

— Не може да не харесваш някого, без да имаш причина. Не е честно. Нали не искаш някой да се държи така и с теб?

— Той не ме иска.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти ще имаш деца от него. И мен вече няма да ме обичаш.

Гневът, който изпитваше към хорската жестокост отново се надигна в нея. Някое дете беше дразнило Адам, може би не са искали да го разтревожат, може просто да са си говорили, както си говорят децата, но го бяха наранили.

— Ела и седни до мен — каза Лаура, като седна на една пейка и посочи мястото до себе си.

Адам се приближи бавно и с неохота. Когато седна до нея, Лаура го прегърна и придърпа към себе си. Отначало той се държеше, но

после обви ръце около кръста ѝ.

— Винаги ще те искам — каза тя. — Дори и след като пораснеш и станеш мъж и отидеш да живееш в свой собствен дом, ще ми липсваш и ще се тревожа за теб.

— Никога няма да отида да живея в свой собствен дом — каза Адам. — Ще живея с теб.

— И бъди сигурен, че никога няма да се омъжа за някой, който не те обича така, както аз те обичам.

Адам се притисна още по-силно в нея, а Лаура го притисна с едната си ръка, докато изтриваше една сълза с другата. Откакто се беше родил, Адам бе станал най-важния човек в живота ѝ. И все пак напоследък така бе погълната от мисълта за Хен, че не бе забелязала, че нещо сериозно тревожи сина ѝ. Трябваше да успее по някакъв начин да преодолее породилото се отчуждение. От това зависеше щастието ѝ.

Но какво щеше да стане, ако Хен не харесваше Адам? Не всички мъже могат да приемат сина на друг мъж, особено когато той е син на престъпник и особено ако си мисли, че е незаконно роден. Семейството му страшно би се разгневило. Дали щеше любовта на Хен да издържи, ако неговото семейство му обърне гръб?

Още една част от радостта, която се появи онази нощ на ливадата умря. Изглежда имаше твърде много пречки по пътя към тяхното щастие, твърде много бездни, които ги разделяха. Но едно беше сигурно — тя ще престане да мечтае за бъдеще с Хен и ще помисли повече за собствения си син.

Когато Хен влезе в офиса, Адам бе взел единия от пистолетите, които шерифа държеше в бюрото си.

— Никога не си играй със зареден пистолет — предупреди го той, като взе оръжието.

— Искам да ме научиш да си служа с него — каза Адам. Гласът му звучеше някак неестествено, сякаш рецитираше нещо, научено наизуст.

— Защо?

— Таткото на Дани Елгин казва, че ако искаш да се научиш да правиш нещо добре, трябва да те научи най-добрия.

Това, че Адам не го гледаше в очите, не му харесваше. Детето още му се сърдеше.

— Знае ли майка ти на какво искаш да те науча? — попита го той.

— Не — отвърна Адам.

— Мислиш ли, че трябва да направя нещо, което майка ти няма да одобри?

Лицето на Адам придоби упорито изражение и той каза:

— Един мъж трябва да знае как да се оправя с пистолет.

— Малко си млад за това.

Адам се изпъна в целия си ръст.

— Ще навърша седем. Дани Елгин е само на седем, а има собствена пушка.

— Защо не попита майка си за това?

— Тя само ще каже, че съм много малък.

Хен бе съгласен с нея по принцип, но разбираше, че за Адам е важно да знае нещо за оръжието. Умението да си служиш с него бе необходимо на запад. Мъж, който не може да борави с пистолет, по-добре да си поръча надгробен паметник.

— Добре, ще те науча на някои неща, но ще трябва да говоря с майка ти, преди да ти дам да стреляш.

Хен изпразни пълнителя.

— Вземи го. Виж какво е усещането. С пистолета трябва да работиш дотогава, докато започнеш да го усещаш като част от ръката си. Това е единственият начин да го използваш бързо и точно.

През следващия половин час Хен му обясни как се сглобява и за какво служи всяка част.

— Много е важно винаги да поддържаш пистолета си чист. Той е толкова важен, колкото и коня ти. Ако се грижиш за пистолета и за коня си и те ще се грижат за теб.

През цялото време, докато му обясняваше, Хен търсеше да забележи някаква промяна в изражението на лицето му, но погледът на момчето беше студен и то не задаваше много въпроси, както обикновено.

— Как го зареждаш и стреляш? — попита Адам.

Хен се чудеше дали прави онова, което трябва. Нещо в начина, по който се държеше Адам, го безпокоеше.

— Най-важното нещо за пистолета е да знаеш кога да го използваш — каза Хен.

— Аз вече знам — отвърна Адам.

Той беше сам, когато Лаура се втурна в офиса му. Беше се опитала да го намери по-рано, но той бе отишъл на една от загадъчните си обиколки. Чакането само бе засилило възмущението ѝ. Беше вбесена за това, че е учил Адам как да използва пистолет. Освен това се страхуваше. Адам беше станал все по-затворен. Отначало изглеждаше, че това засяга само отношенията му с Хен, но през последните няколко дни се бе обърнал и срещу нея. Така бе разбрала за оръжието.

— *Знам как да използвам пистолет* — ѝ бе извикал той, когато го наказва за това, че се застоява дълго навън без разрешение. — *Шерифът ме научи. Сега мога сам да се грижа себе си.*

Една стена на страх и гняв ги разделяше с Адам и сърцето ѝ се късаше. Винаги се бе страхувала, че ще изгуби Хен.

Ако изгубеше и Адам, това направо щеше да я убие.

— Какво мислиш, че правиш, като зад гърба ми учиш Адам да стреля? — попита тя в момента, в който той прекрачи прага на стаята.

Хен замълча за момент, втренчил се изненадано в нея. После отиде до стената, взе един стол, като ѝ предложи да седне.

— Наистина изглеждаш изключително красива в тази рокля.

— Не искам да сядам — каза тя, като отказа да приеме стола и да обърне внимание на начина, по който я гледаше. — Държа да ми обясниш какво си правил.

— Никога не съм мислил, че кафявото ще ти отива. Червеното ми харесва много повече. С него очите ти изглеждат по-тъмни, а кожата — по-бяла.

— Не съм дошла да говорим за кожата ми, нито за дрехите ми. Искам да зная...

— Никога не съм предполагал, че госпожа Уърти има такива рокли.

— Миранда ми зае тази, но...

— Това го обяснява — каза Хен. — Не съм мислил, че ще намериш дрехи като тази в Сикамор Флетс.

— Ти си най-вбесяващия мъж, който съм срещала. Дори не мога да проведа нормален разговор с теб.

Очите му бяха изпълнени с възхищение и копнеж, които вече не се опитваше да прикрива. Тя бе забравила, че е облякла рокля, която ѝ даде Миранда. Явно му беше трудно да свикне с преобразяването ѝ от перачка в жена, облечена по последна мода.

— Да ми се сърдиш, че съм показал на Адам механизма на пистолета, е загуба на време, когато искам да ти кажа колко красива изглеждаш. Досега не съм осъзнавал наистина колко си хубава. Никога не съм ти го казвал, нали?

— Не, не си — отвърна Лаура. Вниманието ѝ вече бе толкова отвлечено от това, за което беше дошла, че се страхуваше, че не може да се ядоса така, както преди малко.

Хен хвана ръцете ѝ и я придърпа към себе си.

— Да започна ли?

Лаура се опита да го прегърне така, че между тях да остане известно разстояние.

— Знаеш ли, Хоуп се опитваше да ми обясни колко си странен. Казах ѝ, че е луда. Но сега мисля, че ти си луд.

— Ти ме подлудяваш. Никога преди не съм се чувствал така. И никога не съм говорил такива неща. Сигурно започва да ме тресе.

— Как смееш да сравняваш това, че си влюбен в мен, с треска?

— Монти каза, че било като болест.

— Кажу ми на Монти, че не е вярно.

— Джордж и Мадисън казват същото.

— Те всички грешат. Това трябва да е най-прекрасното чувство.

— Чудесна болест — заключи Хен.

Лаура се опита да се съсредоточи и каза:

— Няма смисъл да ти говоря. Защо си позволил ми Адам да пипа пистолета?

Хен я дръпна по-близо и я целуна по челото.

— Всеки трябва да знае за пистолетите, ако не за друго, поне заради собственото си достойнство. Време бе Адам да се научи.

— Но ти знаеш, че не одобрявам оръжието.

— И аз, но то е необходимо.

Той се опита да я целуне по устните. Тя извърна лицето си и неговите устни докоснаха бузата и ухото ѝ.

— Знаеш ли, все се чудех на Монти как може толкова дълго време да целува Айрис. Никога не виждах нищо особено в това. Предполагам, че се дължи на човека, когото целуваш.

Беше невъзможно да му се сърди, когато целувките пропъждаха всякакви други мисли от главата ѝ. Дори ѝ беше трудно да си спомни, че не може да се омъжи за него, преди да разбере какво не бе наред между тях с Адам.

— Но ни най-малко не съжаляваш, нали? — попита го тя. Тялото ѝ не ѝ се подчиняваше и се притисна към неговото.

— Съжалявам, че съм чакал толкова дълго, за да разбра колко е хубаво да те целувам.

— Винаги правиш точно онова, което искаш, без значение какво казват другите.

Той не я слушаше, но това нямаше значение. От близостта му в главата ѝ бе пълна бъркотия. Гърдите ѝ леко докосваха тялото му, от което цялата пламваше. Усещаше ръцете му, които я прегръщаха, устните му на шията си и можеше да мисли единствено за това, какво иска да направи, не какво трябва. Но преди да се поддаде на желанието да се хвърли в обятията му, без да дава пукната пара за последствията, някой шумно се изкашля зад тях и я накара да се освободи от прегръдката на Хен.

— Това едва ли ще е толкова важно, шерифе — каза госпожа Уърти, — но братята ти те канят на вечеря тази вечер.

— По дяволите братята ми — изруга Хен, далеч не така смутен, както Лаура. — Не съм ги молил да идват тук. Могат сами да вечерят.

— Разбира се, че ще отидеш — проговори Лаура, като се опитваше да възвърне предишното си спокойствие и да не вдига очи към Грейс Уърти, в които ясно личаха сподавените ѝ желания.

— Поканена си на вечеря у семейство Нортън — обърна се Грейс към нея. — Искаш ли да ти помогна да избереш какво да облечеш?

Лаура знаеше, че няма какво да избира. Знаеше и това, че Грейс няма намерение да се махне, докато тя не тръгне с нея.

— Още ти се сърдя — каза тя на Хен на излизане. — Следващият път ме попитай, преди да решиш кое е най-добро за детето ми.

— И ти на това му викаш сърдене? — удиви се Грейс, докато излизаха от офиса на шерифа. — Бог да те пази, детето ми, ако вие двамата някога решите да се сдобрите.

Докато вървеше към конюшната, Хен се чудеше какво го беше прихванало. Никога не бе говорил на някоя жена така, както говори с Лаура. Звучеше като малко момче, което се е влюбило за пръв път в живота си. Дори и Монти не говореше така в присъствието на Айрис.

В конюшната завари Сам Овъртън да оглежда конете, които Джес щеше да запрегне в дилижанса.

— Да си чувал за още някой Блекторн?

— Може би един-двама.

— Благодаря ти. Отваряй си очите. Все някак ще се оправим.

— Надявам се. Това място може да стане един хубав малък град. Този не го искам — извика той на Джес, който извеждаше един пъстър скопен кон. — Много е нервен. Доведи ми онзи кафявия.

Хен не обръщаше никакво внимание на звуците, причинени сякаш от нечия борба навън, докато не разбра, че те се приближават към офиса му. Той стана и надникна навън. Джорди се приближаваше, като влачеше Адам след себе си. Момчето се дърпаше на всяка крачка, но Джорди бе по-силен от него.

— Какво става? — попита Хен, когато Адам почти успя да се измъкне. Джорди се хвърли върху него и като го вдигна, го стовари чак вътре в офиса. Той затръшна вратата след себе си и се облегна на нея, за да попречи на Адам да избяга.

— Кажи му с какво се занимаваш — заповяда му Джорди. Адам се насочи към него, готов пак да го нападне. Хен го хвана отзад за колана на панталоните.

— Достатъчно сте се борили. Хайде сега да ми кажеш какво ви става и на двамата. Винаги сте били такива добри приятели.

— Аз нямам приятели доносници — отвърна Джорди. — И не се навъртам наоколо, за да застрелям някого в гръб.

— Това е доста сериозно обвинение, Джорди — рече Хен. — Надявам се, че имаш основание да го предявиш.

— Хванах го — каза Джорди, като обвинително насочи пръста си към Адам. — Наистина го хванах.

— Какво си го хванал да прави? — попита Хен.

— Ти му кажи, долен страхливец и измамник — извика Джорди.

Двете момчета се опитаха пак да се нахвърлят един върху друго, но Хен ги раздели.

— Хей, спрете и се успокойте. А сега искам да разбере какво става тук или и двамата ще ви тикна в затвора, докато проговорите.

— Кажи му, ако ти стиска — рече презрително Джорди.

— Какво да ми кажеш? — Хен попита Адам, но момчето не смееше да го погледне.

— Кажи му, че се навърташ около онова кривогледо нищожество Ейвъри Блекторн. Кажи му, че два пъти вече те хващам.

Хен погледна Адам. Момчето не вдигаше поглед от земята.

— Вярно ли е това, Адам? — попита го той.

— Разбира се, че е вярно. Питай Томи Уърти, ако не вярваш на мен. И той ги е виждал.

— Защо се срещаш с този човек, Адам? Не разбираш ли, че той е един от хората, които искат да те вземат от майка ти?

— Той ми е дядо и ме обича — извика Адам.

— Може и да те обича, но след като се опитва да те отвлече от майка ти, значи не мисли кое е най-добро за теб.

— Той не иска да се отърве от мен — нахвърли се Адам върху него. — Искан да отида да живея при него.

— Никой не иска да се отърве от теб. Джорди и аз сме ти приятели.

— Мен не ме брой — решително заяви Джорди, като не преместваше поглед от Адам. — Не съм приятел на човек, който се навърта около някой, който се опитва да те убие, Хен. Ако те бяха убили, трябваше да се върна да спя в конюшната и сигурно щях да изгоря.

— Аз още съм ти приятел — обърна се Хен към Адам. — Предполагам, че не мога да обвинявам едно момче за това, че иска да вижда дядо си.

— Аз мога — твърдо рече Джорди. — Няма да имам нищо общо с дребен мошеник като Ейвъри Блекторн.

— Той не е дребен мошеник — извика Адам. Беше толкова разстроен, че малко оставаше да заплаче, но Хен знаеше, че той по-скоро ще се остави да го разкъсат на хиляди парчета, отколкото да заплаче пред Джорди. — Той иска да ме научи как да стана като татко.

— За какво ти е да приличаш на този престъпник? — попита го Джорди.

— Той не е бил престъпник. Мама каза, че е бил добър човек. А ти си го убил — извика той, като се обърна към Хен. — Стрелял си в гърба му и си го убил.

— Кой ти каза това? — попита Хен, крайно изненадан от подобно обвинение.

— Убиец! Убиец!

— Пусни ме да се оправя с него — каза Джорди. — Ще го науча аз него как да ти вика убиец.

— Не, остави го да говори.

Но точно тогава през задната врата влезе Хоуп, която носеше подноса с обяда.

— Мразя те — извика Адам. — Мразя те! — И като профуча край смаяната Хоуп, той избяга през задната врата.

— Ще го хвана и ще го доведе — обеща Джорди.

Хен сложи ръка на рамото му и рече:

— Остави го. Сега е твърде разстроен, за да се вслуша в това, което ще му кажа. Явно Ейвъри му е казал, че аз съм убиецът на баща му.

— Но всички знаят, че това не е вярно.

— Всички, освен Адам — отговори Хен.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Изстрелът отекна в ушите на Хен така, сякаш бе дошло второто пришествие.

По дяволите, пак някой безпокоеше хората от града. Той се чудеше всички в Аризона ли правят все това, когато се ядосат или им стане скучно. Не бе приел тази работа, за да се занимава с обезоръжаването на банда пияници, които не бяха доволни от живота. Той блъсна назад стола си и взе пушката от стената, когато Джорди се втурна в офиса му.

— Алисън Блекторн е долу в бара на Елгин — съобщи той, а очите му блестяха от възбуда. — Казва, че ще те убие за това, което си направил на баща му. Ще стреляте ли на улицата?

— Не, ако мога да го предотвратя. Ти стой тук, докато се върна...

Адам се затича към прозореца и извика:

— Какво става, мамо?

— Като че ли някой стреля някъде в града — отвърна Лаура, поглеждайки навън през прозореца над главата на сина си. Усети как сърцето ѝ подскочи, като видя Хен да се задава по улицата. Ако се омъжеше за него, всеки път, когато чуеше изстрели, щеше да изпитва същото.

Адам се втурна към вратата.

— Спри — извика Лаура. — Няма да напускаш тази стая, докато не ти кажа.

— Но аз искам да гледам.

— Ще трябва да гледаш оттук. Шерифът ще се погрижи за всичко.

Лаура се молеше някой да се погрижи и за Хен.

Хен се отправи към бара. По вратите бяха наизлезли мъже със заредени пистолети, но никъде не се мяркаха жени и деца.

Докато приближаваше бара, Хен си мислеше, че няма никакво желание да се среща с Алисън. Въобще не го интересуваше, че е стрелял в бара на Елгин. Не го беше грижа дали гражданите могат да спят спокойно, без да ги обезпокояват откачени каубои и пияници, които изгарят от желание да стрелят по някого. Всъщност, въобще не му пукаше за Сикамор Флетс.

Освен за Лаура и Адам. И за Джорди и Хоуп. И за нейното семейство. За Миранда и семейство Нортън. И за още някои други. Без да усети се бе сприятелил с хора от целия град, които го интересуваха. Те вече не бяха група непознати лица. Знаеше, че Джес Маккафърти има мания за духове, но той разбираше от коне повече от всеки друг. Хен можеше да различи фигурата на Рут Нортън от стотина ярда, гласът на Грейс Уърти от хиляда, звука от стъпките на Лаура по дъсчената пътека и шума от спускането на Джорди надолу по стълбите.

Бяха му така близки и познати, като собственото му семейство.

Джордж излезе от хотела, когато Хен приближи. Носеше пистолети.

— Какво става? — попита той.

— Един от Блекторнови стреля в бара. Ще се оправя.

— Сигурен ли си, че е само един? Може да е клопка.

— Пак си слушал Тайлър.

Джордж се усмихна някак студено и рече:

— Той поне ми говори.

Хен се чувстваше виновен за това, че отказа да се срещне с Джордж. Той дори отказа да говори с Тайлър. Не ги беше викал тук.

— Ти просто остани тук. Не ми се иска да обяснявам на Роуз как е станала вдовица.

— Кога съм имал нужда от твоята закрила? — попита го Джордж.

— Никога. Винаги ти си бил този, който ни е закрилял — призна си Хен. — Но тук става дума за оръжие. Сам по-добре ще се оправя.

— Ще те чакам навън — каза Джордж и тръгна на една крачка след него.

— Винаги си бил голям инат, когато става дума за собственото ти добро.

Джордж се засмя.

— Виж кой го казва — отговори той. Не бяха извървели и шест крачки, когато Хен видя Тайлър да излиза от задната врата на ресторанта.

— По дяволите! — изруга Хен. — Трябваше да се сетя, че Тайлър няма да си стои в кухнята.

Тайлър пресече улицата, за да се присъедини към братята си.

— Не знам какво търси той тук — каза Хен. — Никога не е давал пет пари за никого.

— Ако го познаваше поне малко, щеше да знаеш повече от това.

— Напоследък разбирам, че не познавам никого, включително и себе си.

Джордж и Тайлър чакаха на улицата, докато Хен минаваше по дъсчената пътека пред бара на Скот Елгин. Като се приближи предпазливо до вратата, той спря за малко, за да се оправят очите му, привикнали към ослепителната слънчева светлина. Не знаеше нищо за Алисън Блекторн. Той може би го чакаше, за да го застреля още щом пристъпи прага на бара. Като внимаваше звука от стъпките му да не се чува по дъсчената пътека, той се приближи до единия от прозорците и се наведе, за да погледне вътре.

Всички клиенти се бяха изпокрили. Алисън стоеше на бара с гръб към вратата. Той се облягаше с едната ръка на бара, а с другата надигаше от време на време чашата с уиски. Носеше само един пистолет. Изглеждаше така, сякаш нямаше представа или пък не му пукаше, че някой може да се промъкне незабелязано и да го нападне, докато стои с гръб. И все пак Хен се движеше предпазливо. На стената пред Алисън висеше огледало. Той трябваше само да вдигне глава, за да види цялото помещение.

Хен извади пистолета си от кобура, блъсна вратата и влезе в бара.

— Здравей, Алисън.

Алисън замръзна на мястото си. Погледна Хен в огледалото и бавно се обърна.

Хен забеляза, че е пил. Испита отвращение и прибра обратно пистолета си.

— Ще те убия — каза Алисън, който произнасяше думите неясно, но си личеше, че знае какво говори.

Хен почувства, че му прилошава. Алисън бе още дете. Нямаше повече от шестнайсет. Сигурно бе започнал да пие, за да добие кураж. Сега бе пил твърде много, за да проумее, че не е във форма да стреля.

От спомените пред очите му изплува една картина видя себе си и конекрадците, които всеки момент щяха да обесят Монти. Не си спомняше нито едно чувство или мисъл, нито пък дали му олекна като застреля онези мъже. Още потръпваше като се сетеше, как ги погребва и как хвърли пръст в лицето на първия от тях.

Те бяха на възраст почти колкото него — още момчета.

Пак би го направил, но споменът още го преследваше. Всички стрелби, в които бе участвал оттогава насам, не бяха успели да намалят болката от спомена и картината беше така жива пред погледа му. От този ден той се промени завинаги. С невинността му беше свършено, бяха разбили душевното му спокойствие и го бяха принудили да играе роля, която още му беше чужда.

Сега стоеше срещу още едно такова момче.

— Защо не си отидеш вкъщи да поспиш? — предложи му Хен. Опитваше се гласът му да звучи хладно, без следа от жал и снизхождение. Това сигурно бе първата стрелба на Алисън. Иначе не би се напил така.

— Аз знам как да пия — настояваше Алисън. Опитва се бързо да извади пистолета си, но той се закачи за патрондаша. Той го дръпна, извади го и го размаха във въздуха. Мъжете, които бяха започнали да се изправят, когато Хен влезе, побързаха да се пхнат под масите или залегнаха по пода и не смееха да мръднат.

— Може би, но това няма да промени намеренията ти. — Хен търсеше начин да го убеди да си прибере пистолета и да си иде вкъщи. Досега не му се беше случвало да се опита да избегне някоя стрелба. Не знаеше какво да направи.

— Ще те убия — каза той за трети път.

Хен не мислеше, че Алисън е убиец. Не и толкова рано. Изглеждаше изплашен, а не възбуден. Беше дошъл, за да докаже нещо на себе си и на останалите от семейството. Ако можеше сега да го спре, той може би нямаше да стане убиец. Ако не може, щеше да бъде късно. И за двамата. Не искаше смъртта на това момче да тежи на

неговата съвест. Искаше му се Джордж да поговори с него. През войната той бе командвал десетки такива младежи като Алисън. Той щеше да знае какво да направи и да му го каже.

— Аз нямам за какво да се карам с теб — каза Хен. — Защо не си идеш да изтрезнееш малко и пак да помислиш за всичко това?

— Ще те убия за това, което направи на баща ми.

— Аз не познавам баща ти.

— Ти си го направил за смях.

Значи Алисън е син на Ефраим. Хен се чудеше дали Ефраим го бе изпратил, за да отмъсти за него. Вероятно беше така. Блекторнови май че не ценяха кой знае колко живота, пък бил той и на хора от собствената им кръв.

— Ако баща ти има сметки за уреждане с мен, кажи му да дойде сам.

— Аз съм тук, вместо него.

— В такъв случай си губиш времето. Върни се у вас. Ако тръгнеш сега, няма да закъснееш за вечеря — каза той. Обърна се и се запъти към вратата.

— Не мърдай оттук, по дяволите — извика Алисън. — Ще убия.

— Тогава ще трябва да ме застреляш в гръб — отвърна му той, без да се обръща.

Един куршум профуча през един от прозорците на бара и го строши, а трясъкът бе толкова силен, че Хен имаше чувството, че ще му спуква тъпанчетата. Той продължи да върви, мина през вратата, после по дъсчената пътека и излезе на улицата.

Когато чу шума от още изстрели, Лаура почувства как гърлото ѝ се сви, а сърцето ѝ заби силно и болезнено.

— Ето го шерифа — възкликна Адам, като видя Хен да излиза на улицата. — А къде е другият човек?

Надеждата на Лаура, че Хен го е убил изчезна в момента, в който видя един мъж да излиза след него на улицата. Не знаеше как се казва, но по чертите на лицето му можеше да разбере, че още един Блекторн е дошъл да търси Хен. И всичко това беше заради нея.

— Върни се, по дяволите! — извика Алисън, като изтича навън след Хен. — Ще те убия. Върни се! — крещеше той вбесен от това, че

Хен не приема заплахата му насериозно и не разбираше, че му е дал възможност да се измъкне без гордостта му да бъде накърнена.

— Иди си вкъщи — извика през рамо Хен.

Един куршум изсвистя покрай него, но той продължаваше да върви.

— Ти си страхливец — викна Алисън. — Страх те е да изправиш срещу мен като истински мъж.

Хен се отправи към другия край на града. Друг куршум изсвистя покрай ушите му, но той продължи да върви.

— Обърни се и ме погледни. — Това звучеше като вик на момче, което не разбира защо играта не е протекла така, както е очаквало.

Хен спря и се обърна.

— Нямам работа с пияници и не стрелям по момчета. Играта свърши. Всички ще останат вътре, докато си заминеш. Няма да е зле да си отидеш вкъщи.

— Там има двама мъже — каза Алисън и посочи Джордж и Тайлър. — Мога да ги застрелям.

— Твърде си пиан, за да го направиш.

— Ще ти покажа, че не съм пиан — извика Алисън. — Ще ви покажа на всички, страхливци такива.

Той се прицели в няколко прозореца. Звукът от счупените стъкла сякаш засили възбудата му.

— Видя ли, нали ти казах?

Той се прицели в Тайлър, който стоеше пред ресторанта. Когато изстрела отекна, дори и Алисън изглеждаше изненадан, Тайлър моментално вдигна ръка към бузата си.

Един прозорец се разби. Някой изпищя.

Лаура ахна от изумление. Защо Хен не направеше нещо? Защо просто си стоеше там?

— Стреляй! — извика тя навън. — Застреляй го, преди да те е застрелял.

Тя не осъзнаваше, че моли Хен да застреля този непознат мъж. Безпокоеше я само фактът, че той бе твърде далеч, за да я чуе. Щеше да се тревожи за тази поразителна промяна в себе си едва след като се убеди, че Хен се намира в безопасност.

Хен видя, че по ръката на Тайлър имаше кръв. Той се вбеси. Този малък глупак едва не бе убил брат му. Извади пистолета си и стреля, сякаш преди да усети какво прави. Алисън извика и пистолета хвъркна от ръката му. Една червена струйка кръв потече от китката към лакътя му. Той се хвана за ръката с изкривено от болка лице.

— Мислиш си, че е забавно да си играеш с пистолети, нали? — каза Хен заплашително.

Това момче беше точно като всички останали. Мислеше, че пистолетът го прави някой. Чувстваше се като голям мъж, като виждаше, че хората се страхуват от него, като знаеше, че може да им причини болка и да ги накара да го молят. Сега щеше да разбере какво означава да си жертвата. После нека да реши дали е толкова забавно.

Хен отново стреля и шапката на Алисън хвъркна от главата му. Той се приближи към момчето, което беше ужасно изплашено.

— Струва ти се много весело да дойдеш в града и да сееш смут сред населението, като започнеш да стреляш. Много ти е забавно да плашиш хора, които нищо не са ти направили — каза той.

Алисън се обърна и започна да се отдалечава от Хен, като от време на време подтичваше.

Хен отново стреля, два пъти. Ботушите на Алисън останаха без токове. Той се спъна и се изправи, като се олюля несигурно. Страхуваше се да не се обърне и побегне.

— Достатъчно. Остави го — каза Джордж, застанал до него, но Хен не му обърна никакво внимание.

— Ти улучи брат ми. Разбра ли какво направи? Можеше да го убиеш, ако се бе позаклатил още малко. Помисли ли за това, или само се опитваше да ме ядосаш, за да се върна? Така ли мислиш за хората, като за вещи, които да използваш всякакъв начин, когато имаш нужда от тях? — Той стреля, като откъсна парче от ръкава на ризата на Алисън. — Стой мирно проклето тъпо кутре такова! Ще направя една драскотина на бузата ти. Да видим дали ще ти хареса.

— Достатъчно — каза Джордж.

Хен не спря.

— По-добре стой мирно — каза той. — Това не е лесен изстрел. Няма да ми хареса, ако отнесе половината от лицето.

Алисън не помръдваше, вцепенен от страх.

— Ще се постарая белега да не е много голям. Не по-голям от този, който направи на Тайлър.

Алисън вдигна ръка да се предпази от изстрела.

— Недей, моля те, недей! — проплака той.

— Вече не мислиш, че е забавно, а? — каза Хен и изстреля два куршума, които се забиха до ботушите на Алисън от двете му страни. Момчето подскочи, падна назад и остана да лежи там.

— Веселбата едва започва. Може да ти направя два еднакви белега от двете страни. После бих могъл да поодраскам ребрата ти. Винаги съм искал да разбера дали ще успея да го направя.

— Престани, Хен! Прекаляваш! — опита се да го спре Джордж.

— Стой настрана, Джордж! Той дойде тук, за да ме убие. Искam да разбере какво означава това.

— Мисля, че вече разбира.

— Не, още не. Или пък може да ти поодраскам ушите — заплаши той Алисън.

Момчето пребледня. Бележите на ушите му щяха да го определят като страхливец за цял живот. Хен се спря на пет крачки от Алисън.

— А сега наистина не мърдай — каза той и вдигна пистолета си.

— Той е още дете — промълви Джордж. Пистолетът в ръката му не помръдваше.

Дъхът на Лаура замря. Тя видя как Хен вдигна пистолета и чакаше да чуе изстрела, който щеше да причини смъртта на младежа. Усети как ѝ се повдигна и се подпря ни перваза на прозореца.

— Ще го застреля ли? — попита Адам.

— Не знам — отвърна тя с пресипнал и отмалял глас.

Моля те, недей — умоляваше го тя безмълвно, — *нямах това предвид. Не го убивай. Винаги, когато те погледна, лицето му ще изниква пред очите ми.*

Не разбираше как така чувствата ѝ се обърнаха, но знаеше, че не я лъжат. Ако Хен убиеше това момче, любовта ѝ щеше да умре.

— Харесва ли ти, малкия? И ти ли щеше да направиш това с мен? Не е много забавно, като знаеш, че ще умреш, нали?

Хен свали пистолета, пристъпи напред и дръпна Алисън да се изправи.

— В затвора ще можеш да решиш дали ти харесва да бъдеш стрелец.

Той чу Джордж да си отдъхва. Почуди се дали наистина бе повярвал, че ще застреля това момче. Вероятно. Не му бе дал повод да си помисли друго.

— По-добре изпрати да повикат лекар — каза Джордж. — Някой трябва да види ръката му.

— Може да почака, докато лекарят прегледа страната на Тайлър — отговори Хен като буташе Алисън пред себе си.

Лаура седеше отпусната на прозореца, твърде отпаднала, за да се изправи.

— Какво ще направи сега? — попита Адам.

— Ще го заведе в затвора — отвърна тя и затвори очи, за да каже една благодарствена молитва. Обичаше Хен Рандолф по-безумно от всякога.

Но още преди да стигне до затвора, Хен видя доктор Евърсън и Тайлър да бързат към ресторанта.

— Защо не му каза да погледне лицето ти? — попита го Хен, когато лекарят влезе, а Тайлър остана навън.

— Той дойде да види Хоуп. Един от куршумите я е улучил.

Хен усети как нещо в него се преобърна. Едва сега успя да различи между многото различни шумове плача, който идваше откъм ресторанта. Без да осъзнава, че води Алисън със себе си, той влезе вътре. Хоуп лежеше на пода до прозореца, а отпред дрехата ѝ имаше голямо кърваво петно. Хлипащата Грейс Уърти седеше на колене и се мъчеше да спаси дъщеря си, без да обръща никакво внимание на разпръснатите наоколо стъкла. Мъжът ѝ се опитваше да я дръпне настрана, за да направи място на доктора.

На Хен му бе достатъчен един поглед, за да разбере, че всичко е загубено. До сутринта Хоуп щеше да бъде мъртва. Никога не беше виждал да умира млада жена, или поне не някоя, която познаваше, и която го интересуваше. Това беше страхотен удар за него. Мислеше, че гледката ще го изкара извън нерви, че ще изпита безумна ярост. Но вместо това почувства душата си празна и изпепелена.

— Как е станало? — успя да попита той.

— Тя искаше да гледа — отговори баща ѝ. — Мислехме, че тук вътре ще бъде на сигурно място.

Грейс обърна обляното си в сълзи лице към Хен.

— Ти си виновен! Защо не го застреля?

— Той е още момче. Не можех да стрелям просто ей така.

Остър писък прекъсна думите му. Разпознала Алисън, Грейс Уърти се нахвърли върху него с цялата яростна мъка на майка, чието дете току-що е било зверски убито. Спусна се към лицето му с извити пръсти, като ноктите на хищна птица, и започна да го удря с юмруци, натежали като олово от мъката ѝ. Наложил се Джордж и съпругът ѝ заедно да я дръпнат настрана.

— Убийте го! — ридаейки крещеше тя. — Убийте го! Защо ще живее, след като уби дъщеря ми?

Замаян, Хен издърпа Алисън навън от ресторанта, на улицата. Той го блъсна пред себе си, а Алисън се препъна от бързото ходене. Когато стигнаха до офиса му, той го тикна през вратата. Хен започна да рови в бюрото си, за да намери ключовете. Отвори вратата на ареста и го бутна в една килия. Алисън се строполи на леглото и попита:

— Тя ще умре ли?

Гласът му беше като на изплашено момче, а не като на стрелец, но въпросът му накара Хен яростно да избухне. Не изпитваше и капка съчувствие към Алисън. Той ядосано кръстосваше насам-натам, а лицето му бе изкривено от безсилния гняв, който го изпълваше.

— На теб пука ли ти? За вас, Блекторнови, има ли значение с кого се биете или кого убивате? Дали ще е жена, която се мъчи да защити детето си, или ще е момиче, толкова младо, че не е имало даже и приятел? Или предпочитате мъж, който е глава на семейство? Защо не уби мен? — извика той, като посочи с пръст парчето метал, закачено на ризата му. Хен рязко отвори вратата на килията и връхлетя вътре.

— Аз нося значка — изкрещя той на Алисън, който се беше свил и трепереше. — Шерифите са любимата ви мишена, нали? Ейвъри Блекторн трябваше да си намери такава.

Алисън още повече се сви в ъгъла.

— На какво ви учат в това ваше семейство? Кога ви казват, че е ваше право да вземате всичко, което искате? Кога започвате да мислите, че можете да преследвате или убивате всеки, който се изпречи на пътя ви?

Хен сграбчи Алисън за ризата и го повдигна от леглото. Като продължаваше да си служи само с една ръка, той го блъсна в железните решетки на килията.

— Кой ви е казал, че тази проклета територия принадлежи на Блекторнови, за да грабят на воля?

Той отново удари с всичка сила Алисън в металните решетки.

— На всичко това ще се сложи край, дори ако трябва сам да убия всички от проклетото ви племе.

— Хен!

Хен сякаш не чу гласа на брат си.

— Това е последната жена, на която сте причинили болка, последния град, който сте обезпокоили и последното невинно дете, което сте убили.

Хен с такава сила запрати Алисън в стената, че момчето едва не припадна.

— Хен, престани!

— Ще те убия — изръмжа Хен. — След това ще отида в Тюбак, за да очистя всички твои подли роднини.

Джордж се опита да спре Хен, като сложи ръка на рамото му.

— Остави го! Ако сега го убиеш, ще си също толкова лош, колкото е той.

Хен сви рамене, за да се освободи от ръката на Джордж. Но въпреки гнева, който го изгаряше отвътре и огромното желание да изпълни всяка своя заплаха, знаеше, че може да си го изкара на момчето. Той го запрати в ъгъла още веднъж и излезе от килията.

— Как е Хоуп? — попита той, докато заключваше.

— Не знам. Оставих Тайлър да види дали нямат нужда от неговата помощ. Дойдох след теб.

Хен затръшна вратата на затвора и я заключи.

— Понеже добре познаваш моя характер, дойде да се увериш, че няма да нараня момчето ли?

— Дойдох, за да се уверя, че ти самия няма да се нараниш.

— Много е късно за това — отвърна Хен и се запъти към вратата. — Ако в мен беше останало нещо, което си струваше да бъде запазено, днес го изгубих.

— Къде отиваш? — попита го Джордж, когато Хен тръгна да излиза.

— Да видя как е Хоуп.

— Не можеш да направиш нищо сега. Защо не...

— Трябва да отида. Трябва да знам какво става с нея. Застреляха я заради мен.

— Вината не беше твоя.

— Не се опитвай да ме оправдаеш — каза Хен, като се запъти към ресторанта. — Много те бива за това, но вече съм голямо момче. Не вярвам на всичко, което чуя.

— Няма смисъл да се обвиняваш.

— А кого искаш да обвинявам? С удоволствие бих намерил някого. Може да съм закоравял стрелец и безмилостен убиец, но в мен са останали достатъчно човешки чувства, за да се почувствам дяволски зле, когато убият едно дете.

Хен влезе в ресторанта точно когато лекарят се изправяше.

— Нищо не мога да направя за нея. Направете, какво можете, за да ѝ е удобно.

Погледът на госпожа Уърти се спря на Хен и от гърдите ѝ се изтръгна мъчителен вик:

— Ти я уби! — изкрещя тя, като се откъсна от ръцете на съпруга си и с несигурни стъпки се запъти към Хен. — Ти и онова ужасно момче. Все едно, че ти сам държа пистолета и стреля. Ако не я насърчаваше да се навърта около теб и не я бе запалил с всички тези приказки за стрелци, тя щеше да бъде в кухнята, където ѝ е мястото, а нямаше да виси на прозореца.

Сълзи блестяха на покритото с петна лице на Грейс. Един кичур се бе измъкнал от косата ѝ и беше паднал върху дясната половина на лицето ѝ. Не приличаше на жената, която познаваше Хен.

— Махай се. Не искам да те виждам. Ти си убиец. Носиш смърт, където и да отидеш. — Гледаше го с широко отворени очи, в които се четеше безсилен гняв и нестихващо отчаяние. — Надявам се, че Лаура няма да се омъжи за теб. Ти ще съсипеш и нейния живот.

Хорас Уърти се опита да прекрати гневния изблик на жена си. Преди тя да успее да го отблъсне, в ресторанта влязоха Миранда и Рут Нортън. Миранда предложи да преместят Хоуп в леглото ѝ. Рут Нортън се опита да помогне на Хорас да успокои Грейс.

Джордж използва тази възможност да издърпа Хен навън.

Лаура се приближи тичешком. Забеляза как хората надничаха през счупения прозорец на ресторанта.

— Какво става? — попита тя.

— Един от куршумите е ударил Хоуп.

— Как е тя?

Хен не можеше да отговори.

— О, господи! — възкликна Лаура.

— Виж какво можеш да направиш — каза Хен. — Госпожа Уърти не е на себе си.

Лаура се поколеба за момент, после бързо влезе вътре. Тайлър остана навън пред ресторанта. Кръвта по бузата му бе засъхнала.

— Добре ли си? — попита го Хен.

— Само драскотина — отвърна Тайлър с безизразно лице.

— Можеше да бъде и по-зле.

— Но не е.

Хен се загледа в брат си. Не знаеше какво да му каже.

Не знаеше какво всъщност изпитва. Тайлър бе по-заклет самотник дори и от него. И все пак бе дошъл в Сикамор Флетс, за да се увери, че нищо лошо не му се е случило. Беше получил рана в лицето заради неговите проблеми.

— Това нямаше да се случи, ако си беше стоял там, където ти е мястото.

Не искаше да каже това, но нищо друго не можа да излезе от устата му. Думите засядаха на гърлото му. Не можеше да определи чувствата, които го вълнуваха, защото не му бяха познати. Той се загледа в брат си за момент, безпомощен да изрази онова, което и сам смътно осъзнаваше.

Рязко се обърна към улицата, сградите и хората, които минаваха, като въпросително поглеждаха към ресторанта.

Без да промълви дума, Хен се запъти обратно към затвора, но вместо да влезе, сви в уличката и тръгна към реката.

Джордж го последва.

Лаура погледна през прозореца на ресторанта точно когато Хен изчезна зад затвора. Изпитваше отчаяно желание да отиде при него. Знаеше, че не трябва да е сам. Щеше изцяло да поеме вината за случилото се.

Но тя не можеше да отиде. Семейство Уърти имаха нужда от нея. И освен това Джордж бе отишъл с него. Чувстваше се изолирана, сякаш Джордж изведнъж бе застанал между тях. Каза си да не бъде глупава — той винаги е бил там.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Каква полза има да се смяташ отговорен за това, което се случи? — каза Джордж.

Хен се обърна ядосано към брат си.

— А кого да обвинявам? — попита той.

— Всички и никого.

— Ако си изминал целия път от Тексас дотук само за да ми кажеш това, не е трябвало да си правиш труда.

— Добре тогава, кажи ми защо обвиняваш себе си?

— Не задавай глупави въпроси, Джордж. Твърде си голям, за да го правиш.

— Искам да разбера защо обвиняваш себе си.

— Не, не искаш. Искаш да извъртиш думите ми да прозвучат така, както на теб ти харесва. И после да ми покажеш, че не съм прав. Но вече не съм на седемнайсет и това няма да мине.

— Кажи ми все пак.

— По дяволите! — изруга Хен. Той премина през реката и дърветата след нея, докато стигна края на пустинята. Облаците, които предвещаваха дъжд, бяха далече и поне още няколко часа нямаше да стигнат до Сикамор Флетс. Слънчевата топлина го заливаше като огнена вълна. Знаеше какво се опитва да направи Джордж и му беше благодарен, но както и да извърташе нещата, положението оставаше едно и също.

— Трябваше да взема пистолета на Алисън още в самото начало. Ако го бях прибрал в затвора, това нямаше да се случи.

— А защо не го направи?

— Защото исках да му дам един урок. Мислех, че ако успея да му покажа, че в това няма нищо романтично, да му дам да разбере какво всъщност означава да убиеш някого...

— Щеше ли да го разбере, ако го бе пхнал в затвора? — попита Джордж.

— Не. При първа възможност щеше да тръгне да ме преследва.

— А сега ще тръгне ли?

— Сега няма да безпокои никого.

— Тогава значи си успял.

— Но Хоуп плати с живота си за това. Само ако не бях така напълно уверен...

— Той можеше да те убие.

— Беше прекалено пиан.

— Можеше да застреля мен или собственика на бара, или когото и да било.

— Моята работа беше да се уверя, че няма да застреля никого. Всичко друго не беше толкова важно. Върни се в хотела, Джордж. Няма да направя нищо необмислено, но трябва да остана сам.

Той тръгна през пустинята. Там нямаше нищо, но самотата го водеше напред.

— Какво каза лекарят? — попита Лаура Хорас Уърти.

— Не знае какво да каже — отвърна той. — Преди няколко минути трябваше да бъде мъртва, но още е жива.

— Как е госпожа Уърти?

— Не мога да намеря думи да благодаря на теб и на Миранда, но не знам какво щеше да прави, ако я нямаше Рут. Грейс се държи за нея така, сякаш ако я пусне, ще полудее.

Грейс Уърти, която обикновено бе така спокойна и сдържана, още бе обезумяла от мъка. Лаура се зачуди как ли би го понесла, ако това се бе случило с Адам. Самата мисъл я накара да потрепери. Тревожеше се за Хен. Никога не го бе виждала така отчаян. Искаше й се да отиде при него, но не смееше да остави Хорас сам. Хоуп можеше да умре всеки момент, той щеше да има нужда от цялата подкрепа, която тя можеше да му даде.

Но дори и докато полагаше усилия да се увери, че всичко е готово, продължаваше да мисли за Хен.

— Не мисля, че е добре да влизаш — каза Хорас на Хен. — Грейс най-после започна да се успокоява. Може пак да се разстрои, като те види.

— Просто исках да видя Хоуп — отговори той.

— Док Евърсън казва, че никой не трябва да я вижда.

— Значи още не е... Още се държи, нали?

Хорас изглеждаше така сякаш се бе състарил с цели дваайсет години за последните пет часа.

— Док казва, че няма да изкара нощта — промълви той.

Беше му твърде тежко да го сподели и той извърна очи.

— А сега по-добре си иди вкъщи. Изглежда, че ще вали. Дъждът ще бъде проливен, доколкото мога да съдя. Целият ще се измокриш.

Хен се чудеше защо Хорас трябва да се тревожи, че той ще се намокри.

— Лаура тук ли е? — попита той.

— Тя е при Хоуп. Откакто я доведоха вкъщи, не е напускала леглото ѝ.

— А Томи?

— Миранда го взе със себе си у тях. А сега по-добре да се връщам.

Когато Хен се отдалечаваше от къщата на семейство Уърти, няколко капки дъжд паднаха по улицата. Но той не тръгна нито към затвора, нито към къщи. Нито към хотела. За него там нямаше нищо. Никъде нямаше нищо.

— Не знам къде е отишъл — каза Джордж на Лаура. — Дори и Джорди не може да го открие. А той ме изумява със способността си да намира всичко, което върви, пълзи или мърда.

Лаура леко се усмихна. Беше останала при Хоуп, докато госпожа Уърти се бе успокоила достатъчно, за да се присъедини към съпруга си до леглото ѝ. След това почувства, че мястото ѝ не е там. Нещо повече — не можеше да се отърве от подозрението, че семейството някак я обвинява. Ако не бяха тя и Адам, Алисън Блекторн нямаше да дойде в Сикамор Флетс.

Нямаше никакво съмнение, че Грейс смята Хен за виновен. Лаура го четеше в очите ѝ. В тях нямаше топлота. Нямаше доброжелателство. Нямаше нищо, освен ужасната увереност, че любимата ѝ дъщеря щеше да умре.

— Накъде беше тръгнал, когато го видя за последен път? — попита тя.

— Отвъд реката, нагоре към планината.

Като диво животно Хен предпочиташе да ближе раните си насаме. Тя също, но тази вечер нямаше да са сами. Нито той. Нито тя.

Силата, с която бурята се бе разразила отначало стихна, но дъждът продължаваше равномерно да вали. Лаура покри главата си с една кърпа, макар да знаеше, че само след секунди щеше да бъде мокра. Тръгна забързано надолу по калните улици и стигна до реката.

Тази вечер водата изпълваше коритото ѝ.

Тя погледна нагоре към планините, които се издигаха точно където свършваше града и към каньона, който в продължение на хилядолетия се бе образувал в скалите. Хен беше някъде там горе. Тя щеше да го намери. Тази вечер нямаше да бъде сам.

Хен се взираше в ливадата с невиждащи очи. Той не виждаше нито елените и дивите кози, които пасяха мократа трева, нито усещаше дъжда, който го бе измокрил целия, и студа, който изсмукваше топлината от тялото му, докато не се почувства скован от студ. Усещаше само болката, която го разяждаше отвътре, и му се искаше да я изтръгне с двете си ръце.

Години наред бе отказвал да почувства каквото и да било и това го правеше силен и неуязвим. Но по-рано не беше така и трагедията от тази вечер върна спомените му към времето, когато беше по-уязвим и когато не усещаше нищо друго, освен болка.

Преди четиринадесет години стоеше на гроба на майки си. Нейната любов, красота и нежеланието ѝ да забрави по-добрия свят, в който се беше родила, го предпазваха от жестокостта на баща му. Докато беше жива, можеше да ѝ прости слабостите. Но смъртта ѝ, горещото ѝ желание да умре бяха последното ѝ предателство. В този изсъхнал гроб в Тексас, заедно със слабото ѝ тяло, той бе погребал и вярата си в доброто в живота. Тогава се закле, че никога вече няма да почувства нищо.

Но откакто дойде в Сикамор Флетс, се бе променил. Разбра го в мига, в който се изправи срещу Алисън.

Не бе видял нито пистолета, нито опасността, която го заплашваше, нито опасност за хората от града и тяхната собственост. Бе видял само едно момче, което толкова приличаше на него преди години, когато той самият вървеше по ръба на пропастта, за която Алисън дори нямаше представа, че съществува. След като веднъж убиеш някого, нещо в теб умира. Няма начин да останеш такъв, какъвто си бил преди. Хен го знаеше, защото се бе опитвал. Беше виждал и други да се опитват. Беше загрижен единствено да попречи на Алисън да падне в пропастта. Но като позволи на чувствата да вземат връх над разума му, бе забравил за себе си, за Джордж, за Тайлър и за всички останали. Едва не бе погубил Тайлър.

Но бе погубил Хоуп.

Бе дошъл тук горе, за да избяга от вестта за смъртта на Хоуп, и да остане насаме със себе си. През последните четиринадесет години никой от хората под негова закрила не е бил нараняван. Тази вечер се бе провалил два пъти. Помъчи се да прогони всички мисли за Хоуп, но съзнанието му сякаш бе населено от демони, които изпитваха удоволствие да го измъчват със спомени за нея, каквато беше, и каквато я видя последния път, когато лежеше на пода, бяла като тебешир, потънала в кръв, със зееща рана на гърдите. Виждаше как Грейс Уърти му крещи, посърналия и състарен Хорас.

Изправи се на крака и изскочи изпод скалата, която образуваше подслон над главата му. Студеният дъжд, шибашц лицето му, го накара да се закове на място. Отчаяно искаше да избяга, да се скрие, докато болката отшуми и успее да събере душевните си сили. Но знаеше, че е безполезно. Той не бягаше от Сикамор Флетс и от хората в него. Опитваше се да избяга от самия себе си. Но нямаше начин.

Беше твърде слаб. Точно като майка си. През цялото време го знаеше. Опитваше се да го отрече, но би трябвало да знае, че няма да може винаги да го избягва. А най-нелепо бе това, че се бе сметнал за достатъчно силен да обича Лаура и да се грижи за нея и за Адам.

Като по чудо тя се появи на отсрещния край на ливадата. Приближаваше се към него, а дъждът, който се стича като порой, почти я скриваше от погледа му. Прокле собственото си въображение, че си прави такава шега с него. Затвори очи, но когато ги отвори, тя още стоеше там.

Твърде изтощен, за да прогони видението, което без жалостно му се надсмиваше, той отстъпи пред него и пожела да е живо и Лаура наистина да дойде при него. Тя бе единственото нещо, което имаше смисъл в опустошената му душа.

Само тя можеше да го спаси.

Той се загледа в призрака, който се въртеше и танцуваше в тъмнината. Беше толкова красива. Не само тялото, а и душата ѝ. Беше жена, която може да направи мъжа по-добър, отколкото да го кара да извърши неща, за които никога не е вярвал, че може да върши. Можеше да го накара да повярва, че е достоен да бъде спасен.

Беше точно жената, за която би желал да се ожени.

И все пак в мига, в който разбра, че иска тя да стане негова жена, той знаеше, че това е невъзможно. Винаги щеше да бъде слаб. Привидно всичко щеше да бъде наред, както с майка му. Но един ден, когато всичко щеше да зависи от него, щеше да я предаде, както родителите му го бяха предали.

Не можеше да ѝ причини това. Тя беше силна. Можеше да се оправи сама. Но ако някой ден си позволеше да зависи от него, това можеше да се окаже слабост, която да не успее да преодолее. Не. Ако я обичаше толкова, колкото си мислеше, нямаше да ѝ причини още мъка.

Болката, която изпита, осъзнавайки, че трябва да се махне от единственото нещо, което искаше, бе по-силна от тази, която можеше да понесе. Тръгна напред със затворени очи, като удряше челото си с юмруци, за да разпръсне видението, което не преставаше да го измъчва. Залута се под дъжда, който го шибаше силно. Трябва да погледне действителността в очите. Трябва да реши какво да прави и видения като сегашното не биваше да му повлияват.

Но когато отново отвори очи се убеди, че Лаура не е видение. Беше жива и се приближаваше към него.

Лаура видя Хен под дъжда как блъскаше юмруци в челото си и отново се зачуди дали трябваше да идва. Той сигурно мислеше, че тя няма работа тук. Загърна се по-плътно в дъждобрана си и започна да си проправя път, а дъждът, който все повече се усилваше, не забавяше стъпките ѝ и не намаляваше решителността ѝ.

Не знаеше какво ще му каже. Нямахте представа какво ще направи. Не знаеше с какви зли духове се бори, но не искаше да го остави сам в тази битка. Не знаеше защо си въобразява, че ще му помогне, когато явно и семейството му не бе в състояние да го направи, но не се поколеба и продължи да върви. Страдаше мъжът, когото обичаше. Би направила всичко, за да му помогне. Сега той я гледаше втренчено. Почувства как ръката на съмнението я дърпа назад, но тя се отскубна от нея. Само Хен можеше да я отпрати, нищо друго.

Той не казваше нищо. Просто гледаше. Дрехите му бяха залепнали за тялото. Не беше забелязала колко е слаб. Спомни си как Хоуп ѝ каза, че яде много малко. Трябваше да яде повече. Не е добре за един мъж да е толкова слаб, особено ако разчита предимно на физиката си.

Той продължаваше да се взира в нея. Беше ѝ трудно да различи чертите на лицето му. Помагаше ѝ само това, че дъждовните капки по кожата му отразяваха светлината. Лицето му беше безизразно, но в очите му гореше огън.

Лаура усети някои отговори да проблясват в съзнанието ѝ. Преградите бяха паднали. Здравата обвивка, в която бе обвита душата му, се счупи, като го остави напълно незащитен и уязвим. Ако изобщо някога можеше истински да опознае мъжа, когото обичаше, това бе тази вечер.

— Донесох ти сухи дрехи — каза Лаура и извади сгънатия дъждобран.

— Защо дойде?

Тя знаеше, че той не се интересува от дрехите. Нито пък от своята безопасност. Въпросът му се отнасяше за нещо много по-важно от физическото му състояние. Той достигна най-съкровено кълбо в душата ѝ.

— Защото те обичам.

Ето че му го каза. Каза му всичко. И все пак оставаха толкова неизречени неща. Невъзможно бе да сподели за болката в нея, която никога нямаше да стихне. Невъзможно бе да обясни как е успял да спечели сърцето ѝ, когато толкова много мъже преди него се бяха провалили. И тя самата не можеше да го разбере. Знаеше само, че не би могла да живее без него. Той представляваше онази част от живота

й, която дотогава не беше намерила, която дори не бе подозирала, че липсва.

Подаде му дъждобрана. Той го взе, но не отместваше поглед от лицето й.

— Защо дойде?

— Не знаеше ли, че ще дойда?

— Не.

Можеше да се закълне, че наистина не е предполагал, че се съмняваше в любовта й. Той не вярваше, че заслужава да бъде обичан.

— Аз съм стрелец и убиец.

— Ти използваш оръжието, но не си убиец.

Двамата стояха под дъжда и се гледаха. Водата капеше от носа му и се стичаше на струйки по лицето му, сякаш някой бе излял цяла кофа върху него.

— Къде ти е шапката? — попита тя.

Той вдигна рамене.

Лаура сложи ръка на лицето му и рече:

— Студен си.

Той сложи неговата върху нейната и отговори:

— Ти си топла.

Искаше й се да остане така завинаги, да усеща ръката му върху своята и да гледа очите му, които я поглъщаха цялата, не забелязвайки нищо друго. Но трябваше да говори. Трябваше да намери начин да му помогне да преживее тези тежки мигове.

— Ти не беше виновен.

Той пусна ръката й и се извърна. Не бе искала да каже точно тези думи, които прекъснаха магията на мига, но знаеше защо бе дошъл тук. Да не говори за това бе проява на страхливост. А и това нямаше да му помогне.

— Все едно че аз я застрелях.

Тя хвана ръката му, за да го накара да се обърне към нея, но той не помръдваше. Тя застана пред него. Дъждът я биеше право в лицето.

— Никой не вярва на това — каза тя като изтри водата от лицето си. Разбираше мъката, която го терзаше. Би дала всичко, за да я заличи.

— Рядко се случва това, което очакваме. Алисън би могъл да застреля някой друг.

— Но защо точно Хоуп? — попита той.

— Щеше ли да е по-добре, ако беше застрелял Скот Елгин, или Тайлър, или теб?

Тя по-скоро усети, отколкото видя, сълзите в очите му.

— Как щеше да се почувстваш, ако бяха застреляли Адам? — попита той.

Не смееше дори да помисли за това. Тя беше останала вкъщи, защото се страхуваше, че Адам ще изтича надолу по улицата. Все още се чувстваше малко виновна за това, но трябваше да му отговори. Трябваше да бъде максимално откровена.

— Бих полудяла от мъка. Щях да съм ядосана на целия свят. Щях да се опитам да те нараня. Но каквото и да направех, щях да знам, че вината не е твоя. Щях просто да се опитам да залича раната в сърцето си.

— Мислиш ли, че госпожа Уърти също ще се чувства така?

— След известно време. По-важно е ти как се чувстваш.

Хен се извърна и каза колебливо:

— Ще замина веднага след погребението на Хоуп.

Лаура усети, че Хен ще си отиде. Опита се да сдържи страха, че ще го загуби завинаги.

— Къде ще идеш? — попита тя.

— Няма значение — отвърна той.

— Вкъщи ли?

— Не.

Лаура го дръпна за ръката, за да се обърне и да я погледне.

— Тогава има голямо значение — каза тя.

— Защо?

— Защото не може вечно да бягаш от себе си и от хората, които те обичат.

— Как можеш да ме обичаш, когато знаеш какъв съм?

— Никой не знае какъв си в действителност, дори и ти самият.

Защо не го бе забелязал по-рано?

— Не се ли страхуваш от това, какъв може да се окаже, че съм? — попита той.

— А ти страхуваш ли се?

— Да — промълви той. През целия си живот се беше страхувал, че ще стане същия като баща си. Всички се опасяваха от това, с

изключение на Зак, който беше твърде малък, за да си спомня това копеле. Но той се страхуваше и да не бъде слаб като майка си.

— С нищо добро не са ме закърмили. Какво може да излезе от мене тогава? Вглеждала ли си се някога в себе си със страх от това, което може да видиш?

— През цялото време. Умирам от ужас да не открия собствения си баща. Той винаги е живял в свят на мечти и не обръщаше внимание на действителността, докато не стана прекалено късно. Една малка част от мене винаги ще прилича на него.

Затова никога нямаше да престане да се надява, че ще се омъжи за Хен.

— Но когато се изкуша да направя нещо, което той би направил, другата половина ми помага да стана разумна. Невинаги чувствата ми са такива, каквито трябва да са, но Адам ми помага. За него бих направила всичко.

Хен се почувства по-самотен от всякога. Той се грижеше за братята си, но подозираше, че Лаура изпитва такава загриженост към сина си, която му беше непозната. Мислеше за начина, по който се гледаха Джордж и Роуз. Толкова често ги беше виждал, че това беше престанало да му прави впечатление. Понякога ставаше нетърпелив, критичен, дори скептичен. Но то се дължеше на празнотата в него, на невъзможността да чувства, да не иска да чувства или винаги да изпитва желание да не се обвързва емоционално.

С Лаура обаче не се чувстваше така. Нито тази вечер, нито когато и да е било. Дори когато обърна гръб на града и жителите му, той отиде на нейна земя, там, където се усещаше присъствието ѝ. За първи път в живота си не искаше да бъде сам. Погледна я и видя дъжда да се стича по лицето ѝ, а гарвановочерните ѝ коси да полепват по главата и раменете ѝ. Никога не бе изглеждала по-красива. Бялата ѝ кожа блестеше под дъждовните капки. Светлинки проблясваха в тъмнокафявите ѝ очи. Тя изглеждаше като ангел, изпратен, за да го дръпне от ръба на пропастта.

— Мислиш ли, че в мен има нещо добро, че мога да изгоня дявола в себе си? — попита той?

— Сигурна съм, че можеш. Тази вечер го направи.

Той протегна ръка. Лаура му подаде своята.

— Защо дойде?

— Защото не исках тази нощ да си сам.

Желанието на Хен да се докосне до нея и да сподели чувствата си го връхлетя като бурен порой, помитащ всичко по пътя си. Животът му се стори опустошен. Още от самото начало знаеше, че Лаура е човекът, който може да се докосне до онази част в него, която винаги е била недостижима. Той искаше да защитава нея и Адам, но в желанието му имаше и известна доза егоизъм.

Искаше тя да го спаси.

Без да съзнава, че водата продължава да се стича по тях, Хен я прегърна и здраво я притисна към себе си. Допирът на гърдите ѝ, чувството, че я държи в ръцете си беше като балсам за измъчената му душа. Напрежението в него и усещането, че всеки момент може да изгуби контрол над себе си, постепенно намаля. Тя бе опората в живота му. Докато можеше да я вижда и докосва, ще му бъде добре.

Той се надвеси над нея, за да я предпази от яростната атака на дъжда. Чудеше се защо мина толкова време, докато осъзнае, че не може да прави всичко сам. И защо мина толкова време, докато осъзнае, че искаше тази жена и че нуждата от нея нямаше нищо общо с другите му желания. Тази нужда беше физическа и дълбока, и той я беше погребал в съзнанието си и досега отказваше да я приеме.

Защото я смяташе за слабост.

Беше свободен тогава, когато не се нуждаеше от никого и нищо.

Но Лаура бе сложила край на тази свобода.

Не. Тя разруши клетката, която беше построил, за да защитава себе си и която щеше да го направи затворник завинаги. Тя ще го принуди да чувства, да иска, да се нуждае.

Не знаеше дали трепери от студ, или от страх. Никога преди това не е бил толкова безпомощен и уязвим. Протегна ръка към Лаура и каза:

— Имам нужда от теб.

Думите сякаш избухнаха в съзнанието му. Никога не си бе позволявал да бъде зависим от някого, дори от своя брат близък. Живееше сам за себе си. Така искаше да бъде. Но ако тази нощ я напусне, ако се опита сам да се бори с мъката и болката от смъртта на Хоуп, никога повече няма да изпита каквото и да било.

— И аз имам нужда от теб — каза Лаура.

Той я притегли към себе си и прошепна дрезгаво:

— Прегърни ме.

Лаура обви ръце около кръста на Хен и склони глава на гърдите му. И тогава той заплака. Не бе предполагал, че може. Не знаеше защо. Знаеше само, че имаше нужда от това. Сълзите измиваха горчилката от годините, натрупаната злоба и нестихващия гняв. Те разбиваха последните остатъци от стената, която бе издигнал около себе си. Чрез тях оплакваше всичко, което беше загубил.

Тези сълзи бяха и за Хоуп.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Лаура обви по-здраво ръце около Хен. Искаше да направи нещо, за да му помогне, но разбираше, че той плаче за миналото, което беше само негово, и за всичко изгубено, което никога нямаше да си върне.

Тогава тя заплака за Хен, за всичките години, през които бе оцелял, пренебрегвайки чувствата си. Нейният живот бе труден, но неговият сигурно е бил по-лош. Той е бил притискан и смазван, докато не е останало нищо. И тогава душата му е била изпепелена, за да не може нищо да покълне в нея. Той някак бе успял да опази малка част от себе си, но тя не знаеше дали това щеше да е достатъчно.

Прегърна го още по-силно.

Той щеше да се научи да обича. Трябваше да го направи и тя щеше да му помогне. Не само заради себе си и Адам. Щеше да му помогне, защото го обичаше прекалено много, за да направи нещо друго.

Той се поуспокои. Вече я прегръщаше уверено, а не сковано. Тя се опита да се отдръпне и той отпусна ръце.

— Искаш ли да се връщаш? — попита той.

Тя си мислеше, че той може би иска да си тръгне и че се срамува, че е плакал пред нея.

— Ще останеш ли с мен?

В този въпрос за нея бе събрана вечността. Погледна го и видя лицето на човек, измъчван от демони, които никога няма да може да победи сам. Дори и братята му не бяха успели да му помогнат.

Но тя можеше и той й даваше тази възможност.

— Да — отговори тя.

— Нямам много опит.

— Нито пък аз.

— Всъщност никога не съм бил с жена.

— Никога не си... — не довърши тя. Сигурно беше много трудно за един мъж да направи такова признание.

— Никога не съм мислил много за жени, не можех просто да ги използвам. Монти би могъл да прекара нощта с една жена и да забрави и лицето, и името ѝ до сутринта. Това на мен не би ми позволило да заспя спокойно.

Лаура не знаеше какво да каже. Не познаваше мъж, който да не гледа на жените като на нещо, което трябва да използва. За мъжете такова отношение беше съвсем естествено. А също и за жените.

— Знаех си, че някой ден ще срещна подходящата жена и че това ще стане точно тогава, когато трябва.

Лаура преглътна с мъка. Хен искаше тя да е първата! Знаеше, че Карлин е бил и с други жени. Това че се бяха любили и бяха създали дете, за него не означаваше кой знае какво.

Но с Хен щеше да бъде различно.

— Хайде да се скрием от дъжда — каза тя и го дръпна на сухо под скалите. — Донесох ти одеяло — продължи тя и му го подаде.

— И ти не си по-суха от мен.

— Само роклята ми е мокра.

— Трябва да запалим огън — каза Хен.

Като взе от дървата, които Лаура държеше в пещерата, Хен запали малък огън във вътрешността ѝ, за да може да задържи топлината.

— А сега съблечи тези мокри дрехи — каза Хен. Стояха един срещу друг, опиянени от близостта си.

— Ще ми помогнеш ли?

Хен никога не беше разкопчавал женска рокля — не беше искал — но сега тялото му се напрегна в очакване. Лаура се обърна с гръб към него и той не можеше да снесе поглед от нея. Шията и раменете ѝ неустойимо го привличаха. На светлината на огъня кожата ѝ изглеждаше невероятно мека и гладка. Той се протегна и я докосна. Тя потръпна.

— Студено ти е — каза той.

— Не — каза тя, като го погледна през рамо. — Отдавна не ме е докосвал мъж, а толкова нежно — никога.

Той едва я бе погалил. Как беше възможно допирът така да я развълнува? Разтвори ръката си и сложи длан на рамото ѝ. Тя се разтрепери още по-силно.

— Студено ти е.

— Не.

Не ѝ вярваше. Разкопча копчетата ѝ, извади и разгъна одеялото.

— Съблечи тази рокля.

Роклята ѝ се плъзна надолу по тялото, падна на земята и тя пристъпи, за да се освободи от нея.

Влажният въздух я накара да потрепери така силно, както ако изпитваше срам и да се свие, като позволи на Хен да види силуета, за който само бе мечтал. Кръвта завря във вените му и той настръхна от топлината, която идваше от слабините му, и се излъчваше от всяка фибра на тялото му. Като не знаеше как ще реагира и дали ще успее да запази контрол над себе си, Хен побърза да придърпа одеялото към раменете на Лаура.

— А сега ти — каза тя.

Хен остана по долни дрехи.

— Съблечи всичко. Целият си мокър.

— Обърни се.

Лаура се усмихна, но се обърна и погледна към ливадата. Пороят бе преминал в лек дъждец. Небето на запад бе започнало да се прояснява. Над върховете на планините проблясваха звезди. След по-малко от час облаците щяха да изчезнат.

Хен се съблече, пхна се под одеялото при Лаура и каза:

— Не си длъжна да останеш. Не беше честно от моя страна да те моля.

— Искаш ли да си тръгна?

— Не.

— Тогава ме прегърни. По-студено е, отколкото си мислех.

Хен не чувстваше студа. Беше му приятно топло. Той прегърна Лаура и я притегли към себе си. Усещаше гърдите ѝ свободни под долната риза. Това го наелектризира. Раздвижването в слабините му бе рязко и потресаващо. Страхуваше се, че такъв очевиден знак за страстта му може да изплаши Лаура. Леко се премести, за да прикрие състоянието си.

Целуна я. Устните му изследваха нейните бавно, нежно, продължително, докрай.

Усещайки пръстите си да притискат нежната ѝ плът, той се опита да се отпусне и да намали напрежението, което изпъваше тялото му като струна. Опитът му не успя.

Тази вечер той разруши стената, зад която се беше крил петнайсет години. Тази вечер бе освободил онази част от себе си, която винаги бе държал здраво и не бе изпускат дори за момент. Резултатът беше неочакван и поразителен. Толкова много искаше Лаура, че почти не можеше да се контролира.

За пръв път в живота си започваше да разбира какво има предвид Монти като казваше, че ако не бъде с жена, ще се пръсне. Но не бе така лесно да прогони мъжа в себе си, който не искаше да се предаде толкова бързо. Той искаше да знае как може да се люби с жена в една пещера наскред планинския каньон. Искаше да знае какво е станало с мечтата му да сподели живота си и първото любовно усеждане с млада, чиста и непорочна жена.

Но Хен не се чувстваше виновен. Лаура бе дошла при него, защото го обичаше, и остана точно заради това. Не виждаше нищо позорно. Тя дойде при него, защото той се нуждаеше от нея така, както от никой друг в живота си. За себе си тя не искаше нищо. Не искаше дори да я обича в замяна.

Но той я обичаше. Обичаше я с цялата сила, на която бе способен. Беше започнал да се страхува, че е обречен никога да не опознае любовта, да не може да изпитва нищо към една жена, освен уважение и приятелство. Тялото му говореше, че страховете му са неоснователни.

— Искам да те гледам — прошепна той.

— Може би ще ти харесам повече, ако съм малко по-загадъчна. Чувала съм, че жената изглежда по-привлекателна на светлина от огън.

— Можеш да затъмниш и най-яркото слънце с красотата ти.

Сякаш ток премина през Хен, когато разкопча ризата ѝ и мушна ръка отдолу, за да погали гърба ѝ. Кожата ѝ беше невероятно мека и топла, а косата ѝ, хладна и влажна, миришеше на дъжд. Той се почуди дали не измръзва. Не искаше да направи нещо, което да я изплаши. Не искаше тя да се страхува от него.

Лаура се извърна така, че ризата да се плъзне по рамото ѝ. Ръката ѝ го докосна, спусна се надолу по неговата и хвана дланта му. Като я взе в своята, тя я придвижи нагоре по тялото си, докато достигна гърдите ѝ.

Хен се вцепени, очаквайки позволение да продължи.

— Докосни ме тук — каза Лаура като насочи пръстите му към набъбващите си зърна. Бавно се отпусна назад и легна върху одеялото, а полулегналото тяло открито го приканваше.

През целия си живот Хен не беше виждал нещо по-красиво. Изкушаваше се да седне и да я гледа до насита. Но едно по-силно желание да я докосва и усеща взе връх над благоговението му. Протегна се и погали корема ѝ. Кожата ѝ бе гладка и мека. Стомахът ѝ се повдигаше в ритъм с дишането. Ръката му се насочи към гърдите ѝ и ги докосна. Лаура затаи дъх и дишането ѝ се учести.

— Да не би да ти причинявам болка?

— Не — каза Лаура и протегна ръка. — И аз искам да те докосвам.

Заля го вълна на необуздани усещания. Никой не го бе докосвал така досега. Това беше нещо ново и разтърсващо. Допирът на пръстите ѝ по гърдите и раменете му го влудяваше. Взе ръцете ѝ в своите и легна до нея.

— Сигурно всичко обърквам — каза той, като целуна върховете на пръстите ѝ. — Но не мога да мисля, когато правиш такива неща.

Тя вдигна ръцете му към устните си и каза:

— Мислиш ли, че аз мога, когато ти ме докосваш?

— Не знам. Знам само, че ме подлудяваш.

— Тогава ме прегърни — каза Лаура.

Хен обви ръце около нея и легна по гръб, като я притегли върху себе си. Влажната ѝ коса покри лицето му. Лаура я отметна назад, като тръсна умело глава.

— Така по-добре ли е? — попита тя.

Вместо да отговори Хен взе лицето ѝ в ръцете си и я целуна силно и продължително. После се намери върху нея. Ръцете му инстинктивно галеха гърдите ѝ, докато отново я целуваше. И отново, като следваше първичното си желание, я покри с целувки по шията, спусна се надолу към гърдите, които се втвърдиха.

Той продължи по-бавно, защото се страхуваше да не я нарани или изплаши. Но дълго сдържаните му желания избухнаха и пометоха търпението и нежността му. Страстта, с която се нахвърли към гърдите ѝ, я накара да застане тихо и да заизвива тяло под неговото. Той съблече ризата ѝ малко непохватно.

— Сигурна ли си, че не ти е студено? — попита той, докато ръцете му обхождаха тялото ѝ и се спряха за момент във вдлъбнатината между бедрата ѝ.

— Не и докато ме прегръщаш — отвърна тя.

Искаше да я задържи в прегръдките си завинаги. Искаше да я докосва и да я усеща, да я проучи с устни и тяло, докато я опознае така, както познаваше себе си. Желанията, които го връхлитаха, ставаха все повече и повече. Искаше да пие от нектара на устните ѝ, да я накара да се смее до забрава и да пее от щастие. Искаше да зарови глава в косите ѝ, сияещи от слънцето, да вдъхва аромата на тялото ѝ, натежало от сън.

Неопитността му го изпълваше с колебание. Не искаше да направи нещо, което ще я накара да се отдръпне. Той нямаше опит в изкуството да се люби. Не знаеше достатъчно за това как да ѝ достави удоволствие и да я накара да забрави миналото. Всъщност знаеше толкова малко, че би могъл да развали всичко. Мислено се прокле.

Но духовната му необходимост от Лаура бе по-силна от физическата. Никога не бе желал жена така, както желаше нея. Никога не бе позволявал да бъде толкова зависим от желанията си. Искаше да я прегърне силно, да я притисне към голото си тяло. Искаше да потъне в нея, за да бъде в безопасност.

Но изпитваше огромно страхопочитание при мисълта, че тази жена щеше да му се отдаде, да подчини тялото си на неговото, за да го задоволи. Години наред за него това бе най-скъпоценния дар, най-голямата награда. Години наред му беше непонятно. А през целия си живот се бе смятал недостоеен за любов. Сега Лаура отваряше обятията си за него и му отдаваше сърцето и тялото си. Той продължаваше да я покрива с целувки, да милва тялото ѝ с ръце и да я топли с близостта си. През цялото време нарастващото му желание го тласкаше към безразсъдство.

Усети как Лаура се разтрепери. Преди да успее да я попита дали всичко е наред, тя обви ръце около него и провря крака си между неговите. Непоколебимостта му рухна като стена, пометена от порой. Сграбчи я отзад и така я притисна към себе си, че беше сигурен, че тя усеща топлината на желанието му с корема си. Трескавите му устни се отделиха от нейните и оставиха гореща следа по шията и раменете ѝ,

после се заровиха във вдлъбнатината между гърдите ѝ. Лаура се изви под него и го накара да изстене от възбуда.

Ръката на Лаура се плъзна между сплетените им крака и запали огън в слабините му. Цялото му тяло гореше и тръпнеше от желание.

— Моля те — прошепна тя.

Хен се поколеба, несигурен в себе си. Нетърпелива, Лаура се смъкна надолу и го хвана.

Хен извика от удоволствие и се изпъна като струна.

Лаура го насочи към влажната си женственост. Хен не помръдваше, а тя се притисна в него и той проникна в нея.

Чувството, което премина през тялото му направо го парализира. Силата на физическото желание, първичната нужда бяха много по-големи от всичко, което бе изпитал досега. Тялото му само започна да се движи напред и назад. Водеше го инстинкт, силен колкото инстинкта му за самосъхранение.

Когато Лаура се притискаше към него, той проникваше по-дълбоко в нея, погълнат от нужда, стара колкото света. Движеше се в нея и забрави за всичко друго, освен че трябва да задоволи себе си и жената, която държи в прегръдките си.

Хен я сграбчи и я дръпна към себе си. Той се отдаде на замайващото усещане, което сякаш го издигна на облак от копнежи, хвърли го във водовъртеж от желания и го остави не на себе си върху метеор от чувства, които го носеха през пространството с шеметна скорост.

Той се притисна в Лаура, но когато започна да се движи по-бързо и по-дълбоко, а тялото му цяло се напрегна и той като че ли забрави за нея. Нуждата помете всичко останало от съзнанието му и му се стори, че се разтапя и цялата му енергия се съсредоточи в един поток, в една блестяща точка, захвърлена в пространството, която се мъчи да разруши преградите с цялата си жизненост, докато не избухна с ослепителна бяла светлина.

Хен се отпусна постепенно и се почувства сякаш слиза на земята, носен от нежните криле на любовта.

Той осъзна значението на това, което му се бе случило, едва когато разбра, че задъханите неравномерни звуци бяха собственото му затруднено дишане. Дори и когато се опита да го успокои, знаеше, че способността му да се контролира, е накърнена завинаги. Никога вече

нямаше да може да потисне желанието, което изпитва към тази жена. Никога вече нямаше да може да пренебрегва чувствата. Лаура счупи черупката, в която се бе затворил. И тази част от него, която бе оковал във вериги и не искаше да признае, че съществува, излезе на свобода здрава, жизнена и жадна за живот. Той никога вече нямаше да успее да я окове.

Не искаше да го направи.

Любовта на Хен я правеше неуязвима. Никога в живота си не се бе чувствала така сигурна, щастлива и обичана. В миналото ѝ имаше само обиди и пренебрежение. Нищо в живота ѝ досега не я бе подготвило за безопасността, щастието и закрилата. Нямаше как да знае какво е да лежи в обятията на мъжа, когото обича.

Беше толкова прекрасно, че оставаше без дъх.

Замисли се за майка си, която почти не си спомняше. Зачуди се дали те двамата с баща ѝ някога са се чувствали по този начин. Ако някога бе получила и частица от любовта, която изпитваше сега, сгушена в прегръдките на Хен, никога не би сгрещила в чувствата си към Карлин. Щеше да разпознае, че той се нуждае единствено да утоли физическите си желания. Хен смяташе, че тя е прекрасна, изключителна и уязвима, че си струва да рискува живота си за нея. Бе толкова важна, колкото и самия живот. Той мислеше, че е красива. Мислеше, че е най-великолепната, най-добрата и смела жена в Сикамор Флетс.

Никой никога не ѝ беше казвал, че е красива, дори и Карлин. Нито пък някога я беше гледал, сякаш не може да откъсне очи от нея. Никога не бе докосвал кожата ѝ с благоговение, нито я бе целувал, сякаш вкусваше от нектара на живота. Никога не бе плакал в прегръдките ѝ и не бе имал нужда да го прави. Желал я, но не се нуждал от нея.

С никого не бе изпитала близостта, която изпитваше с Хен. Когато се любеха с Карлин, тя сякаш не участваше в това, а само присъстваше. С Хен всичко бе толкова различно, сякаш и тя го правеше за пръв път.

Тя изпита гордост от силата му, когато я притегли към себе си. Той беше много слаб, но създаваше впечатление, че е здрав и силен.

Може би защото с лекота я притисна към твърдото си мускулесто тяло. Може би точно това я караше да се чувства така малка и слаба, когато е с него.

Но каквато и да беше причината, нямаше значение. Чувстваше се защитена, обичана и в безопасност и това бе всичко, което искаше да знае.

— Студено ти е — каза Хен. Виждаше се, че е настръхнала. Сега, когато страстите се бяха охладили, студът проникна под одеялото.

— Малко.

Хен се измъкна изпод одеялото, за да сложи няколко дървета в огъня. После направи вързоп от мокрите дрехи и седна върху тях, опрял гръб в стената. Притегли Лаура в прегръдките си и загъна и двамата с одеялото.

Стана му хладно и очарованието започна да изчезва. Действителността се връщаше с всичките си съмнения и въпроси. Хен знаеше, че обича Лаура и иска да се ожени за нея, но не знаеше дали тя го обича достатъчно, за да забрави миналото му.

— Какво има? — попита Лаура.

— Нищо.

— Напротив. Виждам, че започваш да се отдръпваш. Какво ти става?

Не му се искаше да развали магията на нощта, но тя сякаш вече изчезваше. Само след няколко минути нищо нямаше да бъде останало от нея.

— Просто си припомнях някои от нещата, които каза.

Сега Лаура на свой ред стана сериозна и се дръпна настрани.

— Какви неща? — попита тя.

— За това, че съм стрелец и убиец.

— Не биваше да го казвам. Бях ядосана. Страхувах се да не си като Карлин. Дори не се опитах да разбера какъв си всъщност.

— Какъв съм?

— Ти си най-нежния, истински грижовен мъж, когото познавам. Не съм предполагала, че един мъж може да бъде такъв.

Хен се почувства странно, сякаш нещо в него се бе счупило. Не изпитваше болка. Просто като че ли напрежението в него намери отдушник.

— Разбрах го в момента, в който ме докосна. Думите ти бяха толкова резки, а действията — толкова неочаквани. Но докосването ти разкри една част от теб, която се изплъзва от погледа — каза Лаура и вдигна очи към него. — Имах нужда от тази част повече, отколкото от умениято ти да успокояваш. Тогава се влюбих в теб и нищо друго не ме интересуваше.

— Защо ме обичаш?

Лаура се усмихна. Беше толкова прекрасна на светлината на огъня. Искаше му се да останат тук завинаги. Искаше му се магията, която ги обгръщаше тази нощ, никога да не свършва.

— А какво друго можех да направя, когато един красив и внушителен мъж нахлу в живота ми, каза ми, че ще се грижи за мен и после наистина го направи? Ти излекува раните ми, даде на детето ми онова, което само един баща може да му даде, предложи ми всичко, което някога съм искала.

Хен беше изумен. Никога не беше мислил по този начин за това, което бе направил. Винаги се бе грижил за изпадналите в беда, но сега беше различно. Никога преди нещата не бяха завършили с жена в леглото му. Никога не бе стоял под дъжда, изгарящ от желание да я целуне. Никога не бе чувствал, че ако я остави да си отиде, ще бъде сломен и разбит.

— А ти кога се влюби в мен? — попита Лаура.

— Не знам.

Наистина не знаеше. Не беше и помислял, че е възможно някога да се влюби. Не го беше искал. Дори не го беше разбрал, когато се случи. И накрая, когато стана прекалено очевидно, трябваше да си го признае.

— Може би когато продължи да се бориш срещу Деймиън и не се предаде, въпреки че той те повали на земята.

— Не би могъл да ме обичаш тогава — каза Лаура. — Изглеждах ужасно. Сам ми го каза.

— За мен беше красива. Винаги си била.

— Сигурно не си бил на себе си.

Хен не беше сляп за недостатъците на Лаура, нито пък за различията между тях двамата. Добре съзнаваше трудностите, които би изпитал всеки мъж, влюбен в нея. Но му харесваше упоритостта ѝ, откритото ѝ предизвикателство към всички, които не биха се отнесли с

нея или с детето ѝ както трябва. Години наред той бе показвал същата дързост на света. Само че бе използвал и силата на оръжието. Лаура нямаше нищо друго, освен собствената си решителност.

— Сигурно — рече той. — Може би още не съм.

— Никога не съм срещала мъж, който така добре да се владее — каза Лаура. — Понякога съм се чудила дали изобщо изпитваш някакви чувства.

Той също, но Лаура му бе помогнала да отговори на този въпрос.

— Това ще помогне ли да си промениш мнението? — попита той.

Целуна я неуверено. Нямаше опит с целувките. Не знаеше как точно да го направи, но сякаш инстинктът го направляваше. Лаура направи останалото.

Тя тихо се засмя. Той се сви от страх, че целувката му е толкова неумела, че тя не може да се въздържи да не се разсмее.

— Като бях малка, често си мечтаех за мъжа, в който един ден ще се влюбя — каза му тя. — Той щеше да дойде на великолепен жребец или тайно да се промъкне, скрит в купа сено. Мечтаех си дори да го доведат с въже около врата. Но никога не съм очаквала, че посред нощ ще го целувам под дъжда.

— Джордж би ти казал, че не съм романтичен. А Монти дори нещо още по-лошо.

— Някой ден искам да се запозная с братята ти, дори и само за да им кажа, че не са прави. Ти си най-романтичния мъж в целия свят. Хукваш презглава към планинския каньон, за да се биеш за жена, която никога не си виждал. Не е минал и ден да не намериш начин да направиш нещо друго за мен. Казваш ми, че съм красива, че съм по-прекрасна, отколкото някога съм мечтала да бъда. — Лаура обви врата му с ръце, притегли го надолу към себе си и го целуна с достатъчно жар. — Нищо не може да бъде по-романтично от това — каза тя.

— Но аз не знам какво трябва да кажа или да направя.

— Преди малко не се представи лошо.

— Бях непохватен и ти го знаеш много добре.

— Може би малко в началото, но бързо се учиш.

— По-добре щеше да бъде, ако имах повече опит.

Лаура го целуна.

— На мен така ми харесва. Малко жени могат да изпитат радостта от това, че мъжът, когото обичат, не е бил с никоя друга и тя ще бъде първата и единствената.

— Наистина ли ти харесва?

— Нищо друго не би ми харесало повече.

Тя плъзна ръка надолу по гърдите му и по силното му бедро и каза:

— Би могъл да се поупражняваш.

Ръката ѝ намери едно по-специално място и нещо по-живо.

— Смяташ ли, че ще се справиш?

Реакцията му беше внезапна и неудържима...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Госпожа Уърти няма да може да излезе — каза Лаура на Хен.
— Тя не напуска леглото на Хоуп.

Всички от семейство Уърти бяха твърде заети, за да забележат, че Лаура не бе спала в леглото си и не я бяха чули да излиза сутринта, за да събере прането.

— Как е тя? — попита Хен.

— Още е в безсъзнание.

— Какво казва доктор Евърсън?

— Не разбира как още се държи.

— Значи мисли, че няма надежда?

Лаура поклати глава и каза:

— Трябва да тръгвам. Още не са слагали хапка в уста.

— Ще кажа на Тайлър да изпрати нещо от ресторанта.

— Той вече го е направил. Ще се опитам да ги накарам да хапнат.

— След малко се връщам.

— Влез през задния вход.

— Обичам те — каза Хен тихо.

— И аз те обичам. Сега е по-добре да тръгвам.

— Хубава каша забърка — каза Ейвъри Блекторн на Алисън. — Кой ти втълпи глупавата идея да тръгнеш срещу Рандолф?

Алисън не бе същият човек, който дойде в Сикамор Флетс преди по-малко от едно денонощие. Разбра, че вече не му харесва толкова да бъде стрелец. През цялото време докато докторът лекуваше ръката му, той му разказваше за момичето, което уби със случаен изстрел. От това му прилошаваше. Освен това беше открил, че Хен Рандолф е два пъти по-бърз и десет пъти по-добър от всички стрелци, които Алисън бе срещал. Хен можеше да го застреля, когато пожелае.

Той реши, че мисълта да умре, въобще не му допадаше. Когато пристигна, дори не бе помислял за това. Но когато погледна Хен

Рандолф в очите, разбра, че ако отново вдигне оръжие срещу него, със сигурност ще умре.

— Нали каза, че искаш смъртта му — каза Алисън, доволен от факта, че между тях бяха металните решетки. Винаги малко се бе страхувал от дядо си. Ейвъри беше спокоен и разумен мъж, но и безмилостен.

— Ако дойде, за да го убиеш, защо не го направи веднага? Като последен глупак започна да стреляш по каквото ти падне. Само настрои хората срещу себе си.

— Тя мъртва ли е?

— Все едно, че е. Сега ще обвинят Рандолф, че не те е застрелял веднага. Това ще ни улесни да се разправим с него.

Алисън не искаше да противоречи на дядо си, но не можеше да замълчи и каза:

— Той не се опита да ме убие. Личеше си по очите му. Беше полудял, но недотам, че да ме убие.

— Не знаеш какво говориш — Хен Рандолф е убиец.

— Не, не е — не се съгласяваше Алисън, на когото металните решетки вдъхваха кураж. — Можеше да ме убие, когато пожелае. Той искаше да ми даде един добър урок.

— Надявам се, че си го научил. Едно кутре не бива да се забърква със старо куче като него. Остави го на мене.

— Защо трябва да го убиваш? — каза Алисън. — Той не е убил никой от нас.

— Забрави ли какво направи с Ефраим?

— Татко е по-голям глупак и от мене. Ти сам каза така. Вземи момчето и забрави за шерифа.

— Не! Никой, който е измамил Блекторнови, не се е измъкнал безнаказано. Той победи Деймиън, унижи Ефраим, а сега рани и теб. Ако оставим тази работа така, всяка дребна риба в околността ще ни вади пистолет. Ще му дам да се разбере.

— Той не е като другите. Умен е.

— И така да е, ще умре като останалите.

Но Алисън не искаше шерифът да умре. Струваше му се, че това, на което Хен го научи, е по-важно от всичко, което му се бе случило през всичките тези шестнайсет години.

— Няма да напълнееш, ако продължаваш да ядеш така — каза Тайлър. Беше дошъл да събере чиниите от обяда на Хен.

— Какво е това? — попита Хен, като разрови храната в чинията си.

— За теб никога не е имало значение как изглежда яденето, както има за Монти. Нещо те тревожи. Изплюй камъчето.

— Нямам какво да ти кажа.

— Винаги си бил голям инат. Всички казват, че Монти е най-големият, но той просто обича да вдига много шум. Ти си този, който си мисли, че знае отговорите на всички въпроси.

— Е, добре, ако това ще те успокои, сега знам, че нямам отговор.

— Това ми е ясно като бял ден.

— Откога си станал толкова проникателен?

— Лошото е, че не знаеш какво да направиш.

— А ти знаеш ли?

— Не би ме послушал и да знаех.

Хен признаваше, че Тайлър е прав. Може би защото мъжете никога не слушат малките си братя, но не можеше да си представи да сподели с него това, което го тревожи. Дори и да беше сигурен, че ще го разбере.

— Не бих послушал някой, който изпраща телеграми, за да плаши хората и да разпространява слухове.

— Престани да се опитваш да ме ядосаш и иди да поговориш с Джордж. Няма да успееш.

— Няма да успея какво?

— Да ме ядосаш. Отдавна съм престанал да обръщам внимание на теб и на Монти.

Хен погледна малкия си брат по нов начин. Очевидно Тайлър беше пораснал. Странно как не го е забелязал. Зачуди се какво още е пропуснал.

Когато Хен влезе в стаята, Джордж пишеше писмо.

— Продължавай — каза Хен, когато Джордж остави ми писалката, — мога да почакам.

— Но сигурно няма да го направиш — отвърна Джордж. Той затвори мастилницата и се обърна с лице към брат си. — Откакто съм тук, правиш всичко възможно да ме отбягваш.

— Не трябваше да идваш. Глупаво беше да слушаш Тайлър:

— Ти го казваш.

— Как е Роуз?

— Много добре.

Хен присви очи и попита:

— Не беше ли бременна?

Джордж се усмихна и отговори:

— Роди момиченце точно преди да тръгна. Има черна коса и най-големите черни очи, които някога си виждал.

— Значи прилича на теб?

— Вероятно, но настоях да я кръстим на майка ѝ. Ще се казва Елизабет Роуз.

Хен искрено се радваше. Роуз сигурно би имала дузини деца, ако можеше. След като преди две години загуби бебето си, той се съмняваше, че ще опита отново, но би трябвало да я познава по-добре. Когато искаше нещо, Роуз обикновено го получаваше.

Джордж се вгледа изпитателно в брат си и каза:

— Не си дошъл тук да говорим за новата ти племенница, нали?

— По дяволите, не знам защо дойдох.

— Напротив, знаеш. Просто не искаш да го кажеш. Винаги ти е било трудно да говориш.

— Проклет да съм, ако мога да разбера как си се озовал в това семейство. Ни най-малко не приличаш на никой от нас.

— Мисля, че можем да сме сигурни, че мама никога не е лъгала татко.

— А той я мамеше през цялото време.

Джордж не отговори. Седеше мълчаливо. Хен знаеше, че го чака да каже за какво е дошъл. Но сега, когато бе тук, не знаеше как да започне. Не бе сигурен какво точно иска да каже.

— Смяташ ли, че съм убиец? — попита той. Думите се изплъзнаха, преди да успее да ги помисли.

Но знаеше, че в този въпрос се съдържаха причината да дойде тук. От това зависеше всичко останало.

— Разбира се, че не си.

— Убил съм няколко души.

— Аз също, но не съм убиец.

— Но това беше през войната.

— Пак бих убил, ако е необходимо.

— Точно там е разликата — каза Хен. — Щял си да направиш много неща, ако е било необходимо, но не си. А аз сякаш винаги търся точно това. Като че ли някак не искам да го избегна.

— Винаги съм мислил, че си го избягвал, когато е възможно.

Хен изглеждаше изненадан.

— Сигурно си единственият, който мисли така — отвърна той.

— Монти ми го е казвал няколко пъти. Както и останалите.

Хен се замисли върху това за момент. Естествено бе семейството му да има такова добро мнение за него, особено братът му близък. Никой не искаше да си признае, че брат му е убиец.

— Знаеш ли защо ме наеха на работа в този град? — попита той.

— Не.

— Не се ли сещаш?

— Предпочитам да ми кажеш.

— Имаха проблеми с крадците на добитък и вече бяха губили трима шерифи. Питър Колинс ги убедил, че аз не само стрелям много по-бързо, но и че не бих обръщал особено внимание, ако борбата не е честна.

— На твое място не бих се тревожил само защото Питър се е излъгал.

— А дали се е излъгал? Преди да прострелям онова момче в ръката, вместо в сърцето, в този град не би се намерил някой, който да се съгласи с теб.

— А ти защо не го застреля? Както бе започнал да стреля като луд, имаше опасност да направи онова, което всъщност направи.

— Той е само на шестнайсет.

— За пистолета няма значение възрастта на мъжа, който дръпва спусъка.

— Видях себе си в това момче. Такъв, какъвто бях, преди онези конекрадци да хванат Монти.

— Помислих си за това.

— Ако го бях застрелял, щях да бъда убиец.

— Но не си.

— Хората в този град ми плащат да убивам. Кой ще разбере дали няма да започна да убивам, защото ми харесва? Онзи ден исках да убия Деймиън. Сега щеше да е мъртъв, ако се бях прицелил по-добре. Това

пропъжда дявола от мен. Ако сега не престана, ако убия още някого, чувствам, че ще премина границата, от която няма връщане назад.

— Деймиън направи ли нещо лошо на Лаура? — попита Джордж.

Хен не знаеше как може да си помисли, че ще скрие нещо от Джордж. От самото начало трябваше да му каже. Той винаги бе успявал да разбере какво се крие в главите на братята му. И точно затова бе такъв добър брат и такава голяма напасть.

— Удари я и се опита да отвлече сина й.

— Не мисля, че някой щеше да те обвини, ако го беше застрелял — каза Джордж.

— Но те очаквах от мен да го направя. Точно това искат да върша.

— А ти вече не искаш, така ли? — попита Джордж.

— Не съвсем — отвърна Хен.

— Не искаш Лаура да те смята за убиец?

Хен кимна.

— Но тя така или иначе те смята.

— Казва, че не е вярно, но не иска детето й да заприлича на мен, като порасне.

— Това има ли значение?

— Да — каза Хен и замълча, а след малко добави: — Аз съм влюбен в нея. Мисля, че искам да стане моя жена.

— А тя знае ли? — попита Джордж.

— Знае, че я обичам, но не съм споменавал нищо за женитба.

— Защо не си?

Защо наистина не беше? Не бе само затова, че доскоро не знаеше, че я обича. Страхуваше се от себе си. Да убива не бе нещо, което можеше да приеме с лекота. За да се предпази от него, злоупотреби с репутацията си. Но когато се оказа необходимо, не се колеба дълго. Оставаше съвсем малко, за да забрави всякакво колебание.

— Не знам кой съм всъщност. Мислех, че се познавам, но сега разбирам, че съм се крил, както от себе си, така и от целия свят.

— На татко ли приличаш? — попита го Джордж.

Хен леко се усмихна. Джордж мислеше, че за всичко е виновен татко. Те двамата така си приличаха. Но той и Манти приличаха на

майка си. Бяха наследили нейната слабост.

— Когато мама умря и Мадисън си отиде, ние с Монти се захлехме или да опазим онова, което остана, или да умрем за него. Тази идея ни беше завладяла, дори и след като ти и Джеф се върнахте. Но Монти се заинтересува от други неща, а аз така и не успях. Сега искам да пазя Лаура и Адам, но не с пистолет.

Хен изведнъж осъзна онова, което се бе случило. За всеки мъж имаше определена граница. Без значение каква е ситуацията, за него съществуваше един предел, до който всичко щеше да бъде наред. И той бе достигнал своя. Ако убиеше още някой, го заплашваше смъртната опасност да изгуби душата си.

И все пак не можеше да се ожени за Лаура, ако не е готов да направи всичко необходимо да опази нея и Адам. Но като познаваше Блекторнови, знаеше, че това означава, че ще трябва да използва оръжие.

— Ти стана защитникът на семейството, а аз — неговата глава, но не искаш да го признаеш. Затова винаги бягаш. Но осъзнаваш, че това е твой дълг и затова се връщаш. Ние всички сме защитници, а не убийци.

— Тогава защо каквото и да направя, почти винаги се сещам за пистолета?

— Всички използваме инструмента, който имаме, докато не намерим нещо друго. Ти използваш пистолета, Монти юмруците си, а аз — семейната честност. Ако се ожениш за Лаура, ще я пазиш по всички възможни начини. Страхуваш се, че абсолютната ти зависимост от оръжието може да разруши любовта ви. Днес дойде тук, защото не си способен да се примириш с този страх.

Само Джордж можеше да каже всичко с две думи. Но имаше още нещо. Беше се съгласил да защитава този град. Ако остане, ще има разправии. Можеше ли да го напусне заради Лаура, без да се чувства така, сякаш е избягал?

Тя беше приела това, че си бе служил с оръжие в миналото, но дали щеше да го приеме, ако го използва отново? Щеше ли да разбере, че, въпреки че го правеше, това не му харесваше? И дори и да разбере, би ли живяла с него след това?

Нямаше представа, но доколкото я познаваше, дълбоко се съмняваше.

— Цяла сутрин пита за теб — каза госпожа Уърти на Хен, докато се изкачваха нагоре по стъпалата към спалнята на Хоуп. — Не ми се искаше да те вижда, но докторът казва, че иначе много ще се разстрои.

Ето как се отнасяха хората към наемния убиец. Всички имат нужда от теб, когато им трябваш, но през останало време никой не иска да си има нищо общо.

— Хоуп бе първият ми истински приятел в този град — каза той. — Бих направил всичко, за да променя случилото се...

Когато стигнаха горе, госпожа Уърти замълча за няколко секунди, след което проговори:

— Хорас каза, че трябва да ти се извиня за някои от нещата, които ти наговорих.

— Забрави за това.

— Не знаех какво говоря. Бях обезумяла при мисълта, че Хоуп ще умре. Едва ли ще можеш да го разбереш, след като нямаш собствени деца.

— Застрелях първия мъж в живота си, защото бе увил въже около врата на брат ми.

Госпожа Уърти го потупа по рамото и рече:

— Сигурно е така. — Тя се усмихна и това означаваше, че му е простила всичко. — Не се бави много. Още е твърде слаба — добави тя.

— Ще се оправи ли? — попита Хен.

Госпожа Уърти се усмихна и кимна.

— Докторът казва, че е станало чудо. След един месец ще е напълно здрава. Сега брат ти е вътре при нея.

— Тайлър ли?

— Опитва се да я накара да хапне. Трябва да яде, за да оздравее.

Когато госпожа Уърти отвори вратата, Хен видя Тайлър да храни Хоуп с един от неговите бульони. Лицето на момичето се оживи и то блъсна лъжицата настрани.

— Къде беше толкова време? — попита го Хоуп.

Гласът ѝ беше слаб и говореше бавно, но очите ѝ пак блестяха, както преди. Хен усети сълзи да напират в очите му и гърлото му се стегна. Трябваше незабавно да се овладее. Ако Тайлър заподозре

разнежването му дори за момент, няма да му позволи да остане при нея.

— Трябваше да почакам да се оправяш достатъчно, за да можеш да ме видиш.

Хоуп се намръщи и каза:

— Знам, че мама не ти позволява да идваш. Чух ги да си шепнат. Не е честно, особено след като позволява на Тайлър да ме вижда.

Очите на Хен избягваха да погледнат Тайлър.

— Страх я беше да не те изморя — отвърна Хен.

— Трябва да ми обещаеш, че ще идваш всеки ден.

— Няма смисъл. Имаш нужда от много почивка и... — не довърши той.

— Всеки ден. Аз никога не пропусках да ти донеса обяда или вечерята.

— Добре, но само ако майка ти позволи. А сега по-добре да тръгвам.

Хоуп протегна ръка, за да го спре и попита:

— Как е госпожа Блекторн? Нали не направиха нищо лошо на нея и Адам?

— Добре са. След това, което се случи, ако някой глупак с името Блекторн припари наоколо, ще бъде разкъсан.

— О, продължавай!

— Мери Паркър е забравена. Всяко момче от града е донесло цветя за теб.

— Казах ти, че момчетата не ме интересуват.

Докато говореше, тя гледаше Тайлър. Лицето на Хен остана безизразно.

Той се изправи и каза:

— Оправяй се по-бързо. Свикнал съм да ми носиш обяда. Нали ги знаеш онези глупаци, за които ме беше предупредила?

— Да, какво за тях?

— Ужасно ме тревожат. Освен това Джорди иска да се върнеш по-скоро. Майка ти не му дава толкова много храна, колкото ти.

— Какво прави това малко чудовище?

— Все си е същият дявол. Ако успеем да се промъкнем край майка ти, някой ден ще го доведе. Толкова много разпитва за теб, че направо ме засърбяват пръстите да го напердаша.

— И аз си мисля за него. Нали не е направил някоя нова беля?

— Не, ни най-малко. Чака те да се справиш, за да му помогнеш. Казва, че никога не е предполагал, че момичетата могат да измислят такива хубави неща.

Хоуп се разсмя, а после пребледня. Можеше и да е по-добре, но раната бе твърде прясна.

— Аз ще тръгвам. А ти си яж супата и се оправяй по-бързо.

— Тайлър казва, че било бульон.

— Е, да, Тайлър има хубаво име за всяко нещо. На мен ми прилича на нещо, взето от дъното на кладенец, но предполагам, че е по-вкусно, отколкото изглежда.

— Благодаря за комплимента — каза Тайлър.

С едва забележимо движение на главата той показва на Хен, че е време да си ходи.

— Ще дойда пак, ако обещаеш да се оправяш все така бързо. Иначе ще си принудена да седиш с Тайлър.

Като затвори вратата, Хен усети огромна тежест да се смъква от плещите му. Нямаше значение какво му бе казала Лаура, той не можа да повярва в чудодейното спасение на Хоуп, докато не се увери с очите си. Не знаеше какво щеше да прави, ако бе умряла.

Госпожа Уърти я нямаше пред стаята. Когато слезе по стълбите, той срещна Лаура.

— Толкова е бледа — каза Хен. — Сигурна ли си, че ще се справи?

— В сравнение с онзи ден изглежда направо чудесно. Брат ти й носи най-хубавите супи.

— За това няма спор. Тайлър може и да е най-любопитния човек в цяла Аризона, но наистина може да готви хубаво.

— Не го харесваш, нали? Сега се сещам, че никога не съм ви виждала заедно. Нито пък с другия ти брат.

— Не сме сплотено семейство.

— Тогава защо са тук?

— Тайлър се изплаши, че големите и лоши Блекторнови ще ме хванат, и изпрати телеграма на Джордж да дойде да помогне да ги отблъснат.

— Ти мислиш, че нямаш нужда от помощ ли?

— Джордж не би трябвало да идва. Той има жена и четири деца, последното от които се роди съвсем наскоро. Тайлър и аз нямаме никого.

Щеше да си прехапе езика. Нямаше предвид това, и той наистина нямаше никого като Роуз и децата. Лаура го обичаше, но не би се омъжила за човек като него.

— По-добре да тръгвам. С теб всичко ли е наред?

— Разбира се.

— Добре — каза той и се обърна, за да си тръгне. — Обичам те — добави тихо. — Знаеш го, нали?

— Да. Повтарям си го поне по веднъж на всяка нощ. Още не мога да го повярвам.

— А трябва. Винаги ще те обичам.

Хен се зачуди дали това означаваше, че тя би го обичала, въпреки че не би се омъжила за него. Това би било по-скоро проклетие, отколкото успокоение.

— Трябва да поговорим — каза той.

— Сега не мога. Госпожа Уърти легна да подремне. Всяка нощ прекарва при Хоуп.

— Ще се върна отново следобед. Около два часа.

— Добре — отвърна тя и леко го целуна. — Ще се видим край реката зад затвора.

Хен тръгна по дъсчената пътека към хотела. Не бе се чувствал така добре седмици наред. След като видя Хоуп, всичко се промени. Нямаше да му е лесно и той го знаеше. Но за пръв път в живота си не само че знаеше какво иска, но и имаше възможност да го направи.

Когато тръгна да пресича улицата за хотела, вдигна глава и видя Мадисън, Монти, Айрис и Джеф да влизат на коне в града.

Потокът от ругатни, които се изсипаха от устата му, накара Ема Уелс да запуши ушите на дъщеря си и да побърза да влезе в магазина за железарски и кухненски изделия, преди детето да чуе още някоя от срамните думи, които изрече шерифа. Но Ема успя да запомни всяка от тях. Трябваше да ги каже на приятелите си. Беше сигурна, че ще останат поразени колкото нея самата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Добро посрещане, след като пропътувахме хиляда мили да ти спасяваме кожата — каза Монти. Той скочи от коня и прегърна силно брат си. — Казвах на Мадисън, че ще сновеш насам-натам и ще ръмжиш на всеки, който се мерне пред погледа ти.

— По-добре ще е здравата да си загазил — каза Мадисън като с мъка се свлече от коня си. — Ако трябваше да пропътувам целия път през тази скапана провинция, внушавайки си, че крантата ми е кон, по-добре ще е да имаш дузина Блекторнови, мотаещи се наоколо.

— Съжалявам. Можеш да намериш само трима в затвора и един, който се спотайва в града.

— По дяволите — изруга Мадисън като почеса гърба си, без да обръща внимание на вперените в него очи. — Трябваше да послушам Фърн.

— А къде е тя?

— Вкъщи и отново е бременна, какво друго можеш да очакваш? — каза Айрис и отправи възмутен поглед към Мадисън. — Мисля, че той се премести в Колорадо, за да има повече простор за всички деца, на които смята да стане баща.

— По пътя не срещнахме никакви Блекторнови — каза Монти. — Дано всичко това да не се окаже номер.

— Дано, така ви се пада — отвърна Хен. — По-добре да не бихте слушали Тайлър.

— Кой говори за Тайлър — попита Монти. — Новината се носи по въздуха. И глухият вече е разбрал. Стигнала е чак да Канада.

— Предполагам, че затова толкова много от тях са се отзовали — каза Хен. — Вече са се появили повече от дузина.

— Добре — рече Монти. — От години не съм се бил както трябва.

— Всъщност откакто сме се оженили. Хайде, кажи си го — рече Айрис.

— С теб сме имали доста добри битки — каза Монти на жена си, като и помогна да слезе от седлото и я погали многозначително. — Може би ще ми се отрази добре, ако сменим малко темпото.

— Ей, вие двамата, престанете да флиртувате на улицата — каза Мадисън. — Ще ни излезе лошо име.

— Ти просто ревнуваш, защото я няма Фърн — отвърна Айрис, като се сгуши на сигурно до Монти, който я бе прегърнал.

— Така е — рече намръщено Мадисън. — Ужасно ревнувам.

— Можете да се настаните в хотела — каза Хен. — Така че, като се пооправите и ви мине меракът да се биете, ще се върнете обратно в Колорадо.

— Надявам се, че имат достатъчно стаи — каза Мадисън като навъсено изгледа Джеф. — Ако ще трябва да спя в една стая с Джеф, може да има стрелба още преди да настъпи утрото.

— Виждам, че сте си все същите — каза Хен.

— Мадисън не обича да го виждат с инвалид — каза Джеф. — Това го притеснява.

— Ако още веднъж те чуя да споменаващ, че си инвалид, може да прострелям и другата ти ръка.

— А ако той не улучи, ще го направя аз — добави Монти на свой ред.

— Няма да го забравя това пътуване — каза Айрис нацупено. — Заведете ме в хотела, преди и аз да съм се ядосала.

— Помоли администратора да каже на Джордж, че сте тук — каза Хен. — Сигурен съм, че ще се радва да ви види. След като се настаните, можете да слезете в ресторанта и Тайлър да ви приготи нещо за ядене.

— Ти няма ли да дойдеш с нас? — попита Монти.

— Големи момчета сте. След като намерихте пътя от Колорадо дотук, няма начин да не можете да се настаните в един хотел.

Хен нямаше намерение да помогне на братята си да се почувстват по-добре. Колкото по-малко удобства имаха, толкова по-бързо щяха да си тръгнат. Но и това за него нямаше да бъде особено бързо.

— Струва ми се, че той не се радва да ни види — каза Мадисън. — Това ми напомня за едно време в Абилийн, когато...

— Ако пак започнеш, със сигурност ще си изпросиш боя — заплаши го Хен. — И освен това, ако не беше дошъл, сега щеше да си женен за Саманта Брус. Залагам си главата, че тя не би се оставила да забременява толкова често. Щеше да се сдобиеш с две възпитани Бостънчета, а после тя щеше да те изрита от спалнята да спиш в хола и да държиш ръцете си далеч от нея.

Мадисън се намръщи.

Айрис въпросително се загледа в зет си и каза:

— Не съм чувала за това.

— Няма и да разбереш, дори и ако трябва да застрелям Хен, преди Блекторнови да са успели.

— Вижте кой идва — посочи Хен към Джордж, който излизаше от хотела. — Кога е барбекюто?

Джордж подаде ръка на Айрис, за да изкачи стълбите и ѝ каза:

— Сигурно си изморена. Стаята ти е готова.

Хен изсумтя и се отдалечи, ругаейки.

— Отивам в ресторанта — каза Монти. — Никога не съм вярвал, че ще се радвам на храната на Тайлър, но след това триседмично пътуване бих изял всичко, което ми предложи, независимо с какво го е поръсил.

— Бих искала да се изкъпя — каза Айрис. — Няма да излизам до утре.

— На мен ми се пие нещо — каза Мадисън. — Гърлото ми е пресъхнало за глътка свастно бренди.

Той бръкна в дисагите и извади една бутилка. Джордж се засмя.

— Никога не разчитам хората да се досетят за вкуса ми — обясни му той.

— А ти какво ще правиш, Джеф?

— Ще ям в стаята си. Не искам хората да ме гледат.

— Как се разбирахте с него и Монти тези три седмици? — попита Джордж Мадисън, след като Джеф влезе в хотела.

— Когато тръгнахме, имах още две такива — посочи Мадисън бутилката бренди.

— Поне Зак не е тук — каза Джордж. — Защото ако беше, аз щях да имам нужда от едно пиене.

Докато вървеше към офиса си, Хен изпитваше непознати чувства. Още докато ругаеше, той осъзна, че се усмихва. От дълго време насам на сърцето му не бе така леко, като сега. Беше му добре, а не можеше да си обясни защо. Сега, когато почти цялото му семейство бе в града, го заплашваше по-голяма опасност, откогато и да било. Джордж и Мадисън сигурно щяха да бъдат от полза, но Монти и Джеф носеха след себе си неприятности почти така сигурно, както след светкавицата идва гръмотевица. Дори не му се мислеше за това колко много съпрузи и ергени щяха да загазят още преди да е паднала нощта само защото са се загледали прекалено дълго в Айрис.

Неприятностите се трупаха около него така, както буреносните облаци около върховете на планините, а той се чувстваше сякаш няма нито една грижа на този свят. Като че ли нещо бе станало с ума му.

Държеше се като глупак, защото наистина се чувстваше дълбоко и искрено обичан. Петима мъже бяха изоставили всичко и бяха пропътували хиляди мили само защото мислеха, че той е в опасност. Бяха готови да изложат на опасност живота си и да рискуват всичко, което им бе скъпо, защото го обичаха. Усети едно странно вълнение в себе си, нещо много подобно на желанието да заплаче. Той го превъзмогна. Преди да се влюби в Лаура, би приел присъствието на братята си, без да се замисли. Сега разбираше каква голяма жертва са направили. Искаше му се да им каже, че не го заслужава, че е по-добре да се върнат при семействата си, че по-скоро би умрял, отколкото да им обясни защо не е трябвало да се безпокоят за него.

Но не им го каза. Не искаше да си отидат. За пръв път в живота си разбираше какво е да си обичан и нямаше желание да направи нещо, което да разсее това чувство.

— Видя ли ги? — попита Грейс Уърти.

— Всеки ги е видял — отвърна Рут Нортън така развълнувана, както по времето, когато момичето от бара излезе навън и силния вятър вдигна полата му чак над главата. — Ако може да се вярва на Миранда, всяка неомъжена девойка в града въздиша по някой от тях по най-неприличен начин.

— Те толкова си приличат, че от пръв поглед си личи, че са братя.

— Като капки вода — отвърна Рут. — Ако Хен не бе тънък като клечка, човек не би могъл да ги различи. Монти така прилича и на поголемия си брат сякаш и те са близнаци. Бог ми е свидетел, че не съм виждала толкова много хубави мъже на едно място. Излъгах — заяви Рут. — Никога не съм виждала толкова много хубави мъже накуп. Като ги видях четиримата да вървят надолу по дъсчената пътека, направо ми се разтуптя сърцето.

— Но никой от тях не може да се сравни с онази червенокосата — каза Томи Уърти.

Майка му го беше накарала да почисти и след това да дойде да си поговорят, но той прекара целия следобед с двама приятели, опитвайки се да огледа Айрис.

— Сами се побърка да я преследва. Откакто я видя, не е промълвил и дума.

— Сигурен ли си, че е омъжена за единия от тях? — попита Грейс.

— За този, който прилича на шерифа — увери я Томи. — Това е първото нещо, което научих. В противен случай половината мъже в този град щяха да висят във фойето на хотела.

— Тези мъже непременно ще създадат неприятности в града — каза Рут. — Разбирам, че са загрижени за брат си, но помнете ми думите, това ще ни донесе неприятности.

— Но аз не мога да се преместя в къщата ти — протестираше Лаура.

— Разбира се, че можеш — каза Хен. — Това е идеалното разрешение на въпроса. Адам и Джорди няма да има нужда да се местят.

— А ти къде ще отидеш?

— Мога да спя в затвора — отвърна той.

И наистина щеше да го направи, преди да се наложи да се премести в хотела при останалите от семейството си.

— Това е абсурдно. И освен всичко друго не бих могла да живея там сама. Из целия град ще плъзнат клюки.

Лаура тъкмо бе решила да се изнася, когато Хен пристигна, за да представи Айрис на госпожа Уърти. Сега, когато състоянието на Хоуп

се бе подобрило, й се струваше, че ще пречи. Никога не бе възнамерявала да остане при семейство Уърти за повече от няколко дни, но след случилото се с Хоуп бе забравила да си потърси ново жилище.

— Ти имаш цяла къща на разположение? — попита Айрис.

— Последният шериф беше женен — обясни госпожа Уърти. — Жена му не би се съгласила да дойдат, ако нямаше къща. Хубава работа му свърши тази къща. Убиха го след по-малко от шест месеца.

— Ще има ли стая за мен и Монти? — попита Айрис.

— Разбира се — отвърна Хен.

— Прекрасно. В такъв случай хората няма да задават въпроси. И освен това ако не отделя Монти от Джеф, той ще го убие. Дори и Джордж няма да остане при него.

Така че само няколко часа по-късно Лаура бе настанена в нова къща, а се чувстваше по-неудобно от всякога.

— Няма нужда да се тревожиш толкова за това, че си изместила Хен от собствената му къща — каза й Айрис. — Мисля, че на тях с Монти им е по-удобно да живеят навън, отколкото вътре.

Лаура не можеше да й каже, че неудобството й не произлизаше от това, че е изместила Хен от къщата му, а от нейното собствено присъствие. Струваше й се, че сега ще е по-лесно, но напротив, беше по-трудно.

Лаура се опита да си наложи да не се отчайва, но писмото, което държеше в ръка не можеше да й вдъхне надежда. И този път никой не беше чувал нищо за брак между Карлин Блекторн и Лаура Симпсън и не можеха да й препоръчат някой, който би могъл да й помогне. Трудно беше да не се предаде, след като години наред бе изпращала писма до всички съдилища, църкви и проповедници, за които бе чувала. Ако през тези седем години не бе успяла да намери никой, който да потвърди женитбата й с Карлин, не можеше да очаква нещата да се променят. Мъжът, който ги бе оженил сигурно вече напълно е забравил или се е преместил да живее другаде.

— Надявах се да те срещна — каза Айрис, като едва не се сблъска с Лаура, която излизаше от пощата. — Трябва да призная, че се притеснявам да се разхождам сама из непознат град.

Лаура я разбираше. Айрис Рандолф бе толкова красива, че всички я гледаха в захлас. Въпреки че бе яздила толкова дълго, изглеждаше по-елегантна от всички останали жени в града.

— Монти ми каза, че ще останем известно време тук. Ако е така, ще трябва да си купя някои дрехи. Мислех си дали не би могла да ми препоръчаш най-доброто място?

— По-добре попитай Миранда Трескот. Аз съм твърде бедна, за да си позволявам неща, които не са ми крайно необходими.

— Май че не обичаш да говориш със заобикалки? — каза Айрис.

— Това спестява време.

— А и хората сами разбират, нали?

— Да, така е.

Айрис изчака Лаура да си размени поздрави с една местна матрона и я попита:

— Знам, че не ми е работа, затова не ми отговаряй ако не искаш, но това писмо лоши новини ли ти донесе?

Лаура се загледа в плика, който държеше. Не ѝ се искаше да казва на Айрис за това. Не беше нейна работа. Но семейство Рандолф скоро щеше да научи всичко и защо да не е от нея?

— Мъжът ми и аз избягахме, за да се оженим. За съжаление не го попитах къде отиваме. След един месец го убиха и оттогава се опитвам да открия човека, който ни ожени. Това писмо е поредният ми неуспех.

— С други думи някои хора не ти вярват, че си омъжена.

— Семейството на Карлин отказва да го признае.

— Не трябва да се тревожиш за това. Хората винаги говорят.

Лаура тъжно се усмихна и рече:

— Преди Хен да се появи не беше така. Хората ме възприемаха като градската перачка, а злите езици... всъщност по-добре да не мисля за тях.

— И сега те е страх, че семейството на Хен ще вдигне скандал, защото не можеш да ми докажеш, че си омъжена.

— Ти не би ли го направила?

— Ни най-малко. Иначе и аз би трябвало да разкажа за моите семейни тайни.

— Но аз мислех, че... — започна Лаура.

— Хората също си мислят. И смятам да ги оставя да си мислят. Не е тяхна работа. Но нищо такова не би могло да спре Хен. Не го

познавам много добре — той не ме харесва особено, така че не си говорим — но мисля, че не го интересува какво говорят хората и дори Джордж. Ако е решил да се омъжи за теб, нищо няма да го спре.

Лаура не знаеше дали да вярва, че Хен въобще не се влияе от мнението на останалите и особено на семейството си, но се почувства някак по-обнадеждена. Пъхна писмото в джоба си. Оставаше само още един човек, на когото не бе писала.

— Казваш, че тукашните жители се държат високомерно с теб — отбеляза Айрис. — Дали да не се поразходим из града, без да забележим когото и да било или пък да раздаваме прекалени любезности? Майка ми беше ужасна жена, но нямаше равна на себе си, когато хората трябваше да бъдат убедени, че е достойна за уважение.

Лаура се усмихна дяволито.

— Не, но трябва да призная, че се изкушавам.

— Е — каза Айрис като я хвана под ръка. — След като не ми позволяваш да се държа неприлично, хайде да отидем да ми купим рокля. Монти каза, че приличам на скитник.

И Лаура тръгна с Айрис да й изберат рокля, каквато тя самата никога не си беше позволявала. Айрис имаше право. Като вървяха по улицата, всички ги поздравяваха и ги заговаряха, Лаура се опитваше да потисне горчивината, която я изпълваше. Знаеше, че доброто им отношение към нея се дължи на уважението към богатото и изключително красиво семейство Рандолф, което имаше власт.

Гордостта ѝ се надигна и засили решителността ѝ. Хората от Сикамор Флетс можеха да се възхищават на Рандолфови колкото си искат, но един ден щяха да разберат, че Лаура Симпсън Блекторн е порядъчна жена със законен брак и щяха да съжаляват, че така лошо са се отнесли с нея.

— Каквото и да е това, което току-що реши, можеш да разчиташ на мен, че съм на твоя страна — прошепна Айрис на ухото ѝ. — Хен няма представа колко голям щастливец е.

Лаура стоеше загледана в останките от кирпичената си къща. За нейна голяма изненада съжаляваше за този дом. В него бе живяла бедно и мизерно, но всичко бе много по-просто.

Сега на това място цареше пълна бъркотия, както и в живота ѝ. Не знаеше какво си мисли Хен, нито какво чувства или иска. Съмняваше се дали и той самият знае.

Огледа се из двора и видя изоставеното корито и пепелта от пожара. Всичко напомняше за далечното минало, за времето преди Хен да дойде в каньона. От този ден нататък всичко в живота ѝ се обърка. Не бе в състояние нито да разбере, нито да овладее положението. Нито пък взаимоотношенията си с Адам.

Каналът, който Хен бе изградил до къщата, беше разрушен и по него вече не течеше вода.

Тя обърна гръб на развалините и тръгна към ливадата.

Беше се опитала да не мисли за бъдещето с Хен, но не ѝ хрумваше нищо, в което да не присъства и той.

Дори и когато отчиташе факта, че не е споменавал за женитба и че тя сигурно ще трябва да гради бъдещия си живот без него, пак обмисляше всичко от гледна точка на това, че него няма да го има. Невъзможно бе да намери друг, който така добре ще се грижи за нея. Никой друг не би бил дори и наполовина по-добър баща за Адам. Но това нямаше значение. Тя няма да се омъжи отново. Винаги щеше да обича само Хен.

Така или иначе никой няма да се ожени за теб. Те смятат, че само една крачка те дели от безчестието.

Лаура отхвърли тази мисъл. Почти я беше забравила. И откакто Хен бе дошъл, всички останали сякаш също я бяха забравили.

Обляна в слънчева светлина, ливадата изглеждаше така, както през онази студена, дъждовна нощ. Но не бе гостоприемна и приятна, както тогава.

Хен беше тук. А сега си сама.

Предполагаше, че в това е разликата. Сега беше сама. Винаги се бе чувствала самотна, но за кратко време беше спокойна и защитена.

Това бе глупаво. Години наред не би трябвало да се притеснява за Карлин, а още по-дълго време — за втория си баща. Никога не се бе тревожила истински за мъжете от града. Не бе изпитвала страх до онзи следобед, когато Деймиън се опита да отвлече Адам, същият следобед, в който Хен бе дошъл с една чанта, пълна с мръсно бельо, и промени живота ѝ завинаги.

Лаура се изкачи до малката пещера. Преди беше идвала тук толкова често. Обикновено с Адам наблюдаваха пеперудите и сърните. Беряха цветя. Пролет играеха във високата трева. Това бе тяхното местенце, на което забравяха непосилния труд и немотията в живота си.

Но понякога идваше сама. Точно както в този момент седна на сянка, обвиваше ръце около коленете си и подпираше брадичка на тях, с очи вперени в ливадата, и потъваше в мисли, стаени в най-отдалечените краища на съзнанието ѝ.

Сега не бе време да се измъчва с напразни мечти от младостта си. Беше прекалено късно да бленува за някой, който да се появи в живота ѝ и да оправи всичко, което не бе станало така, както бе искала. Никой не би могъл да заличи смъртта на родителите ѝ, злините, които ѝ бе причинил вторият ѝ баща и това, че Карлин я напусна. Нито можеше да ѝ върне невинността и годините, които бе пропиляла в отчаяние и безнадеждност. Момичето, мечтало за тези неща си бе отишло завинаги.

Не, дълбоко в нея все още се криеше желание за живот. Беше преживяла много разочарования, а животът бе отнел много от илюзиите ѝ, но продължаваше да живее и да се надява.

На какво?

— Надявах се да те намеря тук.

Лаура цялата изтръпна. Този глас олицетворяваше всичко, за което бе мечтала. Но когато се обърна, за да погледне Хен, отново започна да се съмнява дали мечтите ѝ някога ще се сбъднат. Нямаше смисъл само някои от тях да станат реалност. Тя трябваше да има всичко или нищо.

— Как ме намери? — попита тя.

— Не са много местата, където можеш да отидеш.

— Познаваш ме твърде добре.

— Въобще не те познавам.

— Нищо не те спира.

Хен се наведе към нея и прошепна:

— Само ти.

— Защо го казваш? — попита го тя.

— Предполагам, че причината е в двама ни — отвърна той. — Ти не ме одобряваш, а аз не мога да повярвам на това, което се случи.

— Какво е то? — зададе му тя въпроса като пропусна да отговори на забележката му, че не го одобрява. Това го знаеше. Искаше да разбере другото.

— Тази работа с влюбването — обясни той. — Винаги съм смятал, че е глупаво. Нямах да позволя да ми се случи. И тогава се влюбих.

— И какво?

— Не знам. Ти какво усещаш?

Как се чувстваше жена, влюбена в Хен Рандолф? Ужасно я беше страх. През целия си живот не е била така изплашена. И в същото време се бе вкопчила в любовта му като удавник за сламка.

— Понякога ме е страх дори да мисля за това — отговори тя.

— Защо?

— Защото така силно го желая.

Той замълча и тя се опита да не го изтълкува като знак за отстъпление, но той сякаш се затвори в себе си и се замисли за неща, които не искаше да сподели.

— Какво желаеш? — попита той.

Лаура преглътна. Всичко и нищо. Вече ѝ бе дал толкова много, тя жадуваше за много повече. Господи, по-добре да не го казва. Той ще я помисли за абсолютно луда.

— Искам някой да ме обича. И то много. Не очаквам от него да направи нещо кой знае какво, но да ме накара да се почувствам някак по-особено и в неговите очи да бъда най-прекрасната жена на света. Искам да ме нарича своя жена. Искам да бъде властен и ревнив. Но и да може да забрави всичко това, защото ще знае, че по-скоро бих умряла, отколкото да го предам. Искан ми се за него да бъда най-скъпото същество в целия свят, да ме пази и да ме защитава. Но той трябва да знае, че аз си имам собствено мнение, мисли и чувства, че мога да мисля и да се държа както си искам. Желая да се чувствам свободна и в същото време обвързана с любовта му. Искам да съм притежавана, макар и да съм притежател. — Лаура се зачуди дали не бе казала твърде много. Той не казваше нищо, просто си седеше, загледан в нея. — Разбираш ли какво имам предвид? — попита тя.

— Това, което каза, е противоречиво — отвърна той.

— Кажи ми за теб какво е да си влюбен?

Хен не беше сигурен, че знае. Въпреки че едва ли бе мислил за нещо друго през последните няколко дни, малко бяха въпросите, на които намери отговор.

— За баща ми любовта беше вериги, които го задушаваша. Аз мислех, че той ни мрази, но сега знам, че не бе достатъчно силен нито да мрази, нито да обича. За майка ми тя представляваше една мания, която я правеше сляпа за реалността. Накрая, когато вече не можеше да си затваря очите за истината, това я уби. Денят, в който я погребяхме, се заклех, че дори и да трябва да живея и умра сам, никога няма да обичам някого по този начин. После Джордж се ожени за Роуз. В тяхната любов нямаше нищо вълнуващо. Те просто бяха щастливи. Не се занасяха и не въздишаха, нито пък трябваше да бъдат постоянно заедно. Понякога, когато са в една и съща стая, сякаш дори не се забелязват. Но всъщност не е така. Като че ли са свързани. Не е необходимо да казват или да правят нещо. То е винаги в тях. Сякаш са част един от друг.

Хен я погледна в очите и каза:

— Ето, това искам.

Лаура мислено въздъхна и сложи ръката си върху неговата.

— И аз искам това. Просто не успях да го кажа така добре.

— Но не искаш ли и другите неща: въздишките и прехласването, клетвите, че Бог не е сътворил по-красива жена?

Лаура леко се усмихна и отвърна:

— Разбира се, че ги искам. Обзалагам се, че Джордж постоянно повтаря на Роуз колко е красива, само че на такива места, където братята му не го чуват. Това е нещо, което си остава между тях двамата.

— Не ме интересува, ако хората знаят, че за мен си най-красивата.

— Аз също не бих се притеснила, ако целият свят знае, че за мен си най-красивия мъж, но би ли искал целия град да е дошъл тук сега да ни гледа и да чува всяка дума от разговора ни?

— Мислиш ли, че биха имали нещо против това? — попита той, като я целуна по ухото, и плъзна устни надолу по шията.

Беше й трудно да мисли за Сикамор Флетс и за всичко останало, когато Хен възпламеняваше усещанията й по този начин.

— Представям си как госпожа Уърти щеше да закрие очите на Хоуп, а госпожа Нортън щеше да задърпа горката Рейчъл да си ляга.

Хен оголи рамото ѝ и покри гладката бяла кожа с целувки.

— Бил Нортън би си тръгнал в този момент. Той сигурно мисли, че подобно държание не подобава на един банкер.

Което просто би означавало колко погрешно може да е мнението на банкера. Лаура можеше да си представи много малко неща, по-приятни от това. Помисли си, че госпожа Нортън би останала малко изненадана, ако мъжът ѝ започне да целува врата и раменете ѝ, но ѝ се струваше, че Рут доста лесно би свикнала с това.

Тя вече беше. Това нямаше нищо общо с егоистичното любене на Карлин. За Хен като че ли бе по-важно да достави удоволствие на нея, отколкото на себе си. Силно се изкушаваше да пъхне ръката си между краката му, за да разбере дали и нейното присъствие го вълнува толкова много, както неговото нея, но самата мисъл възпламеняваше тялото ѝ. Хен, изглежда, си мислеше, че това се дължи на целувките и насочи устните си към гърдите ѝ.

Лаура реши да не го обърква.

Тя разбра, че Хен иска да се любят точно тук и сега и цялото ѝ тяло изтръпна от възбуда. Карлин я желаяше само когато беше пиан. Това че Хен я иска посред бял ден, когато приятната топлина на сърцето заливаше тялото ѝ, беше направо невероятно.

Тя, разбира се, също го искаше. Отначало не бе мислила за любовенето по този начин, но днес мисълта я порази като гръм. Когато вдигна очи и го видя изправен до себе си, погледът ѝ се плъзна първо по силните му крака и се спря на слабините му. Едва след като изви врата си и закри очите си от слънчевата светлина, успя да го види целия. Когато той се настани до нея, височината им се изравни, но това, което вече бе започнало, не можеше да се върне назад.

Тялото ѝ гореше от желание и той бе причината. Лаура прекара ръце по косата му. Тя бе така руса и мека. Изглеждаше почти бяла на слънчевата светлина. Но отзад вратът му бе силно загорял от дългите години, прекарани под слънцето в Тексас. Пръстите ѝ се пъгнаха под ризата му, търсейки силните мускули на раменете. Горещият му език намери зърната на гърдите ѝ и тя почти се забрави.

Но не напълно.

Докато езикът му обхождаше зърната ѝ с влудяваща страст, ръцете ѝ се плъзгаха надолу по гърба му. Усещаше мускулите под ризата му да потрепват и кожата, която бе мека и топла. Тялото му миришеше хубаво. Приятният му аромат се засилваше от топлината, която преминаваше през него.

Без сама да разбере как, Лаура се озова гола до кръста като насърчаваше всяка негова ласка. Пръстите ѝ трескаво търсеха копчетата на ризата му, докато накрая я разкопча и съблече.

Кожата му бе поразително бяла. Ако не се смяташе загара около врата му, той приличаше на истински Адонис изваян от чист бял мрамор.

Но въпреки че изгаряше от желание да изучава тялото му, да се наслаждава на кожата, която докосваха пръстите ѝ, неговите милувки все по-настойчиво я караха да се отдаде на собствената си страст. Той бе така погълнат от удоволствието да я опознае цялата, че тя за момент му се подчини напълно, зарови ръце в косата му и притисна устните му към гърдите си.

Дори и в това положение силата на страстта му не намаля. Само за няколко минути бе съблякъл и нея и себе си. Нито пък липсата на опит бе в състояние да задържи жаждата му да задоволи желанията на телата им. Въпреки това той не проникна веднага в нея, а продължаваше да търси нови начини да ѝ достави удоволствие, усилвайки удоволствието от всяка минута.

Лаура никога не бе мислила, че физическото удоволствие може да бъде толкова силно. Дори и без да има опит, Хен ѝ достави наслада, каквато никога не бе изпитвала. Тя се остави изцяло в ръцете на Хен да я води в това удивително пътешествие и да я върне напълно невредима в края му.

Той проникна в нея и двамата се сляха в едно цяло. Тя се притискаше в тялото му като го учеше на всичко, което знае и поглъщаше първичната му сила и жаждата, която го изпълваше. Той стигна до края преди нея, но продължи, докато и тя сподели удоволствието му.

Лаура лежеше в прегръдките му, убедена, че това бе мъжът, който винаги ще се отнася с нея като с равна. Да живее с него, означаваше да дели всичко.

— Любовта ти наистина ме кара да се чувствам по-добре — каза Хен.

Лаура изпита леко негодувание срещу думите, нахлули в приятната атмосфера, която настъпи, след като се любиха, но когато осъзна значението им, разбра колко важно бе казаното от Хен.

Тя се подпря на лакът, за да може да го вижда. Той лежеше по гръб със затворени очи, а тялото му поглъщаше слънчевата топлина.

— Сигурен ли си, че не става дума само за физическото ти желание? — попита тя.

— Това, което е вътре в мен, няма нищо общо с физическите ми желания — отвърна Хен. Той се обърна така, че слънцето да не блести в очите му и продължи: — Ако беше така, още преди години щях да се оправя.

Лаура усети една вълна на щастие да се надига в нея, но страхът ѝ пречеше.

— Всичко е наред в душата ти — каза тя.

— Нищо не е наред — отвърна Хен.

— Кой ти го каза?

— Няма нужда някой да ми го казва. Отдавна го знам.

Искаше ѝ се да спори, да му каже, че не е вярно, но дори не знаеше от какво го е страх.

— Да не искаш да кажеш, че не искаш да се ожениш, защото нещо не е наред?

— Не. Искам да кажа, че не трябва да го правя.

Лаура не можеше да сложи в ред мислите си. Докато се обличаха, тя полагаше неистови усилия да вникне в думите му, да разбере какво изпитва.

— Тук вътре няма кой знае какво — каза Хен като потупа гърди. — Никога няма да направя една жена своя съпруга, докато не се убедя, че мога да ѝ предложа също толкова, колкото и тя на мен. Досега не мислех, че това е възможно. А сега се надявам да е така.

— Това е най-смешното нещо, което съм чувала — каза Лаура. — Половината от жените на този свят биха се избили за съпруг като теб.

— Надявам се скоро да ми видят гърба. В мъжа трябва да има много повече, отколкото можеш да забележиш на пръв поглед.

— Не и аз.

— Но не става дума само за теб и мен, нали? И други хора са замесени.

Може би, но тя нямаше намерение да им позволи да застанат между тях двамата. Беше намерила мъжа, който искаше, и смяташе да го задържи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

— Адам, не ме слушаш.

Лаура искаше да разтърси момчето, докато му затракат зъбите. С всеки изминат ден ѝ ставаше все по-трудно да се оправя с него. Тя седеше на сянка в дъбовата горичка до реката зад къщата на шерифа, а Адам се занимаваше с коня си под блясъка на утринното слънце.

— Остави Санди и ела тук — каза тя, като се опита да придаде на гласа си колкото се може повече тежест. — Трябва да поговоря с теб за нещо много важно и имам нужда от цялото ти внимание.

— Мога да слушам и да...

— Ела тук! — отсече Лаура. И тя самата се изненада на остротата в гласа си, но Адам завърза Санди и дойде при нея. Той стоеше намръщен и явно показваше, че го прави по принуда. Не я гледаше, но това нямаше значение. Само трябваше да слуша.

— Мисля отново да се омъжа. Би ли искал да имаш баща?

— Не.

— Не ти ли се иска да има кой да те учи да яздиш, да ходиш на лов, да...

— Не — извика Адам.

Когато вдигна глава онова, което прочете в очите му, силно я изненада. Вместо гняв и обида в тях личеше страх.

Тя се наведе и го прегърна. Той се дърпаше, но не достатъчно силно, за да се отскубне.

— Никога не бих се омъжила за човек, когото не харесваш — побърза да го увери тя. — Това не бива да те тревожи.

— Не искам да се омъжваш.

Сега в погледа му се четяха и гнева, и обидата, но страхът също оставаше.

— Но ти харесваш Хен. Никога не си харесвал друг мъж толкова много.

Адам внезапно се дръпна от ръцете на майка си.

— Мразя шерифа — каза той, докато отстъпваше назад. — Мразя го.

— Не ставай смешен — каза Лаура, раздразнена от начина, по който момчето реагира и продължи: — Спиш в къщата му, ядеш храната му, с Джорди вървите по петите му. Просто не е възможно да го мразиш.

— Той не ме иска. Не иска ти вече да ми бъдеш майка.

Адам бе така разстроен, че малко оставаше да заплача. Лаура протегна ръка да го притегли към себе си, но той се отдръпна подалече.

— Казах ти, че това не е вярно. Той много те харесва.

— Не го харесвам! Мразя го! Той иска да те отвлече.

Някой се бе опитал да го настрои срещу Хен. И бяха успели.

— Кой ти го каза? — попита тя.

Адам наведе глава.

— Искам да ми кажеш кой ти е наговорил тези лъжи, Адам! Джорди ли?

— Той харесва шерифа — отвърна презрително Адам. — Джорди мисли, че шерифът е идеален. Той иска да му бъде баща.

— Ти също по-рано го искаше. Какво те накара да си промениш мнението?

Адам отново замълча.

— Какво са ти казали?

Детето мълчеше.

— Ще отговориш ли на въпроси ми?

Адам поклати глава.

Значи смяташе да застане срещу нея.

— Аз съм ти майка и трябва да знам какво са ти казали.

Тишина.

— Добре, щом не искаш, не казвай нищо. Предполагам, че не мога да те накарам. Но ти не зачиташ майка си, Адам Блекторн, а аз няма да позволя това. Ще те накажа.

Струваше й се, че му стана малко неудобно, но не беше сигурна.

— След като не можеш да направиш онова, за което те моля, ще трябва да загубиш някои привилегии. Да имаш кон е привилегия. Ще заведа Санди в конюшната. Няма да можеш нито да го яздиш, нито да го доближаваш.

Заплахата на майка му силно го изненада, но не отстъпваше.

— Ако до утре не ми кажеш, ще го продам. Сега, когато не мога да пера много дрехи, имам нужда от тези пари. Господин Елгин ми предложи много добра цена. На Дани му трябвал кон.

— Не можеш да дадеш Санди на Дани! — избухна Адам. — Не можеш. Той ще даде на Шорти Бейкър да го язди.

— От теб зависи.

Лаура се приближи до Санди. Отвърза го и се запъти към конюшните. Мразеше да се отнася така с Адам, но той трябваше да се научи.

— Той каза, че ти искаш да се омъжиш за шерифа — каза Адам, като не вдигаше поглед от земята.

— И какво лошо има в това?

— Каза, че шерифът няма да ме иска, че ще иска ти да прекарваш цялото си време с неговите бебета.

Лаура се спря и се наведе към сина си. Повдигна брадичката му, така че да я погледне право в очите и каза:

— Аз съм твоя майка, Адам. Дори да имам и дузина бебета, това няма никакво значение. Пак бих те обичала точно толкова, колкото и сега. Моите бебета ще ти бъдат братя и сестри. Ти ще ги обичаш също толкова много, колкото и те теб. Ще бъдем едно семейство. Защо мислиш, че Джорди иска да е син на шерифа? Защото знае, че той е прекрасен човек, който би могъл да даде на едно момче много любов, дори и той да не му е син.

Адам сякаш дори не я слушаше.

— Не си ли спомняш как те учеше да яздиш? Нямаше да го направи, ако не те харесваше. А след като те харесва, никога не би искал от мен да престана да те обичам.

Изражението на лицето му си оставаше упорито.

— Няма да се омъжа за човек, който не иска да те обича.

Адам изглеждаше така, сякаш ужасно му се иска да каже нещо.

— Какво стана? Има ли още нещо, което не си ми казал?

Момчето продължаваше да мълчи.

Лаура се изправи и му каза:

— Мисля, че трябва да отидем да поговорим с шерифа. На него сигурно ще кажеш онова, което не искаш да кажеш на мен.

— Не. — В гласа му вече нямаше страх, само дълбок гняв.

— Защо не? — попита Лаура.

Адам не можеше да се сдържа повече и направо изстреля отговора:

— Защото той е убил татко.

Това бе толкова неочаквано за нея, толкова абсурдно. Или по-скоро много хитро. Явно бе измислено, за да го нарани дълбоко. За момент тя не можа да намери думи.

— Кой ти каза това? Адам, отговори ми. Кой ти го каза?

— Дядо — отвърна момчето.

Ейвъри се е срещал с Адам! Можел е да го отвлече по всяко време и тя нямаше да знае кой го е направил. Как е могла да бъде толкова невнимателна?!

— Кажи ми какво ти е казал — строго каза тя. — Искам да чуя всяка дума.

— Каза, че татко се е опитвал да залови някакви лоши мъже и шерифа го е застрелял.

— Но това е глупаво. Хен е шерифът. Той не би убил никой, който му помага.

— Дядо казва, че той е убил татко — повтори Адам.

Лаура осъзна, че Адам не е в състояние да проумее и тя самата бе виновна за това. Бе направила всичко възможно да го накара да повярва, че баща му е бил добър човек, защото смяташе, че малко момче като него има нужда да се възхищава от татко си. Бе решила, че подобна лъжа ще е за добро, но сега трябваше или да му съобщи истината и да се надява, че той пак ще се научи да харесва Хен, или да го остави да продължава да живее със заблудата, че баща му е бил герой.

Зачуди се дали Адам е достатъчно голям, за да разбере защо го бе излъгала. Съмняваше се, че той ще приеме нещата такива, каквито всъщност са и ще й прости. Някой ден щеше, но точно сега щеше да се чувства обиден и измамен. Ако изобщо й повярва.

Но тя бе длъжна да му каже, както за негово, така и за нейно добро. На Карлин не дължеше нищо. Бе излъгала само заради Адам. И затова ще му каже цялата истина.

— Ела тук, Адам. Трябва да ти кажа нещо.

Сърцето я заболя като го видя, че пристъпва с нежелание. Само допреди няколко месеца всичко между тях беше наред. Винаги бе

мислила, че той ѝ се доверява напълно. Изплаши се, че дълбоко се е лъгала.

— Предполагам, че е трябвало по-рано да ти го кажа, но не исках да се срамуваш от баща си.

Адам се опита да се изплъзне, но тя го държеше здраво.

— Татко беше добър. Ти сама ми го каза. Дядо също.

Лаура разбра, че задачата ѝ бе по-трудна, отколкото бе очаквала. Намусеното изражение на Адам ясно говореше, че той няма да приеме това, което ще му каже.

— Не ти казах истината за баща ти — започна Лаура. — Исках да го обичаш.

— Аз наистина обичам татко.

— Шерифът не го е убил. Баща ти бе убит преди седем години, дълго преди шерифа да се появи. Баща ти не се опита да залови крадците на добитък, а да открадне бик и един от мъжете в ранчото го застреля.

— Това не е вярно — запротестира Адам. — Татко беше добър човек. Шерифът е лошият.

— Не, Адам. Баща ти бе заловен да краде добитък.

Адам се отскубна от ръцете на Лаура.

— Лъжеш — извика той.

— Защо ще те лъжа?

— Защото искаш да се омъжиш за шерифа. И не искаш да харесвам татко, а Хен.

— Кой ти го каза?

— Дядо. Каза, че ще се опиташ да ме накараш да повярвам, че татко е лош. Каза ми го.

Лаура разбра, че бе попаднала точно в капана на Ейвъри. Сега Адам не би повярвал и на една нейна дума.

— Няма да бъда негов син. Ако се омъжиш, ще избягам.

— Чуй ме, Адам. Не искам повече да се срещаш с Ейвъри. Той иска да те отвлече и да те...

— Не е вярно. Аз го питах. Досега би го сторил хиляди пъти, ако е искал.

Това накара Лаура да застане нащрек и тя попита:

— Какво иска Ейвъри?

Адам побърза да се защити:

— Нищо не иска. Само да го харесвам.

— Не те ли е карал да отидеш някъде с него или да направиш нещо?

— Не.

Адам лъжеше. Винаги можеше да го познае.

— Не ми казваш истината.

— Не е вярно. Той просто иска да го харесвам. Разказва ми за татко, че е бил добър човек. Ти също го каза.

— Знам. Излъгах те, защото мислех, че за теб ще е по-добре да се гордееш с баща си. Но сега разбирам, че съм сгрешила, тъй като мразиш един наистина добър човек.

— Лъжеш! Повече няма да те слушам.

Преди Лаура да успее да го спре, Адам изчезна зад ъгъла на къщата към каньона. Никак не ѝ се искаше да го пуска в това състояние, но засега не можеше да направи нищо. Трябваше да се успокои, преди някой да успее да говори с него.

Тя трябва да го накара да приеме истината за Карлин. Както и това, че Хен го харесва. Непременно. Просто не можеше да се омъжи за човек, когото синът ѝ мрази.

— Тя каза, че татко е бил лош — каза Адам на Ейвъри. — Точно както ти каза.

Въпреки че внимаваше да запази загриженото си изражение, Ейвъри се усмихна вътрешно. Лаура бе реагирала точно така, както очакваше. Сега оставаше само да убеди Адам да му помогне. Но момчето се оказа изключително упорито също като баща си. Ако Карлин бе направил онова, което му каза, днес щеше да е жив. Не трябваше да се жени за Лаура Симпсън. Тя беше наистина красива, не можеше да не го признае, но само един поглед му бе достатъчен да разбере, че рано или късно ще му донесе неприятности.

— Не бива да се сърдиш много на майка си — каза му Ейвъри. — Жените са способни на всичко, за да получат един мъж. Лъжата е нищо в сравнение с други работи, които съм ги виждал да правят.

— Какви работи? — попита Адам.

— Няма значение. По-важно сега е да ми помогнеш да си разчистя сметките с шерифа за това, че уби баща ти.

— Мама каза, че е било много отдавна. Каза, че шерифът е бил през цялото време в Тексас.

— Тя не знае. Не е била там. А сега ще ми помогнеш ли?

— Мама каза, че някой друг го е направил.

— Вече говорихме за това, момчето ми, сигурен съм. Не се тревожи повече. А сега трябва да направим план.

Но Адам не го слушаше. Ейвъри изглеждаше така, сякаш замисля свой собствен план.

— Недей да се чувстваш толкова виновна — обърна се Айрис към Лаура. — Надявам се, че този твърдоглавец, зет ми, скоро ще се осъзнае.

— К-какво искаш да к-кажеш? — сепна се Лаура, извадена от унеса си.

— На всички им е ясно, че си влюбена в Хен. Както и че и той е влюбен в теб. И след като това е така, струва ми се, че единствената причина за мрачното ти настроение е, че той все още не е поискал ръката ти. Нали не е?

— Никога не е казвал. Не съм очаквала. Не.

— Така си и знаех. Никой от тяхното семейство не се жени лесно. Мисля, че те всички са малко особени. Джеф със сигурност, а за Зак никога не можеш да кажеш. Като че ли най-разумен е Джордж, и то може би благодарение на Роуз. Тя единствено може да им влияе.

Лаура бе потресена от това, че мислите ѝ бяха така прозрачни. Зачуди се дали всяка жена в града смяташе, че тя иска да спечели Хен. Подобна мисъл я накара да се изчерви.

— Не се притеснявай. Той скоро ще се оправи. Личи си, че се измъчва, и няма да може дълго да издържи в това състояние.

— Не искам да се чувства така — каза Лаура.

— Мъжете от семейство Рандолф имат нужда да страдат. Има нещо в живота им — Роуз казва, че е баща им, което ги е направило неспособни да се влюбват като обикновените хора. Понякога са натрапчиво грижовни, но от тях стават добри съпрузи.

От поверителния тон на Айрис Лаура заключи, че тя я смята вече за част от семейството. Тази жена сигурно разбираше другите мъже, но не познаваше Хен. Всъщност никой не го познаваше, включително и

той самият. Това беше част от проблема. Влюбването го бе накарало да обърне внимание на себе си може би за пръв път в живота си. Така че просто не бе способен да обмисли нещо сложно като брака, преди да свикне с онова, което откри.

Което бе добре, защото, докато Адам не престанеше да го мрази, тя не можеше да се омъжи за него...

— Ти ще му бъдеш прекрасна съпруга. Също толкова мълчалива си, колкото и той. Никога не съм си представяла, че една жена може да говори толкова малко. Ние с Монти въобще не можем да мълчим.

Лаура й вярваше. Когато беше край тях с Монти, направо се изморяваше, но ясно личеше, че те двамата се обожават. Той говореше твърде много и на висок глас, но бе от онзи тип мъже, на които жените могат да разчитат, че винаги ще бъдат там, когато се нуждаят от тях. Айрис никога не можеше да седи спокойно. Въпреки че Монти бе този, който държеше картите, тя казваше как да ги разиграят.

Лаура се зачуди какво ли биха казали хората за нея и Хен. Той бе внимателен както винаги, но явно бе доста объркан. В началото тя си помисли, че присъствието на братята му го дразнеше. Всички в Сикамор Флетс говореха за тях. Хората се обзалагаха кое семейство ще бъде по-многобройно — Рандолфови или Блекторнови.

Той сигурно се тревожеше за Блекторнови, но каза, че вече знае какво да прави. Единствената му грижа оставаха тя и Адам. А по очите му личеше, че мислите му не бяха радостни. Искаше й се да поговори с него, но се колебаеше. Каквито и да бяха мислите му, трябваше да се справи с тях сам. Когато станеше готов, щеше да й съобщи.

— Нещо друго те тревожи повече от Хен, нали? — попита Айрис. Тя се вгледа в нея за момент и продължи: — Притесняваш се, че той е от старо семейство с традиции от Вирджиния ли? Подочух някои от жените в града да говорят за това. Така ли е?

Лаура кимна.

— Е, не се тревожи тогава. Бащата на Роуз бе янки и офицер. Можеш да си представиш как това се отрази на останалите от семейството. Бащата на Фърн пък беше фермер от Канзас, който си връше носа навсякъде. За моите родители няма да споменавам. Казвам ти това, за да знаеш, че Рандолфови се женят за когото си искат. Според Монти всичката тази синя кръв се е поразредила. И аз съм сигурна, че ти можеш да влееш младост и свежест в нея.

— Ако търсят здрава и жизнеспособна порода, са намерили най-подходящото място. В Сикамор Флетс хората са такива. А аз съм най-обикновената сред тях.

— Но си най-хубавата, а и както чувам, най-умна и оправна.

— Какво искаш да кажеш?

— Никак не е лесно за една жена сама да се оправя. А освен това имаш и собствена земя.

— А, каньонът ли имаш предвид?

— Нали той е основният източник за вода на града?

— Да.

— В това място нищо не е така ценно както водата, дори и златото — увери я Айрис.

Но имаше и нещо по-ценно — Хен Рандолф. Само че не знаеше дали ще има късмета да се сбъдне желанието ѝ.

Хен беше в отвратително настроение от няколко дни. Винаги се чувстваше като тъпо мекотело, когато не можеше да разреши някакъв проблем. Това че не е в състояние да реши какво да прави с Лаура го объркваше повече от всякога.

— Сърдит си, защото мислиш, че дойдохме по-скоро, за да ти причиним неприятности, отколкото да те опазим жив — каза му Монти.

— Ако искаш вярвай, но аз оценявам вашето идване — или поне онова, за което дойдохте, но няма нужда и петимата да ходите важно из града и всички да започнат да говорят за враждата ни. Остава само още един идиот да застреля някое дете. Тогава жителите на града и Блекторнови ще се надпреварват кой да ме залови пръв.

— Признавам, че е малко страшно — съгласи се Монти. — Но не можех да оставя Мадисън и Джеф да не се месят. Кое е доста глупаво, след като Мадисън от години не се е качвал на кон. Трябва да му призная на това копеле обаче, че въобще не се оплакваше. Джеф, естествено, създаваше проблеми и за двамата.

Хен не се интересувахе от Джеф и Мадисън. Бъдещето му висеше на косъм, а техните караници и препирни нямаше да му помогнат да вземе решение.

— Но това, което те тревожи, е друго. Онази жена е, нали? Вдовицата с детето? Какъв е проблемът?

— Влюбен съм в нея, глупако. Това е проблемът.

Монти се загледа смаяно в брат си за момент, а в очите му се появи весело пламъче. Миг след това той избухна в бурен смях.

— Престани, преди да съм ти размазал муцуната!

— Ако ще и да ме убиеш, не ми пука — успя да каже Монти през смях. — Като се сетя как се държеше, когато аз се печах на огън заради Айрис, не бих си мръднал и проклетия пръст да ти помогна, дори и да виждам, че те водят към въжето.

— Винаги съм казвал, че си най-подлия кучи син в Тексас.

— А аз, че ти си такъв.

— Ако не бяхме вече големи, бих те съборил на земята.

— Продължавай, ако от това ще ти олекне, но няма да разрешиш проблема си.

В безсилието си Хен се изкушаваше да си го изкара на брат си, но не можа да го улучи и юмрукът му се стовари върху тапицирания стол. Остана доволен от удара, който отекна с тъп звук.

— Тя не иска ли да се ожените? — попита Монти.

— Не съм я питал.

— Тогава откъде знаеш, че има проблем?

— Проблемът е в мен.

— Защо?

— Няма да съм добър съпруг.

— Сигурно. Кълна се в бога, че не бих се омъжил за теб. Имаш отвратителен характер, никога не казваш на никого онова, което смяташ да направиш, преди да си го свършил, и не си способен да проведеш един нормален разговор на масата по време на вечеря. Вероятно очакваш от нея да седи вкъщи и да гледа намръщената ти физиономия.

Хен се усмихна и отново стана сериозен.

— Не е само това. Ти знаеш, че ние всички приличаме на татко. Заклех се никога да не се отнасям с някого така, както той се отнасяше с мама.

— Надявам се да го изпълниш.

— А как да съм сигурен, че няма да се държа по този начин с Лаура?

— Ти просто си мрачен и необщителен, Хен. Не си зъл.

— Благодаря. Не ми се вярва тя да иска такъв съпруг.

— Ами попитай я. Кажй й какво калпаво копеле си. Така че ако се ожените, да не съжбялява.

— Не искам да направя такова нещо, проклет идиот такъв. Аз я обичам. По-скоро още сега бих си тръгнал, за да не се върна никога, отколкото да я нараня по някакъв начин.

— Ти май наистина я обичаш, а?

— Разбира се, че я обичам. Мислиш ли, че иначе бих ти позволил да ми се присмиваш така?

Погледът на Монти омекна.

— Любили ли сте се? — попита го той.

Хен кимна.

— Значи работата е сериозна.

— Казах ти, че е.

— Знам, но не мислех, че ще развалиш обета си за безбрачие.

— Нямах намерение.

— Съжбяляваш ли?

— Не. Само че сега се чувствам сякаш съм се обвързал с нещо, на което не съм способен. Ти знаеш какво означава да мислиш за женитба.

Монти се засмя.

— Доста по-добре от теб — отвърна той.

— Но ти винаги първо свършваш работата, а после мислиш.

— Срамота е, че ти не можеш да го направиш поне веднъж.

— Веднъж го направих.

— Бях забравил.

— А аз не мога. Това че ти спеше с всяка жена, която ти паднеше, не означава, че и аз мога.

— Мен ме остави. Ти обичаш тази жена. Искаш ли да се грижиш за нея, да бъдете постоянно заедно?

— Разбира се.

— Тогава какъв е проблемът?

— Не съм сигурен, че мога да го направя. Кажй ми честно, наистина ли смяташ, че от мен ще излезе добър съпруг?

— Най-добрият. Ти винаги си разбирал жените по-добре от всички нас. Но съпругата ти трябва да е подходящата жена.

— Лаура е най-подходящата.

— В такъв случай няма за какво да се тревожиш. Е, не е съвсем така, но поне няма да ти се наложи да научиш нищо повече от онова, което научава всеки женен мъж.

— Просто не съм сигурен, че съм подходящ за съпруг.

— Никой мъж не е бил. Всеки път, когато помислех да се оженя за Айрис, ме побиваха тръпки.

— Но ти си луд по нея.

— Това не променя нещата. Женитбата винаги предизвиква ужас у мъжа.

— На мен ли го казваш? Особено когато тя има малко момче, което ме мрази от дъното на душата си.

— Ти ще се справиш с него. Винаги си имал чар.

— Ти си тоя, който очарова.

— Не. Аз изглеждам добре и съм богат, затова правя каквото си искам, не съм лошо момче, когато всичко е вече казано и направено. Ти си груб и нежен едновременно — точно типът мъж, на който жените не могат да устоят.

— Не съм сигурен, че присъствието им тук ми харесва. Може точно това да накара Блекторнови да дойдат и да ни нападнат.

— Преди малко ги видях шестимата да вървят надолу по улицата. Със сигурност не бих искал да ги срещна. Шерифът може и да е добър с пистолета, но оня сипаничавия изглежда достатъчно зъл, за да се справи с половината Блекторн.

— И близнакът му е достатъчно внушителен.

— Напразно се тревожите — обърна се Питър Колинс към мъжете, които се бяха събрали в бара на Елгин. — Рандолфови винаги се държат един за друг.

— Това не ме притеснява. Просто не ми се иска да попадам сред тях.

— Че защо ще го правиш?

— Ами не знам, Блекторнови може да си помислят, че ние ги защитаваме.

— А не ги ли защитаваме?

— Ние наехме шерифа да пази нас, а не ние него.

— Мисля, че трябва да се отървем от него — каза някой. — Не искам да носи неприятностите си тук.

— Но Блекторнови знаят, че сме го наели заради тях. Ако той си отиде, те може да ни нападнат.

— Никой не е чувал за Блекторнови, откакто шерифът залови онези крадци — отбеляза Бил Нортън. — Може и да не дойдат. А сега защо не изпием по едно и да поговорим за настъпването на дъждовния сезон?

Пожар! — чу се вик от улицата. — Някой е запалил града!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

— Колко бяха пожарите? — попита го Лаура.

Огънят не бе нанесъл големи щети на ресторанта, но клиентите щяха известно време да усещат миризмата на обгоряло дърво.

— Шест — отговори Хен.

— А големи ли бяха?

— Не. Запалили са ги като предупреждение.

— За какво?

— Някой е оставил бележка на вратата на затвора. В нея пише, че ако не се отърват от мен, хората в този град ще пострадат заедно с мен и братята ми.

— Сигурен ли си, че е било само предупреждение?

— Ако наистина искаха да изгорят целия град, щяха да изчакат всички да си легнат и да разбият цистерните с вода.

Лаура знаеше, че сблъсъкът наближава, но сега, когато това най-после бе станало, ѝ бе трудно да го повярва.

— Какво ще правиш? — попита тя.

— Бил Нортън е насрочил събрание на хората утре сутрин. Тогава ще решим.

— Не говоря за хората — каза Лаура. — А за теб?

— Ще изчакам, докато вземат решение.

Лаура хвана ръката му, за да се обърне към нея.

— Не можеш да разчиташ на този град да те защити. Защо мислиш, че ти плащат толкова много? Последните трима шерифи ги убиха и никой не си мръдна пръста срещу това.

— Братята ми са с мен. Не съм ги молил да идват, но е по-добре, след като вече са тук.

— Но вие сте само шестима. Блекторнови ще са поне две дузини. А може би повече.

Той не разбираше опасността и страха ѝ. Никога нямаше да може.

— Това означава, че се падат само по четирима на всеки. Монти ще се почувства измамен.

Безсилна да направи друго, Лаура тропна с крак.

— Погледни сериозно на нещата. Престани да се държиш, сякаш всичко е игра. И двамата много добре знаем, че искат да те убият, както и всеки, който застане на твоя страна.

— Много хора са се опитвали да ме убият, но още никой не е успял.

— Това са Блекторнови. Казах ти, че ще бъдат поне 24...

— Точно след като Джордж и Джеф се върнаха от войната се справихме с повече от 40 мъже от семейство Макклендън, решени да ни убият за половин милион в злато, което ние нямахме. Това беше преди единайсет години. Сега сме много по-добри в стрелбата.

— Но не са крадци на добитък.

— Макклендънови също бяха.

— И убийци.

— Макклендънови убиха младия Алекс Пендълтън. Просто го застреляха на място.

Лаура не можеше да проумее защо мъжете си мислят, че след като са успели да извършат нещо опасно веднъж, пак бяха готови да го направят, без да ги е страх. Претендираха, че разсъждават логично, а всяка жена, дори и най-емоционалната знаеше, че човек не може да си играе със съдбата. Дори и Рандолфови не са безсмъртни.

Хен я притегли към себе си и я целуна леко.

— Хора като Блекторнови не обмислят нещата. Смятат, че понеже са много на брой, това ги прави непобедими. И ако всичко не протече така, както са очаквали, не знаят какво да правят. Когато бяхме големи колкото Хоуп, с Монти цели пет години се бихме с крадци на добитък, разбойници и индианци и оцеляхме. Джордж и Джеф бяха офицери през войната. Съвсем бързо ще ги победим с по-добрата си тактика.

Не разбираше ли, че тя не се интересува от стратегии, а просто не искаше той да се бие. Побиха я тръпки, като си представи това красиво лице и силата на топлото му тяло, прегърнати от студените ръце на смъртта.

— Няма нужда да се тревожиш за стратегията, грешките или каквото и да било — каза тя. — Можеш да тръгнеш още сега — днес,

довечера.

Както я бе прегърнал, Хен изведнъж я погледна с очи, които бяха станали студени.

— Не мога да избягам — каза той.

— Не съм казала нищо такова.

— Напротив, точно това каза. Че мога да тръгна довечера, дори преди да се е провело събрание. Това би означавало, че бягам.

— Върни значката, напусни службата си. Тогава няма да си отговорен за никого.

Той присви очи и я прегърна още по-силно. Искаше ѝ се да избяга, за да не чуе несъгласието му.

— Не искаш да кажеш, че ме караш да избягам от тази битка, нали?

— По ли е добре да останеш и да те убият, а?

— Да. Ако другата възможност е да бъда страхливец — да, по-добре е.

— Никой не мисли, че си страхливец.

— Но ако си тръгна сега, аз бих го помислил. И това, което казват другите, няма да има значение.

Сега го разбра. Колкото и да бяха важни честта, справедливостта и обещанията, в крайна сметка, той щеше да остане и да се бие заради самия себе си. Тя не можеше да направи нищо срещу това. Опита се да превъзмогне разочарованието от неуспеха си.

— Ще ви убият. Теб и братята ти.

Хен леко я отпусна в прегръдката си, усмихна се и отново я целуна.

— Нямам намерение да умирам. Имам планове за времето, когато на това ще е сложен край.

Той силно я целуна и Лаура забрави за всичко останало. Когато беше в обятията му, трудно можеше да си представи, че съществуват опасности.

— Какви планове? — попита тя, надявайки се, че няма да се наложи да я пусне, за да ѝ обясни.

— Искам да се ожения — отвърна той.

Сърцето ѝ подскочи от вълнение.

— Вече предложил ли си на някоя?

— Не, още не съм.

— А кога ще го направиш?

— Точно сега — отвърна Хен, пусна я и после сложи ръце на раменете ѝ. — Ще се омъжиш ли за мен?

Искаше ѝ се да каже „да“, но отговорът заседна на гърлото ѝ. Страх и несигурност възпряха устните да произнесат думата. Изведнъж ѝ предлагаха най-прекрасното нещо, за което бе мечтала, но на цена, която не можеше да плати.

— Не мога — успя да каже тя.

Сякаш сега заби нож в сърцето си. Бе живяла за този ден, за тази минута, а сега, когато той бе дошъл, трябваше да откаже...

— Защо? Не ме ли обичаш? — попита Хен озадачен. На лицето му бяха изписани силно учудване, изненада и недоверие. — Мислех, че след като се любихме...

— Аз също — отвърна тя. — Толкова отдавна чакам да го направиш.

— Тогава защо ми отказваш?

— Няма да мога да живея с мисълта, че след тази престрелка ще има и други. И така, докато някой ден те убият. Знам какво е да не мога да заспя нощем и да се чудя дали ще се върнеш. Дали ще си ранен, жив или мъртъв. Обичам те повече, отколкото си мислех, че изобщо съм способна да обичам някого, но не мога да го направя. Може би не съм достатъчно силна. Може би това е недостатък. Не знам. Просто не мога.

— Но те няма да ме убият.

— Всеки стрелец е убеден, че не той, а противникът му ще умре. Но единият от тях греши.

— Мъжът трябва да направи това, което...

Цялата мъка, която я задушаваше се отприщи и тя избухна:

— Уморена съм да слушам какво трябва да направи мъжът. То винаги означава, че жената трябва да чака — сама да се тревожи дали мъжът, когото обича, ще се върне при нея и никой не може да ѝ помогне да запази семейството си живо. Заради отстояването на някаква си мъжка чест баща ми беше убит в безнадежден спор за мина, над която имаше претенции. Всичко, което получи, бе студен гроб. Майка ми имаше съпруг, който я биеше. Аз се омъжих за Карлин, за да избягам от него, но него го убиха и останах с малкото си момче. Сега ти искаш да се омъжа за теб и отново да бъда изоставена. Не мога да го

направя. Прекарала съм целия си живот в опити да преодоля мъката си по смъртта на тези, които ме обичаха и казваха, че ще се грижат за мен. Не ме карай да го правя отново.

— Лаура, чуй ме. Хората не могат да позволяват разбойници да крадат добитъка им и да тероризират градовете им. По-лесно би било сами да предадат онова, което имат и да се преместят да живеят другаде. Но дори и това няма да помогне, защото така ще трябва да бягат постоянно.

— Въобще не ме интересуват другите — каза Лаура и се зачуди защо Хен винаги трябва да мисли за чуждите хора, техния град и семейства. Защо не можеше да мисли само за тях двамата и да забрави останалите. — Няма да ми стане по-леко, ако знам, че Бил Нортън спи спокойно или че Хорас Уърти похърква до Грейс, а ти лежиш там, в гробището. Ти сигурно можеш да се интересуваш повече за Сикамор Флетс, отколкото за себе си, но аз не.

— Нямах това предвид. И ти самата не би ме уважавала, ако изоставех града.

— Какво значение ще има уважението ми, ако си мъртъв? — запита тя. — Ще може ли то да ме прегърне, когато съм изплашена и наранена? Да ме утеши и стопли сърцето, сковано от самота?

Тя не знаеше защо се притеснява. Каквото и да кажеше, той просто нямаше да я разбере. Никога нямаше да успее.

— Освен това и Адам — добави Лаура.

— Какво?

— Помисли и за Адам — как ще се чувства, ако загуби и втория си баща. Би било жестоко спрямо него.

— Казах ти...

— Знам какво ми каза. Предполагам, че и шериф Алкот е казвал същото на жена си. Сега тя е вдовица и има три деца, за които да се грижи. Който и да поиска ръката ѝ, трябва да приеме. Точно като майка ми. Аз няма да го направя, Хен. Обичам те. Мислех си, че съм готова на всичко, само да пожелаеш да се ожениш за мен, но не мога. Просто не мога.

Беше го загубила. Виждаше го в очите му. Почувства го по начина, по който я пусна, и се отдръпна. Виждаше огромните прегради, издигащи се между тях.

През целия си живот не бе изпитвала такава болка.

Съжаляваше, ако е разочаровала представите му за това, каква трябва да бъде една жена, но не можеше да направи нищо. Айрис сигурно можеше да стои вкъщи, знаейки, че Монти е в опасност, но тя не.

Не му бе казала за Адам. Сега това нямаше значение.

На гърлото ѝ бе заседнала буца. Не бе способна да понесе мисълта, че няма да се омъжи за Хен. Само като си го помислеше ѝ се искаше да заличи от лицето на земята всички Блекторнови. Само ако не се бе омъжила за Карлин, ако не бе имала такова голямо желание да избяга от втория си баща, ако не...

Но нищо не можеше да се върне назад и тя трябваше да понесе последствията. Щеше да отиде да живее другаде и да започне всичко отначало. Загубата на Хен щеше да разбие сърцето ѝ, но трябваше да го преживее. Ако се омъжеше за него и го убиеша, това би било краят и на нейния живот.

— Моля те, не ме убеждавай повече — каза тя. — Ще се изнеса от къщата веднага щом успея да намеря някое друго място.

— Остани докогато искаш — отвърна Хен.

Сякаш беше изпаднал в унес и трудно можеше да повярва на случилото се. Погледът му бе празен, също както първия път, в който го видя. Разбираше как се чувства, като че ли жизнените му сили бяха изсмукани. Тя щеше да продължи да живее — заради Адам, — но за нея вече не бе останало нищо. Всичко бе изчезнало с Хен.

Седеше втренчен в затворената врата, сякаш очакваше Лаура да се върне, да каже, че всичко е някаква грешка и че ще се омъжи за него. Но тя не се отвори и Лаура не се появи.

Нямаше да се омъжи за него.

Никога не бе мислил, че ще бъде добър съпруг. В женитбата имаше малко неща, които го привличаха, но никога не бе мислил, че ще отхвърлят предложението му, защото не е съгласен да се прояви като страхливец. Чувството за чест и смелостта бяха единствените качества, които харесваше в себе си. Беше убеден, че ако родителите му притежаваха тези достойнства, животът им щеше да бъде различен. Това бе кредото на живота му. А сега бе предало и него самия.

В душата му се надигна вълна от безсилно недоволство. Защо трябваше след всички тези дълги години да намери жена, която може да обича само за да я загуби. Би прекарал останалата част от живота си в самота. Беше свикнал с това. Очакваше го. Но каквото и да станеше оттук нататък, той нямаше да забрави Лаура и да престане да се чуди защо му отказа.

Усети вледеняващ мраз да се прокрадва в сърцето му.

Но това не бе студенина от отчуждението, което сам си бе наложил, нито от временната загуба на надежда, а от пълното отчаяние и сигурността, че всички шансове за спасение бяха загубени.

Хен отпъди това чувство. Той обичаше Лаура и тя го обичаше. Трябваше да има начин и той щеше да го намери. Цената, която трябваше да плати, бе прекалено висока. Знаеше го, защото я бе плащал през целия си живот.

Хората, дошли на събранието, разгорещено спореха. Хен стоеше облегнат на стената на бара, обхващайки с поглед всички присъстващи. Лаура седеше скрита в ъгъла. Не смееше да го погледне в лицето. Само ако видеше копнежа в очите ѝ и успееше да разбере колко много искаше да го докосне, никога не би повярвал, че няма да се оженят. Дори сега тя едва се сдържаше да не извика, че е променила решението си.

Мислите ѝ бяха прекъснати от сърдитите викове на мъжете.

— Казвам, че трябва да накараме тая Симпсън, тая проститутка да се премести на друго място — извиси се гласът на една жена над всеобщата врява. — Ако не беше тя, Блекторнови щяха да ни оставят на мира.

— Не можем ей така да изхвърлим една жена от града — отговори ѝ някакъв мъж.

— Че защо не?

— Трябва да сме големи глупаци да го направим. Всеки крадец и мошеник наоколо ще ни смята за добра плячка.

— Но те няма да се откажат, докато тя не се махне.

— Мисля, че трябва да се отървем от шерифа. Той е най-големият трън в очите им.

— Не можем да го изпъдим заради нещо, за което сме го наели — възрази Хорас Уърти.

— Защо не?

— Защото аз не съм такъв долен страхливец.

Последва размяна на остри думи, докато Бил Нортън успее да въдвори ред. Лаура се чудеше дали Хен още държи да остане. Той се бе изложил на опасност заради тези хора, а сега те искаха да се отърват от него. Тя се срамуваше от това. Радваше се, че останалите от семейство Рандолф не бяха дошли. Нямаше да може да погледне Айрис в очите.

— Винаги можем да пуснем Алисън на свобода. Тогава Блекторнови сигурно ще ни оставят.

Това предложение бе подкрепено, както от гражданите, така и от фермерите, но колкото по-дълго продължаваше спорът, толкова по-малко хора се съгласяваха с него. Всеки имаше собствена идея за това, какво да се направи и колкото повече говореха, толкова по-малко склонни ставаха да постигнат компромис. Лаура се страхуваше, че някои могат да се сбият. Когато Миранда се изправи да говори, те замълчаха, въпреки че най-приказливите трябваше да бъдат смушкани, а един дори пострада.

— Мисля, че е естествено всеки от нас да има собствена идея, която да предложи — думите ѝ бяха посрещнати с всеобщ одобрителен шепот, — но е по-важно да постигнем съгласие. Съмнявам се, че Блекторнови ще бъдат така добри да отложат идването си, докато ние се наумуваме.

Всички се засмяха.

— В Сикамор Флетс съм отскоро, но вече го смятам за свой дом. Така че се надявам да ми позволите да кажа няколко думи.

— Тя вече каза доста, но не чух нищо съществено — обади се някакъв грубиянин. Някой го сръга в ребрата да млъкне.

— Отговорността за закона и реда в този град е поверена на началника на полицията. Той трябва да реши кой е най-добрият начин на действие. А след това от гражданите зависи дали ще послушат съвета му. На изток правят така. Не разбирам как е възможно да се намери друг изход, без да се изправим пред опасността от безредие и саморазправа.

— Благодаря, госпожице Трескот — каза Бил Нортън, докато Миранда се връщаше на мястото си. — Сигурен съм, че...

— Това са пълни глупости — извика един дрипав мъж, като скочи на крака. — Ние нямаме полиция, а само шериф. Нямаме си работа с един престъпник или дори с банда, а с цяла орда подивели Блекторнови, които ги сърбят ръцете да си го изкарат на нас, защото този шериф тук е заловил човек от рода им, за да го обеси.

— Ако можеше да повикаме войската, щеше да е друго.

— Нямаме нужда от войската — каза Хорас Уърти, — докато се държим един за друг.

— Ти ще излезеш ли на улицата да се изправиш срещу тези Блекторнови? — запита го мъжът.

— Разбира се — отвърна Хорас. — И очаквам всички вие да ме подкрепите.

— Тогава значи си пълен глупак.

Лаура не можеше да издържа повече. Цели седем години се бе примирявала с тези хора. Някои бе мразила, други я бяха ядосвали, но никога не се бе срамувала до такава степен, че да не може да повдигне глава. Тя стана и излезе отпред.

Всички се бяха втренчили в нея, замлъкнали от изненада.

— Гади ми се от вас — процеди през зъби тя, прекъсвайки опитите на Бил Нортън да въдвори тишина. — Само като си помисля, че съм искала да бъда една от вас, че съм живяла през тези седем години в каньона, като постоянно съм се питала дали ще приемете мен и сина ми и когато вървах по улиците, не можех да се чувствам така, както трябва. Сега се срамувам да кажа, че съм една от вас.

— Как смееш да говориш така? — извика една жена.

Лаура се извърна към нея със светкавична бързина и започна да си пробива път през тълпата.

— Точно така, Мейбъл, вдовицата Блекторн има нахалството да се срамува от вас. Симпсън, проститутката, се чувства неудобно, като си помисли, че може да има нещо общо с група сополиви страхливци.

Надигнаха се обидени гласове, но Лаура продължи:

— Да, страхливци ви нарекох. Това никак не ви харесва, нали? Години наред ме гледате отвисоко, опетнихте доброто ми име, но и дума не можете да кажете, защото знаете, че съм права.

Без да го предупреди, тя се нахвърли върху един от собствениците на барове:

— Ти остави шерифа да излезе на улицата срещу едно шестнайсетгодишно момче и се скри зад вратата си. Знам, защото те наблюдавах.

Преди мъжът да успее да се съвземе от изненадата, тя се намери пред един фермер.

— Ти си го накарал да те пази от крадците на добитък. А сега, когато се зададе някаква дребна заплаха, си готов да го изриташ, както и мен, и да се предадеш.

Един мъж от дъното на бара скочи.

— Ако си отвориш устата, Джулиъс Хатфийлд, ще спомена нещо за един чифт изчезнали долни гащи.

Въпросният мъж стана червен като рак и се отпусна на мястото си.

— Ще сте малодушни страхливци и пълни глупаци, ако мислите, че ще се справите с Блекторнови, без да се обедините. Те ще ви убият един по един. А онези, които останат, ще се превърнат в техни роби.

Без да обръща внимание на навъсените лица, които я гледаха, Лаура ходеше от маса на маса, като се обръщаше към всеки един, карайки ги да се чувстват лично отговорни за онова, което целият град се опитваше да стори на Хен.

— Ако нямаш достатъчно смелост да защитиш собствените си права, Джо Бейли, заслужаваш презрение за това, че си жалък страхливец. А на теб, Ема Уелс, много добре ти е известно, че всеки дребен мошеник в радиус от стотина мили наоколо ще се втурне в този град да лъже, да краде и да убива дотогава, докато от него не остане нищо, което си струва да бъде опазено. Шерифът е единственият здравомислещ човек сред вас. Убият ли го, с него ще загубите и шанса да имате приличен град, в който да живеете. Братята му дойдоха от стотици мили да го защитят, въпреки че няма да спечелят нищо от това. Пред вас са животът ви, всичко, което притежавате, бъдещето на децата ви, собственото ви достойнство. Тези неща не са ли достатъчни, за да се борите за тях? Или имате нужда от жена, която да бъде първа? Е, вече има такава. Госпожица Трескот каза, че ще подкрепи шерифа. Аз също.

Лаура гледаше право в Естел Рийд.

— Знам какво си мислят някои от вас. *Тя е виновна за всичко. Ако не бяха тя и детето ѝ, Блекторнови нямаше да ни безпокоят.* Е, добре, прави сте. Донякъде аз съм виновна, затова смятам да изляза на улицата с шерифа, когато се появят. Няма да се скрия зад вратата. Ще бъда там, където ще могат да ме виждат. Въпреки, че ме е срам да го призная, това е моят град и смятам да го защитавам!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Хен никога не се бе гордял с някого така, както се гордееше с Лаура в този момент. След като тя спря да говори, последва пълна тишина, която усили въздействието на думите ѝ. Погледна го над главите на другите. Ако все пак някога се бе колебал дали и тя го обича така, както той нея, вече не се съмняваше. Бе направила това заради него, а не заради града.

Грейс Уърти стана и каза:

— Вие можете да правите, каквото искате, но аз възнамерявам да остана със съпруга си. Може и да смятате, че нямаме какво толкова да защитаваме, но аз не мисля така.

— Нито пък аз — присъедини се към нея Рут Нортън и се изправи. — Ти започна това, Миранда — обърна се тя към племенницата си. — Стани и ти.

Сред присъстващите се долавяше недоволно мърморене. Тук-там някой мъж, принуден от съпругата си, която го гледаше с презрение, неохотно се изправяше. Скоро половината от хората бяха на крака.

— Добре — каза Бил Нортън, като зае мястото си отпред, преди някой несъгласен да успее да възрази. — След като решихме това, мисля, че трябва да чуем какво има да ни каже шерифът.

Когато Хен тръгна напред, Лаура се връщаше на мястото си. Той щеше да мине точно покрай нея. Какво би могъл да ѝ каже, за да разбере как се чувстваше след това, което тя направи? Вероятно бе променила решението си да не се омъжи за него. Иначе не би казала всички тези неща. Сърцето му биеше силно и обнадежден, той ускори крачка.

— Лаура, аз...

Тя го погледна и този поглед разби надеждите му.

— Щом всичко свърши, Адам и аз ще напуснем Сикамор Флетс.

Тя се опита бързо да мине покрай него, но той протегна ръка и я хвана. Лаура се обърна и го погледна учудена и малко изплашена.

— Недей — каза тя, сякаш му се молеше да я разбере и да ѝ помогне.

— Обичам те — прошепна Хен.

Изражението ѝ не се промени.

— Остави ме.

Хен я пусна. Трябваше, защото толкова много хора ги гледаха. Но след това щеше отново да поговори с нея. Тя явно не разбираше какво е съдба и колко е безполезно да се противопоставяш на онова, което ти е писано.

Той излезе отпред и каза:

— Имам план, в който няма да участват много хора, така че който не желае да защитава града, може да си тръгне. Трябва само утре до залез-слънце да са стегнали семействата си и да са напуснали града.

Отвсякъде се чуваха викове. Хората казваха някои доста груби неща, но Хен стоеше непоколебим. Или ще се биеш, или се махай. Много скоро недоволстващите и страхливците започнаха да се измъкват. Той бе готов да се закълне, че не им се искаше да тръгват, защото щяха да бъдат белязани завинаги, но все пак го направиха. Не след дълго в стаята отново стана тихо.

— А сега, ето какво искам да направите — каза той.

Хен чу да изщраква пистолет и замръзна на мястото си. Трябваше да обърне повече внимание на предупреждението на Лаура за Блекторнови, но мислеше, че ще дойдат заедно, а не че някой ще го нападне в собствения му офис.

Той чакаше, но не чу никакъв друг звук, никакво нареждане. Беше любопитен и бавно започна да се обръща в стола си, за да не стресне неканения гост.

Беше Адам. Детето стоеше на разстояние по-малко от шест стъпки и бе насочило пистолет право в гърдите на Хен.

— Свали пистолета — каза той.

— Ще те застрелям — заяви Адам. Лицето му беше побеляло. Детето изглеждаше изплашено до смърт, но бе твърдо решило да го направи.

— Защо?

— Татко няма да бъде повече лош.

Това изявление беше безсмислено за Хен, но явно не и за Адам.

— Аз не съм виновен за това, че баща ти е бил лош.

— Не е вярно — настояваше Адам. Той се вълнуваше и пистолетът потрепваше в ръката му. Предпазителят беше дръпнат. Не бе необходимо голямо усилие, за да се освободи. Хен почувства как стомахът му се свива на топка. Трябваше да намери начин да вземе пистолета. И най-малката грешка можеше да накара Адам да дръпне спусъка.

— Не разбирам — каза Хен. — Обясни ми.

Ако успееше да разбере какво мисли момчето, би могъл да намери начин да го придума да свали пистолета.

— Ти каза лоши неща за татко — рече Адам. — И мама накара да говори лоши неща за него.

— И ако ме убиеш...

— Никой няма да говори лоши неща и татко няма да бъде лош.

Хен никога не би погледнал нещата от този ъгъл, нито разбираше как едно шестгодишно дете може да стигне до това заключение.

— Не съм накарал майка ти да казва каквото и да било.

— Накара я — настояваше Адам, а в очите му напиреха сълзи. — Накара я да излъже за татко. — Сълзите започнаха да се стичат по лицето му и да капят на пода. — Искаш тя да се омъжи за теб и да я отведеш. Искаш тя да обича твоите деца, а не мен.

Ето каква била работата. Това напълно обясняваше защо Адам бе престанал да го харесва.

— И кой ти каза това?

— Дядо.

Хен не знаеше кое е по-важно за Адам — дали да може да вярва, че баща му е бил добър човек, или това, майка му да не го напусне, но знаеше, че момчето трябва да приеме баща си такъв, какъвто е бил, а не какъвто на него му се искаше. Още по-важно бе Адам да спре да вярва, че неговите лични качества зависят от това какъв е бил баща му.

Как ще може едно шестгодишно момче да разбере това, когато ти самият все още не си, а си на двадесет и осем?

През целия си живот е бил жертва на собствената си омраза. Тя му попречи да се сближи с братята си, да дава или получава любов. Не искаше това да се случи и с Адам.

— Съжалявам, Адам, но майка ти каза истината. Баща ти не беше добър човек.

— Лъжеш. Ще те убия.

Момчето хвана по-здраво пистолета. Хен усети, че по гърба му се стича пот. Трябваше да продължи да говори и да се помъчи да го убеди.

— Джорди не каза ли същото? Ами Шорти Бейкър и някои от другите момчета? Ще убиеш ли всеки, който говори неща, които не харесваш?

— Ако убия теб, те ще спрат да говорят.

— Това няма да направи баща ти по-добър.

Адам не отговори, но продължи да стиска здраво пистолета. Ако положението не беше толкова сериозно, Хен би се смял на това, как един прочут стрелец бива застрелян от шестгодишно хлапе.

— Предполагам, че всяко малко момче иска да има баща, когото да обича и с когото да се гордее, но не всички имаме. Аз нямах. Баща ми беше по-лош и от твоя. Дори по-лош от бащата на Джорди.

Чудеше се дали ти помага, ако знаеш, че някой страда колкото теб. Съмняваше се. Но това изглежда помагаше на Джорди. Защо да не помогне и на Адам.

— Сигурен съм, че баща ти е искал да бъде добър човек. Просто нещо не е станало както трябва. — Адам сякаш искаше да отрече думите на Хен, но не проговори. — Не всички можем да правим или да бъдем онова, което искаме. Моят баща беше ужасен човек, но съм сигурен, че е искал да бъде по-добър. Сигурен съм, че се е опитвал. Няма начин и с баща ти да не е било така. Можеш да се гордееш с това.

Следвай собствения си съвет. Не можеш ли поне да се гордееш с това, как умря баща ти?

— Моят татко е бил добър — не се предаваше Адам, но този път не звучеше толкова уверено.

— Сигурен съм, че почти през цялото време е бил добър. Знам, че много би те обичал, и щеше да се гордее с теб.

Чудеше се дали неговият баща щеше да се гордее с него. Или пък майка му. Те сигурно щяха да си помислят, че той не иска да има нищо общо с тях. Възможно бе да е така. Но в такъв случай обръщаше гръб на самия себе си.

— Знаеш ли, бащата на Джорди често забъркваше неприятности. През цялото време Джорди се биеше. И той не обичаше да говорят за баща му, също както и ти.

— Джорди не се бие.

— Знам. Ние добре си поговорихме. Аз му разказах за моя баща, а той за своя, после си обещахме да се държим един за друг. Джорди обеща да защитава и теб.

Адам продължаваше да гледа упорито, но Хен бе сигурен, че съпротивата му намалява. Започваше да приема факта, че майка му е излъгала, като е казала, че баща му е бил добър човек. Навярно досега не е искал да се съгласи, защото е смятал, че по този начин ще промени нещо.

Хен осъзна, че и той е отхвърлил истината. Докато в сърцето и ума му нямаше място за неговите родители, можеше да се преструва, че не го боли. Беше се опитвал да бъде като Мадисън и Монти, които пет пари не даваха за това, но безуспешно. Трябваше сам да реши този въпрос. Адам също. И то сега.

— Не искаш ли да знаеш защо Джорди предложи да те защитава? — попита го той. Момчето поклати глава, но очите му умоляваха Хен да облекчи болката, която то не можеше да разбере. — По същата причина, поради която и аз го защитавам. Той е страхотно момче и аз го харесвам. Съжалявам, че баща му е бил толкова лош. Ние и двамата съжаляваме, че баща ти не е бил добър през цялото време, но ти си страхотно момче и те харесваме. — Адам продължаваше да гледа втренчено в Хен, но ръката му, която държеше пистолета, се разтрепери. — Всички те харесват. Дори и Хоуп. Тя казва, че си доста разумен за малко момче. — Погледът на Адам стана по-мек. — А майка ти те обича повече от всички нас взети заедно. Толкова много те обича, че дори е излъгала за баща ти. Тя е знаела, че на теб ти е мъчно, че нямаш баща като всички други момчета, но не е можела да го върне, затова е направила най-доброто, което е успяла да измисли. Разказала ти е за баща, когото да обичаш и с когото да се гордееш.

Може би и неговата майка се стремеше да направи точно това, когато умоляваше синовете си да обичат баща си. Може би точно нейната любов беше онази сила, която обединяваше цялото им семейство. Любовта ѝ я бе съсипала, но бе спасила синовете ѝ.

Чувствата, които бе потискал цели единайсет години започнаха да напират и той бе твърде слаб, за да ги спре. Врхлетяха го със страшна сила и му се струваше, че ще го пометат.

И тогава, почти така внезапно както бе започнало, всичко свърши. Той се успокои.

След цели единайсет години най-после бе спокоен.

— Майка ти те обича — каза той на Адам. — Джорди те харесва. Много хора те харесват. Аз също те харесвам.

Това като че ли извади Адам от унеса, в който бе изпаднал. Той отново се втренчи в Хен, хвана по-здраво пистолета в ръцете си и го насочи право в него.

— Ти ме мразиш. Искаш да...

— Не, Адам. Аз искам майка ти да се омъжи за мен. Искам да бъдеш мой син.

— Лъжеш. Дядо каза да те убия, за да не говориш повече лъжи.

— Не ти ли се вярва, че може да те харесвам? Сигурно мислиш, че след като баща ти не е бил добър човек, никой няма да те обича. Това не е вярно. И моят баща не беше добър, но майка ти ме обича. Бащата на Джорди също не беше добър, но ти го харесваш повече от Дани Елгин или Шорти Бейкър.

— Лъжеш!

— Добре, Адам, хайде застреляй ме, след като вярваш на дядо си. Но преди да дръпнеш спусъка, искам да се приближиш и да ме погледнеш право в очите. Хайде ела.

Адам дойде по-близо.

Хен стана от стола и се наведе, така че погледът му се изравни с този на Адам.

— Аз обичам майка ти, Адам. Обичам и теб. Искам да бъдем семейство.

Беше му по-трудно да каже тези думи, отколкото всичко, което някога бе произнасял, но това бяха необходимите думи, онези, които би трябвало да каже и на Лаура. Може би ако бе успял така ясно да се изрази, тя нямаше да му откаже да се омъжи за него.

— Не искам повече да бъда шериф. Искам да имаме ранчо, където майка ти никога няма да пере чужди дрехи, а ти ще ми помагаш с добитъка. Ще те науча да обзядваш жребчета и...

— Престани — изкрещя Адам. — Престани.

Хен замръзна. Адам насочи пистолета към него.

Хен се втренчи в дулото, което бе точно под носа му. Какво ли щеше да направи Адам? Зависеше от това дали ще реши, че като го убие, така ще реши грижите си. Хен би убил всекиго, ако по този начин успееше да върне майка си или да превърне баща си в човек, когото може да обича. Не можеше да очаква Адам да е различен.

Той чу вратата зад себе си да се отваря, но не посмя да се обърне.

— Свали пистолета, Адам.

Беше Лаура. Хен се обърна. Тя стоеше точно на вратата и не сваляше очи от сина си.

— Свали пистолета, Адам — повтори тя.

— Ще го застрелям.

— Никого няма да застреляш. Свали пистолета.

— Дядо каза...

— Дядо ти те е излъгал. Аз също те излъгах. Единственият човек, който никога не те е лъгал, е Хен.

Адам гледаше Хен и се колебаеше.

— Не можеш да го застреляш, Адам. Той те обича. Въпреки че не се държа много добре с него, въпреки че и аз също не го направих, той обича и двамата ни. Това е нещо, което се случва много рядко. Не можеш да си позволиш да го загубиш.

— Дядо каза, че ти ще се омъжиш за него и вече няма да ме обичаш. Каза, че трябва да го застрелям.

Хен гледаше смаян как Лаура се приближи и застани между него и Адам. Тя го прикриваше със собственото си тяло.

— За никого няма да се омъжа, Адам — каза тя. — Ще си отидем оттук, ти и аз. Всичко ще бъде както преди.

— Шерифът не ме ли излъга?

— Не.

Адам замълча.

— Татко лош ли беше? — попита той.

— Да, беше.

Изведнъж лицето на Адам се изкриви от болка.

— Мразя те — изкреця той на майка си. — Мразя те.

Хвърли пистолета на земята и се втурна навън.

Последва оглушителен изстрел, който отекна в малката стая. Куршумът се заби в бюрото само на няколко инча от главата на Хен и

проряза дълбока драскотина, от която се разхвърчаха парчета дърво. Още преди гърмежът да отшуми, Лаура се намери в прегръдките на Хен.

— Добре ли си? — попита го тя, като зарови ръце в рамото му.

— Откога стоиш зад вратата? — попита я той, притискайки я силно към гърдите си.

— Дойдох преди малко. Страхувах се, че ако вляза, той ще те застреля, но трябваше да го направя. — Тя се отдръпна, за да го погледне в очите. — Аз съм виновна за всичко. Трябваше да разбера, че нещо не е както трябва. Ако не бях така прекалено заета със собствените си неприятности... — Тя изведнъж замлъкна, но той знаеше какво се канеше да каже. — Благодаря ти, за това, че говори с него, за онова, което му каза. Нямаше да има същото въздействие върху него, ако бе излязло от моята уста.

— Няма нищо.

— Съжалявам, че го излъгах. Мислех, че това е най-доброто, което мога да направя. Смятах да му кажа истината, когато порасне. Предполагам, че стана така, за да се убедя, че една лъжа никога не помага, дори и когато е изречена за добро.

— Лаура...

— Не го казвай! Онова, което щеше да кажеш.

— Но ти не знаеш какво е.

— Не искам да знам. Това няма да оправи нещата. С Адам ще заминем само след няколко дни. Трябваше да се махна оттук още преди години.

— Но тогава нямаше да се срещнем.

— И аз нямаше да се чувствам толкова ужасно. — Хен пристъпи към нея, но тя се отдръпна. Бе така развълнувана, че цялата трепереше. — Моля те, не ме измъчвай. Не съм в състояние да мисля, когато ме докосваш. Едва издържам да ме гледаш така.

— Обичам те. Как бих могъл да те гледам по различен начин?

— Адам може и да не иска да те убие вече, но те мрази — каза тя, като избегна да отговори на въпроса му. — Как бих могла да се омъжа за теб, като знам това?

— Но ти ме обичаш.

— Няма значение. Длъжна съм да мисля на първо място за Адам.

— А аз какво да правя?

Вратата на офиса се отвори с трясък и Монти връхлетя с насочен пистолет. След него идваха Джордж и Тайлър.

— Какво стана? — попита Монти. Погледът му се спря на направената от куршума дупка в бюрото. — Чухме изстрел.

— Адам стреля с един от пистолетите на Хен — каза Лаура.

— Стана, без да иска — обясни Хен.

— Да не си полудял? Да позволяваш на едно шестгодишно хлапе да си играе с пистолет? — попита Монти, сякаш не можеше да повярва. — Накара половината от хората да грабнат пистолети или да се чудят къде да се скрият, мислейки, че Блекторнови са пристигнали.

Джордж гледаше ту Хен, ту Лаура, докато накрая проговори:

— Не мисля, че Хен е дал на момчето да си играе с пистолета. Понякога се случват неща, които не очакваме.

— Той трябваше да държи проклетите неща заключени — отвърна ядосано Монти. — Наложил се да затворя Айрис, за да не дойде с мен. Не можеш да си представиш на какво ще ме направи, когато я пусна.

— Тогава по-добре се върни и се оправейте — посъветва го Джордж.

— Престани да се мъчиш да се отървеш от мен, Джордж. Не съм глупав. Знам, че между тях става нещо. Само не искам напразно да ме стряскат и да си мисля, че идват проклетите Блекторнови. Едва не се застрелях. — Той погледна строго Хен и добави: — Бях съвсем близо до смъртта, но все пак не толкова, колкото теб.

— Трябва да намеря Адам — каза Лаура. Тя отбягваше погледа на Хен. — На него сигурно не му се иска много да ме вижда точно сега, но още е малко момче. Има нужда от майка си.

— Знаеш какво ти казах — обърна се към нея Хен, когато тя се запъти към вратата. — И аз ще дойда с теб.

Тя се извърна, като продължаваше да не го поглежда и отговори:

— Надявам се да промениш мнението си.

— Няма.

Без да каже нищо повече, тя излезе.

— Ще обясниш ли за какво е всичко това? — попита Монти. След напускането на Лаура, в стаята бе настъпило неловко мълчание.

— Не — отвърна Хен.

— Така си и знаех. Добре тогава, ако Блекторнови наистина се появят, ме извикайте. По-добре да се срещна с тях, отколкото с Айрис.

— Аз се връщам в ресторанта — каза Тайлър.

— Ти какво чакаш? — попита Хен Джордж, който бе останал.

— Не знам — отвърна той. — За теб никога не съм сигурен.

Хен се чувстваше виновен. Винаги беше така в присъствието на Джордж, но нямаше намерение да му обяснява нищо. Поне не днес. Раните бяха прекалено пресни и твърде болезнени.

— Ако няма какво да направя тук, по-добре да се връщам в хотела. Оставих Мадисън да обмисля как семейството би могло да събере достатъчно пари да си направим собствена железница.

Той замълча, но тъй като Хен не отговори, стана и излезе.

Хен остана прав дълго след като Джордж си замина. Мислите му бяха заети изцяло с Лаура и Адам. Знаеше, че не може да й позволи да напусне живота му, без да направи всичко, на което е способен, без да я убеди да остане, но не знаеше какво да направи. Може би Айрис знаеше.

Но дори и облакът, надвиснал над бъдещето им, не можеше да помрачи радостта му. Чувстваше се уморен и все пак щастлив. След дългите години на безпомощност, през които дори не знаеше какво не е наред, най-последно се беше освободил от собствената си вина и от омразата. И Адам му бе помогнал да го направи. Облекчението беше огромно. Сега бе по-силен. Щеше да се изправи пред Лаура като мъж, достоен за любовта й.

Наистина му се искаше да отиде при нея. Повече от всичко на света желаше да усети ръцете й около себе си, нежността на тялото й, сгушено в прегръдките му. Най-последно бе способен да изпитва любовта, която бе така дълго погребана. След като я беше намерил, той нямаше търпение да я изпита цялата.

През целия ден каруци излизаха от града. Някои бяха натоварени догоре с мебели. Други бяха препълнени с хора, носещи със себе си всичко, което бяха успели да вземат от къщи. Някои дори бяха тръгнали пеша.

— Доста тъжна процесия — каза Джордж, който стоеше и наблюдаваше заедно с Хен.

— Не е кой знае какъв град — отбеляза Монти.

— Напротив — отвърна Хен, загледан в сгушените сенки на планината, после в дървените постройки, които представляваха мизерна гледка.

— Трябваше да дадем цялото това дяволско място на Блекторнови — каза Монти. — Щяхме добре да ги подредим.

— Къде е Мадисън? — попита Айрис. Тя стоеше до съпруга си. Той очевидно бе намерил начин да се помирят, защото я бе прегърнал, и тя се притискаше в него.

Джордж се усмихна и отговори:

— Върна се в хотела. Каза, че няма нищо против да се бие, но ще бъде проклет, ако трябва да си изцапа ботушите още преди да е започнал.

— Предполагам, че вече сме твърде цивилизовани за цялото това сражаване — отбеляза Монти. — И твърде стари.

— Твърде цивилизовани! — възкликна Айрис. — Твърде стари! И това го казва човек, прекарал половин зима в преследване на вълци и мечки само за да се забавлява.

— Те са заплахата за добитъка ни — каза Монти.

— Но не и в Монтана.

Монти не изглеждаше ни най-малко смутен.

— Един приятел имаше нужда от помощ — обясни той.

— Той беше отегчен — каза Айрис.

— Но не толкова, колкото съм аз в момента.

— Да беше си останал в Уайоминг — каза Хен.

— Кога очаквате да дойдат Блекторнови? — попита Джордж.

— Може би утре. Мисля, че не биха рискували да се бият, докато хората напускат града.

— Ще си заминат ли всички дотогава?

— До залез-слънце няма да ги има — отвърна Хен.

— Ще имаме цели седем бара на разположение и ни един от нас няма да пие — отбеляза Монти.

— Казах на Алисън това, което ми предаде — каза Адам на Ейвъри.

— И той какво ти отвърна?

— Да внимава. Шерифът е по-хитър, отколкото си мислиш.

— Може и да е по-хитър от хлапета като теб и Алисън — отвърна Ейвъри, все още ядосан от неуспешния опит на плана му Адам да убие Хен, — но от мен не е. Боже, целият град се изнася. Утре тук няма да има никой. Ще очистим него и братята му, сякаш никога не ги е имало.

— Алисън каза, че не иска да убиваш шерифа.

— Да не е забравил, че той простреля ръката му.

— Каза, че шерифът е можел да го застреля, но не го е сторил.

— Не вярвам на тези небивалици.

Мълчанието на момчето показваше на Ейвъри, че макар и Адам да не вярваше все още, много скоро щеше да промени мнението си. Той трябваше да се примири с факта, че е загубил внука си. Ако искаше Хен Рандолф да умре, то трябваше да действа без неговата помощ. Всъщност Адам нещо не го свърташе на едно място. Искаше да си ходи. Ейвъри беше доста кисел от неизпълнението на плана.

— Какво беше това в ръката ти? — попита го Адам.

— Кое?

— Държеше го, когато дойдох в обора. Ти почеса главата си, а после нещо се появи в ръката ти.

Ейвъри не искаше никой да знае за пистолета, който криеше отзад на гърба си. Това бе скритият му коз. Като имаше предвид настроението на Адам, той не посмя да му каже за тайния си пистолет.

— Беше просто един номер, който правя на конете. Слагам едно парче ябълка на рамото си, под ризата, после си почесвам главата и когато отпусна ръка, то пада право в шепата ми. А сега се връщай и кажи на Алисън да се приготви. Ела утре на обяд: Сикамор Флетс вече ще бъде наш.

Тя се наричаше госпожица Катрина Гибс и бе най-високата жена, която Сам Овъртън някога бе виждал. Той наблюдаваше как дава нареждания куфарът ѝ да бъде поставен на покрива. Беше много красива, въпреки че мрежичката, която скриваше част от лицето и Сам не можеше да го види цялото, както му се искаше. Бе твърде висока за неговия вкус, но формите, които се очертаваха под роклята ѝ бяха изключително женствени. Въпреки че непоколебимостта, която проявяваше в желанието да види куфара си на сигурно място, не бе

особено присъща за жена, докато говореше с малко пресипналия си глас, тя леко заекваше, което я правеше особено чаровна.

Когато се движеше, роклята ѝ от разкошна материя шумолеше. Може и да не беше чак толкова почитена, но със сигурност имаше пари. Тази рокля бе ушита по поръчка. Бе твърде луксозна за пътуване с дилижанс през южна Аризона. Тя сигурно отиваше в един от онези скъпи барове, за които бе чувал в Калифорния. Хората казваха, че някои от тези жени били толкова красиви, че човек би си помислил, че са от най-добрите семейства в Америка. Госпожица Катрина изглеждаше така, сякаш бе свикнала да я обслужват.

— Позволете да ви помогна, мадам — каза той, като понечи да вземе ръката ѝ, облечена в скъпа ръкавица. — Опасявам се, че тази кола е доста по-проста от онези, в които сте свикнали да се возите.

— Ни най-малко не се страхувам, докато съм в ръцете на такъв голям и силен мъж като вас — изгука госпожица Катрина.

Сам така се притесни и се изпоти, че започна да дърпа яката си.

— Ужасно е горещо — каза госпожица Катрина съчувствено. — Понякога си мисля, че направо ще припадна.

Сам направо се разтрепери при мисълта, че може да държи в ръцете си това голямо, толкова женствено тяло. Сега бе хванал талията, която бе доста пристегната. Надяваше се да зърне глезена ѝ, но тя носеше високи ботуши и много внимаваше да не повдигне полите си. Краката ѝ бяха твърде големи, за да се каже, че са изящни, но нали беше висока жена.

На Сам му хареса идеята да бъде с жена, която можеше да се окаже и по-силна от него. Хрумна му, че не би отказал да се посборичкат малко.

— Сигурен ли сте, че ще пристигнем навреме? — запита госпожица Катрина, а огромните ѝ черни очи се взираха в него замечтано. — Крайно е наложително да пристигна в Сикамор Флетс тази вечер.

— Ще стигнем привечер. Аз самият ще ви придружа до хотела.

— Толкова сте мил — усмихна му се прелестното същество. — Няма да забравя да благодаря на компанията за вас, когато се прибера у дома. Много ми помогнахте.

Дамата се настани в ъгъла и отвори голямата си чанта, за да извади ветрилото си. Сам не би трябвало да се учуди, като видя един

револвер вътре, но остана доста смаян. Знаеше, че жена, която пътува сама, трябва да е подготвена за самозащита, но не можеше да си представи някой да закача госпожица Катрина, освен ако не е истински звяр. Е, докато Сам ѝ беше кочияш, нямаше да се наложи да използва този револвер. Не преставаше да се пита какво ще търси една такава дама в забравено от Бога място, каквото бе Сикамор Флетс, но след като това бе желанието ѝ, той щеше да се погрижи да я закара, без косъм да падне от главата ѝ.

— Имаш ли нужда от помощ?

Лаура вдигна глава. Изненада се, като видя на вратата Монти Рандолф. Въпреки че бяха живели в една къща, едва си бяха разменили по няколко думи.

— Не си дошъл да ми помогнеш да си стегна багажа. Искат ти се да ме убедиш да променя решението си — каза тя.

— Хен винаги е казвал, че не ме бива много да лъжа.

— Той ли те изпрати?

— Той никога не изпраща хората му да вършат работата. Смята, че ако те сами не се оправят, няма да издържат дълго.

— Винаги съм казвала, че Хен е умен.

— Да, но не е лесно да го разбереш. Повечето хора се страхуват от него.

— Но това е нелепо. Той е просто най-добрия и любезен човек, когото познавам.

— Ти си единствената жена, която смята така и точно затова трябва да се омъжиш за него.

— А какво мислят другите жени?

— Че е някакъв загадъчен стрелец, може би дори убиец. Той не обича да говори много и страни от тях. Не знаят какво друго да мислят.

В началото той странеше и от нея, но тя бе отишла при него, когато имаше нужда. Пред нея бе открил онази част от себе си, която не бе открил пред никоя друга жена. Тя никога нямаше да го забрави. Докато беше жив, щеше да съхрани спомена за онази нощ.

— Той ще намери някой, който да го разбира. Миранда Трескот би опитала, стига да ѝ позволи. Тя е добра жена. Би била чудесна съпруга.

Монти се противопостави, без да се поколебае дори за секунда:

— Тя няма да разбира настроенията му, нито злите сили, с които се бори, когато не проговаря дни наред и изглежда така, сякаш му се иска да убие първия човек, който се мерне пред очите му. Тя вероятно би му казала да изпие една-две чаши уиски и да забрави за това.

— А защо смяташ, че аз съм по-различна?

— Защото и у тебе има зли сили, срещу които се бориш. Знаеш, че никога няма да се отървеш от тях. Никога няма да бъдеш напълно щастлива.

— Имам намерение да стана.

— Но няма да станеш. Твърде много неща, които не можеш да простиш и да забравиш, са се случили. Ти би помогнала на Хен.

— А аз? Не те ли е грижа кое е добро за мен?

— Той ще ти помогне. Нито един от двамата ви няма да е щастлив с някого друг.

— Представи си, че не искам да го направя.

— Айрис казва, че си лудо влюбена в него.

— Ти вярваш ли й?

— За такива неща винаги мога да разчитам на нея. Когато става дума за любов и т.н. не ме бива твърде.

— Но нея я разбираш.

Смехът на Монти ѝ подежда с някаква свръхестествена сила. Той приличаше толкова много на Хен, че куражът я напусна.

— Айрис е толкова красива, че главата ти се замайва, като я гледаш, но тя е и точно толкова своенравна и твърдоглава, колкото и аз. Приличаме си. Затова трябваше да говоря с теб. Никога не съм мислил, че Хен ще намери жена като себе си. Никой от нас не успя. Но ти си идеалната жена за него точно както и Айрис е за мен.

— Съжалявам, но не съм съгласна. А освен това имам и сина си, за когото да се грижа. Сега ме интересува единствено онова, което е добро за него.

— Но от Хен ще излезе чудесен баща.

— Ако живее достатъчно дълго.

— Аха, значи това било.

— Да, това е.

— Ти бъркаш нещо.

— Ти също. Ако Хен разбере, че си тук, ще се вбеси.

Монти се разсмя.

— Откакто се помня, двамата с Хен се борим един срещу друг. Имахме ужасна разправия заради Айрис. Ще бъде дяволски справедливо да имаме една и заради теб.

Лаура се предаде. Никога нямаше да ги разбере тези Рандолфови. Липсваше ѝ тяхната сила, способността им да приемат болката и поражението, и да са готови да страдат още. На нея просто ѝ се искаше да отиде някъде далече, за да си ближе раните.

— Благодаря все пак, че дойде, въпреки че си загрижен повече за брат си, отколкото за мен и сина ми. Всичко съм премислила и вече реших.

— Това обаче не е краят, да знаеш. Джордж ще дойде. Той винаги го прави и с него няма да ти бъде така лесно.

— Моля те, кажи му да не идва. Няма смисъл. Няма да променя решението си.

— За това нищо не мога да кажа, но Джордж ще дойде.

— Може би трябва да окача списък с имена на вратата си. Така всички ще успеете да се изредите. — Тя мрачно се засмя. — По-рано си мислех, че братята на Хен ще мислят, че не съм достатъчно добра, за да бъда част от семейството, а ето те сега, изправен тук, ме убеждаваш да се омъжа за него.

— По дяволите, всеки друг е по-добър от нас — каза Монти. — И звяр не би пожелал да има кръв като нашата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Дилижансът пристигна в Сикамор Флетс около час след като бе мръкнало. Градът изглеждаше изоставен. Сам скочи от капрата и влезе в хотела.

— Къде са всички? — попита той администратора.

— Напуснаха града — отговори човекът. — Блекторнови пристигат утре. Хората смятат, че те се канят да убият всеки, когото срещнат.

Сам побърза да се върне обратно.

— Не можете да слезете, мадам. Всички хора са заминали, защото две семейства враждуват и ще има престрелка.

— Не ставайте смешен — каза госпожица Катрина. — Няма да позволя на няколко престъпници да променят плановете ми.

Сам ѝ помогна да слезе. Струваше му се, че би скочила на земята, ако се наложи. Тя забърза към хотела, като извика през рамо:

— Донесете ми куфара.

Докато Сам смъкна големия куфар, изкачи стъпалата и го внесе в хотела, госпожица Катрина вече се караше с администратора:

— Как така най-хубавите стаи са заети? Да не очаквате да спя в преддверието на хотела?

— Съжалявам, мадам — отвърна раздраженият администратор, — но от цяла седмица са заети.

— Преместете някого — каза тя с повелителен жест на ръката си.

— Не мога да го направя. Те са Рандолфови. Цялото им семейство.

— Кои са тези Рандолфови? — поиска да знае тя. — Никога не съм чувала за тях.

— Те са от Тексас.

— Това го обяснява. Никой не живее в Тексас.

Тя се усмихна пленително и запримигва съблазнително. На Сам му се струваше, че би изпъдил и областният управител на улицата

заради госпожица Катрина, но хотелският администратор бе замесен от по-твърдо тесто.

След като очевидно заключи, че усилията ѝ са се увенчали с неуспех, госпожица Катрина отново възприе повелителния си тон и каза:

— Ако не смееете да ги изхвърлите, поне ми дайте две стаи. Не е възможно да очаквате от мен да спя в същата стая, в която се къпя. Необходима ми е най-голямата вана, с която разполагате, пълна с гореща вода, и колкото е възможно по-скоро. Сега отивам в стаята си. Ще очаквам вечерята си веднага щом свърша с банята.

Тя тръгна спокойно нагоре по стъпалата с безгрижния вид на престолонаследница.

— Трябва да я изпратим срещу Блекторнови — каза администраторът и направи гримаса. — Няма да имат никакъв шанс.

Блекторнови идваха.

Хен изпита облекчение. Заплахата бе висяла прекалено дълго над града като някакво проклятие. Бе дошло времето нещата да се уредят веднъж завинаги. И всеки да се завърне към предишния си начин на живот. Включително и собственото му семейство. Вече започваха да си играят по нервите. Мадисън се закле, че няма да се върне в Колорадо заедно с Джеф. Монти вече го беше заплашил, че ще го застреля. Тайлър рядко напускаше ресторанта.

Само Джордж оставаше спокоен. Но той никога не се разстройваше. Хен предполагаше, че точно затова те всички се вслушваха в него. Хубаво беше, че имат Джордж и Роуз. Семейството не би оцеляло без тях двамата.

Но това го накара да се замисли за семейството, което никога нямаше да има, освен ако Лаура не променеше решението си. Доста дълго бе мислил за това. За пръв път в живота си знаеше точно какво иска, от какво има нужда. Нямаше съмнения, нито въпроси. Никакви колебания, никакви задни мисли. Той искаше Лаура и когато всичко това свърши, щеше да измисли начин да я убеди, че и тя се нуждае от него също толкова много.

— Всичко ли е готово? — попита Джордж.

— Да.

- Можеш да разчиташ на тях?
- Налага се.

Когато Адам влезе в офиса му, Хен остана изненадан, но се зарадва. Надяваше се това да означава, че момчето вече не го мрази и че могат да възобновят старото си приятелство, но му се искаше Адам да бе избрал по-подходящо време за това. Блекторнови идваха и точно сега не можеше да се спре, за да говори. Той отключи едно чекмедже на бюрото и извади няколко кутии с муниции.

Адам спокойно наблюдаваше как зарежда с патрони колана за пистолетите си. Хен бе решил, че момчето просто иска да погледа, когато то изведнъж каза:

- Дядо ме излъга.
- Значи най-после ти е казал истината за баща ти.
- Не за татко.

Хен нямаше време да изслушва целия списък с лъжите на Ейвъри. Трябваше да излезе на улицата. Натъпка джобовете си с патрони.

- Той каза, че било номер с ябълки, но излъга. Беше пистолет.

— Какъв пистолет? — попита той. Отвори шкафа с оръжието и извади една пушка.

— Каза ми, че е парче ябълка за конете, но аз го видях. Беше пистолет. Той почесва главата си и в ръката му се появява един пистолет. Казва, че било фокус.

Хен провери дали пушката е почистена. Нямаше представа какво е видял Адам, но в това, което казваше липсваше смисъл. Може би си го е измислил само за да има какво да каже. Може би с това искаше да го помоли да му прости. Надяваше се да е така. Щяха добре да си поговорят, когато всичко свърши.

— Пистолетите не се появяват като по магия — каза той, като се спря на втората пушка. — Предполагам, че е бил скрит някъде в него. Сега излизам на улицата. Не се приближавай до прозореца. Спомни си какво се случи с Хоуп.

- Ще те убият ли?
- Не.
- А ти ще убиеш ли дядо?

— Надявам се, че не.

— Дядо ме излъга. За много неща. Можеш да го застреляш.

Те нахлуха в града като орда, която смята да го завладее. Цели две дузини мъже надаваха бойни викове и стреляха във въздуха като каубои, втурнали се да преследват добитък. По пустата улица се разнесе тропотът на техните буйни коне, пронизителните им крясъци и оглушителния гърмеж на оръжията. Един млад здравеняк връхлетя с коня си върху някакъв фургон и само добрият късмет го опази да не си счупи врата и краката на коня.

Съвсем скоро мъжете разбраха, че наоколо няма никого. По прозорците не се виждаха лица, хора не надничаха през процепите на залостените врати и иззад ъглите не надзъртаха деца.

— Сякаш всеки проклетник е напуснал града — обади се Деймиън.

— Рандолф не е заминал — каза Ейвъри. — Той е тук някъде.

— Не зная — отвърна Деймиън, като се огледа. — Защо ще е останал, щом всички са избягали? Какъв смисъл има да го убиват заради град, който никой не иска.

— Аз го искам — каза Ейвъри. — Заклех се или да бъде мой, или да го изгоря.

— Хайде първо да потършуваме в магазините — предложи един. — Обзалагам се, че ще намеря обувки за всичките си деца.

— Като че ли децата ни никога не са виждали обувки и не знаят за какво служат.

— Млъкнете, момчета — каза Ейвъри. — Знам, че Рандолф е някъде тук. Трябва да помисля малко.

— Хайде да направим нещо. Уморих се да вися тук.

— Не е особено забавно да завземем град, в който няма никого — каза Деймиън.

— Не е така — настояваше Ейвъри. — Казвам ви, че Рандолф е тук заедно с братята си.

— Само да ми падне — закани се Ефраим. Унижението от онази нощ още бе живо в паметта му. — Веднъж само да ми падне.

— Сигурен ли си, че не искаш да си отмъстиш повече на коня му? — подразни го един от роднините му.

— Хей, момчета, млъкнете, преди да съм ви опердашил — заплаши ги Ейвъри.

Те поутихнаха, но неспокойното обикаляне с конете насам-натам издаваше нетърпението им. От време на време тишината се прекъсваше от тропота на ботуши, подрънкването на юзди и скърцането на кожа.

Вратата на хотела изскърца и привлече вниманието им. Една жена излезе на дъсчената пътека.

Деймиън леко подсвирна.

— Какво, по дяволите, е това? — възкликна той, като гледаше така, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Не знам — каза Ефраим. — Но как можеш да кажеш, че градът е празен при наличието на такава жена?

— Момчета, по-добре си гледайте работата — скара им се Ейвъри.

— Коя е тя? — попита Ефраим баща си.

— Някаква курва, която пристигна снощи с дилижанса.

— Какво ще прави такава курва тук?

— Не знам и не ме интересува.

— А сега си върнете очите там, където им е мястото, и внимавайте.

— Тя гледа насам! — възкликна Деймиън.

Госпожица Катрина беше блестяща в светлозелената си рокля от коприна. Във великолепните си буйни коси дръзко бе забола перо. Воалетката ѝ беше вдигната и лицето ѝ беше открито. Ако силният грим предизвикваше съмнения относно личността ѝ, никой не би оспорил красотата ѝ. Беше зашеметяваща жена с внушителен ръст. Блекторнови гледаха като хипнотизирани как тя слезе по стълбите и отиде до средата на улицата. Когато стигна до тях, спря и възкликна престорено:

— Никога не съм виждала толкова много красиви мъже на едно място — прошепна тя съблазнително с дрезгавия си глас. — Какъв е този град? Може би е по-добре да отседна тук, отколкото в Сан Франциско.

Като започна с Ефраим, тя бавно тръгна и се спря пред всеки от тях, за да ги разгледа. Одобрителните ѝ забележки накараха не един мъж да се изчерви от удоволствие. Предизвикателното ѝ перо леко ги

докосваше и оставяше след себе си редица от изумени лица. Сякаш ни най-малко не я беше грижа, че краят на роклята ѝ се влачи в прахта.

— Какво прави тази жена на улицата? — обърна се Хен към Джордж.

— Не знам. Сигурно не може да устои на такава гледка — толкова много мъже.

— Кажи на администратора, че трябва да я върне в хотела. Може да я убият, когато започне да се стреля.

— Него също.

— Кажи му, че ние няма да се показваме, докато не влязат обратно.

— Не мисля, че ще отиде.

— Помоли Сам Овъртън да му помогне. Той така е хлътнал по нея, че би направил абсолютно всичко.

— Това е най-хубавата жена, която съм виждал — въздъхна замаяно Ефраим.

— Не знаех, че още има такива — каза един от братовчедите му.

— Има, за глупаци като теб — изръмжа Ейвъри, раздразнен от това, че хората му ще забравят за какво бяха дошли в Сикамор Флетс, преди той да успее да разбере къде се крие Хен Рандолф. Те се бяха разпръснали, но сега направо се скупчиха около госпожица Катрина.

— Какъв прекрасен начин да се запознаем — каза тя с мекия си южняшки акцент. — Вие, момчета, можете да накарате едно момиче да се почувства наистина добре дошло.

— Как се казвате? — попита я един мъж.

— Катрина Гибс — измърка тя. — Но можете да ми викате госпожица Катрина.

Ейвъри си проправи път през навалищата.

— Знаете ли къде се крие Хен Рандолф? — попита той.

— Не знам нищо за никакви Рандолфови, освен че са заели най-хубавите стаи в хотела — нацупено каза тя.

— Още ли са тук?

Госпожица Катрина започна да маха с ветрилото си доста енергично.

— В Аризона наистина е доста горещо.

— Още ли са тук? — повтори Ейвъри.

Госпожица Катрина ги огледа и рече:

— Не виждам никаква причина да си ходят.

Ейвъри присви очи, но тя сякаш нямаше никаква представа, че е казала нещо, което да го ядоса. В момента бе насочила вниманието си към Ърл, братовчед на крадците.

Един много притеснен хотелски администратор си запробива път през множеството.

— Не трябва да стоите тук — й каза тихо той, като неспокойно поглеждаше към смаяните Блекторнови.

— А защо не? Тези мъже бяха много мили.

— Ще има престрелка — припряно каза той.

— Наистина ли? Никога не съм виждала престрелка.

Тя се обърна към Блекторнови:

— Ще стреляте ли?

— Ще стреляме по Рандолфови — обясни Деймиън.

— По онези, които не можете да намерите ли? — невинно ги попита тя с широко разтворени очи.

— Ние ще ги намерим — увери я Ейвъри.

Сам Овъртън разбута мъжете, за да стигне до нея. Той въобще не изглеждаше така притеснен, както администратора.

— Нямате работа тук, госпожице Катрина — каза той като здраво я хвана за ръката. — Трябваше да ви кача на дилижанса за Каза Гранде още когато чух, че се канят да се бият.

Въпреки че тя се съпротивляваше с почти мъжка сила, Сам и администраторът я поведоха към хотела.

— Такава хубава дама като вас няма представа колко лоши могат да станат тези момчета, когато ги ядосаш.

— Но те са толкова красиви — протестираше госпожица Катрина, докато поглеждаше през рамо и намигаше на Деймиън.

— Винаги съм казвал, че едно е да изглеждаш, друго е да бъдеш красив — каза Сам. — И ако не се лъжа, много скоро тук ще се случат доста некрасиви неща.

— Ти знаеш ли къде се крие шерифа? — попита го Ейвъри.

— Той не се крие — отвърна Сам през рамо. — Много скоро ще го намерите.

Един от мъжете, ядосан от грубостта на Сам, бръкна да извади пистолета си.

— Недей, глупако — каза Деймиън. — Може да улучиш госпожица Катрина.

— Всички ли са по местата си? — Хен попита Джордж.

— Ще бъдат, докато Сам върне онази жена обратно в хотела. Сигурен ли си, че държиш да излезеш сам? — попита го Джордж. — Може да им хрумне просто да те застрелят.

— Няма да го направят или поне не сега. Ейвъри няма да пропусне да се поперчи малко.

Те млъкнаха и зачакаха, докато вратата на хотела се затвори зад госпожица Катрина. Тогавя Хен отвори вратата на офиса си и стъпи на дъсчената пътека навън. Спря се за момент, за да привикнат очите му към светлината и за да даде време на Джордж да заеме позиция. После излезе на улицата.

Усмихна се вътрешно. Появяването на госпожица Катрина бе внесло известен смут в редиците на Блекторнови. Но не съвсем. Ейвъри щеше скоро да ги стегне.

Докато вървеше надолу по прашната улица, той забеляза, че градът не изглежда толкова окаян, както в онзи първи ден. Спомни си за времето, когато се чудеше защо бе приел тази работа. Отговорът стоеше пред него. Не бива да се позволява на силните да изнудват слабите. Това не бе работа за всеки мъж. Не можете да я откажете.

Но ако днес оцелееше, щеше да се наложи някой друг да поеме тази задача. Той щеше да е изпълнил дълга си.

— Още ли си твърдо решена да излезеш там? — Айрис попита Лаура. Двете жени седяха в офиса на шерифа, откъдето бяха слушали разправията.

— Да — отвърна Лаура.

— Няма ли да е по-добре да останеш тук вътре? Тези мъже изглеждат готови да застрелят всекиго.

— Ти не би ли отишла, ако това бе Монти?

— Никога не съм особено разумна, когато става дума за Монти.

— И аз се чувствам така с Хен.

— Той знае ли, че ще отидеш?

— Казах му, но не мисля, че ми повярва.

Ръката ѝ напипа писмото в джоба. Бе пристигнало тази сутрин. След седем години най-последно имаше доказателство, че Карлин се е оженил за нея. Но то бе дошло твърде късно за нея и Адам. Вече нямаше значение, че може да отиде при Хен като почитана жена. Че може да докаже, че двамата с Адам не са по-лоши от всеки друг човек в Сикамор Флетс. Днес щяха да напуснат града.

И Хен.

Лаура отвори вратата, мина по дъсчената пътека и излезе на улицата. Докато вървеше към Хен тя си мислеше за мъжете от семейство Рандолф. Те винаги се държаха един за друг, когато изпаднели в беда. Ужасно ѝ се искаше да бъде част от такова семейство. До такава степен, че едва не се разколеба.

Отхвърли тази мисъл. Трябваше да мисли само за Ейвъри Блекторн и по някакъв начин да предотврати стрелбата. Прекалено много хора щяха да умрат. А един от тях можеше да бъде Хен.

Нямаше да го преживее.

Опита се да мине пред Хен, но той я хвана за ръката и каза:

— Знам, че го правиш заради мен, но тук наистина е опасно.

— Тази битка е толкова твоя, колкото и моя.

— Откога започна да се криеш зад женските поли? — извика Ейвъри подигравателно.

— Здравей, Ейвъри — каза Лаура. — Не мога да кажа, че се радвам да те видя.

— Ти нямаш работа тук — каза Ейвъри, а в очите му блестеше гняв. — Махни се от пътя ми.

— Ти си този, който няма работа тук. Ако не се върнеш обратно, ще съсипеш цялото си семейство.

— И кой ще ме накара, ако смея да попитам? Той ли? Доста време ти отне да дойдеш — обърна се той към Хен.

— Чаках да махнат онази жена от улицата.

— Къде са братята ти, за които толкова много съм слушал?

— Наоколо.

— Няма да ти помогнат. Ние сме повече.

Хен отбеляза, че някои от мъжете все още поглеждаха към хотела. Очевидно се интересуваха повече от госпожица Катрина, отколкото от него.

— Кажи за какво си дошъл, Ейвъри? Искаме всичко да свърши по-бързо, а ти и компанията ти да се разкарате оттук.

— Вие! — разсмя се презрително Ейвъри. — Не виждам никого, освен теб. — Той стана отново сериозен и додаде: — Имаме доста сметки за уреждане.

Един мъж излезе напред с коня си и каза:

— Казвам се Барлоу. Тикнал си братята ми в затвора. Искам да ги пуснеш.

— А аз искам Алисън — каза Ейвъри. — Той е още дете.

— Корбет и Дойл ще бъдат съдени за кражба на добитък — каза Хен. — От вас зависи дали ще пусна Алисън.

— Хайде да убием шерифа и да ги пуснем навън — предложи Барлоу.

— Само един изстрел и ще бъдат мъртви още преди да сте стигнали до затвора.

Няколко от мъжете посегнаха към пистолетите си. Ейвъри ги спря с нетърпеливо движение на ръката.

— Ти и тази жена нищо не можете да направите. Ще ви направим на парчета.

— Вие не виждате Сам и администратора, но те ви държат на мушка.

— Не ме е страх от тях.

— Не те пазят роднините ви.

— А кой?

— Брат ми.

Ейвъри се огледа. Госпожица Катрина гледаше от прозореца на хотела. Тя махаше с ръка на мъжете, но освен нея наоколо не се виждаше жива душа.

— Преди да решите да ме застреляте на място, ме оставете да ви покажа нещо.

Жълтеникавите очи на Ейвъри заблестяха.

— И какво те кара да мислиш, че ще го направя?

— Очите ти. Съвсем леко са присвити.

Ейвъри се успокои. Той се отпусна на седлото и каза:

— Добре, покажи ми.

— Сега!

Заповедта беше изречена така силно и неочаквано, че конете на Блекторнови се изправиха на задните си крака. Преди ехото от думите му да заглъхне, поредица от пушечни изстрели разцепи утринната тишина. Челната редица мъже напълно се обърка.

Два изстрела запратиха две шапки във въздуха. Един разруши предната част на седло. Друг разцепи приклада на пушката. Трети вдигна прах точно пред краката на един кон, който рязко се вдигна назад от уплаха.

Неколцина мъже извадиха оръжията си, но напразно се озъртаха за противника.

— Кажи на хората си да хвърлят оръжието — каза Хен. — Ако го направят, никой няма да пострада.

— Върви по дяволите — извика Ърл Блекторн, чийто кон се въртеше насам-натам уплашено.

— Кажи им — повтори Хен.

— Не — отвърна Ейвъри — аз...

— Сега!

Пушките изгърмяха като една. От ръцете на няколко Блекторнови изхвъркнаха пистолетите им. А един получи куршум в рамото.

— Съжалявам, но Джеф не е най-добрият стрелец в семейството. Има само една ръка.

Очите на Ейвъри се изпълниха с паника, докато се оглеждаше като обезумял, за да открие пушките, които бяха стреляли. Нещата не се развиваха така, както той бе планирал, и се чувстваше безпомощен да направи каквото и да било.

— Готов ли си да кажеш на хората си да хвърлят пистолетите? — попита Хен.

— Ще те убием — закле се Ейвъри, а лицето му се изкриви от злоба. — Ще намерим всичките ти братя и ще ви избием до един. После ще изгорим този град до основите.

Но преди Ейвъри да изрече последните си думи, грохотът от препускащи конски копита накара всички да се обърнат. В улицата нахлу стадо коне. Те препускаха в галоп, с Бримстоун начело.

Ефраим Блекторн се огледа, пребледня и пришпори коня си напред, Хен го хвана за юздите, когато минаваше покрай него. Дръпна Ефраим да слезе от седлото, обърна се към Лаура и каза:

— Съжалявам, че съм принуден да направя това, но тук не е безопасно за теб. — Хвана я за кръста, повдигна я и я сложи на седлото. Плесна силно задницата на коня и той препусна надолу по улицата. Лаура дръпна юздите и погледна назад, но Хен вече се беше обърнал към Блекторнови.

Конете им изпълваха цялата улица, така че галопиращото срещу тях стадо нямаше откъде да мине. Само след няколко секунди улицата се превърна в стълпотворение от цвилещи коне и крещящи мъже. Иззад вратите, от прозорците и малките улички и дори изпод дървената пътека се появяваха мъже с пушки в ръце, които се втурнаха в бъркотията. Всеки се бе насочил към определен човек от Блекторнови. След минути те бяха свалени от седлата и принудени да седнат на земята. Само на Ейвъри бе позволено да остане на коня си.

— Както виждате — обади се женски глас, — шерифът не е сам.

Мъжете извърнаха глави и видяха Рут Нортън да излиза от банката. Тя изглеждаше учудващо добре запозната с пушката в ръцете си...

— Баща ми често ме караше да стрелям по койотите — провъзгласи тя. — Това ми напомня за старите времена.

Грейс Уърти излезе от ресторанта, а Естел Рийд се появи откъм пекарната.

Когато стигна края на улицата, Лаура обърна коня на Ефраим. Беше смаяна, че всичко свърши толкова бързо. А още по-смайващо бе това, че хората бяха помогнали на Хен.

Тя дръпна юздите и слезе от коня.

Значи това бе планът на Хен. Радваше се, че хората го бяха подкрепили. Въпреки че си отиваше, най-последно можеше да се гордее с този град. Видя как братята на Хен излязоха и се наредиха зад него. Гледката дълбоко я развълнува. Сигурно бе прекрасно да си част от едно толкова сплотено семейство.

Буца заседна на гърлото ѝ, когато видя Айрис да застава до Монти. Болезнено желаше да отиде при Хен, но знаеше, че е време да си тръгне — преди всичко да е свършило и той да е разбрал, че си е отишла.

Вратата на хотела се отвори с трясък и госпожица Катрина бавно пристъпи навън. Тя огледа редицата Рандолфови с лека насмешка.

— Вие трябва да сте онези Рандолфови от Тексас, за които толкова много съм слушала — каза тя и огледа всеки безсрамно от глава до пети. — Не изглеждате зле — запъти се към Хен и го погъделичка с перото си по брадичката.

Хен го блъсна настрани.

— Боже, боже, колко сме кисели тази сутрин.

Когато Хен се намръщи още повече, тя тъжно въздъхна:

— Всички Рандолфови ли са толкова лоши?

— Върнете се в хотела — скара й се Хен и се обърна към Ейвъри: — Слез от коня.

Жълтеникавите му очи искряха от ярост, докато слизаше от коня.

— Ако искахте Алисън — каза Хен, — трябваше само да попитате за него. Задържах го, за да се оправи раната му.

Докато чакаха Алисън да излезе от затвора, примигвайки, за да приспособи очите си към слънчевата светлина, вниманието на всички бе насочено към госпожица Катрина, която ни най-малко не се интересуваше от факта, че Блекторнови са арестувани, и флиртуваше с тях. Спря се пред един особено впечатлен от нея младеж и започна да си появява с перото.

— Случайно да знаете къде би могло едно момиче да пийне нещо в този град? — попита тя.

Дрезгавият й глас и начервените бузи може и да нямаха никакво въздействие върху Хен, но младият Блекторн пребледня, а после се изчерви до ушите.

Ейвъри наблюдаваше провала на всичките си планове с безсилна ярост. Беше замислил страхотно сражение. В града не трябваше да има никого. Неговите хора бяха четири пъти повече от тези на шерифа. Но нещата не се развиха така, както бе очаквал. Сега всичките му мъже седяха безпомощни на земята. Направо се задушаваше от унижение.

Нямаше надежда да опитат отново. Като кръгли глупаци те се бяха втренчили в госпожица Катрина, която се разхождаше между тях, дразнеше ги, флиртуваше, замайваше главите им. Нямаше да могат да контраатакуват дори и да ги освободяха и да им върнеха оръжията.

Ейвъри още се бореше със себе си, за да укроти гнева, когато забеляза ръката на Алисън.

— Ти го съсипа — извика той срещу Хен. — Няма да може да държи пистолет.

— Ще заздравее — увери го Хен.

— Няма значение — каза Алисън.

— Къде е конят му? — попита Ейвъри. — Да не си го откраднал?

— Джорди го води — отговори Хен.

Джорди, надут като пуяк от гордост, се показва от конюшната и излезе на улицата.

— Какво ще правиш с мен?

Хен беше сигурен, че Алисън се е предал.

— Ще те пусна — каза му той.

В жълтеникавите очи на Ейвъри заигра малко пламъче.

— Но ако кракът ти стъпи още веднъж в този град, ще те убия.

Ейвъри присви очи.

— А тях? — попита той, посочвайки мъжете.

— Тях също. Сега знаят, че Сикамор Флетс е готов да се защитава. Съмнявам се, че ще успееш да ги убедиш да дойдат отново. И още нещо — каза Хен и пристъпи към Ейвъри, — остави Адам на мира. Ако наистина искаш да му бъдеш дядо, виж какво ще се разберете с майка му. Но няма да го доближаваш без нейно разрешение.

— Аз просто искам онова, което е най-добро за детето.

Погледите им се срещнаха — двама решителни, твърди, силни мъже.

— Аз също.

На устните на Ейвъри се появи лицемерна усмивка.

— Предполагам, че не ни остава нищо друго, освен да си стиснем ръцете — каза той на Хен.

Госпожица Катрина изведнъж спря да се разхожда.

— Така ли ще свърши всичко? — попита тя. Перото ѝ изсвистя във въздуха като сабя.

— Така изглежда — отвърна Хен.

Като изруга по един не особено женствен начин, тя се обърна към Деймиън, на когото бяха позволили да се изправи на крака, и му нанесе удар с юмрук в лицето, доста неприсъщ за жена. Деймиън се строполи на земята, смаян.

— Това пък за какво беше? — попита той, опитвайки се да стане на крака.

— Не съм изминала целия този път, за да си стискате ръцете — отвърна госпожица Катрина с дрезгавия си глас. — Искаше ми се да видя малко кръв.

Напрежението, което бе завладяло всички през последните петнайсет минути, се отприщи от всеобщия смях.

— Това е най-страхотната жена, която някога съм виждал — рече Ейвъри, почесвайки главата си с лукава усмивка на устните. — Но ми се струва, че не бива да позволявам лошото ѝ настроение да обърква нещата.

Той смъкна ръка от главата си, за да я подаде на Хен да я стисне.

Изведнъж думите на Адам нахлуха в съзнанието на Хен. *Той почесва главата си и в ръката му се появява пистолет. Каза, че било фокус.*

Тази част от секундата се запечата в ума му — слънцето, което се отразяваше в новия ламаринен покрив на конюшната, насъбралите се хора, защитаващи града си. И малкият револвер в ръката на Ейвъри.

Още веднъж бе принуден да решава между живота и смъртта. Само че този път не ставаше дума за достойнство, гордост или имущество. А за живота му или за този на Ейвъри. Каква ирония на съдбата, че това трябваше да се случи точно след като бе доказал, че никога вече няма да убива.

Но не се поколеба. Ейвъри искаше да съсипе Адам и Лаура. Той трябваше да ги защити, без значение каква цена щеше да плати. Твърде много ги обичаше, за да направи нещо друго.

Със светкавично движение на ръката Хен извади пистолета си и го застреля на място.

За момент всички останаха безмълвни и изчакваха. Ейвъри остана на крака, без да се помръдне. Само малката дупка в ризата му показваше, че изстрелът не е бил въображаем, а истински. После на лицето му се изписаха изненада и ярост и той се свлече на земята.

Последва пълна тишина. След малко Деймиън излезе напред.

— Той носи пистолет на гърба си — каза Хен.

Деймиън се наведе над Ейвъри и го обърна. Той още стискаше малък пистолет в дясната си ръка.

— Съблечи му дрехата, за да видиш колана.

— Няма нужда. Зная за номера му с пистолета от известно време — каза Деймиън.

— Това вече е крайт — предупреди Хен. — Градът няма да търпи повече побойници и подигравки. Ако още веднъж се появите, сякаш сте начело на цяла армия, до един ще ви застрелят.

— Няма да се върнем.

Както обикновено, Монти се обади пръв.

— Съгласен съм с тази скандална жена — каза той и посочи госпожица Катрина. — Нямаше никакъв бой. Това беше истинска измама.

— Със сигурност не си струваше бясното препускане по тези черни пътища — оплака се Мадисън. — Смятам да се върна обратно с влак.

— Но не беше чак толкова лошо — каза Монти. — За първи път сме заедно от доста време.

— Всички, с изключение на Зак — отбеляза Джордж.

— И по-добре. Един бог знае какво щеше да направи това джереме. Сигурно нечия глава щеше да хвъркне от ръката му и всичките да ни застрелят.

— Не би направил нищо такова — изрече госпожица Катрина с глас, който стана съвсем дрезгав по средата на изречението.

Джордж я погледна смаяно и в очите му заиграха игриви пламъчета.

Госпожица Катрина бавно се приближи до Монти, хвана го под ръка и се усмихна предизвикателно.

— Ти си един много красив мъж — изгука тя. — Точно мой тип. Здрав и едър. Какво ще кажеш да се качим за малко в стаята ми и да ми разкажеш за себе си?

Докато братята му се заливаха от смях, Монти правеше отчаяни опити да се изплъзне от перото, което гъделичкаше носа му.

Айрис не бе толкова тактична. Тя дръпна ръката на госпожица Катрина от Монти и я блъсна доста грубо за една дама.

— Долу ръцете от съпруга ми, нарисувана проститутка такава, преди да съм натикала това перо в носа ти!

Госпожица Катрина прие атаката ѝ доста философски.

— Този зает ли е? — попита тя и посочи Мадисън. — Изглежда ми опасно чаровен.

— Женен е и е баща на три деца, а четвъртото е на път.

Госпожица Катрина изцъка в знак на неодобрение и каза:

— Такава загуба. И този прилича на женен — каза тя като посочи намръщилия се Джордж. — Този пък изглежда студен като камък — последното се отнасяше за Тайлър.

— Мисля, че тези Рандолфови от Тексас не са чак толкова хубави. Освен ако нямате други братя.

— Един — каза Монти. — Най-лошият.

— Не бих казала така. Той май че направи каквото можа, за да ви помогне днес.

След като изрече тези думи, госпожица Катрина спокойно свали перуката от главата си и се поклони пред смаяните погледи на присъстващите.

Джордж одобрително изръкопляска.

— Кучи син! — извика Монти. — Зак! Ще ти счупя проклетата глава.

— И аз ще ти помогна — обеща Айрис.

Всички се заливаха от смях, докато Зак търсеше спасение при Джордж.

— Откъде намери тази премяна? — попита го Джордж едва когато успя да си поеме дъх.

— Бяхме я приготвили за една пиеса в училище — започна да обяснява той. — Мислех, че ще помогне, ако един от нас е маскиран.

— Наистина помогна — каза Мадисън и се запъти към хотела напълно възмутен. — Ти сложи един абсолютно абсурден край на този фарс.

Хоуп Уърти бе излязла навън при майка си.

— Той е най-сладкият от всички — прошепна тя.

Госпожа Уърти въздъхна и рече:

— Поне е на възраст почти като своята.

Докато братята му едновременно поздравяваха, ругаеха, порицаваха и заплашваха да обезглавят Зак, Хен се обърна, за да потърси Лаура. Нямаше я. Огледа цялата улица и дъсчената пътека, но никъде не я виждаше. Не се беше връщала, откакто я сложи на коня на Ефраим.

Беше казала, че когато всичко свърши, ще си отиде. Е, сега наистина бе свършило.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Мамо, трябва ли да си ходим?

— Да.

— Но на мен тук ми харесва.

— Ще се научиш да харесваш и мястото, където отиваме.

— Къде е то?

— Не знам.

— Тогава откъде знаеш, че ще ми хареса?

— Защото всяко друго място трябва да е по-хубаво от Сикамор Флетс.

Лаура не поглеждаше към сина си. Не искаше да види сълзите, стичащи се по лицето ѝ. Той нямаше да я разбере, а тя нямаше сили да му обяснява. Беше мислила, че иска да напусне този град и хората в него, Хен и цялото семейство Рандолф, но с всяка крачка потокът от сълзи се увеличаваше.

— Аз харесвам Джорди.

— Ще си намериш нови приятели.

— И Хоуп, и Томи.

— И на мен ще ми липсват.

Адам замълча за момент, а после попита:

— Шерифът ще ти липсва ли?

Лаура стисна очи, за да задържи сълзите, но те напиха още по-силно.

— Да, шерифът ще ми липсва.

— Мислиш ли, че и ние ще му липсваме?

— Да, мисля, че много ще му липсваме — каза тя с глас, превърнал се в шепот от сълзите, които я задушаваша.

Адам овеси глава.

— Съжалявам, че казах, че той е убил татко. Джорди каза, че съм бил пълен глупак. Той каза, че шерифът никога не би убил някого, освен ако не се налага.

Сега, когато градът се скриваше от погледа им, Лаура тръгна побавно. Пред тях се простираше прашният път за Тъксън.

— Той каза, че татко е бил добър през повечето време. Бил е само малко лош. Като мен, нали?

Лаура не можеше да отговори. Детето нямаше представа, че сърцето ѝ направо се разкъсва. Всяка негова дума се забиваше като нож. Отказа да се омъжи за Хен, защото не можеше да живее с мисълта, че рано или късно щяха да го убият, но и това, че Адам не го харесваше, ѝ помогна да не се разколебае. Тя си беше повтаряла, че дори да бе направила глупостта да приеме предложението му, не можеше да накара Адам да приеме за баща мъж, когото мрази.

Сега, когато момчето бе оставило цялата отговорност за решението ѝ да тежи само на нейните плещи, не мислеше, че ще може да го понесе. Знаеше, че няма да успее, ако Хен ги настигне и я вземе в прегръдките си. Подкара магарето по-бързо. Искаше ѝ се да стигнат до първата гара, преди да е паднала нощта.

— Дядо каза, че шерифът не ме иска.

— Хен много те харесваше и искаше да бъдеш малкото му момче.

Адам дръпна поводите на Санди, за да спре.

— Мислиш ли, че той все още иска да бъда неговото малко момче?

— Сигурна съм. Защо питаш?

— Той каза, че не иска вече да бъде шериф. Каза, че иска да си купи ранчо и да ни вземе в него. Може ли да отидем?

Сърцето на Лаура се разтуптя толкова силно, че тя едва си поемаше дъх. Струваше ѝ се, че ще изхвъркне от гърдите ѝ.

— Повтори какво каза току-що.

— Нищо не съм казал — отвърна Адам.

— Онова, което каза за ранчото.

— Той каза, че иска да си купи ранчо и да бъдем едно семейство.

Лаура дръпна юздите на магарето толкова силно, че то сърдито изрева. Жената, която слезе от седлото, бе различна от онази обезкуражена и апатична жена, напуснала преди малко Сикамор Флетс. Усетила прилив на сила и твърдост, напрежение, което всеки момент щеше да избухне, тя направо издърпа Адам от Санди, скочи на земята и застана пред смаяното дете.

— Адам Блекторн, погледни ме право в очите. Искаш ли да бъдеш син на Хен? — сериозно го попита тя.

— Предполагам, че да, ако той още ме харесва.

— Не искам да предполагаш, а да си сигурен. Или кажи да — обичам го, или не — мразя го. Но никога вече недей да предполагаш.

— Харесвам го — несигурно промълви Адам, объркан от необичайното й държание.

— Сигурен ли си? Няма ли пак да промениш решението си? Ще те предам на пиратите надолу по реката, ако го направиш.

Адам се засмя:

— Тук няма пирати, мамо. Нито пък имаме река.

— Качвай се, Адам — каза Лаура. — Трябва да намерим един човек.

Стаята й беше празна. Нещата на Адам също ги нямаше. Бяха си тръгнали, точно както беше казала.

Отначало Хен изпита гняв. Можеше поне да се сбогува с него. Но тя го бе направила онази вечер на събранието. След като заплахата от Блекторнови бе отминала и тя беше в безопасност, нищо не я задържаше в Сикамор Флетс и нямаше какво повече да му каже. Беше го казвала толкова пъти досега.

Напразно се убеждаваше, че трябва да се радва, че любовта му към нея го бе научила да обича, както другите, така и себе си. Той наистина се радваше, но би било по-лесно, ако не го бе направила. Казваха, че всичко се преживява. Другите може би успяваха, но не и той. Още не бе преживял смъртта на майка си. Не мислеше, че някога ще успее да преживее и липсата на Лаура.

Всъщност въпросът въобще не стоеше така. Тя се бе превърнала в част от самия него. Нуждаеше се от нея така, както се нуждаеше от всяка своя капка кръв, за да живее.

Той също трябваше да напусне Сикамор Флетс. Можеше да се върне в Тексас и да се присъедини към рейнджърите, но не искаше да го прави. Когато видя трупа на Ейвъри в краката си, разбра, че това бе последният убит от него човек. Не съжаляваше за смъртта му, но съжаляваше за онази част от себе си, която Ейвъри му открадна, като

го принуди да го убие. Колкото повече губеше от себе си, толкова повече се превръщаше в убиец, за какъвто Лаура го помисли отначало.

Но сега той защитаваше, а не убиваше. Имаше разлика и вече я осъзнаваше.

Искаше да защитава Лаура и Адам. Това, че се бе освободил от проклятието, не означаваше нищо, щом тях ги нямаше. Щеше да я последва. Знаеше, че не може да направи нищо друго. Но какво щеше да стане, след като я намери? Не можеше да я принуди да извърши нещо, което не иска, и което ще ѝ причини болка. Твърде много бе страдала досега. Независимо какво щеше да му струва това, нямаше да ѝ причини повече болка.

Хен се обърна и излезе от стаята. Трябваше му време да помисли. Може би имаше някакво решение. Излезе от къщата и тръгна безцелно край пресушеното корито на реката. Не можеше да измисли нищо. В главата му изникваше само образът на Адам, който си играе с Джорди и с коня си.

Запъти се нагоре към каньона. Останките от кирпичената къща на Лаура му напомниха за рухналите му мечти. Тръгна със малката ливада, където бе споделил с нея най-щастливите мигове от живота си.

Това бе ливадата на Лаура. Дали имаше право да бъде тук?

Да, тук бяха останали общите им спомени. Искаше му се да е близо до тях. Те бяха всичко, което имаше.

Хен я видя в момента, когато тя излезе изпод сянката на дърветата. Спря се, докато погледът ѝ обходи ливадата, после се затича право към него. Той не можеше да повярва на очите си. Затвори ги, а сетне ги отвори отново, но Лаура стоеше все още там. Адам също. И двамата тичаха към него. Това не бе измама.

За момент той остана неподвижен. Спомените не му позволяваха да помръдне. Не му се вярваше, че Лаура и Адам го обичат достатъчно, за да забравят всичко онова, което представляваше.

И тогава осъзна, че тя го обичаше точно по тази причина. Така както и той я обичаше. Не търсеше съвършенство. Беше се влюбил в жена, която имаше също толкова нужда от него, колкото и той от нея.

Сега и той се затича към нея с протегнати ръце и открито сърце. Тя се хвърли в прегръдките му. Повдигна я и я завъртя във въздуха,

щастлив, че я държи отново в ръцете си.

— Не можах да си тръгна — каза тя между целувките, които имаха соления вкус на сълзите ѝ. — Наистина ли ще вземеш ранчо?

— Веднага щом си намеря съпруга.

— И вече няма да бъдеш шериф?

— Никога.

— Тогава много бих се радвала, ако се ожениш за мен и ни вземеш със себе си.

— Сигурна ли си? Да имаш ранчо не е толкова безопасно. Бих могъл да падна от кон или да се препъна и да си счупя врата.

— Ще поема риска. С Адам искаме да споделиш живота си с нас. Той сигурно ще се залепи за теб още преди края на седмицата.

Хен стана сериозен.

— Какво мисли той за мен?

— Попитай го.

Адам стоеше до тях и с нетърпение чакаше да го включат в прегръдката.

Хен се обърна към него:

— Искам да се оженя за майка ти. Съгласен ли си?

Адам кимна с глава.

Като държеше Лаура за ръка, Хен се наведе към момчето:

— Имам още един въпрос. Много е важно да ми кажеш истината.

Ще го направиш ли?

Адам кимна.

— Смяташ ли, че ме харесваш достатъчно, за да те осиновя? Искам да бъдеш мой син.

Адам се хвърли в прегръдките му. Хен се изправи, притискайки момчето към гърдите си. Очите на Лаура плуваха в сълзи.

— Мисля, че това означава „да“.

Хен я прегърна с другата си ръка.

— И от теб искам да направиш нещо за мен. Искам да осиновя Джорди. Той заслужава много повече от това да спи в конюшня и да проси храна от госпожа Уърти.

— Това означава ли, че той ще ми бъде брат? — попита Адам. Той надникна иззад рамото на Хен и видя как майка му кимна.

— Да, означава.

— Мога ли да му кажа?

— Не виждам защо да не го направиш.

Адам се изплъзна от ръцете му, скочи на земята и се затича по пътеката. Спря и се обърна.

— Шорти Бейкър ще се пръсне, като чуе — каза той.

Лаура се засмя, като гледаше след сина си, който изчезна сред дърветата.

— Сигурен ли си, че ще можеш да се справиш с толкова голямо семейство? — попита тя.

— Забравяш, че имам шестима братя.

— Свикнала съм да мисля, че си сам.

— Бях, но вече не съм.

Лаура бръкна в джоба си, извади един плик и му го подаде.

— Какво е това? — попита той.

— Доказателство, че Карлин и аз бяхме женени.

Хен ѝ го върна.

— Не искаш ли да го видиш?

— Не. Запази го за Адам.

Лаура прегърна Хен през кръста. Беше ѝ отнело известно време, но най-накрая имаше всичко, което бе искала.

ЕПИЛОГ

Лаура се чувстваше така, сякаш сънува. Тя се омъжваше. В църква. Пред целия град. Заобиколен от шестимата си внушителни братя, Хен вече беше вътре. Тя бе помолила Миранда и Хоуп да ѝ станат шаферки, а госпожа Уърти — помайчима. Всички я чакаха да събере кураж да мине по пътеката в църквата.

— Хайде да тръгваме, мамо — умоляваше я Адам. — Тези дрехи ме карат да се чувствам ужасно.

Беше облечен в костюма на по-малкия син на Рут Нортън. Изглеждаше толкова красив, че на гърлото на Лаура заседна буца.

— След първата крачка е по-лесно — прошепна Айрис. — Бях готова да мина през огън и вода, за да се омъжа за Монти.

— Добре съм — каза Лаура.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Хайде, мамо — замоли я Адам. — Джорди и Томи ще изядат всичко, ако не побързаш.

Хен бе настоял Адам да върви до Лаура по пътеката в църквата. *Искам всички да знаят, че приемам и двамата ви.*

На Лаура още ѝ бе трудно да повярва, че се омъжва за такъв прекрасен човек, че има толкова много приятели, готови да я защитават, че целият град бе дошъл на сватбата ѝ. И всичко това беше, защото се бе влюбила в Хен. Не бе искала да стане така. Беше се опитала да го отблъсне.

Усмихна се вътрешно. Хен никога не се вслушваше в съветите на другите. Винаги мислеше, че сам най-добре знае. За нейно щастие този път се оказа прав. Вече бе взел най-важните решения за ранчото им. Тя отново се усмихна. Така да бъде. Беше се борила сама цели седем години. Нямаше вече какво да доказва. Щеше да му позволи да се грижи за нея и да се наслаждава на всяка минута.

И тя щеше да се грижи за него. С всеки изминат ден щеше да го обича все повече. Бе дала обет да го накара да повярва, че е достоен за

любовта ѝ. Надяваше се да му роди деца. Той заслужаваше да има собствено дете. Възнамеряваше да го направи щастлив и доволен и да се постарее да не е толкова мършав. Беше твърде кльощав. Искаше ѝ се да изглежда внушителен като Монти. Тя харесваше Айрис, но нямаше намерение да позволи на Монти да превъзхожда Хен.

И възнамеряваше да го закриля. Щеше да сложи пистолет в багажа си и всеки стрелец, който дойде да го търси, първо щеше да си има работа с нея.

Лаура протегна ръка и хвана Адам.

— Хайде да влизаме.

— Крайно време е — каза Адам, като държеше яката на ризата си. — Шорти Бейкър ни прави гримаси. Ще му счупя главата, само веднъж да махна това сако.

Издание:

Лей Грийнууд. Лаура

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1996

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Юлия Бързакова

Оформление на корицата: Полипрес

ISBN: 954-170-095-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.